Capitolul 1

N-a fost chip să pun geană pe geană din cauza croncănitului unei cretine de ciori, care m-a ţinut trează cât a fost noaptea de lungă. Hm, mai exact cât a fost ziua de lungă, pentru că, ştiţi, sunt vampir novice şi noi avem problema aceea cu noaptea şi ziua care sunt inversate. Mă rog, ideea e că n-am închis un ochi azi-noapte/zi. Dar insomnia asta de tot rahatul este, de fapt, cea mai simplă problemă a mea, căci se pare că viaţa e chiar naşpa când prietenii sunt ofticaţi pe tine. Eu sunt expertă în domeniu. Numele meu este Zoey Redbird, în prezent regina incontestabilă a Regatului Prietenilor Ofticaţi.

Persefona, iapa roaibă pe care o consider a mea de când trăiesc în Casa Nopţii, şi-a lungit grumazul după mine şi mi-a împuns obrazul cu botul. Am sărutat boticul moale şi am continuat să-i ţesal coama lucioasă. Mi-era întotdeauna mai simplu să gândesc când o îngrijeam pe Persefona şi mă simţeam mai bine. Iar acum aveam mare nevoie de ambele lucruri.

— Bun, deci am reuşit două zile să evit marea confruntare, clar treaba asta nu poate să continue, i-am mărturisit iepei. Da, ştiu prea bine că acum sunt la cantină, iau cina şi se distrează pe cinste împreună, socotindu-se prieteni la cataramă, iar de mine nici pomeneală.

Persefona a fornăit şi s-a întors la fânul ei.

— Sunt de acord cu tine că sunt nişte măgari. Mă rog, le-am turnat minciuni, dar mai degrabă am omis să le spun unele lucruri. Aşa e, le-am ascuns câteva chestii, dar a fost în general spre bine lor, am spus eu cu un oftat.

Uite, chestia cu Stevie Rae care s-a transformat în zombi a fost spre bine lor. Povestea că mă cuplasem cu Loren Blake, poetul laureat vampir şi profesor în Casa Nopţii, trebuia să recunosc că fusese spre binele meu.

— Dar totuşi, am spus, iar Persefona şi-a ciulit o ureche, să mă asculte. Sunt prea critici cu mine.

Persefona a fornăit din nou, iar eu am mai tras un oftat. Rahat! Nu mai puteam să-i evit. Am mai mângâiat un pic iapa, apoi am ieşit agale din grajdul ei, am luat-o spre încăperea în care se ţine harnaşamentul şi am pus la loc mulţimea de ţesale şi de perii, care pentru coamă, care pentru coadă, cu care o aranjasem de o oră încoace. Am inspirat adânc mirosul de piele

şi de cal, sperând ca amestecul ăsta plăcut să mă liniştească. Când privirea mi-a căzut pe imaginea mea reflectată în geamul neted al încăperii, mi-am trecut instantaneu degetele prin păr, încercând să-l fac să pară mai puţin scărmănat. Fusesem însemnată, devenisem vampir novice şi mă mutasem în Casa Nopţii de vreo două luni şi ceva, dar părul meu era deja vizibil mai gros şi mai lung. Şi nu era decât una dintre schimbările pe care le suferisem. Unele erau invizibile, de exemplu, faptul că aveam o afinitate faţă de toate cele cinci elemente. Altele erau foarte vizibile, precum desenele unice care îmi împodobeau faţa cu vârtejurile lor complicate şi exotice, şi apoi, spre deosebire de oricare alt novice sau vampir adult, mie desenul safiriu îmi cobora pe gât şi pe umeri, în jos, de-a lungul coloanei şi, de curând, îmi cuprinsese şi talia, lucru ştiut doar de mine, de pisica mea Nala şi de zeiţa Nyx.

Că doar cui altcuiva era să-i arăt?

— Ca să vezi, ieri aveai trei iubiţi, nu unul, i-am spus lui Zoey cea cu ochii negri şi tentativa de zâmbet cinic care mă privea din geam. Dar ai avut tu grijă de asta, nu? Azi nu numai că nu mai ai nici urmă de iubit, dar, în plus, nimeni n-o să mai aibă încredere în tine cam... tot restul zilelor.

Mai puţin Afrodita, care a luat-o razna şi a şters-o acum două zile, pentru că e posibil să fi redevenit brusc umană, şi Stevie Rae, care a fugit după sus-amintita Afrodita-care-a-luat-o-razna, pentru că e posibil ca ea să fi fost cauza acestei schimbări, atunci când eu am format cercul şi am transformat-o dintr-o zombi ambulantă şi dătătoare de coşmaruri în puştoaica-vampir-cu-desen-roşu-ciudat, dar măcar ea, cea dintotdeauna.

În orice caz, mi-am spus cu glas tare, ai reuşit s-o dai în bară cu toată lumea cu care ai avut de-a face. Bravo, fată!

Brusc au început să-mi tremure buzele şi am simţit cum lacrimile îmi pârjolesc ochii. Nu! N-are niciun sens să mă jelesc să-mi sară ochii din cap. Pe bune, dacă era aşa, atunci eu şi prietenii mei ne-am fi pupat (nu la propriu, vă daţi seama) şi ne-am fi împăcat de mult. Va trebui să dau ochii cu ei şi să încerc să îndrept lucrurile.

Noaptea de sfârşit de decembrie era răcoroasă şi învăluită într-o ceaţă fină. Felinarele înşiruite de-a lungul aleii ce se întindea de la grajd şi din zona arenei sportive a şcolii până la clădirea principală licăreau, răspândind în jur aureole gălbui, de

o frumuseţe parcă din alte vremuri. De fapt, întregul campus al Casei Nopţii era superb şi mă ducea mereu cu gândul mai degrabă la o legendă arthuriană decât la secolul XXI. „Îmi place la nebunie aici“, mi-am amintit mie însămi. „Aici mă simt acasă, aici e locul meu. Am să mă împac cu prietenii mei şi totul o să revină la normal."

Îmi muşcam buzele, preocupată de felul în care aveam să mă împac cu prietenii mei, dar frământările mele interioare au fost curmate de un zgomot ciudat, ca o bătaie de aripi, care s-a auzit împrejurul meu. Zgomotul ăsta avea ceva care mi-a dat fiori pe şira spinării. Mi-am înălţat privirea. Nu era nimic deasupra mea în afară de beznă, de cer şi de golaşele crengi iernatice ale stejarilor care străjuiau aleea. M-am cutremurat de parcă aş fi văzut o stafie, iar noaptea nu mi-a mai părut aşa de prietenoasă şi de ceţoasă, ci întunecoasă şi înfricoşătoare.

Stai puţin! întunecoasă şi înfricoşătoare? Asta e o tâmpenie! Ce auzisem eu nu era, probabil, mai sinistru decât freamătul vântului printre copaci. Mamă, o iau razna!

Am clătinat din cap şi mi-am reluat drumul, dar n-am apucat să fac mai mult de câţiva paşi, când s-a auzit din nou. Zbaterea ciudată de deasupra mea a făcut ca aerul, care acum părea să se fi răcit cu zece grade, să-mi biciuiască nebuneşte pielea. Instantaneu mi-am agitat mâna în aer, gândindu-mă că erau lilieci, păianjeni sau mai ştiu eu ce creaturi scârboase.

Degetele mele n-au întâlnit nimic, dar era un nimic care-ţi îngheţa sângele în vine şi o durere cumplită mi-a străbătut mâna. Am chiţăit speriată şi mi-am dus mâna la piept. O clipă am fost paralizată şi frica m-a ţintuit locului. Zbaterea era din ce în ce mai puternică, iar frigul şi mai mare când, în sfârşit, am reuşit să mă urnesc din loc. Mi-am băgat capul între umeri şi am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin cap. Am luat-o la sănătoasa spre cea mai apropiată intrare în şcoală.

După ce m-am strecurat înăuntru, am trântit uşa grea de lemn în urma mea şi, pe când îmi trăgeam sufletul, m-am întors şi am încercat să zăresc ceva prin ferestruica arcuită din mijloc. Întunericul şi-a schimbat consistenţa şi s-a prelins prin faţa ochilor mei ca cerneala pe o pagină neagră. Frica aia cumplită tot nu mă părăsise. Ce se întâmpla? Aproape inconştient, am şoptit: „Focule, coboară-te asupra mea. Am nevoie de căldura ta.“ Elementul mi-a dat imediat ascultare, invadând aerul

dimprejur cu dogoarea mângâietoare a focului din vatră. Cu ochii încă ţintă afară, mi-am lipit palmele de lemnul dur al uşii.

— Acolo, am şoptit. Trimite-ţi şi acolo arşiţa.

Cu un foşnet călduţ, elementul a plecat dinspre mine, a trecut prin uşă şi s-a revărsat în noapte. S-a auzit un fâsâit, ca atunci când iese abur din gheaţa carbonică. Ceaţa deasă şi cremoasă s-a tulburat, provocându-mi ameţeală şi o senzaţie de greaţă, iar bezna ciudată a început să se risipească. Apoi arşiţa a alungat definitiv frigul şi, pe cât de repede se pornise, pe atât de repede noaptea a redevenit liniştită cum o ştiam.

Ce se întâmplase?

Usturimea de pe mână mi-a distras atenţia de la fereastră şi mi-am coborât privirea. Pe dosul palmei îmi apăruseră nişte dâre roşii, de parcă m-ar fi zgâriat ceva cu gheare. Mi-am frecat urmele inflamate, care usturau de-ai fi zis că m-am ars cu un ondulator încins.

Apoi m-a cuprins un sentiment puternic şi copleşitor şi mi-a fost clar, mulţumită celui de-al şaselea simţ dăruit de zeiţă, că nu ar trebui să mă aflu singură aici. Frigul care tulburase noaptea, chestia aia fantomatică din cauza căreia mă refugiasem înăuntru şi care îmi lăsase urme pe mână mi-au provocat o presimţire teribilă şi, pentru prima oară de nici nu mai ştiu când, mi-a fost frică pe bune. Nu pentru prietenii mei, nici pentru bunica, nici pentru fostul meu prieten uman şi nici măcar pentru mama de care mă îndepărtasem. Mi-era frică pentru mine şi nu numai că voiam să fiu cu prietenii mei, mai mult decât atât, aveam nevoie de ei.

Frecându-mi încă mâna, mi-am urnit picioarele şi mi-a fost mai clar ca lumina zilei că mai degrabă aveam de-a face cu durerea şi dezamăgirea prietenilor mei decât cu chestia aia infernală care mă pândea în ascunzătoarea nopţii.

Am bântuit un pic pe lângă uşile deschise ale „sălii de mese“ (mai pe limba noastră, cantina şcolii), i-am studiat pe ceilalţi puşti care pălăvrăgeau veseli şi, brusc, aproape că m-a copleşit dorinţa de a fi o novice oarecare, de a nu avea nici o putere extraordinară şi, răspunderea pe care o atrăgea după sine. Pentru o clipă mi-am dorit aşa de tare să fiu normală, încât aproape că mi s-a tăiat respiraţia.

Atunci am simţit atingerea mângâietoare a vântului pe piele, care părea cuprinsă de căldura unei flăcări invizibile. Am

simţit mirosul oceanului, deşi nu este nici urmă de ocean prin apropiere de Tulsa, în Oklahoma. Am auzit ciripit de păsărele şi am simţit miros de iarbă proaspăt cosită, iar sufletul mi-a fremătat de o bucurie nerostită când mi s-a adeverit că zeiţa lui dăruise o puternică afinitate pentru fiecare din cele cinci elemente: aer, foc, apă, pământ şi spirit. Nu eram normală, nu eram ca ceilalţi, nici novici, nici vampiri şi era o greşeală din partea mea să-mi doresc altceva. Şi parte din ne-normalitatea asta îmi spunea să intru şi să încerc să fac pace cu prietenii mei. Am scos pieptul înainte, mi-am rotit prin sală ochii din care dispăruse autocompătimirea şi mi-am găsit - cu uşurinţă grupul de novici speciali stând în separeul nostru.

Am tras vânjos aer în piept şi am traversat iute cantina, dând uşor din cap şi schiţând zâmbete către puştii care mă salutau. Am observat că toată lumea părea să reacţioneze la prezenţa mea cu obişnuitul amestec de respect şi uluială, semn că prietenii mei nu spuseseră mulţimii porcării despre mine. Mai era, de asemenea, semn că Neferet nu pornise atacul deschis, pe toate fronturile, împotriva mea. Încă.

Am înşfăcat o salată simplă şi o cola. Apoi, ţinând tava aşa de anormal de strâns încât mi se albiseră degetele, am mers întins spre separeul nostru şi m-am aşezat ca de obicei lângă Damien.

Nimeni nu s-a uitat la mine când m-am aşezat, dar pălăvrăgeala a încetat fulgerător, chestie pe care o urăsc din tot sufletul. Pe bune, ce e mai naşpa decât să mergi, chipurile, la prietenii tăi şi să-i vezi că amuţesc, semn clar că vorbeau despre tine? Îhh!

— Sal’tare, am spus eu în loc să o iau la fugă sau să mă pun pe jelit, cum îmi venea.

Linişte mormântală.

— Ce faceţi? m-am adresat lui Damien, conştientă că prietenul meu gay era prin natura lui o hibă în planul de ignorare a lui Zoey.

Din nefericire, mi-au răspuns gemenele, nu Damien cel gay şi, deci, mai sensibil şi mai politicos.

— Mai nimica, nu, geamăno? a spus Shaunee.

— Aşa e, geamăno, mai nimica. Noi nu suntem de încredere, ca să ni se spună ceva, a comentat Erin. Geamăno, tu ştiai că nu meritătm niciun pic de încredere?

— Până acu’ ceva timp n-am ştiut, geamăno. Tu ştiai? a întrebat Shaunee.

— Nici eu n-am ştiut până acu’ ceva timp, a încheiat Erin.

Mă rog, gemenele nu sunt gemene pe bune. Shaunee Cole este o tipă de origine jamaicană, cu pielea de culoarea caramelului, care a crescut pe coasta de est, iar Erin Bates este o blondă superbă, născută în Tulsa. Ele două s-au cunoscut după ce au fost însemnate şi s-au mutat în Casa Nopţii, amândouă în aceeaşi zi. Imediat s-au înţeles, de parcă nici n-ar fi existat aspectul genetic sau cel geografic. Efectiv îşi terminăpropoziţiile una celeilalte, iar în momentul ăla îmi aruncau amândouă priviri în care se citea suspiciune amestecată cu furie.

Doamne, ce mă oboseau cu chestia asta!

În acelaşi timp, mă mai şi înfuriau. Da, aşa e, avusesem secrete faţă de ei şi da, îi minţisem. Dar a trebuit s-o fac. Da, în mare măsură a trebuit s-o fac. Iar atitudinea lor plină de superioritate morală mă călca al naibii pe nervi.

— Mulţumesc pentru dulcea ta observaţie. Şi acum am să încerc să întreb pe cineva care să nu-mi răspundă în stilul nesuferitei de Blair din Gossip Girl. - Mi-am întors atenţia de la ele şi l-am privit direct pe Damien, deşi le auzeam pe gemene trăgând aer în piept, pregătindu-se să spună ceva ce speram că într-o bună zi aveau să regrete. - Deci, cred că ce voiam să întreb de fapt când am spus: „Ce faceţi?“ e dacă aţi remarcat o chestie ciudată afară în ultima vreme, ca o zbatere înspăimântătoare, ca de fantomă. Da sau ba?

Damien e un tip înalt şi tare simpatic, cu un fizic extraordinar, ai cărui ochi căprui sunt de regulă calzi şi expresivi, dar care în momentul ăsta trădau precauţie şi răceală.

— O zbatere ca de fantomă zici? a întrebat el. Îmi pare rău, habar n-am despre ce vorbeşti.

La auzul tonului ciudat al vocii lui, mi s-a strâns inima, dar mi-am spus că măcar îmi răspunsese la întrebare.

— Veneam de la grajduri şi m-a atacat o chestie. N-am văzut mare lucru, dar era frig şi mi-a lăsat nişte urme zdravene pe mână.

Am ridicat mâna să-i arăt, dar urmele dispăruseră.

Demenţial!

Shaunee şi Erin au pufnit la unison. Damien, în schimb,

parcă doar foarte, foarte trist. Am deschis gura să le repet că mai devreme fuseseră acolo nişte urme, când a dat buzna Jack.

— Salut! Scuze că am întârziat, dar, când mi-am luat camaşa, am găsit o pată uriaşă chiar pe piept. Poţi să crezi? a spus Jack, zorindu-se cu tava cu mâncare şi aşezându-se la locul lui, lângă Damien.

— O pată? N-o fi pe cămaşa aia albastră drăguţă Armani cu mânecă lungă pe care ţi-am luat-o eu de Crăciun, nu? a întrebat Damien, mutându-se ca să-i facă loc prietenului lui.

— O, Dumnezeule, nu! N-aş vărsa niciodată nimic pe aia.

— O ador şi..., s-a oprit brusc atunci când privirea i-a ajuns de la Damien la mine. A înghiţit şi a spus: A, ăă... Bună, Zoey.

— Bună, Jack, i-am răspuns cu un zâmbet.

Jack şi Damien sunt împreună. Da! Sunt gay, dacă n-aţi ştiut, iar prietenii mei şi cu mine, împreună cu ceilalţi care nu sunt înguşti la minte şi critici, nu avem nimic împotrivă.

— Nu mă aşteptam să te găsesc aici, a bălmăjit Jack. Credeam că eşti încă... ăă... vreau să zic..., a scăldat-o el vizibil stânjenit şi adorabil de îmbujorat.

— Credeai că mai stau încă pitită în camera mea? i-am sărit în ajutor.

A dat din cap.

— Nu, am spus cu hotărâre. Am terminat cu chestia asta.

— Ce să-ţi spun, dragă, a început Erin, dar înainte ca Shaunee să se prindă în horă, ca de obicei, un râs nesuferit de sexy venind dinspre uşa din spatele nostru ne-a făcut pe toţi să ne întoarcem şi să ne zgâim.

Afrodita traversa sala plină de figuri, râzând şi clipind des la Darius, unul dintre cei mai tineri şi mai sexy războinici dintre Fiii lui Erebus care protejau Casa Nopţii, şi şi-a scuturat magistral coama de păr. Fata asta se pricepuse întotdeauna să jongleze cu mai multe chestii odată, dar eram de-a dreptul şocată să văd cât de nonşalantă, de relaxată şi de stăpână pe sine părea. Nu mai departe de acum două zile era să moară, iar apoi turbase de-a dreptul când îi dispăruseră de pe faţă liniile safirii ce-i marcau semiluna care apărea pe fruntea novicilor, semn că îşi începuseră Transformarea la finalul căreia fie deveneau vampiri, fie dădeau colţu'.

Ceea ce însemna că, cine ştie cum, redevenise umană.

Capitolul 2

Mă rog, crezusem eu că redevenise umană, dar chiar şi de pe locul pe care stăteam vedeam că Semnul Afroditei reapăruse. Ochii ei albaştri şi reci au măturat cantina, în timp ce ea le-a aruncat un rânjet puştilor care o priveau, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre Darius şi şi-a lăsat mâna să se odihnească pe pieptul zdrahonului de războinic.

— Ce drăguţ din partea ta să mă conduci în sala de mese. Ai dreptate. Nu ar fi trebuit să-mi ia două zile să mă hotărăsc să mi scurtez vacanţa. Cu toată nebunia de aici, cel mai bine e să stăm în campus, unde suntem la adăpost. Şi dacă spui că o să stai de pază la uşa dormitorului nostru, va fi, fără îndoială, locul cel mai sigur şi mai sexy în care să pot fi, s-a pisicit ea.

Dumnezeule, ce scârbă! Dacă nu m-aş fi mirat aşa de tare să o văd, aş fi râgâit, cum o cerea situaţia, tare şi pe faţă.

— Iar eu trebuie să-mi reiau postul. Noapte bună, domniţă, a spus Darius. S-a aplecat iute, cu un aer de cavaler romantic şi fermecător, atât că n-avea cal şi armură strălucitoare ca-n vremurile de demult. Este o plăcere să vă slujesc, a spus şi i-a mai zâmbit o dată Afroditei, după care s-a răsucit pe călcâie şi a părăsit cantina.

— Iar eu pun pariu că ar fi o plăcere s-o punem de-o tăvăleală, a spus Afrodita cu vocea ei cea mai nesuferită îndată ce el s-a îndepărtat. Apoi s-a întors spre sala care o privea tăcută, cu gura căscată. A ridicat din sprâncenele perfect pensate şi a cadorisit pe toată lumea cu un rânjet marca Afrodita.

— Ce? Vă uitaţi de parcă n-aţi mai fi văzut niciodată o frumuseţe. Hai, ce Dumnezeu, n-am fost plecată decât două zile. Mă gândeam că aveţi memorie mai bună. Nu mă mai ţineţi minte? Sunt superba nesuferită pe care vă place la nebunie s-o urâţi. La tăcerea celorlalţi, şi-a dat ochii peste cap şi a continuat: D-aia nu mai pot io!

S-a rupt în figuri spre barul cu salate şi a început să-şi umple farfuria, moment în care stăvilarul gălăgiei s-a rupt şi ceilalţi au scos sunete nepoliticoase, reîntorcându-se dispreţuitori la mâncarea lor.

Sunt convinsă că, pentru neavizaţi, Afrodita era cea

dintotdeauna, cu aere de superioritate, dar eu vedeam cât de emoţionată şi de încordată era de fapt. Şi, pe bune, chiar înţelegeam cum se simte, căci tocmai ce trecusem şi eu prin faţa plutonului de execuţie. De fapt, chiar în momentul ăsta eram în faţa lui, împreună cu Afrodita.

— Credeam că a redevenit umană, a spus Damien în şoaptă. Dar văd că i-a apărut din nou Semnul.

— Necunoscute sunt căile lui Nyx, am explicat eu, încercând să par înţeleaptă, ca o preoteasă în devenire.

— Eu când mă gândesc la căile lui Nyx, geamăno, îmi vine în minte un cuvânt cu „z“, a intervenit Erin. Ghiceşti care e?

— Zbanghii în draci? a sugerat Shaunee.

— Exact, a spus Erin.

— Sunt trei cuvinte, le-a corectat Damien.

— Hai, dom’ profesor, lăsaţi-o mai moale, l-a repezit Shaunee. În plus, faza e că Afrodita e o cotoroanţă şi noi trăgeam nădejde că Nyx i-a dat cu şutul când i-a dispărut Semnul.

— E puţin spus că trăgeam nădejde, geamăno, a intervenit Erin.

Toată lumea se holba la Afrodita. Am încercat să-mi îndes salată pe gât. Hai să vă explic care e faza: Afrodita a fost novicea cea mai populară, mai puternică şi mai scârbă din Casa Nopţii. De când o călcase pe bătături pe Marea Preoteasă, Neferet, şi căzuse complet în dizgraţie, rămăsese doar novicea cea mai scârbă din Casa Nopţii.

Desigur, în mod ciudat, dar tipic pentru mine, noi două ne cam împrieteniserăm sau, cel puţin, deveniserăm aliate. Nu că am fi vrut să ştie mulţimea treaba asta. În orice caz, îmi făcusem griji din cauza ei când dispăruse, deşi Stevie Rae fugise după ea. În fond, nu mai ştiam nimic despre niciuna dintre ele de două zile.

Normal, celorlalţi prieteni ai mei, anume lui Damien, lui Jack şi gemenelor, le stătea în gât. Aşa că, dacă spun că au fost şocaţi şi nu foarte încântaţi când Afrodita a venit direct în separeul nostru şi s-a aşezat lângă mine e puţin spus, ca faza din Indiana Jones, când personajul negativ nu ia pocalul potrivit şi i se dezintegrează corpul, iar cavalerul ăla spune „Proastă alegere“.

— Nu e frumos să căscaţi gura, deşi vorbim despre

o persoană cu totul ravisantă ca moi, a spus Afrodita luând lingură de salată.

— Ce naiba faci aici, Afrodita? a întrebat Erin.

— Afrodita a înghiţit, apoi a clipit, chipurile, inocent la Erin.

— Mănânc, fraiero, a spus ea cu dulceaţă în glas.

— În zona asta au interdicţie târfuliţele, a replicat Shaunee când şi-a recăpătat darul vorbirii.

— Da, uite colea anunţul, a spus Erin, arătând spre un aşa-zis semn de pe spetează băncii lor.

— Detest să mă repet, dar am să fac o excepţie în cazul ăsta şi am să spun din nou: Die Tembelen Gemenen.

— Aa, până aici ţi-a fost, a zis Erin abia reuşind să nu ridice tonul. De n-o să-ţi trag cu geamăna o chelfăneală, de-o să-ţi zboare porcăria aia de Semn de pe făţău.

— Mda, poate că de data asta nu mai apare la loc, a spus Shaunee.

— Terminaţi, am intervenit eu. Când gemenele mi-au aruncat priviri chiorâşe şi stresate, am simţit cum mi se strânge stomacul. Oare chiar mă urau atât de tare pe cât arătau? Gândul ăsta îmi sfâşia inima, dar mi-am înălţat bărbia şi le-am susţinut privirea. Dacă aveam să trec cu bine de Transformare şi să devin vampir, într-o bună zi aveam să fiu Marea lor Preoteasă, aşa că ar face bine să mă asculte naibii!

— Am mai avut discuţia asta. Afrodita face parte dintre Fiicele Întunericului. În acelaşi timp, face parte şi din cercul nostru, dat fiind că are o afinitate faţă de pământ. Am ezitat, întrebându-mă dacă mai avea încă afinitatea aia sau dacă nu cumva o pierduse când devenise din novice fiinţă umană şi apoi, după câte se pare, din nou novice, dar mă băga prea tare în ceaţă faza asta, aşa că am continuat iute: ştiţi prea bine că aţi fost de acord să o acceptaţi în ambele posturi fără să o porecliţi şi să faceţi observaţii răutăcioase.

Gemenele nu au scos un sunet, dar glasul lui Damien, atipic de neutru şi de lipsit de emoţie, a răzbătut din partea cealaltă:

— Am fost de acord cu asta, dar nu şi să fim prieteni cu ea.

— Nici n-am spus că vreau să fiu prietena voastră, a replicat Afrodita.

— Idem, scârbă! au strigat gemenele într-un glas.

— Mă rog, a spus Afrodita şi a dat să-şi ia tava şi să plece.

— Mă pregăteam să-i spun Afroditei să stea jos, iar gemenelor să-şi ţină gura când, deodată, un zgomot ciudat a răzbătut de pe hol prin uşile deschise ale cantinei.

— Ce mama naibii...? am început eu, dar n-am apucat să formulez toată întrebarea că cel puţin o duzină de pisici au dat năvală în cantină, sâsâind şi scuipând ca lovite de streche.

Să ne lămurim, în Casa Nopţii colcăie de pisici, la propriu. Umblă după noi, dorm cu noi şi, în cazul Nalei, pisica mea, deseori se miorlăie la novicele pe care şi le aleg. Una dintre primele chestii tari pe care le-am învăţat la Sociologie vampirească a fost că pisicile le sunt de mult timp apropiate vampirilor. În traducere, eram cu toţii obişnuiţi ca pisicile să fie peste tot, dar nu le mai văzusem niciodată atât de înnebunite.

Belzebut, uriaşul motan cenuşiu al gemenelor, a sărit exact între ele. Avea blana zburlită şi părea şi mai monstruos de mare decât era de fapt, iar ochii lui chihlimbarii, mijiţi de nervozitate erau aţintiţi spre uşa deschisă a sălii de mese.

— Belzebut, iubitule, ce s-a întâmplat? a încercat Erin să-i calmeze.

Nala mi-a sărit şi ea în poală. Şi-a pus lăbuţele albe pe umărul meu şi a mârâit speriată, ca o pisică turbată, în timp ce se uita şi ea la uşă, spre holul de unde se auzea zgomotul ăla infernal.

— Stai aşa că ştiu ce e cu zgomotul ăsta, a spus Jack.

În acelaşi timp m-a trăsnit şi pe mine.

— Latră un câine, am zis eu.

Apoi, ceva care aducea mai degrabă cu un urs mare şi gălbui decât cu un câine a dat buzna în cantină. Câinele-urs era urmat de un puşti, urmat la rândul lui de mai mulţi profesori aproape sleiţi de puteri, printre care se număra şi profesorul nostru de sc rimă, Dragonul Lankford, instructoarea de echitaţie, Lenobia, şi vreo câţiva războinici dintre Fiii lui Erebus.

— Te-am prins! a strigat puştiul când a ajuns din urmă câinele.

S-a oprit nu prea departe de noi, s-a aplecat, a apucat monstrul de zgarda care am remarcat că era din piele roz cu ţinte de jur-împrejur şi a prins cu îndemânare o lesă de ea. În clipa în care lesa a fost din nou legată, ursul s-a oprit din lătrat, şi-a trântit fundul rotund pe podea şi l-a privit pe puşti gâfâind.

„Aşa, bravo! Acum să te porţi frumos“, l-am auzit mormăind la câinele care, în mod evident, rânjea.

Deşi lătratul încetase, normal că pisicile din cantină nu îşi reveniseră din turbare. Se auzea atâta sâsâit în jurul nostru, de ziceai că era un furtun spart prin care se strecura aer afară.

— Vezi, James, asta încercam să-ţi explic mai devreme, a spus Dragonul Lankford privind în jos, încruntat, la câine. Animalul ăsta nu e o idee bună în Casa Nopţii.

— Mă cheamă Stark, nu James, a spus puştiul. Şi, după cum încercam să vă explic eu mai devreme, câinele ăsta trebuie sa stea cu mine. Aşa stă treaba. Dacă mă vreţi pe mine, vă procopsiţi şi cu ea.

Am tras concluzia că puştiul cel nou cu câinele avea ceva neobişnuit. Nu că ar fi fost vizibil nepoliticos sau lipsit de respect faţă de Dragon, dar nici nu-i vorbea cu respectul, ba chiar cu frica cu care majoritatea novicilor abia însemnaţi le vorbeau uneori vampirilor. M-am uitat la tricoul lui cu Pink Floyd, dar nu avea nici o emblemă, aşa că habar n-aveam în ce an era şi de cât timp fusese însemnat.

— Stark, a intervenit Lenobia, evident dornică să se înţeleagă omeneşte cu puştiul, nu se poate să ţii un câine în campusul ăsta. Doar vezi cât de deranjate sunt pisicile.

— Or să se obişnuiască cu el, că doar s-au obişnuit şi în Casa Nopţii din Chicago. De regulă, se abţine şi nu le fugăreşte, dar pisica aia cenuşie chiar şi-a căutat-o, cu sâsâitul şi zgâriatul ei.

— Ooo, şopti Damien.

Nu era nevoie să mă uit, pentru că le simţeam pe gemene cum se umflă ca o oală sub presiune.

— Dumnezeule, ce e cu gălăgia asta? a spus Neferet intrând în sală, frumoasă, puternică şi complet stăpână pe situaţie.

L-am urmărit pe puşti făcând ochii mari când a văzut cât de superbă era. Ce enervant că toată lumea devenea instantaneu gângavă când dădea prima oară cu ochii de Marea noastră Preoteasă şi blestemul meu, Neferet!

— Neferet, îmi cer iertare pentru deranj, a spus Dragonul, şi-a dus pumnul la inimă şi a făcut o plecăciune respectuoasă în faţa Marii Preotese. El este noul meu novice. A ajuns acum câteva clipe.

— Asta explică de ce se află novicele aici. Însă nu şi de ce se află ăsta aici, a continuat Neferet şi a arătat spre câinele care respira zgomotos.

— Ea este cu mine, a spus puştiul. Când Neferet şi-a întors ochii de culoarea muşchiului de copac spre el, tânărul a imitat salutul şi plecăciunea Dragonului. Când s-a ridicat, am fost de-a dreptul şocată să-i văd adresându-i lui Neferet un rânjet strâmb, plin de sine. Ea e pisica mea.

— Serios? a spus Neferet înălţând dintr-o sprânceană castanie. Cu toate acestea, arată în mod paradoxal ca un urs.

„Aha! Deci nu băteam eu câmpii“.

— Da, Preoteasă, este un labrador, dar nu sunteţi prima care spune că arată ca un urs. Are labele destul de mari încât să semene cu ale unui urs. Ia uitaţi-vă! L-am urmărit plină de neîncredere pe puşti cum îi întoarce complet spatele lui Neferet şi îi spune câinelui: „Bate laba, Dutch.“ Supus, câinele a ridicat o labă cu adevărat imensă şi i-a lovit mâna lui Stark cu ea. „Hravo, fetiţa!“ l-a încurajat el, mângâindu-l pe urechile moi.

De acord, trebuia să recunosc că era un truc simpatic.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre Neferet.

— Dar, fie el câine sau urs, suntem împreună de când am fost însemnat, acum patru ani, aşa că pentru mine este ca pisică.

— Un labrador retriever? a spus Neferet ocolind maiestuoasă căţeaua şi studiind-o. E cumplit de mare.

— Mda, Duch a fost mereu o fetiţă mare, Preoteasă.

— Duch? Aşa o cheamă?

Puştiul a dat din cap şi a zâmbit larg şi, deşi era elev de clasa a şasea, am fost din nou surprinsă de uşurinţa cu care vorbea cu un vampir adult, mai ales cu unul care era o Mare Preoteasă puternică.

— E prescurtarea de la Ducesa (Duchess).

Neferet şi-a mutat privirea de la căţea la puşti şi a mijit ochii.

— Cum te numeşti, copile?

— Stark, a răspuns el.

Oare mai văzuse cineva cum scrâşnise din dinţi?

— James Stark? a întrebat Neferet.

Acum câteva luni am renunţat la prenume. Mă cheamă doar Stark, a răspuns el.

La ignorat şi s-a întors spre Dragon:

— El este cel pe care îl aşteptam să se transfere din Casa Nopţii din Chicago?

— Da, Preotească, a încuviinţat Dragonul.

Când Neferet l-a privit din nou pe Stark, am văzut cum buza s-a ridicat într-un zâmbet viclean.

— Am auzit destul de multe despre tine, Stark. În curând va trebui să discutăm pe îndelete. Studiindu-l încă pe novice, Neferet i s-a adresat Dragonului: Asigură-te că Stark are acces nelimitat la echipamentul pentru tirul cu arcul pe care ar vrea să-l folosească.

L-am văzut pe Stark tresărind uşor şi, evident, l-a văzut şi Neferet, pentru că a zâmbit larg şi a spus:

— Desigur, ţi-a mers vestea despre talentul tău, Stark. Nu trebuie să neglijezi antrenamentul doar pentru că te-ai mutat la altă şcoală.

Pentru prima oară Stark părea stânjenit. De fapt, era mai mult de atât. Când Neferet a pomenit despre tirul cu arcul, expresia lui Stark a devenit, din drăgălaşă şi uşor sarcastică, rece şi aproape răutăcioasă.

— Am anunţat când m-au transferat aici că nu mai concurez, a spus Stark pe un ton neutru, iar cuvintele lui abia au răzbătut până la masa noastră, aflată în apropiere. Situaţia nu se schimbă doar pentru că m-am mutat la altă şcoală.

— Nu mai concurezi? Te referi la concursul acela banal de tir cu arcul dintre Casele Nopţii? Râsul lui Neferet mi-a dat fiori pe şira spinării. Prea puţin mă interesează dacă mai concurezi sau nu. Nu uita, prin mine vorbeşte Nyx, iar eu spun că lucrul cel mai important este să nu-ţi iroseşti talentul dăruit de zeiţă. Nu se ştie niciodată când te poate chema zeiţa şi nu va fi pentru vreun concurs copilăresc.

Mi s-a făcut stomacul ghem. Ştiam că Neferet se referea la războiul ei împotriva oamenilor, dar Stark, cum nu avea habar de asta, a părut uşurat că nu mai trebuie să concureze, iar expresia i-a redevenit nonşalant-arogantă.

— Nici o problemă, nu mă deranjează să mă antrenez, Preotească, a spus el.

— Neferet, ce vrei să facem cu, ăă, căţeaua? a întrebat Dragonul.

Neferet s-a oprit o clipă, apoi s-a aplecat graţioasă spre

labradorul auriu. Căţeaua şi-a ciulit urechile imense, şi-a ridicat botul umed, adulmecând mâna întinsă de Neferet cu curiozitate vizibilă. De dinaintea mea, Belzebut a sâsâit ameninţător, iar Nala a mârâit gros, din gât. Neferet şi-a înălţat privirea spre mine.

Am încercat să-mi stăpânesc expresia feţei, dar nu ştiu cât de bine mi-a reuşit. N-o mai văzusem pe Neferet de două zile, de când ieşise după mine din aulă, după ce anunţase războiul dintre oameni şi vampiri pe care voia să-l pornească drept pedeapsă pentru uciderea lui Loren. Normal, ne certaserăm, că doar fusese iubita lui Loren, şi eu la fel, dar nu era relevant.

Loren nu mă iubise, Neferet aranjase toată chestia dintre mine şi el şi ştia că eu ştiu asta. Mai ştia şi că îmi dădeam seama că Nyx nu-i încuviinţa acţiunile.

Pe scurt, îmi frânsese inima şi o uram cam la fel de mult pe cât mă temeam de ea. Speram că nimic din toate astea nu mi se citea pe faţă în timp ce Marea Preoteasă venea spre masa noastră. La un semn abia schiţat, Stark şi căţeaua lui în lesă au urmat-o. Motanul gemenelor a mai sâsâit o dată prelung, după care a spălat putina. Am mângâiat-o înnebunită pe Nala, încercând s-o fac să nu se suie pe pereţi în timp ce căţeaua se apropia. Când a ajuns la masa noastră, Neferet s-a oprit. Privirea i s-a plimbat rapid de la mine la Afrodita, după care a poposit asupra lui Damien.

— Mă bucur că eşti aici, Damien. Te-aş ruga să-i arăţi tu lui Stark dormitorul lui şi să-i familiarizezi cu campusul.

— Cu mare plăcere, Neferet, a spus Damien iute, cu ochii scânteietori, când Marea Preoteasă i-a adresat zâmbetul ei de zile mari în semn de mulţumire.

— Dragonul te va pune la curent cu detaliile, a spus ea. Apoi ochii ei verzi m-au luat pe mine în colimator, dar m-am ţinut bine. Zoey, ţi-l prezint pe Stark. Stark, ea este Zoey Redbird, liderul Fiicelor Întunericului. Am dat din cap unul la celălalt, Zoey, în calitate de Mare Preoteasă în devenire, am să las în seama ta chestiunea câinelui lui Stark. Sunt convinsă că unul dintre multele daruri primite de la Nyx te va ajuta s-o faci pe Ducesă să se adapteze în şcoala noastră.

Nici o clipă nu şi-a luat de la mine privirea rece. În ea am citit altceva decât dulceaţa din glas, iar mesajul era: „Nu uita că eu sunt şefa aici, iar tu nu eşti decât o puştoaică."

Mi-am desprins intenţionat privirea de a ei şi i-am zâmbit crispată lui Stark.

— Aş fi încântată să-ţi ajut căţeaua să se integreze. Excelent, s-a auzit Neferet. A, să nu uit, Zoey, Damien, Shaunee, Erin, li s-a adresat apoi prietenilor mei, care au rânjit prosteşte la ea în chip de răspuns. I-a ignorat complet pe Afrodita şi pe Jack. Am convocat o întrunire excepţională a Consiliului astă seară la 22:30, a spus ea şi şi-a privit ceasul de platină cu diamante. Este aproape ora 10, aşa că trebuie să vă terminaţi cina, pentru că vă aştept şi pe voi, Monitorii.

— Venim! au gângurit ei ca nişte păsărele cretine.

— Apropo, Neferet, am spus, înălţându-mi glasul ca să se audă în toată sala. Ni se va alătura şi Afrodita. De când Nyx i-a dăruit afinitatea faţă de pământ, suntem cu toţii de acord că trebuie să facă şi ea parte din Consiliul Monitorilor. Mi-am ţinut respiraţia şi am sperat că prietenii mei aveau să mă susţină.

Din fericire, cu excepţia mârâitului gros al Nalei, adresat Ducesei, nu a scos nimeni niciun sunet.

— Cum se poate să fie Afrodita Monitor? Nu mai este membră a Fiicelor Întunericului, a rostit Neferet cu un glas ca de gheaţă.

— Am uitat să-ţi spun? am ciripit eu nevinovată. Îmi pare rău, Neferet! Probabil, din cauza lucrurilor îngrozitoare care s-au petrecut de curând. Afrodita s-a alăturat din nou Fiicelor Întunericului. Mi-a jurat mie şi lui Nyx să respecte noul nostru cod de conduită şi i-am permis să intre din nou. Adică, m-am gândit că asta ai vrea tu, să o vezi din nou la sânul zeiţei noastre.

— Aşa este, a intervenit Afrodita pe un ton de o smerenie atipică. Am fost de acord cu noile reguli. Vreau să-mi răscumpăr greşelile din trecut.

Ştiam că Neferet ar fi părut rea şi răzbunătoare dacă o respingea public pe Afrodita, după ce ea dăduse semne evidente că vrea să se schimbe. Iar Neferet ţinea foarte tare la aparenţe.

Marea Preoteasă a zâmbit sălii fără să ne privească pe mine sau pe Afrodita:

— Ce generos din partea lui Zoey să o accepte din nou pe Afrodită în sânul Fiicelor Întunericului, mai ales că ea va fi răspunzătoare pentru comportamentul Afroditei. Dar se pare că

Zoey a noastră poate să-şi asume multe responsabilităţi. În momentul ăla s-a uitat la mine, iar ura din privirea ei mi-a îngheţat sângele în vine. Ai grijă să nu te sufoci de la atâta presiune autoimpusă, draga mea Zoey. Apoi, ca şi când ar fi apăsat pe un buton, chipul i-a fost din nou invadat de dulceaţă şi de lumină, şi i s-a adresat radioasă puştiului nou-venit: Bun venit în Casa Nopţii, Stark!

Capitolul 3

Ţi-e foame? l-am întrebat pe Stark după ce Neferet şi restul vampirilor au părăsit cantina.

— Cred că da, a spus el.

— Dacă te grăbeşti, poţi să mănânci cu noi, iar apoi Damien te conduce în camera ta înainte să mergem la întrunirea Consiliului, i-am sugerat eu.

— Ai o căţeluşă foarte drăguţă, a spus Jack aplecându-se pe după Damien ca s-o vadă mai bine pe Ducesă. E ea mare, dar tot e drăguţă. Nu muşcă, nu?

— Dacă nu muşti tu primul, nu, i-a explicat Stark.

— Îîh, a făcut Jack. Mi s-ar umple gura de blană de câine şi nu ar fi prea plăcut.

— Stark, el este Jack, prietenul lui Damien, am intervenit eu, hotărâtă să scap mai repede de prezentări şi de posibilele: „A, nuuu, e poponar!“

— Bună, a spus Jack cu un zâmbet tare dulce.

— Salut, a răspuns Stark. Nu era un „salut“ prea călduros, dar nu părea să împrăştie vibraţii homofobe.

— Iar ele sunt Erin şi Shaunee, am spus arătând pe fiecare în parte. Mai răspund şi la numele de „geamăno", lucru care o să aibă sens la vreo două minute şi jumătate după ce le cunoşti.

— Salutare, a spus Shaunee, privindu-l pătrunzător.

— Subscriu, a intervenit şi Erin, privindu-l la fel de pătrunzător.

— Ea este Afrodita, am continuat.

— Deci, tu eşti zeiţa iubirii, a spus el cu acelaşi zâmbet sarcastic. Am auzit multe despre tine.

Afrodita l-a privit pe Stark cu o intensitate ciudată, care nu părea să bată în direcţia flirtului, dar, când el i s-a adresat, şi-a scuturat automat şi cu adevărat magistral părul şi a spus:

— Bună. Îmi place când mă recunoaşte lumea.

Stark a zâmbit larg şi a râs uşor, şi mai sarcastic.

— Ar fi greu să nu fii recunoscută, numele este destul de evident.

Am văzut cum privirea intensă a Afroditei s-a risipit şi a fost înlocuită de mult mai cunoscuta ei expresie de dispreţ suveran rezervată publicului larg, dar, înainte să-l sfârtece din vorbe, Damien a intervenit:

— Stark, hai să-ţi arăt unde sunt tăvile şi restul.

S-a ridicat, apoi s-a oprit în faţa Ducesei, nedumerit.

— Stai fără grijă, a spus Stark. O să fie cuminte atâta timp cât n-o provoacă pisicile.

Privirea i s-a mutat asupra Nalei, singura pisică din apropierea Ducesei. Nala nu începuse să mârâie din nou, dar stătea atârnată la mine în poală, fixând căţeaua fără să clipească, şi îi simţeam tensiunea în trupuşor.

— Nala o să fie cuminte, l-am asigurat, sperând ca aşa să fie. Nu aveam niciun control asupra pisicii mele. La naiba, cine are control asupra vreunei pisici?

— Bine atunci, a spus el, a dat uşor din cap spre mine, după care i-a spus căţelei: Ducesa, stai aici!

Desigur, când Stark l-a urmat pe Damien la coadă, Ducesa a ramas pe loc.

Ştii, câinii sunt mai gălăgioşi decât pisicile, a comentat Jack studiind-o pe Ducesă ca pe un exponat de la muzeu.

— Da, gâfâie întruna, a spus şi Erin.

— Şi sunt mai băşinoşi decât pisicile, geamăno, a intervenit şi Shaunee.

— Are mama nişte pudeli din ăia clasici, enormi şi sunt plini de gaze.

— Nu e deloc amuzant, a spus Afrodita. Eu o tai.

— Nu vrei să rămâi să-i faci ochi dulci tipului nou-venit? a întrebat-o Shaunee cu o voce excesiv de amabilă.

— Pare să te placă atât de mult, a continuat Erin dulce.

— Vi-l las vouă, cum e şi normal, dat fiind că îi plac atât de mult căţelele. Zoey, treci pe la mine prin cameră când termini cu gaşca de tocilari. Vreau să discut ceva cu tine înainte de întrunirea Consiliului, a spus ea şi a ieşit din cantină aruncându-şi părul pe spate şi rânjind către gemene.

— Nu e chiar aşa de rea cum vrea să pară, le-am spus

gemenelor, care m-au privit neîncrezătoare, şi am ridicat din umeri. Problema e că vrea să pară prea rea.

— Să ne mai scutească de atitudinea asta de rahat, a intervenit şi Erin.

— Când ne gândim la Afrodita, mai că înţelegem de ce-şi îneacă unele femei copiii, a spus Shaunee.

— Încercaţi să-i daţi o şansă Afroditei, le-am sugerat eu. Pe mine a început să mă lase să trec dincolo de atitudinea aia urâcioasă pe care o afişează. O să vedeţi, poate să fie chiar drăguţă uneori.

Preţ de câteva secunde, gemenele nu au spus nimic, apoi au făcut un schimb de priviri, au clătinat din cap în acelaşi timp şi şi-au dat ochii peste cap, iar eu am oftat din nou.

— Hai să trecem la lucruri mai importante, a spus Erin.

— Mda, „bucata“ cea nouă, a explicat Shaunee.

— Ia uite ce fund are, s-a entuziasmat Erin.

— Ce n-aş da să lase pantalonii ăia mai jos, ca să i-l studiez mai bine, a spus Shaunee.

— Geamăno, e de toată jena să umbli cu pantalonii lăsaţi. Astea-s apucături tipice de gangsteri din anii ’90. „Bucăţile“ nu ar trebui să accepte aşa ceva, a spus Erin.

— Eu tot aş vrea să-i văd fundul, geamăno, a declarat Shaunee. Apoi mi-a aruncat o privire şi mi-a zâmbit. Era varianta mai rezervată a zâmbetului ei prietenesc de pe vremuri, dar măcar renunţase la sarcasmul şi la reţinerea cu care mă tratase în ultimele două zile. Ce zici, e sexy în stilul lui Christian Bale sau al lui Tobey Maguire?

Îmi venea să izbucnesc în lacrimi de fericire şi să strig: „Da! începeţi să vorbiţi iar cu mine!“ în schimb, m-am purtat ca un om cu creierul la locul lui şi m-am alăturat gemenelor care îl studiau pe tipul nou-venit.

Hai, bine, aveau dreptate. Stark era drăguţ. Era potrivit de înalt, nu ca un quarterback, în genul fostului meu prieten din specia umană, Heath, sau anormal de superb şi înalt ca Superman, cum era fostul meu prieten novice devenit vampir, Erik. Dar nu era nici scund, de fapt, era cam de înălţimea lui Damien. Era mai degrabă suplu, dar i se ghiceau muşchii prin tricoul vechi şi avea nişte braţe de-ţi venea să le mănânci. Avea un păr meseriaş, genul zburlit, de culoarea nisipului, ceva între blond şi castaniu. Era drăguţ şi la faţă, cu bărbia pronunţată, şi

nasul drept, ochii mari, căprui şi buze frumoase. Luat pe bucăţi, Stark era un tip ca lumea. Pe când îl priveam, mi-am dat seama că ceea ce-l făcea să treacă de la stadiul de „mmm“ la cel de „bucată" erau hotărârea şi încrederea în sine. Se mişca de parcă tot ce făcea era intenţionat, dar voinţa asta avea şi un pic de sarcasm amestecat pe acolo. Era ca şi cum ar fi fost de pe lumea asta, dar, în acelaşi timp, l-ar fi durut în fund de ea.

Şi da, e ciudat că am înţeles chestia asta despre el atât de repede.

— Cred că e chiar drăguţ, am spus.

— Dumnezeule, tocmai mi-am dat seama cine e! a exclamat Jack.

— Zi tare, l-a îmboldit Shaunee.

— E James Stark! a explicat Jack.

— Nu, pe bune! a spus Erin şi şi-a dat ochii peste cap. Jack, ştim deja asta!

— Nu, nu, nu. Nu înţelegeţi. Este James Stark ăla care e cel mai arcaş din lume! Nu mai ştiţi că am citit despre el pe internet? I-a spart pe toţi anul trecut la competiţia de atletism de la Jocurile de Vară. Fetelor, a concurat cu vampiri adulţi, cu Fii ai lui Erebus şi i-a bătut pe toţi. E o vedetă..., a încheiat Jack cu un oftat visător.

— Rahat! Să-mi trag palme, geamăno. Jacky are dreptate! a spus Erin.

— Ştiam eu că bunăciunea lui e de proporţii, a intervenit şi Shaunee.

— Mamă, am exclamat.

— Geamăno, am să încerc să-i plac câinele, a spus Erin.

— Normal că o să încercăm, geamăno, a încuviinţat Shaunee.

Evident, toţi patru ne holbam ca proştii la Stark atunci când el şi Damien au venit înapoi la masă.

— Ce e? a întrebat el cu gura plină cu o bucată de sandviş. Şi-a mutat privirea de la noi la Ducesa. A făcut vreo prostie cât am fost eu plecat? îi cam place să lingă degetele de la picioare.

— Îhh, ce..., s-a pornit Erin, dar un picior pe sub masă al lui Shaunee i-a luat piuitul.

— Nu, Ducesa s-a purtat ca o adevărată doamnă cât ai fost plecat, a spus Shaunee zâmbindu-i taaare prietenoasă.

— Bine, a zis Stark şi s-a foit stânjenit pe scaun sub

privirile fixe ale tuturor. Ca la un semn, Ducesa s-a apropiat, ca să se poată sprijini de piciorul lui şi să-i privească drăgăstoasă. S-a relaxat instantaneu când şi-a dus automat mâna spre ea şi i-a mângâiat urechile.

— Mi-am adus aminte că i-ai bătut pe toţi vampirii ăia la tirul cu arcul! a izbucnit Jack, apoi şi-a strâns buzele, îmbujorat.

Stark nu şi-a ridicat privirea din farfurie, dar a ridicat pur şi simplu din umeri:

— Da, sunt bun la tirul cu arcul.

— Tu eşti acela? a întrebat Damien, înţelegând în sfârşit. Bun la tirul cu arcul, zici? Eşti super la tirul cu arcul!

Stark şi-a înălţat privirea.

— Mă rog. Mă pricep la asta de când am fost însemnat. Privirea i s-a plimbat de la Damien la mine. Apropo de novici celebri, văd că zvonurile despre celelalte Semne ale tale sunt adevărate.

— Aşa e.

Nu pot să sufăr primele întâlniri de genul ăsta. Mă simţeam ca naiba când cunoşteam pe cineva şi tot ce vedea la mine era supernovice, nu pe adevărata Zoey.

Apoi m-am prins. Ce simţeam eu probabil că semăna foarte tare cu ce simţea Stark.

Am pus prima întrebare care mi-a trecut prin cap ca să abat discuţia de la cât de „speciali" eram noi doi.

— Îţi plac caii?

— Caii? a întrebat el cu acelaşi zâmbet sarcastic.

— Da, mă rog, pari să fi un iubitor de animale, am spus eu o tâmpenie şi am dat din cap spre căţeaua lui.

— Mda, cred că-mi plac. Îmi plac majoritatea animalelor, mai puţin pisicile.

— Mai puţin pisicile! a chiţăit Jack.

Stark a ridicat iar din umeri:

— Nu prea mi-au plăcut niciodată, sunt prea nesuferite pentru gustul meu.

La urechi mi-a ajuns pufnitura gemenelor.

— Pisicile sunt animale independente, s-a pornit Damien. I-am sesizat tonul profesoral şi am ştiut că misiunea mea de a schimba subiectul fusese un succes. Ştim cu toţii, desigur, că au fost obiect de veneraţie în mai multe culturi ale lumii, dar ştiai că, de asemenea, au mai fost şi...?

— Auziţi, scuze de întrerupere, am intervenit ridicându-mă şi ţinând-o pe Nala ca să n-o scap în cârca Ducesei. Dar eu trebuie să mă duc să văd ce vrea Afrodita înainte de întrunirea Consiliului. Ne vedem acolo, bine?

— Da, bine.

— Probabil.

— Mă rog.

Măcar am avut parte de un soi de „la revedere".

I-am adresat lui Stark un zâmbet prietenos.

— Mă bucur că te-am cunoscut. Dacă ai nevoie de ceva pentru Ducesa, spune-mi. E un magazin Southern Ag nu foarte departe de aici. Au o grămadă de chestii pentru pisici, dar pun pariu că au şi lucruri pentru câini.

— Te anunţ, a spus el.

Apoi, pe când Damien îşi relua prelegerea pe tema „pisicile sunt minunate", Stark mi-a făcut iute cu ochiul şi a dat din cap, gest care spunea foarte clar că aprecia că schimbasem, deşi nu foarte subtil, subiectul. I-am făcut şi eu cu ochiul şi, pe la jumătatea distanţei spre uşă, am realizat că rânjeam ca o tembelă în loc să mă gândesc la faptul că ultima dată când fusesem afară ceva mai că mă atacase.

Stăteam în faţa uşii mari de stejar ca un copil „cu nevoi speciale" când un grup de războinici dintre Fiii lui Erebus au năvălit în jos pe scările care duceau la sala de mese a personalului de la etajul al doilea.

— Preoteasă, au strigat câţiva dintre ei când m-au zărit, şi întreg grupul s-a oprit să-mi adreseze plecăciuni respectuoase, însoţite de saluturi adorabile, însufleţite, cu pumnul strâns pe piepturile musculoase.

Le-am întors şi eu emoţionată salutul.

— Preoteasă, îngăduiţi-mi să vă ţin uşa, a spus unul dintre războinicii mai în vârstă.

— A, ăă, mulţumesc, am murmurat şi apoi, cuprinsă brusc de inspiraţie, am zis: Mă întrebam dacă ar putea vreunul dintre voi să mă conducă până la dormitoare şi să-mi dea o listă cu numele războinicilor care vor fi repartizaţi să păzească dormitoarele fetelor. Cred că băieţii s-ar simţi mai în largul lor dacă le-am şti numele.

— Este foarte drăguţ din partea domniei voastre, domniţă, a răspuns războinicul mai în vârstă, care încă îmi ţinea uşa. Aş fi

încântat să vă dau o listă de nume.

Am zâmbit şi i-am mulţumit. Tot drumul până la dormitoare a pălăvrăgit curtenitor despre războinicii care vor fi însărcinaţi să ne păzească, timp în care dădeam din cap şi scoteam sunetele cerute de situaţie, încercând să strecor câte o privire spre cerul liniştit al nopţii.

Nu mai fremăta nimic şi nici aerul nu mai era îngheţat, dar tot nu reuşeam să scap de sentimentul înfiorător că cineva sau ceva mă urmărea.

Capitolul 4

Abia pusesem mâna pe mânerul uşii mele când aceasta s-a deschis şi Afrodita m-a prins de încheietură.

— Mişcă-ţi fundul ăla mai repede încoace! La dracu', eşti înceată ca un grăsan în patru labe, Zoey.

M-a tras în cameră şi a trântit zdravăn uşa în urma noastră.

— Nu sunt deloc înceată, şi vezi că tu trebuie să-mi explici foarte multe chestii, i-am spus. Cum ai intrat aici? Unde e Stevie Rae? Când ţi-a revenit Semnul? Ce...

Puhoiul de întrebări mi-a fost curmat de o lovitură puternică şi insistentă în geam.

— În primul rând, eşti o tembelă. Asta e Casa Nopţii, nu o şcoală publică din Tulsa. Aici nimeni nu încuie uşile, aşa că am intrat pur şi simplu la tine în cameră. În al doilea rând, Stevie Rae e acolo, a spus Afrodita şi a pornit vijelios pe lângă mine, spre fereastră. Mă uitam lung la ea în timp ce trăgea draperiile grele şi deschidea anevoie geamul. Mi-a aruncat o privire iritată peste umăr. Alo! N-ai vrea să mă ajuţi un pic?

Complet în ceaţă, m-am dus lângă ea, la fereastră. A fost nevoie de forţa amândurora ca s-o deschidem. M-am uitat afară de la ultimul etaj al vechii clădiri din piatră neşlefuită, care semăna mai degrabă cu un castel decât cu un dormitor. Noaptea de sfârşit de decembrie era încă rece şi mohorâtă şi stătea să plouă. Prin beznă şi prin perdeaua de copaci vedeam zidul estic. M-am cutremurat, dar novicii rareori simt frigul, aşa că nu de la vreme mă luase pe mine cu frig. Era de la vederea zidului estic, un loc al puterii şi al distrugerii. Afrodita a oftat

lângă mine şi s-a aplecat înainte să se uite pe fereastră, în josul zidului.

Termină cu tâmpeniile şi treci încoace. Or să te prindă şi, mai important de atât, o să mi se încreţească părul de la umezeală.

Când mi-a apărut în faţă căpăţâna lui Stevie Rae, mai să mă scap pe mine.

— Salut, Z, a ciripit ea veselă. Ia uite ce tare sunt, mai nou mă pricep la căţărat!

— Dumnezeule. Treci încoace!

Afrodita s-a întins pe fereastra deschisă, a prins-o pe Stevie Rae de o mână şi a tras-o înăuntru. Aceasta a dat buzna în cameră, ca un balon. Afrodita a închis repede fereastra şi a tras draperiile.

Mi-am închis gura larg căscată, dar am continuat să mă holbez la Stevie Rae cum se ridica, scuturându-şi blugii Roper şi băgându-şi în pantaloni cămaşa cu mânecă lungă.

— Stevie Rae, am reuşit să îngaim. Tu vrei să spui că tocmai te-ai căţărat pe zidul clădirii?

— Îhî! Mi-a zâmbit larg şi a dat din cap, aşa că buclele blonde i s-au agitat ca unei majorete exaltate. E super, nu? E ca şi când aş fi una cu pietrele din care e făcută clădirea, nu-mi mai simt greutatea corpului şi, ta-ram, iată-mă sus, a spus ea şi a întins mâinile.

— Ca Dracula, am zis şi am realizat că gândisem cu glas tare abia când Stevie Rae s-a încruntat şi a spus:

— Ce e ca Dracula?

M-am prăvălit pe marginea patului meu.

— În Dracula, cartea aia veche de Bram Stoker, Jonathan Harker spune că îl vede pe Dracula mişcându-se în jos pe zidul castelului lui.

— A, da, mă pricep şi eu la chestia asta. Când ai zis „ca Dracula“ m-am gândit că zici că arăt ca Dracula, adică te bag în sperieţi, sunt palidă, am părul naşpa şi unghii lungi şi oribile. Nu asta ai vrut să spui, nu?

— Nu, de fapt arăţi chiar super.

Şi pe bune că îi spuneam adevărul. Stevie Rae chiar arăta super, mai ales în comparaţie cu felul în care arătase, se purtase şi mirosise în luna care trecuse. Acum arăta din nou ca ea însăşi, înainte ca organismul celei mai bune prietene ale

mele să respingă Transformarea şi să moară acum aproape o lună, după care, cine ştie cum, înviase din morţi. Dar fusese altfel, distrusă. Îşi pierduse aproape complet umanitatea şi nu era singura căreia i se întâmplase asta. Erau o grămadă de puşti zombi îngrozitori care bântuiau prin zona vechilor tuneluri din subsolurile gării abandonate din centrul Tuslei. Stevie Rae aproape că devenise ca ei, rea, urâcioasă şi periculoasă. Numai afinitatea faţă de pământ dăruită de zeiţă o ajutase să păstreze un pic din ea însăşi, dar nu fusese de ajuns. Uşor-uşor se pierdea. Prin urmare, cu ajutorul Afroditei, care primise şi ea afinitatea faţă de pământ, formasem un cerc şi îi cerusem lui Nyx să o vindece pe Stevie Rae.

Şi zeiţa chiar o vindecase, dar, în timp ce o vindeca, păruse că Afrodita trebuia să moară ca să-i salveze umanitatea lui Steviec Rae. Din fericire, nu se întâmplase aşa. În loc să moară, Afroditei îi dispăruse Semnul, în timp ce acela al lui Stevie Rae se colorase ca prin farmec complet şi se întinsese, dovadă că isi încheiase Transformarea şi devenise vampir. Doar că, spre şi mai marea noastră uimire, desenul lui Stevie Rae nu căpătase culoarea safirie tipică Semnelor vampirilor adulţi, ci era stacojiu, de culoarea sângelui proaspăt.

— Alo, planeta Pământ către Zoey. E cineva acasă? Vocea de şmecheră a Afroditei mi-a întrerupt bălmăjeala mentală. Vezi ce are prietena ta cea mai bună, că o ia pe arătură!

Am clipit. Deşi mă holbasem la Stevie Rae, nici nu o vedeam. Stătea în mijlocul camerei, care fusese camera noastră până acum o lună, când moartea ei schimbase totul complet şi pentru totdeauna, şi privea împrejur cu ochii mari plini de lacrimi.

— Scuză-mă, draga mea, am spus eu şi am pornit iute spre ea să o îmbrăţişez. Trebuie să-ţi fie tare greu să te întorci aici.

O simţeam ciudată şi rigidă în braţe şi m-am tras puţin în spate ca să o privesc.

Expresia feţei ei mi-a îngheţat sângele. Starea de şoc şi ochii înlăcrimaţi au fost înlocuite de mânie. Preţ de o clipă m-am întrebat de ce-mi părea atât de cunoscută mânia ei. Rareori se enerva Stevie Rae. Apoi mi-am dat seama ce recunoscusem: Stevie Rae arăta ca înainte să formez cercul şi să-şi recapete umanitatea. M-am îndepărtat cu un pas de ea.

— Stevie Rae, ce-ai păţit?

— Unde sunt lucrurile mele? a întrebat cu o voce plină de răutate, asemenea feţei ei.

— Draga mea, i-am spus cu blândeţe. Vampirii iau imediat lucrurile novicilor când, ăă, mor.

Stevie Rae şi-a întors spre mine ochii mijiţi:

— Eu nu sunt moartă.

Afrodita a venit lângă mine.

— Hei, nu te criza la noi! Vampirii cred că eşti moartă, ai uitat?

— Dar nu-ţi face griji, am liniştit-o iute. I-am forţat să-mi dea o grămadă din lucrurile tale şi ştiu unde sunt şi celelalte. Pot să le iau înapoi dacă le vrei.

Dintr-odată răutatea s-a risipit şi aveam din nou în faţa ochilor pe cea mai bună prietenă.

— Chiar şi veioza în formă de cizmă de cowboy?

— Chiar şi pe-aia, i-am spus zâmbind. Să ştii că şi eu m-aş oftica dacă mi-ar lua cineva toate lucrurile.

— Te-ai aştepta ca, dacă cineva moare, să i se schimbe măcar gusturile de rahat apoi, a comentat Afrodita. Da’ de unde! Prostul tău gust e ca râia.

— Afrodita, i-a spus Stevie Rae cu hotărâre, ar trebui să te porţi mai frumos.

— Iar pe mine mă doare în cot de apucăturile tale de Mary Poppins în varianta country, a replicat Afrodita.

— Mary Poppins era englezoaică, aşa că nu avea cum să fie country, a răspuns Stevie Rae plină de sine.

Stevie Rae vorbise ca pe vremuri, iar eu am dat un chiot de bucurie şi am cuprins-o din nou în braţe.

— Ce mă bucur să te văd! Acum chiar te simţi bine, nu?

— Un pic altfel, dar bine, a spus Stevie Rae şi m-a strâns şi ca în braţe.

M-a cuprins un val de uşurare extraordinar care a înecat partea cu „un pic altfel“ din ce spusese. Cred că mă bucuram aşa de tare s-o văd, întreagă şi dintr-o bucată, încât simţeam nevoia să pun o vreme la păstrare în adâncul meu gândul ala, iar asta nu mă lăsa să iau în calcul şi faptul că poate mai erau ceva probleme cu Stevie Rae. în plus, mi-am mai amintit ceva.

— Staţi un pic, am spus brusc. Cum v-aţi întors în campus fără să turbeze războinicii?

— Zoey, tu ai face bine să începi să fii atentă la ce se întâmplă în jurul tău, a comentat Afrodita. Am intrat pe poarta principală. Alarma e oprită şi îmi închipui că are logică. Ideea e că am primit pe mobil de la şcoală apelul de informare că s-a terminat vacanţa de iarnă, pe care pun pariu că l-a primit toată lumea care era plecată din campus. Neferet a trebuit să elibereze locul, că altfel ar fi înnebunit de la atâtea alarme pe care le-ar fi declanşat elevii care se întorceau în şcoală, ca să nu mai pomenesc de grămezile de Fii ai lui Erebus delicioşi, care ar fi dat năvală aici ca nişte cadouaşe apetisante pentru noi, elevele.

— Vrei să spui că alarmele ar înnebuni-o pe Neferet şi mai mult decât este ea deja?

— Aşa e, Neferet e sonată în draci, a spus Afrodita, total de acord cu Stevie Rae preţ de o clipă. În orice caz, ideea e că alarma a fost oprită, chiar şi pentru fiinţele umane.

— Poftim? Chiar şi pentru fiinţele umane? Tu de unde ştii? am întrebat-o.

Afrodita a oftat şi cu un gest ciudat, ca în reluare, şi-a trecut două mâinii peste frunte, întinzând contururile semilunii şi încigând-o un pic.

— Dumnezeule, Afrodita! am exclamat eu cu respiraţia tăiată. Eşti..., am bălmăjit, iar gura mea a refuzat să spună cuvântul.

— Umană, mi-a sărit ea în ajutor cu un glas neutru, rece.

— Da’ cum s-a întâmplat? Eşti sigură?

— Sunt al dracu’ de sigură, a spus ea.

— Ăă, Afrodita, deşi eşti fiinţă umană, categoric nu eşti una obişnuită, a intervenit Stevie Rae.

— Adică? am cerut eu detalii.

— Habar n-am ce vrea să zică, a spus Afrodita şi a înălţat din umeri.

Stevie Rae a oftat:

— Norocul tău că te-ai transformat în fiinţă umană, şi nu într-un băieţel din lemn, că, la cât de mult minţi, ar trebui să ai un nas de-un kilometru.

Afrodita a clătinat dezgustată din cap:

— Iar te apuci să faci comparaţii cu filmele alea naşpa pentru copii. De ce Dumnezeu nu oi fi dat tu colţu’? Aşa mă scuteaţi de tâmpeniile astea de Disneyland.

— Îmi spuneţi şi mie care naiba e faza? am intervenit eu.

— Eu zic să-i povesteşti, că apoi se ia de înjurat, a spus Afrodita ironică.

— Eşti de-o răutate... De ce nu te-oi fi înfulecat eu când eram moartă? a izbucnit Stevie Rae.

— De ce n-oi fi mâncat-o pe ţăranca aia de maică-ta când erai moartă, s-a oţărât Afrodita ca o negresă, de ziceai că sare la bătaie. Nici nu mă mir că Zoey are nevoie de o altă prietenă, la cât de stresant de pozitivă eşti.

— Ba n-are nevoie de o nouă prietenă! a strigat Stevie Rae, întorcându-se spre Afrodita şi pornind spre ea. Pentru o clipă mi s-a părut că-i văd iar ochii albaştri aruncând luciri roşii, oribile, ca atunci când era o zombi turbată.

Simţeam că-mi explodează capul şi m-am băgat între ele:

— Afrodita, las-o în pace pe Stevie Rae!

— Mai bine te-ai uita la prietena ta. Afrodita s-a dus spre oglinda de deasupra chiuvetei, a apucat o batistuţă de hârtie şi s-a apucat să şteargă ce mai rămăsese din semiluna mânjită de pe fruntea ei. Mi-am dat seama că, în ciuda nonşalanţei din glas, îi tremurau mâinile.

M-am întors din nou spre Stevie Rae, ai cărei ochii deveniseră de un albastru familiar mie.

— Scuze, Z, a spus ea, zâmbind ca un copil vinovat. Cred că mi s-au tocit nervii în astea două zile petrecute cu Afrodita.

Afrodita a pufnit şi şi-a îndreptat privirea spre ea.

— Nu începe iar, am spus eu.

— Mă rog.

Privirile ni s-au întâlnit în oglindă şi eram aproape sigură că am văzut frică în ochii ei. După care s-a reîntors la ştersul feţei.

Complet în ceaţă, am încercat să reiau conversaţia de acolo de unde începuse să devină al naibii de ciudată.

— Ce voiai să spui cu faptul că Afrodita nu e obişnuită? Şi nu mă refer la atitudinea ei anormal de urâtă, am adăugat în grabă.

— O nimica toată, a spus Stevie Rae. Afrodita are încă viziuni, iar viziunile nu sunt ceva obişnuit la fiinţele umane. Stevie Rae i-a aruncat Afroditei o privire genul „zi iute“. Haide, spune-i lui Zoey.

Afrodita s-a întors de la oglindă şi s-a aşezat pe scăunelul

pe care îl ţineam în apropiere. Fără să o bage în seamă pe Steviec Rae, a spus:

— Mda, încă mai am viziuni. Ce fericire! Singura chestie pentru care nu-mi plăcea că sunt novice nu m-a scutit nici acum, că am redevenit o cretină de fiinţă umană.

Am privit-o pe Afrodita cu mai multă atenţie şi am văzut dincolo de masca tip „sunt cea mai tare din lume“ pe care îi plăcea să o afişeze. Era palidă şi avea cearcăne pe sub machiajul pe care şi-l întinsese pe sub ochi. Da, chiar arăta ca o fată care trecuse printr-o grămadă de porcării, iar una dintre ele putea fi una dintre viziunile ei epuizante, zguduitoare. Nu e de mirare că era aşa de nesuferită; ce fraieră fusesem că nu observasem mai devreme.

— Ce viziune ai avut? am întrebat-o.

Afrodita mi-a căutat hotărâtă privirea şi pentru un moment a renunţat pentru o clipă la zidul ăla de aroganţă pe care îi plăcea să îl ţină în jurul ei ca pe un scut. Chipul ei frumos a fost traversat de o umbră cumplită, chinuită şi, cu o mână tremurătoare, şi-a dat o şuviţă blondă pe după ureche.

— Am văzut vampiri care măcelăreau fiinţe umane şi fiinţe umane care ucideau vampiri la rândul lor. Am văzut o lume plină de violenţă, ură şi întuneric. Iar în întuneric erau creaturi atât de îngrozitoare, încât nici nu pot să spun ce erau. Nici... nici măcar nu puteam să le privesc. Am văzut sfârşitul lumii, a încheiat Afrodita cu glasul stăpânit de groază, asemenea chipului ei.

— Spune-i şi restul, a îndemnat-o Stevie Rae când aceasta s-a oprit, şi m-a surprins brusca blândeţe din glasul ei. Spune-i de ce se întâmplau toate astea.

Când Afrodita a vorbit, i-am simţit cuvintele ca pe nişte cioburi de sticlă înfipte în inimă:

— Toate astea se întâmplau pentru că tu erai moartă, Zoey. Moartea ta era cauza.

Capitolul 5

Pe naiba, am spus, şi apoi genunchii m-au lăsat baltă şi a trebuit să mă aşez pe pat. Urechile îmi ţiuiau ciudat şi mă chinuiam să respir.

Ştii că asta nu înseamnă că o să se îndeplinească sigur, m-

a îmbărbătat Stevie Rae bătându-mă pe umăr. Că doar Afroditǎ ne-a văzut şi pe bunica ta şi pe Heath, şi chiar şi pe mine murind. Vreau să zic că pe mine m-a văzut murind a doua oară şi nu s-a întâmplat niciuna dintre chestiile astea. Deci, putem să împiedicăm să se întâmple asta. Şi-a înălţat privirea spre Afrodita. Nu?

Afrodita s-a foit stânjenită.

— Pe naiba, am repetat eu, apoi m-am străduit să îmi înving ghemul de frică ce mi se instalase în gât. Avea ceva diferit viziunea pe care ai avut-o despre mine, nu?

— O fi din cauză că sunt fiinţă umană, a spus ea uşurel. E singura viziune pe care am avut-o de când m-am transformat din nou în fiinţă umană, deci nu pare prea aiurea să fie diferită de cele pe care le aveam când eram novice.

— Dar? am îndemnat-o.

A ridicat din umeri şi într-un final mi-a căutat privirea:

— Dar aşa e, era diferită.

— În ce fel?

— Hm, era mai confuză, mai emoţionantă, mai haotică. Şi pe bune că n-am înţeles o parte din ce am văzut. Ideea e că nu am recunoscut chestiile oribile care viermuiau în beznă.

— Viermuiau? am repetat cuprinsă de tremur. Nu miroase a bine.

— Aşa e. Vedeam umbre în umbre, într-o mare de întuneric. Era de parcă fantomele s-ar transforma din nou în fiinţe vii, dar fiinţele în care se transformau erau prea cumplite să le pot privi.

— Adică, nici fiinţe umane şi nici vampiri?

— Mda, cam aşa ceva. Mi-am frecat instantaneu mâna şi un fior mi-a trecut prin tot corpul. La naiba!

— Ce e? a întrebat Stevie Rae.

— În noaptea asta m-a... ăă... atacat ceva când mergeam de la grajduri la cantină. Era o chestie ca o umbră rece, care s-a desprins de întuneric.

— Asta nu poate să fie în regulă, a spus Stevie Rae.

— Erai singură? a întrebat Afrodita cu un glas lipsit de emoţie.

— Da, am spus.

— Păi, asta e problema, a explicat ea.

— De ce? Ce altceva ţi-a mai apărut în viziune?

— Ăă, ai murit în mai multe feluri, chestie care nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

— În mai multe feluri? am întrebat eu. Treaba se împuţea din ce în ce mai tare.

— Poate că ar trebui să mai stăm un pic, poate că Afrodita mai are o viziune care să ne lămurească mai bine lucrurile înainte să discutăm despre asta, a intervenit Stevie Rae aşezându-se lângă mine pe pat.

Nu mi-am desprins privirea de la Afrodita, şi în ochii ei am zărit un licăr cunoscut.

— Când nu bag în seamă viziunile pe care le am, se îndeplinesc. E regulă, a spus ea fără să mai lase loc de întors.

— Cred că o parte din ea se întâmplă deja, am zis eu simţindu-mi buzele reci şi înţepenite şi o durere în stomac.

— N-o să mori! a strigat Stevie Rae supărată şi mi-a amintit din nou de cea mai bună prietenă a mea.

— Hai, Afrodita! Povesteşte, am spus şi mi-am strecurat braţul pe după cel al lui Stevie Rae.

— Era o viziune puternică, plină de imagini expresive, dar era totul confuz. Poate pentru că simţeam şi vedeam din punctul tău de vedere, a continuat Afrodita, apoi s-a oprit şi a înghiţit în sec. Te-am văzut murind în două feluri. O dată te înecai. Apa era rece şi întunecoasă. A, şi mirosea urât.

— Mirosea urât? Ca iazurile alea nasoale din Oklahoma? am întrebat curioasă, în ciuda groazei de a vorbi despre propria-mi moarte.

Afrodita a clătinat din cap.

— Sunt aproape sută la sută sigură că nu era în Oklahoma. Era prea multă apă să fie acolo. E greu de explicat cum de sunt atât de sigură, dar am sentimentul că era prea mare şi prea adânc să fie un lac. Afrodita s-a oprit din nou, gânditoare. Apoi a făcut ochii mari. Îmi mai amintesc ceva din viziune. Aproape de apă era ceva care aducea cu un palat pe bune, pe o insulă numai pentru el, asta însemnând bănet mult şi bun-gust, probabil pe undeva prin Europa, nu genul de căsoaie de prost-gust la care se înfig oamenii cu bani.

— Afrodita, dai pe dinafară de-atâta snobism, a remarcat Stevie Rae.

— Mulţumesc, a spus Afrodita.

— Bun, deci m-ai văzut înecându-mă aproape de un palat

pe bune, pe o insulă pe bune, probabil în Europa. Ai mai văzut ceva care să ne poată ajuta câtuşi de puţin? am întrebat.

— Hm, în afară de faptul că te simţeai singură, singură rău, în amândouă viziunile, am mai văzut şi faţa unui tip. Era lângă tine cu puţin timp înainte să mori. Un tip pe care nu l-am mai văzut niciodată, cel puţin până azi.

— Ce? Cine?

— L-am văzut pe puştiul ăla, Stark.

— El m-a omorât? am exclamat şi am simţit că-mi vine să vărs.

— Cine e Stark? a intervenit Stevie Rae prinzându-mă de mana.

— Un puşti care tocmai s-a mutat azi aici din Casa Nopţii din Chicago, am răspuns eu. El m-a omorât? i-am repetat Afroditei întrebarea.

— Nu cred. Nu m-am uitat prea bine la el şi era şi întuneric. Dar părea, chiar şi la ultima privire pe care i-ai aruncat-o, că te simţeai în siguranţă cu el, a spus ea, înălţând din sprâncene. Se pare că-ţi revii din brambureala cu Erik/Heath/Loren.

— Îmi pare rău pentru toate chestiile astea. Afrodita mi-a spus ce s-a întâmplat, a intervenit Stevie Rae.

Am deschis gura să-i mulţumesc lui Stevie Rae, dar apoi mi-am dat seama că ele nu ştiau cât de mare era brambureala cu Erik/Heath/Loren. Ele nu fuseseră în şcoală, iar presa oamenilor nu prezentase nimic despre moartea lui Loren Blake. Am inspirat adânc. Mai degrabă aş fi ascultat vorbindu-se despre moartea mea decât să discut despre asta.

— Loren a murit, am izbucnit.

— Ce?

— Cum?

Mi-am înălţat privirea spre Afrodita.

— Acum două zile. La fel ca profa Nolan. A fost decapitat şi crucificat, şi bătut în cuie pe poarta principală a şcolii; în inimă avea înfipt un bilet pe care era un citat oribil din Biblie, cum că el ar fi o urâciune, am spus iute, dornică să scap mai repede de duhoarea cumplitelor cuvinte din gura mea.

— Nu se poate! a strigat Afrodita, căpătând brusc o tentă scârboasă de alb, şi s-a prăvălit pe fostul pat al lui Stevie Rae.

— Zoey, e îngrozitor, a spus Stevie Rae şi am auzit-o

plângând în timp ce mă cuprindea cu braţul. Eraţi ca Romeo şi Julieta.

— Nu! Vorbele îmi fuseseră mai tăioase decât voisem, m-am întors spre Stevie Rae şi i-am zâmbit. Nu, am repetat pe un ton mai rezonabil. Loren nu m-a iubit niciodată, doar s-a folosit de mine.

— Ca să se culce cu tine? Aaa, Z, ce naşpa! m-a consolat Stevie Rae.

— Din nefericire, nu, deşi chiar am făcut-o de oaie şi m-am culcat cu el. Loren s-a folosit de mine pentru Neferet. Ea i-a spus să se dea la mine. Ea era iubita lui. Am făcut o grimasă când mi-am amintit de scena sfâşietoare dintre Loren şi Neferet la care asistasem. Se distraseră pe seama mea. Îi dădusem lui Loren inima mea, trupul meu şi, prin Impregnare, o fărâmă din sufletul meu, iar el se amuzase pe seama mea.

— Stai un pic. Dă înapoi. Ai spus că Neferet l-a pus pe Loren să se dea la tine? a întrebat Afrodita. De ce ar fi făcut asta din moment ce erau cuplaţi?

— Neferet voia să rămân singură.

Piesele puzzle-ului începeau să fie puse cap la cap şi am simţit că-mi stă inima în loc.

— Poftim? N-are niciun sens. De ce ai fi rămas tu singură dacă Loren se prefăcea că e iubitul tău? a cerut Stevie Rae lămuriri.

— E simplu, a intervenit Afrodita. Zoey trebuia să se vadă pe furiş cu Loren, dat fiind că el era prof. Am o bănuială că n-a spus găştii ei de tocilari că se joacă de-a eleva neastâmpărată cu profesorul Blake. Mai am o bănuială şi că Neferet are o mare legătură cu faptul că Erik al nostru a aflat că Zoey avea bucurii la cineva care, fără nicio îndoială, nu era el.

— Auzi, vezi că sunt şi eu pe aici. Nu e musai să vorbeşti despre mine ca şi când aş fi plecat din cameră.

— Dacă nu greşesc, aş spune că cea care a plecat din cameră este raţiunea ta, a pufnit Afrodita.

— Nu greşeşti, am recunoscut fără tragere de inimă. Neferet i ocupat personal ca Erik să vină exact când eram eu cu Loren.

— La dracu'! Nu mai e de mirare că era aşa de ofticat, a spus Afrodita.

— Ce? Când? a exclamat Stevie Rae.

— Erik m-a prins cu Loren, am zis cu un oftat. Şi-a ieşit din pepeni. Apoi am aflat că, de fapt, Loren era cu Neferet şi că nu-i asă de mine nici cât negru sub unghie, deşi eram Impregnaţi unul de celălalt.

— V-aţi Impregnat! La dracu'! a exclamat Afrodita.

— Atunci am luat-o eu razna, am spus fără s-o bag în seamă pe Afrodita, pentru că era deja destul de îngrozitor. Nu aveam nici un chef să insist asupra detaliilor. Mă jeleam când Afrodita, gemenele, Damien, Jack şi...

— Şi Erik! Drace! Atunci te-am găsit noi plângând sub copac, m-a întrerupt Afrodita.

Am oftat din nou când am realizat că nu mai puteam s-o ignor:

— Mda. Şi Erik a spus tuturor despre mine şi Loren.

— Cu multă răutate, aş spune eu, a adăugat Afrodita.

— Pe naiba, a exclamat Stevie Rae. Trebuie să fi fost al naibii de îngrozitor dacă spune Afrodita că a fost cu răutate.

— Chiar aşa a şi fost. Destul de îngrozitor încât prietenii ei să se simtă ca şi cum aventura ei cu Loren le-ar fi dat lor un pumn în faţă. Aşa că, după bomba lui Erik că „Zoey e o târfă", la care s-a adăugat cea cu „Zoey a ţinut secret faptul că Stevie Rae este zombi", s-a ales cu o adunătură de tocilari ofticaţi, care n-or să mai aibă în viaţa lor încredere în Zoey.

— Lucru care, pe scurt, înseamnă că Zoey este singură, exact cum a pus la cale Neferet, am încheiat eu în locul ei, tulburată că fusese atât de simplu să vorbesc despre mine la persoana a treia.

— Asta e a doua moarte a ta pe care am văzut-o, a spus Afrodita. Eşti complet singură. Nu se zăresc niciun tip drăguţ şi nicio gaşcă de tocilari. Singurătatea este imaginea predominantă din a doua viziune.

— Care e cauza morţii mele?

— Hm, aici iar devine totul haotic. Am o imagine a lui Neferet care este o ameninţare la adresa ta, dar imaginea devine neclară când eşti atacată. Ştiu că o să sune ciudat, dar în ultimul moment am văzut ceva negru, care plutea în jurul tău.

— Ceva gen fantomă? am întrebat şi am înghiţit în sec.

— Nu, nu chiar. Dacă Neferet ar avea părul brunet, aş spune că era părul ei care plutea în jurul tău scuturat de vânt, ca şi când ea ar sta în spatele tău. Eşti singură şi eşti foarte,

foarte speriată. Încerci să strigi după ajutor, dar nu-ţi răspunde nimeni şi eşti aşa de înspăimântată, încât rămâi împietrită şi nu ripostezi. Ea, sau ce-o fi chestia aia, trece pe după tine şi, cine ştie cum, îţi taie beregata cu ceva închis la culoare, ca un cârlig. Este atât de ascuţit încât îţi pătrunde prin gât şi ţi-l desprinde de pe umeri, a continuat Afrodita, cutremurându-se, după care a adăugat: Lucru care, în cazul în care aveai dubii, e al dracului de sângeros.

— Ce scârboşenie, Afrodita! Chiar trebuia să dai atâtea detalii? a spus Stevie Rae, cuprinzându-mă din nou cu braţul.

— Nu, e-n regulă, am zis iute. Afrodita trebuie să dea toate detaliile de care îşi aminteşte, ca atunci când a avut viziuni despre moartea ta, a bunicii şi a lui Heath. E singura cale prin care putem înţelege cum să facem să schimbăm lucrurile. Spune, ce altceva ai mai văzut despre cea de-a doua moarte a mea? am întrebat-o pe Afrodita.

— Doar că strigi după ajutor, dar nu se întâmplă nimic. Toată lumea te ignoră, a răspuns Afrodita.

— M-am speriat azi când chestia aia, ce-o fi fost, s-a năpustit asupra mea din noapte. M-am speriat aşa de rău, încât pentru o clipă am înmărmurit pur şi simplu şi nu ştiam ce să fac, am continuat eu, simţind cum mă trec fiorii doar amintindu-mi.

— Se poate să fi avut Neferet ceva de-a face cu ce ţi s-a întâmplat mai devreme? a întrebat Stevie Rae.

— Habar n-am, am spus şi am ridicat din umeri. Nu vedeam nimic în afară de o beznă nasoală.

— Tot o beznă nasoală am văzut şi eu. Oricât mi-ar displăcea să spun asta, trebuie să ai grijă ca gaşca de tocilari să nu mai fie ofticată pe tine, pentru că nu e bine să fii singură, a spus Afrodita.

— Uşor de zis, am replicat eu.

— Nu văd de ce, a intervenit Stevie Rae. Spune-le adevărul, că Neferet l-a pus pe Loren să se dea la tine şi mai zi-le că nu puteai să le povesteşti că eram zombi, pentru că Neferet ar fi... a amuţit brusc dându-şi seama ce spunea.

— Da, genial. Spune-le că Neferet e o scârbă malefică şi că transformat în zombi o grămadă de puşti şi că imediat ce va avea ocazia să citească gândurile oricăruia dintre membrii găştii de tocilari, au dat de dracu'! Cu alte cuvinte, Marea-Preoteasă-scârbă-malefică nu numai că o să ştie ce ştim noi, dar probabil

că o să le şi facă nişte chestii tare urâte amicilor tăi. Afrodita s-a oprit şi s-a lovit gânditoare pe bărbie. Hm, dacă mă gândesc mai bine, o parte din perspectiva asta nu sună chiar aşa de rău.

— Staţi aşa, a intervenit Stevie Rae. Damien, gemenele şi Jack ştiu deja ceva care le va crea mari probleme cu Neferet. Ştiu de mine.

— La naiba, am spus.

— Drace! mi-a ţinut Afrodita isonul. Am uitat cu totul de detaliul că Stevie Rae nu mai e moartă. Mă întreb cum de Neferet n-a smuls deja asta din creieraşul cât nuca al vreunuia dintre ei şi n-a turbat până acum.

— A avut prea multă treabă cu planificarea războiului. Afrodita şi Stevie Rae au clipit nedumerite la mine şi am realizat că veştile despre Loren nu erau singurele care nu le ajunseseră la urechi. Când Neferet a aflat vestea despre uciderea lui Loren, le-a declarat război fiinţelor umane. Normal, nu război pe faţă. Vrea unul nasol, în stil terorist, război de gherilă. Doamne, ce nenorocită e! Cum de nu vede toată lumea asta?

— Carevasăzică vrea să le împrăştie maţele fiinţelor umane. Interesant! Presupun că grămezile de Fii ai lui Erebus sunt menite să fie arma noastră de distrugere în masă, a mai spus Afrodita. Hm, măcar situaţia asta de rahat are şi o parte pozitivă.

— Cum poate să te doară în cot de chestia asta? a explodat Stevie Rae şi a sărit de pe pat.

— Mai întâi de toate, nu prea mă omor după fiinţele umane, a răspuns Afrodita, ridicând mâna ca să curme puhoiul de cuvinte al lui Stevie Rae. Mda, bine, ştiu, şi eu sunt fiinţă umană acum. Motiv pentru care zic „îhh!“. În al doilea rând, Zoey trăieşte, aşa că nu-mi fac cine ştie ce griji din cauza războiului ăstuia dătător de coşmaruri.

— Ce naiba tot spui acolo, Afrodita? am întrebat.

Afrodita şi-a dat ochii peste cap.

— Vrei să fii atentă? Acum totul se leagă la marele fix. În viziunea mea apărea un război între fiinţele umane, vampiri şi un soi de baubau înfricoşător. De fapt, probabil că asta e chestia care te-a atacat pe tine şi ar putea la fel de bine să fie niscaiva ucenici de-ai lui Neferet despre care noi nu ştim. S-a oprit, confuză un moment, după care a ridicat din umeri şi a continuat: Dar, mă rog. Din fericire, nu va trebui să aflăm ce

sunt, pentru că războiul are loc numai după ce eşti tu omorâtă. În mod tragic şi bizar, aş adăuga eu. În orice caz, presupun că, dacă ne asigurăm că scapi cu viaţă, nici războiul nu mai are loc.

Stevie Rae a respirat prelung.

— Ai dreptate, Afrodita, a spus ea, apoi s-a întors spre mine. Trebuie să ne asigurăm că nu mori, Zoey. Şi nu numai pentru că te iubim o grămadă, da' şi pentru că trebuie să salvezi lumea.

— Minunat. Vă aşteptaţi să salvez eu lumea?

Tot ce-mi trecea prin cap era: „Iar eu îmi făceam griji din cauza geometriei".

La naiba!

Capitolul 6

Dap, trebuie să salvezi lumea, Z, dar noi o să fim lângă tine, a spus Stevie Rae, trântindu-se din nou pe pat lângă mine.

— Nu, fraiero! Eu am să fiu lângă ea, tu trebuie să o ştergi cât timp ne gândim noi ce le spunem restului de tocilari despre tine şi despre prietenii tăi care-ţi mută nasul, a zis Afrodita.

Stevie Rae s-a încruntat.

— Poftim? Prieteni? m-am mirat.

— Afrodita, au trecut prin multe. Şi te anunţ că spălatul şi aranjatul nu prea te mai interesează când eşti mort sau chiar ne-mort, a spus Stevie Rae. În plus, ştii că acum şi-au mai revenit şi chiar folosesc ce le-ai cumpărat tu.

— Fetelor, daţi un pic înapoi. Despre ce prieteni...? Apoi am amuţit pentru că mi-am dat seama despre cine vorbeau. Stevie Rae, nu-mi spune că încă mai umbli cu puştii ăia dezgustători din tuneluri.

— Zoey, tu nu înţelegi.

— În traducere: „ba da, Zoey, încă mai umblu cu rebuturile alea scârboase din tuneluri", a spus Afrodita, imitând accentul din Oklahoma al lui Stevie Rae.

— Termină, i-am zis instantaneu Afroditei înainte să mă întorc spre Stevie Rae. Nu, nu înţeleg, aşa că fă-mă tu să înţeleg.

Stevie Rae a inspirat adânc.

— Treaba e că, după părerea mea, chestia asta - a spus ea

arătându-şi desenele stacojii - înseamnă că trebuie să stau cu restul de puşti cu desene roşii, ca să-i ajut şi pe ei să se Transforme.

— Stai un pic, vrei să spui că şi puştii ăia zombi au desene roşii ca ale tale?

— Ceva de genu', a ridicat ea din umeri stânjenită. Eu sunt singura cu desenul terminat, chestie care, cred eu, înseamnă că m-am Transformat. Dar contururile semilunii albastre de pe funţile lor sunt toate roşii acum. Încă sunt novici, numai că sunt un alt fel de novici.

Mamă! Am rămas locului fără cuvinte şi încercam să cuprind cu mintea toate încrengăturile care decurgeau din ce spunea Stevie Rae. Era bestial că exista acum un nou soi de novici, ceea ce însemna, în acelaşi timp, că exista şi un nou soi de vampiri, şi pentru un moment m-a cuprins entuziasmul. Dacă treaba asta presupunea că toţi cei care erau însemnaţi aveau să sufere un fel de Transformare şi, deci, nu mai trebuia să moară niciun novice? Sau, cel puţin, nu de tot. Pur şi simplu, s-ar transforma în novici cu semiluni roşii, indiferent ce-o însemna chestia asta.

Apoi mi-am amintit ce nasoi fuseseră puştii ceilalţi. Omorâseră nişte adolescenţi. Oribil! Încercaseră să-i omoare şi pe Heath, iar eu fusesem singura care îl putuse salva. La naiba, m-ar fi omorât şi pe mine dacă nu m-aş fi folosit de afinitatea pentru cele cinci elemente ca să ne salvez pe amândoi.

Mi-am mai amintit şi de lucirile roşii pe care le zărisem mai devreme în ochii lui Stevie Rae şi de răutatea care păruse aşa de nelalocul ei pe chipul prietenei mele, dar, văzând acum că se purta şi vorbea aşa cum o ştiam eu, îmi era simplu să mă conving că mă înşelasem, că fusese închipuirea mea sau că exagerasem cu ceea ce văzusem.

M-am scuturat în mintea mea şi am spus:

— Stevie Rae, puştii ăia erau îngrozitori.

— Pfui! Sunt încă îngrozitori şi locuiesc într-un loc de-ţi întoarce stomacul pe dos, a pufnit Afrodita. Şi, dacă mă întrebi pe mine, sunt şi îngrozitor de prost-crescuţi.

— Nu mai sunt chiar aşa de haotici ca înainte, dar nu sunt nici tocmai normali, a recunoscut Stevie Rae.

— Sunt nişte boschetari vomitivi, asta sunt, a supralicitat Afrodita. Sunt ca nişte copii abandonaţi, cu căpăţânile roşii.

— Mă rog, unii dintre ei au probleme şi nu sunt tocmai dintre cei mai populari, dar ce dacă?

— Ce vreau să spun e că ar fi mai simplu să ne gândim ce să ne facem cu tine dacă ai fi singura de care ar trebui să ne ocupăm.

— Problema nu e întotdeauna să faci ce e mai simplu. Nu-mi pasă ce trebuie să facem sau ce trebuie să fac. N-am de gând s-o las pe Neferet să se folosească de puştii ăia, i-a spus Stevie Rae cu hotărâre.

Cuvintele ei mi-au aprins un beculeţ şi m-am cutremurat îngrozită când instinctul mi-a spus că, într-adevăr, gândul care îmi încolţise în minte era corect. Dumnezeule! De-aia îi făcea Neferet pe puştii care mureau să se transforme în zombi. Vrea să se folosească de ei în războiul pe care l-a declarat fiinţelor umane.

— Z, puştii se transformă în zombi de ceva vreme, profa Nolan şi Loren abia au fost omorâţi şi Neferet a declarat de curând războiul ăla de gherilă, a intervenit Stevie Rae.

N-am spus nimic pentru că nu puteam. Gândurile mele erau prea îngrozitoare ca să fie rostite cu glas tare. Mi-era teamă ca silabele cuvintelor să nu se transforme în mici arme care, puse unele lângă altele, aveau să-şi adune forţele ca să ne distrugă pe toţi.

— Care-i faza? m-a întrebat Afrodita privindu-mă cu prea multă atenţie pentru gustul meu.

— Nu e nicio fază. Mi-am ordonat gândurile în minte, ca să devină mai suportabile. Toată treaba asta mă face să mă gândesc că Neferet spera de multă vreme că avea să apară un motiv să se lupte cu oamenii. Pe bune, chiar nu m-ar mira să aflu că i-a creat pe puştii zombi ca să facă parte din armata ei privată. Am văzut-o cu Elliot la scurtă vreme după ce se presupune că murise. Ţi se întorcea stomacul pe dos să vezi cât control avea asupra lui, am spus şi m-a luat cu fiori, amintindu-mi prea bine felul în care Neferet îi dăduse ordine lui Elliot şi el se ploconise în faţa ei, după care îi linsese sângele într-un mod dezgustător şi mult prea senzual. Pe scurt, toată scena fusese de-o scârboşenie rară.

— De-aia trebuie să mă duc înapoi la ei, a spus Stevie Rae. Au nevoie de mine să le port de grijă şi să le arăt că şi ei se pot Transforma. Când o afla Neferet că au Semnele diferite, o să

încerce din nou să-i controleze şi să-i ţină pentru ea, să zicem, într-un fel nu prea drăguţ. Eu cred că şi ei se pot vindeca, aşa cum m-am vindecat şi eu.

— Da' ce se alege de ăia care n-au fost niciodată prea normali? îl mai ţii minte pe Elliot, despre care vorbea Zoey? Era un ratat când era viu, tot ratat e şi ca zombi şi ratat o să fie şi dacă reuşeşte să se Transforme într-o chestie cu desen roşu. Afrodita a oftat din rărunchi, exagerat de tare, când Stevie Rae a fulgerat-o cu privirea. Ce încerc eu să spun e că de la bun început nu au fost normali. Poate că nu e nimic de salvat la ei.

— Afrodita, nu tu hotărăşti cine merită să fie salvat şi cine nu! Poate că eu am fost o fată destul de normală înainte să mor, dar acum nu sunt tocmai normală, a zis Stevie Rae. Şi eu am meritat să fiu salvată!

— Nyx, am spus, făcându-le pe amândouă să se întoarcă spre mine cu priviri întrebătoare. Nyx îi alege pe cei care merită să fie salvaţi, nici eu, nici Stevie Rae şi nici măcar tu, Aliodita!

— Cred că uitasem de Nyx, a şoptit Afrodita ferindu-şi privirea ca să-şi ascundă durerea care i se citea în ochi. Nu că ar mai aştepta zeiţa prea multe de la o puştoaică din specia umană.

— Nu e adevărat, am spus. Nyx încă nu şi-a luat mâna de pe tine, Afrodita. Zeiţa lucrează aici în mare măsură. Dacă nu i-ar fi pasat de tine, ţi-ar fi luat şi viziunile când ţi-a luat Semnul.

— În timp ce vorbeam, aveam sentimentul pe care îl am deseori când ştiu sigur că nu spun prostii. Afrodita era stresantă, dar din cine ştie ce motiv era importantă pentru zeiţa noastră.

— Presupui sau ştii sigur? a întrebat Afrodita căutându-mi privirea.

— Ştiu sigur, am spus şi am privit-o şi eu cu hotărâre.

— Promiţi? a întrebat ea.

— Promit.

— Afrodita, e foarte drăguţ ce spuneţi voi aici, dar nu uita că nici tu nu eşti tocmai normală, a intervenit Stevie Rae.

— Da, dar eu măcar sunt atrăgătoare, curată şi nu mă târăsc prin tuneluri scârboase, mârâind şi rânjind dinţii la cine vine pe acolo.

— Chestie care deschide un nou subiect de discuţie. Ce căutai tu în tuneluri? am întrebat-o pe Afrodita.

Şi-a dat ochii peste cap şi a explicat:

— Pentru că domnişoara aici de faţă, Miss Provincia, a trebuit să-şi arate muşchii şi să vină după mine.

— Păi, ai turbat când ţi-a dispărut Semnul, iar eu, spre deosebire de alţii, nu sunt o scârbă cu „s“ mare. Pe lângă asta, e posibil ca din cauza mea să-ţi fi pierdut Semnul şi aşa era corect din partea mea, să mă asigur că te simţi bine, a explicat Stevie Rae.

— Tu m-ai muşcat, tâmpito, a exclamat Afrodita. Normal că tu eşti de vină.

— Mi-am cerut scuze deja pentru treaba asta.

— Fetelor, hai să nu ne îndepărtăm de la subiect!

— Mă rog. Am coborât în porcăriile alea de tuneluri pentru că tâmpită asta de prietenă a ta avea să întoarcă lumea cu fundul în sus dacă ne prindea careva la lumina zilei.

— Dar cum se face că ai fost plecată două zile?

Afrodita părea stânjenită.

— Mi-a luat vreo două zile până să mă hotărăsc dacă să mă întorc. În plus, a trebuit s-o ajut pe Stevie Rae să cumpere diverse chestii pentru tuneluri şi pentru ciudaţii care le populează. Nici măcar eu nu puteam să plec şi să-i las - a făcut o pauză şi s-a cutremurat delicat, să obţină efect maxim - în starea aia vomitivă.

— Încă nu suntem obişnuiţi să vină lumea pe la noi, s-a scuzat Stevie Rae.

— Asta cu excepţia oamenilor pe care le place prietenilor tăi mănânce? a întrebat Afrodita.

— Stevie Rae, nu-i mai lăsa, mă, pe puştii ăia să mănânce oameni! Nici măcar pe oamenii străzii, am adăugat eu.

— Da, mă, ştiu. Ăsta e un alt motiv pentru care trebuie să mă înapoi la ei.

— Trebuie să iei cu tine o armată de menajere şi de decoratori de interioare buni, a mormăit Afrodita. Ţi-aş oferi personalul maică-mii, dar mi-e să nu-i înfulece amicii tăi, căci după cum ar spune mama, e greu să găseşti muncitori la negru buni.

— N-am să-i mai las pe puşti să mănânce oameni şi o să mă străduiesc să pun tunelurile în ordine, a spus Stevie Rae în chip de scuză.

Îmi aminteam al naibii de bine cât de naşpa erau tunelurile alea întunecoase şi jegoase.

— Stevie Rae, nu găsim alt loc în care să stai cu, ăăă, novicii tăi cu semiluni roşii?

— Nu! a răspuns ea iute, după care mi-a zâmbit, scuzându-se. Ştii care e treaba, mi se pare în regulă să stau sub pământ, şi ei sunt de aceeaşi părere. Trebuie să stăm în pământ. Şi-a aruncat privirea spre Afrodita care o urmărea cu nasul încreţit şi cu un aer scârbit pe faţă. Da, ştiu că nu e normal, dar ţi-am spus că nu sunt normală!

— Aa, Stevie Rae, am intervenit. Sunt total de acord cu tine că nu are nimic dacă nu eşti normală. Pe bune, uită-te la mine, am spus şi mi-am fluturat mâna împrejur, spre mulţimea de desene pe care le aveam şi care, nu încăpea dubiu, nu erau deloc normale. Sunt regina anormalităţii, dar poate că ar trebui să ne explici ce înţelegi tu prin anormal.

— Nu e o idee rea, a spus Afrodita.

— Bun, să vedem, nu ştiu încă totul despre mine, pentru că nu mai sunt zombi şi m-am Transformat abia cum câteva zile, dar ştiu că am câteva calităţi pe care nu cred că le au adulţii vampiri normali.

— De exemplu..., am îndemnat-o când am văzut că tace şi-şi muşcă buzele.

— De exemplu, chestia asta că m-am făcut una cu pietrele când m-am căţărat pe zidul clădirii. Dar poate că sunt în stare de asta pentru că am o afinitate faţă de pământ.

Am dat din cap gânditoare.

— Are logică. Eu am aflat că pot să invoc elementele şi că aproape pot să mă fac nevăzută când mă transform în ceaţă, vânt şi te miri ce.

— A, da, s-a înseninat Stevie Rae. Îmi aduc aminte că erai aproape invizibilă atunci.

— Îhî. Aşadar, poate că faptul că ai abilitatea aia nu e chiar aşa de anormal. Poate că toţi vampirii care au o afinitate faţă de un element pot să facă chestii de genul ăsta.

— Ei, cum să nu! Voi vă alegeţi cu tot felul de abilităţi super, iar eu n-am parte decât de viziunile alea de rahat, a replicat Afrodita.

— O fi din cauză că tu eşti de rahat, i-a explicat Stevie Rae.

— Ce altceva mai ştii? le-am întrerupt, ca să nu se mai ia iar la harţă.

— Iau foc dacă ies la soare.

— Tot nu ţi-a trecut? Eşti sigură? ştiam că soarele e o problemă pentru ea încă de când era zombi.

— E sigură, a spus Afrodita. De-aia a trebuit să ne băgăm în tunelurile alea scârboase. Răsărea soarele, iar noi eram în centru şi Stevie Rae a turbat.

— Ştiam că o să mi se întâmple ceva naşpa dacă stau la suprafaţă, a explicat Stevie Rae. De fapt, nu am turbat, doar că eram foarte îngrijorată.

— Mă rog, trebuie să fim de acord că avem păreri diferite în ceea ce priveşte schimbările tale de dispoziţie. Eu, una, zic că ai turbat după ce te-a atins un pic soarele pe braţ. Ia uite, Z, a spus Afrodita şi a arătat spre mâna dreaptă a lui Stevie Rae.

Stevie Rae a ridicat mâna fără chef, şi-a suflecat mâneca bluzei şi am văzut o bucăţică de piele înroşită în susul antebraţului, spre cot, de parcă ar fi ars-o rău soarele.

— Nu arată chiar aşa de nasol. Cu puţin protector solar, ochelari de soare şi o şapcă, eşti rezolvată, am spus.

— Nu prea cred, a intervenit iar Afrodita. Ar fi trebuit să vezi cum arăta înainte să bea sânge. Avea mâna al naibii de urâtă şi cu coajă. După ce a băut sânge, a trecut de la arsură naşpa de gradul al treilea la o nesuferită arsură de la soare, dar cine ştie cât de bine avea să meargă dacă se prăjea de tot.

— Stevie Rae, scumpo, hai să ne înţelegem, nu vreau să te judec, dar spune-mi că nu ai mâncat vreun om al străzii sau ceva de genul ăsta după ce ai luat foc.

Stevie Rae a clătinat voiniceşte din cap, iar cârlionţii i s-au agitat ca nebunii.

— Nţ. în drum spre tuneluri am făcut un mic ocol şi am luat cu împrumut un pic de sânge de la banca de sânge din centru a Crucii Roşii.

— „A împrumuta“ înseamnă să dai înapoi când ai terminat, a precizat Afrodita. Şi dacă nu cumva o să fii tu primul vampir bulimic, nu cred că o să dai înapoi sângele, a continuat ea şi i-a aruncat lui Stevie Rae o privire şmecheroasă. Aşa că, de fapt, l-ai furat şi cu asta ajungem la o altă nouă abilitate a prietenei tale. La asta am fost chiar martoră, şi nu doar o dată. Şi dacă mă întrebi pe mine, te băga în sperieţi. Se pricepe dubios de bine să controleze minţile fiinţelor umane. Te rog să observi că am folosit cuvântul „dubios“ şi află că el este cheia în

tot ce-am spus.

— Ai terminat? a întrebat-o Stevie Rae.

— Aa, probabil că nu, dar poţi să continui, a spus Afrodita.

Stevie Rae s-a încruntat la ea, apoi a continuat să-mi explice:

— Afrodita are dreptate, simt de parcă aş putea să intru în minţile fiinţelor umane şi să fac diverse chestii.

— Ce chestii?

— Păi, de exemplu, să-i fac să vină la mine sau să uite că m-au văzut, a spus ea, ridicând din umeri. Nu ştiu sigur ce altceva pot să fac. Într-un fel, puteam să fac treaba asta şi înainte să mă Transform, dar nu se compară cu ce pot să fac acum, iar chestia asta cu controlul minţilor nu prea-mi convine. Pare, nu ştiu cum să zic, o răutate.

Afrodita a pufnit.

— Bun, mai departe. Mai ai nevoie de invitaţie ca să intri în casa cuiva? Apoi mi-am răspuns singură la întrebare. Stai aşa, că trebuie să se fi schimbat şi chestia asta, pentru că eu nu te-am invitat aici şi iată-te! Nu că nu te-aş fi invitat, bineînţeles că te-aş fi invitat, am adăugat iute.

— Nu ştiu cum merge asta. La Crucea Roşie am intrat pur şi simplu.

— Vrei să spui că ai intrat pur şi simplu după ce te-ai băgat în mintea laborantei ăleia şi ai făcut-o să-ţi descuie uşa, a precizat Afrodita.

— Stevie Rae a roşit şi a spus:

— Nu i-am făcut niciun rău şi nu o să-şi amintească absolut nimic.

— Nu te-a invitat ea înăuntru? am întrebat-o.

— Nu, dar clădirea Crucii Roşii e publică şi o simt altfel. A, şi nu cred că aş avea nevoie de invitaţia ta ca să intru aici, Z, că doar a fost şi camera mea, mai ştii?

— Bineînţeles că mai ştiu, i-am spus cu un zâmbet.

— Dacă vă luaţi de mâini şi începeţi să cântaţi Lean on Me, pe mine va trebui să mă scuzaţi, că mă duc să dau la boboci, a comentat Afrodita.

— Nu poţi să-i controlezi şi ei un pic mintea şi s-o faci să termine odată cu tâmpeniile? am întrebat.

— Nţ, am încercat deja. Nuş’ ce are creierul ăla al ei, că nu pot să intru în el.

— Se datorează deosebitei mele inteligenţe, s-a înfumurat Afrodita.

— Eu aş zice că e mai degrabă de la deosebitul tău talent de a fi stresantă, i-am tăiat macaroana. Zi mai departe, Stevie Rae!

— Stai să mă gândesc..., a meditat câteva secunde, apoi a zis: Sunt mult mai puternică decât înainte.

— Şi vampirii adulţi obişnuiţi sunt puternici, am spus. Apoi mi-am adus aminte că trebuise să facă o haltă ca să-şi facă rost de sânge. Deci, încă mai simţi nevoia de sânge?

— Îhî, dar dacă nu beau nu cred că mă mai sui pe pereţi ca înainte. Nu mi-ar plăcea să mă lipsesc de el, dar nu cred că m-aş mai transforma într-un monstru amator de sânge.

— Chestia e că nu ştie sigur, a spus Afrodita.

— Nu pot să sufăr când are dreptate, dar are dreptate, a spus Stevie Rae. Problema e că sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu despre tipul de vampir în care m-am Transformat, încât mi se face frică.

— Nu-ţi face griji. Avem destul timp să înţelegem toate astea.

Stevie Rae a zâmbit şi a înălţat din umeri.

— Cred că o să trebuiască să înţelegeţi voi singurele, că eu, pe bune, trebuie s-o tai, a spus ea, apoi a luat-o spre fereastră.

— Stai un pic. Mai avem o grămadă de vorbit. Şi acum că s-a anunţat sfârşitul vacanţei de iarnă o să colcăie pe aici de novici i şi de vampiri, ca să nu mai pomenesc de Fiii lui Erebus şi de porcăria aia cu războiul împotriva fiinţelor umane dacă încerc să ies din campus ca să vin la tine, aşa că nu ştiu când o să mai pot să te văd.

Gândindu-mă la toate problemele astea care ne pândeau, mai că mi se tăia respiraţia.

— Stai ai liniştită, Z. încă mai am telefonul ăla pe care mi l-ai dat. Tu sună-mă şi mă furişez la tine în orice moment.

— Vrei să spui când nu e soare, a zis Afrodita şi m-a ajutat să-i deschid lui Stevie Rae fereastra.

— Da, exact asta vreau să spun, a încuviinţat Stevie Rae şi a privit-o pe Afrodita. Ştii că poţi să vii cu mine dacă nu ai chef să stai aici şi să te prefaci.

Am clipit uimită la cea mai bună prietenă a mea. Se ştie

că nu putea s-o sufere pe Afrodita, dar cu toate astea fata mea îi oferea un loc în care să stea şi pe deasupra îi mai vorbea şi pe un ton amabil, chestie care suna a Stevie Rae pe care o cunoşteam şi o iubeam eu şi, în adâncul sufletului, m-am simţit ca naiba pentru că îmi închipuisem că o să se poarte din nou ca o zombi, ca o fiinţă neumană.

— Pe bune, poţi să vii cu mine, a repetat Stevie Rae şi, la tăcerea Afroditei, a adăugat ceva care mi-a părut tare ciudat. Ştiu cum e să te prefaci. În tuneluri nu ar fi nevoie să faci aşa ceva.

Mă aşteptam ca Afrodita să rânjească dispreţuitoare şi să facă vreun spirit de glumă de doi bani despre novicii cu semiluni roşii şi igienă care lasă de dorit, dar răspunsul ei m-a surprins şi mai mult decât oferta lui Stevie Rae:

— Trebuie să stau aici şi să mă prefac că sunt încă novice. Nu am de gând s-o las pe Zoey singură şi nu mă aştept ca poponarul şi Die Tembelen Gemenen să se poarte ca nişte prieteni în momentul de faţă. Dar mersi oricum, Stevie Rae.

— Vezi, poţi să fii drăguţă dacă încerci, i-am spus eu Afroditei şi i-am zâmbit.

— Nu sunt drăguţă, ci doar pragmatică. Nu mă încântă ideea unei lumi în prag de război. Ştii tu, oameni asudaţi care fug de colo-colo, se bat şi se omoară unii pe alţii. Nu este genul de situaţie care să încurajeze un păr aranjat şi o manichiură bine întreţinută.

— Afrodita, nu e nimic rău în a fi drăguţ, i-am spus cuprinsă de oboseală.

— Asta o spune regina anormalităţii, mi-a răspuns Afrodita sarcastică.

— Adică regina ta, măi fata cu viziunile, a intervenit Stevie Rae, după care m-a îmbrăţişat iute. Pa, pa, Z. Ne vedem curând. Promit.

Am îmbrăţişat-o şi eu, încântată că mirosea şi vorbea ca pe vremuri.

— Bine, dar aş fi preferat să nu trebuiască să pleci.

— O să fie bine, o să vezi. Se rezolvă, a spus, apoi s-a strecurat pe fereastră.

Am privit-o coborând pe zidul drept al clădirii dormitoarelor. Semăna cu un gândac scârbos, asta până ce corpul ei, care inainta unduitor, a dispărut. De fapt, dacă nu aş fi

ştiut că e acolo, nici nu aş fi văzut-o.

— E ca o şopârlă din aia care îşi schimbă culoarea pielii ca să se adapteze la mediu, a remarcat Afrodita.

— Cameleon îi zice, am spus.

— Eşti sigură? Un geko mi s-ar părea mai aproape de stilul lui Stevie Rae.

— Sunt sigură, am spus şi m-am încruntat la ea. Termină cu tâmpeniile şi ajută-mă să închid fereastra.

După ce am închis fereastra şi am tras draperiile, am oftat, am clătinat din cap şi mi-am spus mai mult mie decât ei: şi acum ce ne facem?

Afrodita a început să scotocească prin frumuseţea de poşetuţă Coach pe care o purta pe umăr.

— Nu ştiu ce ai tu de gând să faci, dar eu am să-mi desenez la loc Semnul cu dermatograful ăsta cretin. Poţi să crezi că am găsit nuanţa asta la Target? a spus ea şi s-a cutremurat. Mă întrb ce om certat cu moda şi-ar da cu aşa ceva? Mă rog, mai întâi să rezolv chestia asta, apoi am să merg la întrunirea aia tâmpită pe care a convocat-o Neferet.

— Voiam să spun, ce ne facem noi cu toată chestia asta pe viaţă şi pe moarte care se întâmplă?

— De unde dracu’ să ştiu eu! Nu am chef de nimic. A arătat spre falsul ei Semn. Nu am chef de nimic din toate astea. Vreau să fiu iar ce am fost înainte să-ţi faci tu apariţia şi să se pornească nenorocirea. Vreau să fiu populară, puternică şi să ies cu cel mai cool tip din şcoală. Acum nu mai sunt niciuna dintre chestiile astea şi, în plus, sunt o fiinţă umană cu viziuni înfricoşătoare şi, colac peste pupăză, nici nu ştiu ce să fac în privinţa asta.

Am rămas în tăcere un moment, gândindu-mă că eu fusesem motivul pentru care Afrodita îşi pierduse popularitatea, puterea şi prietenul. Când în sfârşit am vorbit, am fost surprinsă să constat că spun exact ce gândesc.

— Probabil că mă urăşti.

M-a privit îndelung.

— Te-am urât, a spus ea încet. Dar acum cel mai mult mă urăsc pe mine însămi.

— Nu te mai urî.

— Şi de ce naiba nu m-aş urî? Că doar toată lumea mă urăşte, a spus tăios şi cu răutate, dar avea ochii plini de lacrimi.

— Mai ştii ce răutate mi-ai spus nu cu foarte mult timp în urmă, când credeai că sunt perfectă?

Pe buze i-a apărut un zâmbet abia schiţat.

— Va trebui să-mi aminteşti, pentru că ţi-am spus multe răutăţi.

— Ei, atunci ai spus ceva despre faptul că puterea schimbă oamenii şi că îi face s-o dea în bară.

— A da, mi-am amintit. Am spus că puterea schimbă oamenii, dar mă referam la oamenii din jurul tău.

— Ei bine, ai avut dreptate şi în privinţa lor, şi a mea, şi acum înţeleg chestia asta. Mai înţeleg în acelaşi timp o mulţime din tâmpeniile pe care le-ai făcut tu. Am zâmbit şi am adăugat: Nu chiar pe toate, dar multe dintre ele. Pentru că acum am avut şi eu porţia mea de tâmpenii şi am sentimentul că o să mai fac şi altele, oricât de deprimant ar suna chestia asta.

— Deprimant, dar adevărat, a spus ea. A, şi apropo, dacă tot vorbim despre faptul că puterea schimbă oamenii, trebuie să-ţi aminteşti de asta când te ocupi de Stevie Rae.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. S-a schimbat.

— Mai încearcă, am spus eu cu un sentiment de greaţă.

— Nu te mai preface că nu ai remarcat nimic ciudat la ea, a continuat Afrodita.

— A trecut prin multe, am scuzat-o eu.

— Asta spun şi eu. A trecut prin multe şi asta a schimbat-o.

— Niciodată nu ţi-a plăcut Stevie Rae aşa că nu mă aştept să începi să te înţelegi bine cu ea dintr-odată. Dar nici nu am de gând să te ascult vorbind porcării despre ea, mai ales după ce s-a oferit să te ia cu ea, ca să nu trebuiască să stai aici şi să te prefaci că eşti ceva ce nu eşti de fapt. Începea să mi se pună pata şi nu îmi dădeam seama dacă era din cauză că ceea ce spunea Afrodita era răutăcios şi total greşit sau din cauză că ceea ce spunea ea era un adevăr îngrozitor, cu care nu voiam să mă confrunt.

— Te-ai gândit că poate voia să merg cu ea pentru că nu vrea să stau cu tine?

— Asta e o aberaţie. De ce i-ar păsa ei? E cea mai bună prietenă a mea, nu iubitul meu.

— Pentru că ştie că am văzut dincolo de trucurile ei ieftine

şi că am să-ţi spun care e de fapt faza cu ea. Adevărul e că nu mai e cum a fost. Nu ştiu exact ce e acum şi nu cred că ştie nici ea, dar categoric nu mai e cuminţenia aia de Stevie Rae.

— Ştiu că nu mai e cum era înainte! am izbucnit. Cum să mai fie? A murit, Afrodita! În braţele mele, ai uitat? Şi îi sunt îndeajuns de bună prietenă încât să nu-i întorc spatele doar pentru că s-a schimbat trecând prin ceva de proporţii.

Afrodita a rămas nemişcată şi m-a privit fără să spună nici „pâs“ atât de mult timp, încât m-a luat iar durerea de stomac. Într-un final a ridicat din umeri şi a spus:

— Treaba ta, n-ai decât să crezi ce vrei. Sper că ai dreptate.

— Am dreptate, şi nu mai vreau să mai discutăm pe tema sta, am spus cuprinsă de un tremur ciudat.

— Treaba ta, a repetat ea. Am încheiat subiectul.

— Foarte bine. Hai, termină de mâzgălit Semnul ăla, ca să mergem la întrunire!

— Împreună vrei să zici?

— Îhî.

— Nu-ţi pasă că află lumea că nu ne urâm? a întrebat.

— Ei, uite cum văd eu lucrurile: Lumea, mai ales prietenii mei, or să creadă o grămadă de lucruri nu foarte drăguţe despre posibilitatea ca noi două să fi devenit prietene.

Afrodita a făcut ochii mari:

— Chestie care le va face creieraşele cât o nucă să uite de Stevie Rae.

— Auzi, prietenii mei nu au creieraşele cât o nucă!

— Cum spui tu.

— Dar aşa e, Damien şi gemenele vor fi ocupaţi cu gândurile nasoale despre tine, iar asta le dă de lucru minţilor lor în caz că ascultă Neferet, am spus.

— Hm, parcă-parcă sună a plan, a admis ea.

— Din nefericire, ăsta e tot planul.

— Măcar nu te dezminţi şi în continuare habar n-ai ce faci!

— O, ce drăguţ că priveşti partea plină a paharului...

— Poţi să contezi pe mine! a spus Afrodita.

Când a terminat de conturat Semnul cel fals, am pornit spre uşă. Chiar înainte s-o deschid, i-am aruncat o privire piezişă.

— A, nici eu nu te urăsc, i-am spus. De fapt, cam începi să-

mi fii simpatică.

Afrodita mi-a adresat cel mai bun rânjet sarcastic din dotare şi a spus:

— Vezi, la asta mă refer când spun că nu te dezminţi şi în continuare habar n-ai ce faci.

Am deschis uşa râzând şi am dat nas în nas cu Damien, Jack şi gemenele.

Capitolul 7

— Vrem să stăm de vorbă cu tine, Z, a spus Damien.

— Şi ne bucurăm că tu o tai, a intervenit şi Shaunee, fulgerâbn-o pe Afrodita cu privirea.

— Vezi să nu-ţi dai cu uşa în tărtăcuţă de la atâta viteză, a sărit şi Erin.

Pe faţa Afroditei am văzut deodată un fulger de durere.

— Mă rog, eu am tăiat-o, a spus ea.

— Ba nu te duci nicăieri. Am aşteptat ca gemenele să termine cu exclamaţiile de uluială ca să pot continua. Nyx are o foarte mare implicare în viaţa Afroditei. Aveţi încredere în judecata lui Nyx? am întrebat privindu-mi fiecare prieten în parte.

— Normal că avem, a spus Damien în numele tuturor.

— Ei, atunci o să trebuiască să o acceptaţi pe Afrodita ca fiind de-ai noştri, am conchis.

S-a lăsat tăcerea, timp în care gemenele, Jack şi Damien au făcut un schimb de priviri şi, într-un târziu, Damien a spus:

— Presupun că trebuie să acceptăm faptul că Afrodita este deosebită în ochii lui Nyx, dar adevărul-adevărat e că niciunul dintre noi nu are încredere în ea.

— Eu am încredere în ea, am spus. Mă rog, poate că nu aveam sută la sută, dar Nyx ne vorbea prin ea.

— Ca să vezi ironie, noi nu prea mai avem încredere nici în tine, a spus Shaunee.

— Sunteţi o gaşcă de tocilari lipsiţi de logică, a intervenit Afrodita. Acu’ spuneţi că aveţi încredere în Nyx, acu’ vă răzgândiţi şi spuneţi că nu aveţi încredere în Zoey. Zoey este cea mai tare novice. Nimeni, nici vampir, nici novice, nu a fost vreodată atât de înzestrat de către Nyx. Vreţi să vă hotărâţi

odată? a continuat ea dându-şi ochii peste cap.

— E posibil să aibă dreptate Afrodita, a spus Damien curmând amuţeala care se lăsase.

— Pe bune? l-a tachinat Afrodita sarcastică. Şi vă mai spun o chestie, gaşcă de tocilari, în ultima mea viziune Zoey era omorâtă şi lumea era cuprinsă de haos din cauza asta. Şi ia ghiciţi cine e de vină că aşa-zisa voastră prietenă dă colţu'? A ridicat din sprâncene la Damien şi la gemene, după care şi-a răspuns singură la întrebare: Voi, fraierilor. Zoey este omorâtă pentru că voi îi întoarceţi spatele.

— A avut o viziune în care erai omorâtă? a întrebat Damien deodată alb la faţă.

— Da, de fapt, două. Dar erau destul de haotice. A văzut din punctul meu de vedere, care era cam nasol. În orice caz, trebuie să mă feresc de apă şi..., m-am oprit brusc pentru că era cât pe-aci să zic „şi de Neferet". Din fericire, Afrodita s-a băgat în discuţie:

— Trebuie să se ferească de apă şi nu trebuie să fie singură, a spus ea. Asta înseamnă că trebuie să vă pupaţi şi să vă împăcaţi. Dar staţi aşa să mă întorc eu cu spatele, că treaba asta sigur o să-mi întoarcă stomacul pe dos.

— Z, ne-ai ofticat, a spus Shaunee, aproape la fel de palidă ca Damien.

— Dar nu vrem să mori, a încheiat Erin, la fel de supărată şi ea.

— Dacă mori tu, mor şi eu, a suspinat Jack, apoi l-a prins pe Damien de mână.

— Ei, atunci trebuie să vă treacă şi să fiţi iar cei mai buni prieteni din lume, dragă! a spus Afrodita.

— De când îţi pasă ţie dacă Zoey trăieşte sau moare? a replicat Damien.

— De când m-am pus în slujba lui Nyx, nu a mea. Iar lui Nyx chiar îi pasă de Zoey, aşa că şi mie îmi pasă de Zoey. Şi e un lucru bun. Se presupune că voi sunteţi cei mai buni prieteni ai ei, dar un secret-două acolo şi o neînţelegere de tot rahatu' v-au făcut să vă îndepărtaţi de ea. Afrodita m-a privit şi a pufnit. La naiba, Zoey, cu prieteni ca ăştia, norocul tău că nu ne duşmănim.

— Damien s-a întors spre mine clătinând din cap, cu un aer mai degrabă jignit decât mânios:

— Ce mă nedumereşte pe mine e că e limpede că ei îi spui chestii pe care nouă nu ni le spui.

— Hai, poponarule, scuteşte-mă! Nu te mai ofusca atâta că îţi iau eu locul de lângă Zoey. E simplu ca bună ziua de ce îmi spune mie chestii. Mie nu-mi pot citi gândurile vampirii.

Damien a clipit uimit.

— Şi nici ţie nu ţi le pot citi, nu?

— Nu, nu pot, i-am confirmat.

— La dracu'! a exclamat Shaunee. Carevasăzică, tu crezi că dacă ne spui nouă chestii e ca şi când ai spune tuturor?

Nu poate să le fie atât de simplu vampirilor să le citească gândurile novicilor, Z, a spus Erin. Dacă ar fi aşa, atunci o grămadă de puşti ar da tot timpul de bucluc.

— Stai aşa, trec cu vederea prostioarele gen ieşit pe furiş din campus sau pipăit prin şcoală, a spus Damien uşor, de parcă ar fi pus lucrurile cap la cap în timp ce vorbea. Vampirilor nu pera le pasă dacă se încalcă vreo regulă banală pe ici pe colo, atâta timp cât e genul tipic de drăcie adolescentină, aşa că nu „ascultă" tot timpul sau cum s-o numi capacitatea asta a lor de a trage cu urechea la gândurile noastre.

— Dar dacă ei cred că se întâmplă ceva ce nu mai intră la categoria încălcarea unei reguli banale şi au idee că un anume grup de novici ştie ceva de treaba asta..., am început eu.

— Alunei şi-ar concentra gândurile asupra acelui grup de novici, a conchis Damien în locul meu. Chiar nu ne poţi spune anumite lucruri!

— La naiba, a exclamat Shaunee.

— Supernasol, a intervenit şi Erin.

— V-a luat ceva timp să vă prindeţi, a comentat Afrodita.

— Damien nu a băgat-o în seamă şi a continuat:

— Asta are legătură cu Stevie Rae, nu?

Am dat din cap că „da".

— Apropo, a spus Shaunee.

— Ce s-a întâmplat cu ea? a continuat Erin.

— Nu s-a întâmplat nimic, a răspuns Afrodita. A dat de mine, eu mi-am revenit din şoc atunci când mi-a apărut din nou Semnul, după care am venit înapoi.

— Şi ea unde s-a dus? s-a interesat Damien.

— Ai cumva senzaţia că sunt bona ei? De unde naiba să ştiu eu pe unde umblă ţăranca aia de prietenă a voastră? N-a

spus decât că trebuie să plece pentru că are probleme. Vai, ce surpriză!

— O să ai tu probleme cu pumnul meu când te-oi trezi cu el în faţă dacă mai spui porcării despre Stevie Rae, s-a repezit Shaunee.

— Ţi-l ţin eu, geamăno, s-a oferit voluntară Erin.

— Voi sunteţi două la un creier? le-a spus tăios Afrodita.

— Dumnezeule, gata! am strigat. E posibil ca eu să mor, de două ori, o stafie ciudată s-a luat de mine azi, motiv pentru care sunt moale prin părţile moi, habar n-am ce i se întâmplă lui Stevie Rae, Neferet a convocat o întrunire a Consiliului, probabil ca să punem la punct planurile ei de război, iar voi nu mai terminaţi odată cu ciorovăiala! Îmi daţi dureri de cap şi mă şi călcaţi pe nervi!

— Eu zic s-o ascultaţi. După calculele mele a scos două înjurături pe bune şi o semiînjurătură în micul discurs pe care ni l-a ţinut. Vorbeşte serios, a spus Afrodita.

Chiar le-am văzut pe gemene străduindu-se să-şi disimuleze zâmbetele. Dumnezeule! De ce naiba e aşa o problemă faptul că nu-mi place mie să înjur?

— Bine, o să încercăm să ne înghiţim unii pe alţii, a spus Damien.

— Pentru Zoey, a zis Jack şi mi-a aruncat un zâmbet dulce.

— Pentru Zoey, au spus şi gemenele la unison.

Mi-am privit prietenii cu inima strânsă. Îmi apărau spatele. Indiferent de situaţie, tot alături de mine rămâneau.

— Vă mulţumesc tuturor, am spus şi am clipit tare, ca să nu-mi ţâşnească lacrimile.

— Hai să ne îmbrăţişăm! a sugerat Jack.

— A, nu se poate! a intervenit Afrodita.

— Aici suntem şi noi de acord cu Afrodita, a spus Erin.

— Da, tre’ s-o luăm din loc, a completat Shaunee.

— Aaa, Damien, trebuie să mergem şi noi. I-ai spus lui Stark că trecem pe la el să vedem dacă s-a instalat ca lumea, înainte de întrunire, a spus Jack.

— O, aşa e, a încuviinţat Damien. Pa, pa, Zoey.

El şi Jack au ieşit din cameră, urmaţi de gemene. Mi-au spus la revedere şi au pornit pe hol, apoi au continuat să vorbească despre cât de cool era Stark, lăsându-mă pe mine cu Alrodita.

— Nu sunt prea răi prietenii mei, nu? am spus.

Afrodita şi-a întors spre mine ochii ei de un albastru rece şi a spuns:

— Prietenii tăi sunt nişte tembeli.

— Atunci eşti şi tu tembelă, i-am spus cu un rânjet şi m-am înfipt cu umărul în ea.

— De-asta mi-e şi mie frică, a recunoscut ea. Apropo de faptul că sunt în iad, hai la mine în cameră. Trebuie să mă ajuţi înţeleg o chestie înainte de întrunirea Consiliului.

— De acord, am spus şi am ridicat din umeri. De fapt, mă simţeam destul de bine în pielea mea. Prietenii mei vorbeau iar cu mine şi chiar întrezăream o şansă ca ei să se înţeleagă. Auzi, am spus pornind spre camera Afroditei: ai remarcat că gemenele ţi-au spus ceva drăguţ înainte să plece?

— Gemenele zici că trăiesc în simbioză şi sper ca în curând cineva să le folosească pe post de cobai.

— Nu te ajută deloc atitudinea asta, am spus eu.

— N-ai vrea să ne concentrăm pe ceea ce contează cu adevărat?

— De exemplu?

— Pe mine, normal, şi chestia la care vreau să mă ajuţi, a spus Afrodita, a deschis uşa de la camera ei şi am intrat în ceea ce-mi plăcea să consider palatul ei. Dumnezeule, arăta de ziceai că a urmat sfaturile din vreun ghid de decorare Gossip Girl, dacă există aşa ceva. Probabil că, din nefericire, chiar există. (Nu că nu mi-ar plăcea la nebunie Gossip Girl!)

— Afrodita, ţie ţi-a spus cineva vreodată că e posibil să ai o tulburare de personalitate?

— Mai mulţi psihologi plătiţi la greu. D-aia nu mai pot eu. Afrodita a traversat încăperea şi a deschis uşa unui dulap vopsit de mână (probabil o antichitate scumpă ca naiba) care se afla în faţa patului ei cu baldachin cu patru coloane de susţinere sculptate de mână (sigur o antichitate al naibii de scumpă), în timp ce scotocea prin el, a spus: A, apropo, trebuie să vezi cum faci să convingi Consiliul să te lase pe tine, din nefericire, şi pe mine şi, oricât mi-ar displăcea să spun asta, şi pe gaşca de tocilari să ieşim din campus.

— Cee?

Afrodita a oftat şi s-a întors spre mine:

— Vrei să caşti urechile? Trebuie să putem pleca şi veni

când vrem, ca să vedem care mă-sa e treaba cu Stevie Rae şi cu adunătura ei de amici naşparlii.

— Ţi-am mai spus că nu îţi dau voie să vorbeşti aiurea despre Stevie Rae. Nu are nimic ciudat.

— Mai vedem noi, dar, dacă refuzi să discuţi despre asta acum, cum ar fi normal, am să mă refer la ciudaţii cu care umblă. Dacă ai dreptate şi Neferet are de gând să se folosească de ei împotriva fiinţelor umane? Nu că m-aş înnebuni după fiinţele umane, dar categoric nu pot să sufăr războaiele. Aşa că mă gândesc că trebuie să te ocupi de treaba asta.

— Şi de ce mă rog frumos trebuie să fac eu asta? Şi de ce trebuie să mă gândesc eu cum să fac să putem pleca şi intra înapoi în şcoală?

— Pentru că tu eşti supernovicea eroină. Eu nu sunt decât amica ta atractivă. A, şi gaşca ta de tocilari sunt ucenicii tăi tembeli.

— Dementţial, am spus.

— Ei, nu te stresa pe tema asta. Găseşti tu o soluţie, ca întotdeauna.

Am clipit la ea uimită.

— Încrederea pe care o ai în mine mă şochează de-a dreptul.

Şi pe bune că nu glumeam, chiar îmi dădea senzaţia că e sigură că o să pun ordine în haosul ăsta.

— N-ar trebui, a spus şi şi-a reluat scotocitul prin dulapul alandala. Ştiu mai bine decât toată lumea cât de mult te-a înzestrat Nyx, că eşti puternică, bla-bla, prostii dintr-astea! Aşa că găseşti tu o soluţie. A dat Dumnezeu! Cât mi-aş dori să ne lase să ne luăm menajere. Niciodată nu găsesc nimic atunci când trebuie să-mi fac singură curat, a bombănit, apoi şi-a făcut apariţia cu o lumânare verde aşezată într-un suport drăguţ, tot verde, de sticlă şi o brichetă şmecheră.

— Trebuie să te ajut eu să înţelegi ceva legat de o lumânare?

— Nu, Einstein. Uneori chiar mă întreb ce-o avea Nyx în cap când face anumite alegeri, a spus şi mi-a dat bricheta micuţă de aur. Vreau să mă ajuţi să văd dacă mi-am pierdut afinitatea faţă de pământ.

Capitolul 8

M-am uitat la lumânarea verde, apoi la Afrodita. Era albă la faţă, iar buzele îi deveniseră o dungă palidă.

— Nu ai mai încercat să invoci pământul de când ţi-ai pierdut Semnul? am întrebat cu blândeţe.

A clătinat din cap, dând impresia că are în continuare dureri de stomac.

— Da, mă rog, ai dreptate, pot să te ajut să îţi dai seama de chestia asta. Probabil că ar trebui să formez un cerc.

— Aşa m-am gândit şi eu, a spus Afrodita şi a inspirat adânc şi greu. Hai să terminăm odată! A pornit spre zidul de vizavi de patul ei. A rămas acolo în picioare şi cu lumânarea în mână. Aici e nordul.

— Bine. M-am dus hotărâtă în faţa Afroditei, m-am întors spre răsărit, am închis ochii şi m-am concentrat: Ne umpli' plămânii şi ne dă viaţă. Invoc aerul în cercul meu.

Chiar şi fără lumânarea galbenă, simbolul elementului, şi fără Damien şi afinitatea lui faţă de aer, am simţit reacţia imediată a elementului sub forma unei brize delicate care mi-a mângâiat corpul.

Am deschis ochii şi am luat-o spre dreapta în sensul acelor de ceasornic, în cerc, spre miazăzi şi m-am oprit.

— Ne dă căldură şi siguranţă. Invoc focul în cercul meu.

Când aerul dimprejur s-a încălzit în prezenţa celui de-al doilea element, am zâmbit.

Am pornit din nou spre dreapta şi m-am oprit la apus.

— Ne curăţă şi ne domoleşte setea. Invoc apa în cercul meu.

Imediat am simţit răcoarea unor valuri invizibile care îmi dezmierdau picioarele. Zâmbind, m-am dus înaintea Afroditei.

— Eşti gata? am întrebat-o.

A încuviinţat din cap, a închis ochii şi a ridicat lumânarea verde care îi simboliza elementul.

— Ne susţine şi ne înconjoară. Invoc pământul în cercul meu.

Am aprins bricheta şi am apropiat flăcăruia de mucul lumânării.

— La dracu'! a exclamat Afrodita şi a aruncat lumânarea de parcă ar fi pişcat-o. Aceasta a căzut pe podeaua de lemn la picioarele ei. Când şi-a înălţat privirea de la dezastrul provocat de suportul de sticlă spart şi de lumânarea verde, am văzut că avea ochii plini de lacrimi. Am pierdut-o! a spus abia şoptit, şi obrajii îi erau scăldaţi de lacrimi. Nyx mi-a luat-o, ştiam eu că aşa are să facă. Ştiam eu că nu sunt suficient de bună încât să mă înzestreze cu afinitatea faţă de ceva atât de extraordinar precum elementul pământ.

— Nu cred că s-a întâmplat asta, am spus.

— Dar ai văzut. Nu mai reprezint pământul, nu mă mai lasă Nyx să-l reprezint, a spus ea printre suspine.

— Nu vreau să spun că mai ai încă afinitatea faţă de pământ, dar nu cred că Nyx ţi-a luat-o pentru că nu ai fi demnă de ea.

— Ba nu sunt, a zis Afrodita cu vocea întretăiată.

— Eu nu pot să cred asta. Uite, stai să-ţi arăt.

M-am îndepărtat uşor de ea şi, de data asta fără lumânarea Afroditei, am spus:

— Ne susţine şi ne înconjoară. Invoc pământul în cercul meu.

— Am ost pe dată copleşită de aromele şi de muzica unei pajişti primăvăratice. Am încercat să nu bag în seamă faptul că gesturile mele o făceau pe Afrodita să plângă şi mai tare şi am mers în centrul cercului meu invizibil şi am invocat ultimul dintre cele cinci elemente. Asta suntem înainte să ne naştem şi asta devenim într-un final. Invoc spiritul în cercul meu. Sufletul mi-a cântat în lăcaşul lui pe când ultimul element mă copleşea,

Agăţându-mă de puterea pe care o simţeam întotdeauna când invocam elementele, mi-am înălţat braţele deasupra capului, am dat capul pe spate, dar nu vedeam tavanul de deasupra mea, ci mi-am lăsat imaginaţia să călătorească dincolo de el, spre întunericul catifelat al atotstăpânitorului cer al nopţii. Şi m-am rugat, dar nu în felul în care se roagă mama şi bărbatu-său, cretinul de taică-miu vitreg, afişând o smerenie de tinichea presărată cu o grămadă de aminuri puse acolo de

frumuseţe şi câte altele. Eu nu încercam să par altcineva atunci când mă rugam. Vorbeam cu zeiţa mea aşa cum aş vorbi cu bunica sau cu cea mai bună prietenă a mea.

Îmi place să cred că Nyx îmi apreciază onestitatea. — Nyx, din poziţia privilegiată pe care mi-ai dăruit-o, îţi cer să-ţi pleci urechea la rugăciunea mea. Afrodita a pierdut mult şi nu cred că e din cauză că nu-ţi mai pasă de ea. Eu cred că e altceva la mijloc şi chiar mi-aş dori să-i spui că încă eşti alături de ea, indiferent de situaţie.

Nu s-a întâmplat nimic, aşa că am inspirat adânc şi m-am concentrat din nou. Mai auzisem glasul lui Nyx, uneori chiar vorbea cu mine, iar alteori aveam o intuiţie despre anumite lucruri. „Oricare dintre variante mi-ar prinde bine în momentul ăsta“, am adăugat partea asta nerostită de rugăciune. Apoi am încercat să mă concentrez şi mai tare. Am închis ochii şl am ascultat cu atâta atenţie în adâncul meu, încât am strâns ochii cu putere şi mi-am ţinut respiraţia. De fapt, ascultam cu atâta atenţie, încât aproape că nu am auzit-o pe Afrodita răsuflând uimită.

Am deschis ochii şi mi-a picat faţa.

Între mine şi Afrodita, cu scânteieri argintii, plutea imaginea unei femei frumoase. Mai târziu, când am încercat amândouă să ne descriem una celeilalte felul în care arăta, am realizat că, nu ne aminteam niciun detaliu, doar că părea un spirit devenit dintr-o dată vizibil, ceea ce nu prea era o descriere pe bune.

— Nyx! am exclamat.

Zeiţa mi-a zâmbit şi am crezut că-mi sare inima din piept de fericire.

Îţi dau bineţe, u-we-tsi-a-ge-ya, a rostit ea cuvântul cherokee pentru „fiică“, aşa cum făcea deseori bunica. Ai făcut bine că m-ai chemat. Ar trebui să-ţi urmezi mai des instinctul, Zoey. Niciodată nu te va duce pe căi greşite.

Apoi s-a întors spre Afrodita, care s-a lăsat în genunchi înaintea zeiţei, cu un suspin.

— Nu plânge, nepreţuita mea fiică, i s-a adresat Nyx, şi-a întins mâna eterică şi, ca un vis devenit deodată material, i-a mangâiat Afroditei obrazul.

— Iartă-mă, Nyx! a strigat ea. Am făcut atâtea prostii şi atâtea greşeli... Îmi pare rău pentru toate, îmi pare sincer rău.

Nu te condamn că mi-ai luat înapoi Semnul şi afinitatea faţă pământ. Ştiu că nu merit nici una, nici alta.

— Copila mea, ai înţeles greşit. Nu ţi-am luat Semnul, puterea umanităţii tale l-a mistuit, aşa cum puterea umanităţii tale salvat-o pe Stevie Rae. Fie că-ţi place sau nu, vei fi întotdeauna mai degrabă umană decât orice altceva şi, în parte, de aceea te iubesc atât de mult. Dar să nu crezi că acum eşti doar o fiinţă umană, copilă. Eşti mai mult de atât, dar trebuie să afli singură ce înseamnă asta şi să faci o alegere. Zeiţa i-a luat mâna Afroditei şi a ridicat-o în picioare. Vreau să înţelegi afinitatea faţă de pământ nu ţi-a aparţinut niciodată, copilă. Tu doar i- ai păstrat-o lui Stevie Rae. Vezi tu, pământul nu putea trăi în adâncul ei înainte să-i fie redată umanitatea. Tu ai fost cea în care am avut încredere că poate să-i păstreze darul în siguranţă şi, de asemenea, canalul prin care Stevie Rae şi-a recăpatat umanitatea.

— Deci nu mă pedepseşti? a întrebat Afrodita.

— Nu, copilă. Te pedepseşti tu singură destul, fără ajutorul meu, a spus Nyx cu blândeţe.

— Şi nu mă urăşti? a şoptit Afrodita.

Nyx a zâmbit radios şi trist.

— Ţi-am spus deja, Afrodita, te iubesc şi am să te iubesc întotdeauna.

De data asta mi-era clar că lacrimile care îi scăldau obrajii Afroditei erau lacrimi de bucurie.

— Pe amândouă vă aşteaptă un drum lung, o bună bucată din el îl veţi parcurge împreună. Aveţi încredere una în cealaltă, ascultaţi-vă instinctele şi încredeţi-vă în glasul mărunt şi liniştit care sălăşluieşte în fiecare dintre voi. Zeiţa s-a întors spre mine şi a continuat: U-we-tsi-a-ge-ya, te aşteaptă o mare primejdie.

— Ştiu. Nu cred că tu îţi doreşti acest război.

— Nu mi-l doresc, copila mea. Dar nu despre această primejdie vorbesc.

— Dar dacă nu ţi-l doreşti, de ce nu-i opreşti pur şi simplu? Neferet trebuie să te asculte! Trebuie să facă ce-i ordoni tu! am spus eu neştiind de ce simţeam dintr-odată atâta frenezie, mai ales că zeiţa mă privea cu seninătate.

În loc să-mi răspundă, Nyx mi-a pus şi ea o întrebare:

— Ştii care este cel mai mare dar pe care l-am dat vreodată pruncilor mei?

Mi-am stors creierii, dar mintea mea părea să se fi redus la o mare de ghicitori şi de frânturi de adevăr.

— Liberul arbitru, s-a auzit glasul puternic şi limpede al Afroditei.

— Aşa este, copilă, a spus Nyx zâmbind. Şi odată ce fac un dar, nu-l iau niciodată înapoi. Darul devine una cu acel om, şi dacă ar fi să intervin şi să cer supunere, mai ales luând înapoi afinităţile, aş distruge pe acel om.

— Dar poate că Neferet te-ar asculta dacă i-ai vorbi aşa cum vorbeşti cu noi acum. Este Marea ta Preoteasă, am spus. Pe tine ar trebui să te asculte.

— Mă mâhneşte, dar Neferet a ales să nu mă mai asculte. Aceasta este primejdia de care vreau să te avertizez. Neferet ascultă acum de un alt glas, unul care îi şopteşte vorbe de foarte mult timp. Am sperat că dragostea ei faţă de mine o va înăbuşi pe cealaltă, dar nu a fost aşa. Zoey, Afroditei îi merge mintea la multe lucruri. Când a spus că puterea schimbă, avea dreptate. Puterea o schimbă întotdeauna pe cea care o poartă şi pe cei de lângă ea, deşi cine crede că ea depravează întotdeauna, gândeşte simplist.

În timp ce vorbea am observat valuri de lumină fremătând în jurul trupului ei, asemenea unei ceţi dezmierdate de sărutul lunii care se înalţă de pe un câmp, iar imaginea ei era din ce mai neclară.

— Stai! Nu pleca, nu încă, am strigat. Am atâtea întrebări...

— Viaţa îţi va dezvălui alegerile pe care trebuie să le faci ca să găseşti răspunsul, a mai zis Nyx.

— Dar ai spus că Neferet ascultă de glasul altcuiva. Asta înseamnă că nu mai este Marea ta Preoteasă?

— Neferet a părăsit calea mea şi a ales haosul, a zis zeiţa, iar imaginea ei a tremurat. Dar nu uita, niciodată nu iau înapoi ceea ce dăruiesc, aşa că nu subestimaţi puterea lui Neferet. Ura pe care încearcă s-o stârnească este o forţă primejdioasă.

— Mi-e frică, Nyx. întotdeauna o dau în bară..., am spus tărăgănat. Mai ales în ultima vreme.

Zeiţa mi-a zâmbit din nou.

— Imperfecţiunea ta este cea care îţi dă putere, în parte. Caută forţa în pământ şi în poveştile neamului bunicii tale, ca să afli răspunsurile.

— Ar fi mult mai sigur dacă mi-ai spune tu ce trebuie să ştiu şi ce ar trebui să fac, am spus.

— Asemenea tuturor pruncilor mei, trebuie să-ţi găseşti singură calea şi, descoperind-o, vei decide ceea ce trebuie să decidă într-un final oricare prunc al pământului, dacă înclină spre haos sau spre iubire.

— Uneori haosul şi iubirea par a fi acelaşi lucru, a intervenit Afrodita. Îmi dădeam seama că încerca să fie respectuoasă, dar în glas i se simţea clar exasperarea.

Nyx nu a părut deranjată de comentariul ei, pur şi simplu a dat din cap şi a spus:

— Aşa este, dar când vei privi mai adânc, vei vedea că, deşi şi haosul, şi iubirea sunt puternice şi ispititoare, sunt la fel de diferite ca lumina lunii şi cea a soarelui. Nu uitaţi... Nu sunt niciodată departe de inimile voastre, nepreţuitele mele copile...

Cu un ultim fulger de lumină argintie, scânteietoare, zeiţa s-a făcut nevăzută.

Capitolul 9

La naiba. Haosul şi iubirea sunt acelaşi lucru, dar totuşi sunt diferite. Neferet încă are puteri, dar nu o mai ascultă pe Nyx. Aaa, şi încearcă să trezească la viaţă ceva primejdios. Ce înseamnă chestiile astea? Este o trezire simbolică, genul de „trezire“ a pericolului sub forma unui război contra fiinţelor umane, sau încearcă în sens propriu să trezească vreo arătare oribilă şi înspăimântătoare, care o să ne înfulece pe toţi? Ceva de genul chestiei ăleia de coşmar care m-a zgâriat mai devreme, despre care nici măcar n-am avut timp s-o întreb. La naiba! am bălmăjit în timp ce ne năpusteam amândouă afară din dormitoarele fetelor. Din nefericire, se părea că o să întârziem la întrunirea Consiliului.

— Nu te uita la mine. Am eu destule enigme de rezolvat. Sunt umană, dar nu tocmai? Asta ce mai înseamnă? Şi cum se poate ca umanitatea mea să fie mare şi rea, când mie nici măcar nu-mi plac fiinţele umane? se întreba Afrodita jucându-se cu o şuviţă de păr. La dracu, îmi stă oribil părul, a spus şi s-a întors spre mine. Se vede că m-am jelit?

— N-auzi, fată, că nu? Arăţi bine.

— Rahat! Ştiam eu. Arăt oribil.

Afrodita, am spus că arăţi bine.

— Ştiu eu că bine înseamnă „bine“ pentru majoritatea, dar pentru mine înseamnă oribil.

— Stai să mă lămuresc: zeiţa noastră, nemuritoarea Nyx, tocmai ne-a apărut şi ne-a vorbit, şi ţie tot ce-ţi trece prin cap e felul în care arăţi? am continuat eu şi am clătinat din cap. Asta era o chestie teribil de superficială chiar şi pentru Afrodita.

— Da, a fost demenţial, Nyx e demenţială, nu am spus nici o clipă că nu ar fi aşa. Şi ce vrei să spui cu asta?

— Ce vreau să spun e că, după ce ai avut parte de o vizită a zeiţei, ar trebui, poate, zic eu, să-ţi pese de ceva mai important decât de părul tău care arată deja perfect, am răspuns exasperată. Asta era fata cu care trebuia să înfrunt eu baubaul distrugător? Dumnezeule, căile lui Nyx erau absolut, total necunoscute, şi chiar şi aşa e puţin spus.

— Nyx ştie exact cum sunt şi mă iubeşte şi aşa. Asta sunt, a spus şi a făcut un gest amplu înaintea ei. Deci, chiar crezi că îmi stă bine părul?

— Este perfect, la fel ca atitudinea ta superficială şi stresantă, am replicat.

— A, OK. Gata, deja mă simt mai bine.

M-am încruntat la ea, dar nu am mai zis nimic şi am urcat în grabă spre sala de consiliu, care era vizavi de bibliotecă. Nu mai fusesem niciodată în sala asta, dar trăsesem destul de des cu ochiul înăuntru. Când era goală, rareori se închidea uşa şi în zecile de dăţi în care venisem la bibliotecă, nu mă putusem abţine să nu arunc o privire şi să mă zgâiesc la frumoasa masă rotundă care domina încăperea. Pe bune, chiar îl întrebasem pe Damien dacă masa aia rotundă putea fi Masa Rotundă a regelui Arthur din Camelot. Îmi răspunsese că nu prea crede, dar nu era sigur.

Astăzi sala de consiliu nu mai era o ciudăţenie pustie, ci era plină de vampiri, de Fii ai lui Erebus şi, desigur, de cei câţiva novici membri ai Consiliului Monitorilor. Din fericire, ne-am strecurat înăuntru pe când Darius închidea uşa şi îşi lua locul lângă ea, înalt şi plin de muşchi. Afrodita i-a zâmbit larg şi insinuant şi mi-am înăbuşit un oftat când, drept răspuns, acestuia i-au licărit ochii la ea. Afrodita a încercat să rămână în urmă, ca să stea de vorbă de el, dar am înşfăcat-o de braţ şi

aproape că am tras de ea spre cele două scaune goale de lângă Damien.

— Mersi că ne-ai păstrat locuri, i-am şoptit.

— Pentru puţin, mi-a şoptit la rândul lui, cu binecunoscutu-i zâmbet care mi-a dat căldură şi m-a ajutat să mai scap un pic de emoţii.

Mi-am aruncat privirea împrejurul mesei. Afrodita şi cu mine stăteam în dreapta lui Damien. Lângă Afrodita era Lenobia, profa de echitaţie, şi stătea de vorbă cu Dragonul şi cu Anastasia Lankford, de lângă ea. În stânga lui Damien stăteau gemenele, care au dat la unison din cap spre mine cu o nonşalanţă voită, dar am văzut că se simţeau şi ele la fel de emoţionate şi de nelalocul lor ca şi mine. Ştiam că din consiliu făceau parte unii dintre cei mai puternici membri ai corpului profesoral din şcoală, dar, alături de profesori, dintre care câţiva îmi păreau cunoscuţi chiar dacă nu făcusem niciodată niciun curs cu ei şi habar n-aveam cine naiba erau, mai era şi o etalare de muşchi în persoana Fiilor lui Erebus, printre care şi un tip cât un munte care stătea pe un scaun aproape de uşă. Era cea mai mare fiinţă, fie el om sau vampir, pe care o văzusem în viaţa mea. Încercam să nu casc gura la el şi mă gândeam să-i întreb pe Damien, regele regulilor, dacă războinicii chiar aveau voie să participe la o întrunire a Consiliului, când Afrodita s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Ăsta e Ate, Liderul Fiilor lui Erebus. Mi-a spus Darius că vine azi. Ce mai bucată, nu?

Înainte să apuc să-i răspund că erau mai degrabă mai multe bucăţi din mai mulţi tipi imenşi, uşa din spate a sălii s-a deschis şi a intrat Neferet.

Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă chiar înainte să o zăresc pe femeia care a intrat în sală după ea. De regulă, faţa lui Neferet rezervată publicului larg era de o perfecţiune indubitabilă, era ceva mai mult decât întruchiparea calmului şi a stăpânirii de sine. Însă de data asta nu era în apele ei. Frumoasele ei trăsături păreau cumva mai crispate, de parcă s-ar fi străduit să se stăpânească, iar efortul ăsta ar fi afectat-o. A făcut câţiva paşi în încăpere, după care s-a dat într-o parte, ca s-o putem vedea pe femeia-vampir care intrase în urma ei.

La vederea acesteia, mulţimea de vampiri a fost traversată de un freamăt instantaneu şi vizibil. Fiii lui Erebus au

fost primii care s-au ridicat în picioare, dar Consiliul i-a urmat îndeaproape. Alături de ceilalţi ne-am ridicat şi eu, Damien, gemenele şi Afrodita, urmând imediat exemplul vampirilor, care au salutat respectuos, cu pumnul strâns la inimă şi cu capetele plecate.

M-aţi prins, recunosc că, stând aşa cu capul plecat, am aruncat totuşi o privire spre femeia-vampir pe care nu o mai văzusem niciodată. Era înaltă şi suplă. Avea pielea de culoarea lemnului masiv închis la culoare şi bine lustruit şi, asemenea mahonului, aceasta era netedă, fără cusur, întreruptă doar de desenul complicat al Semnului safiriu care avea, în mod incredibil, forma siluetei sinuoase a zeiţei pe care o aveau brodată toţi profii vampiri pe buzunarul de la piept. Siluetele feminine erau imaginea în oglindă a aceleiaşi figuri, iar trupurile lor îi coborau pe pomeţii înalţi şi pe obraji. Braţele le erau înălţate şi mâinile ridicate parcă pentru a-i cuprinde semiluna de pe frunte. Avea un păr imposibil de lung, o coamă mătăsoasă, neagră, strălucitoare care îi ajungea până mai jos de talie. Ochii îi erau mari şi negri migdalaţi, nasul lung şi drept, şi buzele pline. Avea o postură regală, bărbia ridicată şi a măturat sala cu o privire mândră. Când pentru scurt timp privirea i s-a oprit asupra mea şi i-am simţit forţa, am realizat că avea ceva ce nu mai văzusem niciodată la un vampir, şi anume bătrâneţea. Nu că ar fi fost ridată, ca o femeie în vârstă. Această femeie-vampir părea de vreo patruzeci de ani, ceea ce la un vampir însemna că era chiar bătrân. Dar nu ridurile şi pielea lăsată o făceau să pară în vârstă, ci o anume maturitate şi demnitate pe care le afişa ca pe un giuvaier de preţ şi care îi împodobeau trupul.

— Bucuroasă de întâlnire, a spus ea cu un accent greu de depistat. Părea să fie din Orientul Mijlociu, dar parcă totuşi nu, britanic, dar totuşi nu, însă rezultatul era că vocea ei suna apetisant, asemenea pielii ei, şi a învăluit încăperea.

Am răspuns cu toţii instantaneu:

— Bucuroşi de întâlnire!

Apoi ne-a zâmbit şi brusca asemănare dintre ea şi Nyx, care îmi zâmbise cu numai câteva minute înainte, m-a făcut să mi se înmoaie genunchii, aşa că m-am simţit uşurată când ne-a făcut semn să ne aşezăm.

— Îmi aminteşte de Nyx, mi-a şoptit Afrodita.

Uşurată că nu e doar închipuirea mea, am dat din cap. Nu

era vreme de altceva, pentru că Neferet şi-a recăpătat stăpânirea de sine suficient cât să poată vorbi.

— Am fost şi eu, cum văd că sunteţi şi voi, surprinsă şi onorată de vizita nepreţuită şi neaşteptată a lui Shekinah în Casa Nopţii.

L-am auzit pe Damien inspirând zgomotos de uimire şi i-am aruncat o privire întrebătoare. Tipic pentru premiantul clasei, avea la el hârtie şi un creion bine ascuţit gata pe poziţie, normal, ca să ia notiţe, aşa cum trebuie. A scris iute câteve cuvinte şi a ridicat discret hârtia, ca să pot citi:

„Shekinah = Marea Preoteasă a tuturor vampirilor“

Dumnezeule! Nu mă mai miră că Neferet părea atât de speriată.

Shekinah a continuat să zâmbească senină şi i-a făcut semn lui Neferet să ia loc. Neferet şi-a plecat capul într-un gest care sunt sigură că se voia a fi respectuos, dar mie gestul ei mi-a părut crispat şi respectul, forţat. S-a aşezat cu aceeaşi rigiditate ciudată. Shekinah a rămas în picioare şi a început să vorbească.

— Dacă ar fi fost o vizită normală, desigur că mi-aş fi anunţat-o aşa cum trebuie, ca să vă permit să vă pregătiţi. Însă este departe de a fi o vizită normală şi este firesc, pentru că şi aceasta este departe de a fi o întrunire a Consiliului normală. Este destul de neobişnuit să le permitem Fiilor lui Erebus să participe, dar înţeleg că prezenţa lor aici este necesară în astfel de vremuri tulburi, în care ne pândeşte pericolul. Însă şi mai neobişnuit este faptul că sunt şi novici de faţă.

— Sunt aici pentru că...

Shekinah a ridicat mâna, curmând instantaneu explicaţiile lui Neferet.

Nu-mi dădeam seama ce mă băga mai tare în sperieţi, prezenţa copleşitoare şi zeiască a lui Shekinah sau faptul că o făcuse cu atâta uşurinţă pe Neferet să amuţească.

Ochii ei negri s-au plimbat de la gemene la Damien, Alrodita şi într-un final s-au oprit asupra mea.

— Tu eşti Zoey Redbird, a spus ea.

Mi-am dres glasul şi am încercat să nu mă foiesc jenată sub privirea ei directă.

— Da, doamnă.

— Atunci cei patru de lângă tine trebuie să fie novicii care

au primit în dar afinitatea faţă de aer, foc, apă şi pământ.

— Da, doamnă, aşa este, am spus.

— Acum înţeleg de ce aţi fost aduşi aici, a spus ea şi şi-a ridicat capul, astfel încât ochii ei să o ţintuiască pe Neferet. Vrei să te foloseşti de puterea lor.

M-am crispat în acelaşi timp cu Neferet, deşi motivele ereau altele. Oare ştia Shekinah ceea ce eu abia începusem să bănuiesc, şi anume că Neferet abuza de puterea ei şi că voia să instige la un război între fiinţele umane şi vampiri?

— Vreau să mă folosesc de toate avantajele oferite de zeiţă pentru ca să ne pot ocroti seminţia, a spus Neferet tăios, renunţând la orice aşa-zisă cordialitate.

Ceilalţi vampiri din Consiliu s-au foit stânjeniţi în scaunele lor din cauza evidentei ei lipse de respect.

— Şi exact pentru asta am venit eu aici, a spus Shekinah, deloc afectată de atitudinea lui Neferet, şi şi-a întors privirea spre membrii consiliului. Din fericire, eram într-o vizită privată şi neanunţată în Casa Nopţii din Chicago când am primit veştile despre tragedia voastră. Dacă eram acasă în Veneţia, veştile ar fi ajuns prea târziu să mai pot face ceva, iar aceste crime nu ar mai fi putut fi prevenite.

— Prevenite, Preotească? a spus Lenobia şi, când mi-am aruncat privirea spre ea, am văzut că stăpâna cailor părea mult mai relaxată decât Neferet. Tonul ei era cald, deşi fără îndoială respectuos.

— Lenobia, draga mea, cât mă bucur să te revăd, a spus Shekinah cu familiaritate.

— Întotdeauna este o plăcere să vă salut, Preotească, a spus Lenobia plecându-şi capul, iar părul ei de un blond-argintiu o înconjură ca un văl diafan. Dar cred că membrii consiliului sunt de acord cu mine când spun că suntem nedumeriţi. Patricia Nolan şi Loren Blake sunt morţi. Dacă moartea lor aţi vrut să o preveniţi, aţi ajuns prea târziu.

— Aşa este, a spus Shekinah. Iar moartea lor mă mâhneşte, dar nu este târziu să previn alte morţi. S-a oprit şi apoi a spus uşor şi clar: Nu va avea loc niciun război între fiinţele umane şi vampiri.

Neferet a ţâşnit în picioare, aproape răsturnând scaunul:

— Nu va avea loc niciun război? Aşadar, îi vom lăsa nepedepsiţi pe ucigaşi pentru crimele lor odioase?

Mai degrabă simţeam decât vedeam tensiunea care s-a răspândit printre Fiii lui Erebus la vederea atitudinii şocate a lui Neferet.

— Ai chemat poliţia, Neferet? a întrebat Shekinah pe un ton blând, dar i-am simţit forţa răscolind ceva în adâncul meu.

— Să chem poliţia fiinţelor umane şi să le spun să-i prindă pe criminali, ca să fie duşi în faţa justiţiei lor? Nu, nu am chemat-o.

— Şi eşti atât de sigură că nu vei afla dreptatea la aceşti oameni, încât eşti dispusă să porneşti un război.

Neferet a mijit ochii şi a străfulgerat-o pe Shekinah cu privirea, dar nu a răspuns nimic. În tăcerea apăsătoare gândul mi-a zburat la detectivul Marx, care mă ajutase atunci când Heath fusese răpit de puştii ăia zombi îngrozitori. Fusese incredibil. Îşi dăduse seama că inventasem povestea aia despre omul străzii care îl răpise pe Heath şi îi omorâse pe ceilalţi doi puşti din specia umană, dar avusese suficientă încredere în mine încât să mă creadă când îi spusesem că pericolul trecuse şi îmi apărase spatele în toată treaba aia. Detectivul Marx îmi povestise că sora lui geamănă se Transformase şi ea şi că el fusese alături de ea, aşa că nu încăpea îndoială că nu ura vampirii. Era un poliţist de la omucideri experimentat şi ştiam că avea să facă tot posibilul ca să dea de cei care omorau vampiri. Şi nu se putea să fie singurul poliţist cinstit din Tusla.

— Zoey Redbird, tu ce ştii despre această poveste?

Întrebarea lui Shekinah m-a şocat şi am izbucnit de parcă ar apăsat pe un buton din adâncul meu, drept pentru care am spus:

— Eu cunosc un poliţist cinstit din specia umană.

Shekinah mi-a adresat un zâmbet care îmi amintea de Nyx, iar nervii mei întinşi s-au mai liniştit un pic.

— Cred că toţi cunoaştem un astfel de caz sau cel puţin aşa credeam până să-mi ajungă la ureche declaraţia asta de război, fără ca măcar să le dăm ocazia fiinţelor umane să-şi supravegheze semenii.

— Chiar nu-ţi dai seama cât de greu de crezut pare? a întrebat Neferet cu ochii scăpărând. Să-şi supravegheze semenii! De parcă ar fi dispuşi s-o facă!

— Au făcut-o de multe ori de-a lungul anilor şi tu ştii prea bine, Neferet, a spus Shekinah, iar vorbele ei rostite cu calm

contrastau teribil cu pasiunea şi mânia lui Neferet.

— Au ucis-o, apoi l-au ucis pe Loren, aproape că a şuierat Neferet.

Shekinah i-a atins braţul lui Neferet cu blândeţe.

— Eşti prea implicată şi nu gândeşti limpede.

Neferet şi-a smuls braţul.

— Sunt singura dintre noi care gândeşte limpede! a izbucnit ea. Fiinţele umane au scăpat prea mult timp nepedepsite pentru faptele lor mârşave.

— Neferet, a trecut prea puţin timp de când au avut loc aceste crime şi nici măcar nu le-ai dat fiinţelor umane ocazia să încerce să-şi pedepsească semenii. În schimb, i-ai catalogat pe toţi drept necinstiţi. Nu toţi oamenii sunt aşa, în ciuda experienţei tale.

În timp ce Shekinah vorbea, mi-am amintit că Neferet îmi spusese că Însemnarea o salvase, pentru că tatăl ei abuzase de ea mulţi ani la rând. Fusese însemnată acum aproape o sută de ani, Loren fusese ucis acum două zile, profesoara Nolan cu numai o zi înainte, iar mie îmi era clar că moartea lor nu era singura „faptă mârşavă“ despre care vorbea Neferet şi se pare că şi Shekinah ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Mare Preoteasă Neferet, concluzia mea este că judecata ta în chestiunea acestor crime este afectată. Dragostea pentru sora şi fratele nostru care au căzut răpuşi şi dorinţa de răzbunare ţi-au întunecat raţiunea. Propunerea de război declarat fiinţelor umane a fost respinsă de Consiliul lui Nyx.

— Aşa pur şi simplu! a spus Neferet, iar mânia ei pasionată a devenit crispată şi hotărâtă.

Eram supermulţumită că Shekinah era ţinta mâniei ei, pentru că Neferet te băga în sperieţi.

— Dacă ai gândi limpede, ţi-ai da seama că niciodată Consiliul lui Nyx nu ia hotărâri pripite. Au analizat cu grijă situaţia, deşi declaraţia de război nu a venit de la tine, cum ar fi trebuit, a spus ea evident iritată. Ştii prea bine, soră, că ceva de o asemenea importanţă ar fi trebuit prezentat spre analiză dinaintea Consiliului lui Nyx.

— Nu am avut timp, a izbucnit Neferet.

— Întotdeauna este timp pentru înţelepciune! a răspuns Shekinah cu ochi scăpărânzi şi cu greu m-am stăpânit să nu mă fac mică în scaunul meu. Şi eu care credeam că Neferet era

înspăimântătoare! Pe lângă ea, aceasta părea un copil răzgâiat. Shekinah a închis ochii pentru un moment şi a inspirat adânc, să se calmeze, apoi a continuat să vorbească pe un ton liniştitor şi înţelegător.

— Nici eu şi nici membrii Consiliului lui Nyx nu punem la îndoială că moartea a doi dintre semenii noştri este condamnabilă, dar un război este inacceptabil. Trăim în pace cu fiinţele umane de mai bine de două secole şi nu o vom încălca din cauza acţiunilor respingătoare ale câtorva fanatici religioşi.

— Dacă nu luăm în seamă ce se petrece aici, în Tulsa, vom retrăi vremurile arderilor pe rug. Nu uitaţi că atrocităţile din Salem au fost şi ele pornite de cei pe care îi numiţi fanatici religioşi.

— Îmi amintesc foarte bine. M-am născut doar la un secol după acele zile cumplite. Acum suntem mai puternici decât în secolul al XVII-lea şi lumea s-a schimbat, Neferet. Superstiţia a fost înlocuită de ştiinţă, iar fiinţele umane sunt mai raţionale acum .

— Ce trebuie să se întâmple pentru ca tu şi atotputernicul Consiliu al lui Nyx să vedeţi că nu avem altă soluţie decât riposta?

— Ar trebui să aibă loc o schimbare în gândirea lumii şi mă rog la Nyx ca asta să nu se întâmple niciodată, a răspuns Shekinah cu solemnitate.

Ochii lui Neferet au aruncat prin încăpere priviri ca nişte pumnale până când l-au întâlnit pe liderul Fiilor lui Erebus.

— Tu şi Fiii aveţi de gând să staţi cu mâinile în sân în vreme ce fiinţele umane ne ucid unul câte unul? a întrebat ea provocatoare.

— Menirea mea e să protejez şi niciun Fiu al lui Erebus nu va permite ca vreun protejat de-al său să fie rănit. Vă vom ocroti pe voi şi această şcoală, dar, Neferet, nu ne vom opune judecăţii Consiliului, a spus Ate cu voce solemnă, adâncă şi puternică.

— Preoteasă, ceea ce sugeraţi, ca Ate să urmeze dorinţele voastre, şi nu pe cele ale Consiliului, nu este drept din partea voastră, a spus Shekinah privind-o pe Neferet cu ochii ţintă, mijiţi, iar tonul vocii ei nu mai trăda înţelegere.

Neferet a rămas tăcută timp îndelungat, apoi trupul i-a fost scuturat de un fior. Umerii i-au căzut şi părea că îmbătrâneşte sub privirile mele.

— Iartă-mă, a spus ea cu blândeţe. Shekinah, ai dreptate, sunt prea implicată. Îi iubeam pe Patricia şi pe Loren. Nu gândesc limpede. Trebuie... trebuie să... vă rog să mă scuzaţi, a reuşit ea să spună. Apoi, vizibil dărâmată, a ieşit în grabă din sala de consiliu.

Capitolul 10

Nimeni nu a spus nimic - mi s-a părut mie - mult timp, dar probabil că fuseseră doar câteva secunde tensionate. Era ciudat să o văd pe Neferet ieşindu-şi aşa din minţi şi, deşi ştiam că îi întorsese spatele lui Nyx şi că se băgase în ceva nasol rău, m-am cutremurat văzând pe cineva atât de puternic atât de dărâmat.

Oare era nebună? Oare asta se întâmpla? Era posibil ca „întunericul" de care mă avertizase Nyx să fie cel din mintea smintită a lui Neferet?

— Marea voastră Preoteasă a trecut printr-o traumă uriaşă în ultimele zile, a spus Shekinah. Nu îi justific judecata greşită, dar o înţeleg. Timpul îi va vindeca rănile, la fel şi acţiunile poliţiei locale, a continuat ea şi privirea i s-a mutat spre războinicul cel uriaş. Ate, tu ai să-i ajuţi pe detectivi în timpul investigaţiei, înţeleg că mare parte dintre probe au fost distruse, dar poate că ştiinţa modernă mai poate încă scoate ceva la iveală. Ate a încuviinţat solemn din cap şi apoi Shekinah şi-a întors spre mine ochii întunecaţi. Zoey, cum se numeşte acest detectiv cinstit pe care îl cunoşti?

— Kevin Marx, am spus.

— Vom lua legătura cu el, a hotărât Ate.

Shekinah a zâmbit în semn de aprobare, după caro a continuat:

— Cât despre ce vom face noi, ceilalţi..., a făcut o pauză, iar zâmbetul ei angelic a devenit mai amplu. Da, spun „noi" pentru că am hotărât să rămân aici, cel puţin până îşi revine Neferet.

Am aruncat o privire rapidă în jurul mesei, încercând să cântăresc reacţia profilor la neaşteptatul anunţ al lui Shekinah, şi am văzut expresii diferite, de la cele şocate, continuând cu unele uşor surprinse şi încheind cu altele de-a dreptul încântate.

Cred că faţa mea era una dintre cele pe care se citea nu încântarea. Ce, Dumnezeu, cât putea să facă Neferet pe nebuna de faţă cu liderul tuturor preoteselor vampir?

— Cred că este important, şi Consiliul lui Nyx îmi dă dreptate, să încercăm să readucem normalitatea în şcoală pe cât posibil. Ceea ce înseamnă că de mâine vor fi reluate cursurile.

Mai mulţi profi păreau stânjeniţi, dar Lenobia a fost cea care a vorbit prima:

— Preotească, cu toţii suntem dornici să fie reluate orele, dar ne lipsesc doi profesori importanţi.

— Aşa este, şi acesta este un alt motiv pentru care am de gând să rămân aici, cel puţin o vreme. Eu am să preiau orele de poezie ale lui Loren Blake.

Nu era nevoie să mă uit la gemene, care se opuneau cu înverşunare cursului de poezie, ca să îmi fie clar că îşi reţineau încruntăturile. Eu mă străduiam să nu zâmbesc, când, deodată, vorbele lui Shekinah m-au fulgerat:

— Şi am avut norocul de a-l prinde pe Erik Night la aeroport. Ştiu că este neobişnuit ca un vampir abia Transformat să ajungă să predea atât de curând, dar este o soluţie temporară şi ne aflăm în împrejurări complicate. În plus, novicii îl cunosc pe Erik. El va asigura o bună trecere de la preaiubita profesoară Nolan la un alt profesor.

Dumnezeule, Erik se întoarce şi eu am să merg la un curs pe care îl predă el. Nu ştiu dacă îmi venea să strig de bucurie sau să vărs, aşa că m-am mulţumit cu tăcerea şi cu un stomac varză.

— Cât despre vraja de protecţie pe care a întins-o Neferet în jurul şcolii, aceasta va fi ridicată. Sunt de acord cu măsurile ei imediate de a o aşterne, în fond, erau prezenţi doar puţini Fii ai lui Erebus şi avusese loc o crimă, dar aceste măsuri de urgenţă nu mai sunt potrivite. Izolarea şcolii ar fi echivalentă cu declararea stării de asediu şi este un lucru pe care dorim să-l evităm. Desigur, suntem foarte bine ocrotiţi de Fiii lui Erebus, a spus ea şi a dat din cap spre Ate, care, la rândul lui, a plecat capul în semn de încuviinţare. Pe scurt, vreau ca vieţile voastre să fie cât de normale e posibil. Cei care aveţi legături cu comunitatea fiinţelor umane trebuie să le continuaţi. Nu uitaţi de lecţia pe care au învăţat-o strămoşii noştri cu preţul vieţii lor:

frica şi bigotismul se nasc din izolare şi din ignoranţă.

Să mă explic, habar n-am ce naiba m-a apucat, dar dintr-odată mi-am dat seama că îmi venise o idee şi, parcă printr-o voinţă proprie, mâna mi s-a ridicat ca unei tâmpite ce sunt, ca şi cum aş fi fost la vreun curs, semn că noi, adică mâna şi gura mea, mai puţin creierul, tocmai descoperiserăm un răspuns genial.

— Zoey, ai ceva de adăugat? m-a întrebat Shekinah.

Doamne fereşte! ar fi trebuit să spun. În schimb, gura mea a izbucnit:

— Preoteasă, mă întreb dacă nu cumva este un moment bun pentru a introduce o idee pe care o aveam eu pentru Fiicele Întunericului, şi anume să ne implicăm în ajutorarea unei organizaţii caritabile a fiinţelor umane.

— Ascult. Mă interesează propunerea ta, domnişoară.

Am tras aer în piept şi am spus:

— Eu mă gândeam că Fiicele Întunericului ar putea lua legătura cu oamenii care se ocupă de organizaţia Street Cats. Este, ăă, o organizaţie care adăposteşte pisicile vagaboande şi le găseşte un cămin. Ăă, mă gândeam că este un mod prin care ne putem implica în comunitatea fiinţelor umane, am încheiat eu de toată jena.

Shekinah mi-a adresat un zâmbet radios:

— O organizaţie caritabilă pentru ajutorarea pisicilor, perfect! Da, Zoey, cred că ai avut o idee excelentă. Mâine eşti învoită de la primele ore ca să iei legătura cu cei de la Street Cats.

— Preoteasă, trebuie să insist ca novicii să nu meargă singuri în comunitate, a intervenit Ate rapid. Nu înainte de a şti cine anume este răspunzător de crimele împotriva alor noştri.

— Da, dar fiinţele umane nu vor şti că suntem novici, a spus Afrodita.

Privirile tuturor s-au aţintit asupra ei şi am văzut cum îşi îndreaptă spatele şi îşi înalţă bărbia.

— Tu cine eşti? a întrebat Shekinah.

— Numele meu este Afrodita, Preoteasă, a răspuns ea.

Am privit-o pe Shekinah cu atenţie, în aşteptarea unei reacţii care să sugereze că auzise zvonurile pe care le împrăştiase Neferet despre ea, şi anume că Nyx îi întorsese spatele şi îi luase puterile etc., etc., dar expresia preotesei trăda

curiozitatea şi nu s-a schimbat.

— Ce afinitate ai, Afrodita?

Am îngheţat. Rahat! Nu mai avea nici o afinitate!

— Pământul este elementul pe care mi l-a dăruit Nyx, a răspuns Afrodita. Dar cel mai mare dar al meu este capacitatea de a avea viziuni despre pericolele viitoare.

Shekinah a dat din cap.

— Aşa este, am auzit de viziunile tale, Afrodita. Continuă. Ce ai de spus?

M-a cuprins o mare uşurare. Afrodita răspunsese la întrebarea cu afinitatea şi, dat fiind că folosise timpul trecut, nu minţise.

— Mă gândeam că fiinţele umane oricum nu ştiu când ieşim noi din şcoală pentru că ne acoperim Semnele. Singurii oameni care ar şti cu adevărat că o gaşcă de novici se oferă voluntari să ajute organizaţia Street Cats ar fi chiar cei de la Street Cats şi ce şanse sunt să fie ei implicaţi în crime? A făcut o pauză şi a ridicat din umeri. Aşa că ar trebui să fim siguranţă.

— Are dreptate, Ate, a spus Shekinah.

— Eu încă mai cred că novicii ar trebui să fie însoţiţi de un războinic, a insistat Ate.

— Asta ar atrage atenţia asupra noastră, a spus Afrodita.

— Nu dacă îşi acoperă şi războinicul Semnul, a rostit Darius.

De data asta toată lumea s-a întors să-l privească pe Darius, care stătea încă în picioare, ca un munte plin de muşchi şi atrăgător, lângă uşă.

— Cum te numeşti, războinice?

— Darius, Preoteasă, a spus el şi şi-a dus mâna pumn la inimă, apoi a făcut o plecăciune.

— Deci, Darius, vrei să spui că ai fi dispus să-ţi acoperi Semnul? a întrebat Shekinah.

Mă surprindea la fel de mult ca pe ea. Novicii trebuiau să-şi acopere Semnul când plecau din şcoală, era regulă în Casa Nopţii şi era logică. Sincer, uneori adolescenţii se poartă prosteşte, mai ales adolescenţii băieţi, şi nu ar fi absolut deloc bine ca o gaşcă de novici (mai ales băieţi) care bântuie prin oraş să fie ţinta puştilor din specia umană (sau, şi mai rău, a poliţiştilor sau a unor părinţi supraprotectori). Dar imediat ce un novice a suferit Transformarea şi Semnul i s-a colorat complet şi

i s-a întins, nici prin gând nu-i trece să şi-l mai acopere. Era o chestiune de mândrie, de solidaritate şi de maturitate. Dar iată-l pe Darius, evident tânăr şi nu de mult însemnat, oferindu-se voluntar să facă ceva ce majoritatea vampirilor, mai ales a tipilor vampiri, ar refuza în mod normal.

Darius a strâns în grabă mâna pumn la inimă şi a salutat-o pe Shekinah.

— Preoteasă, mi-aş acoperi Semnul ca să le pot însoţi pe novice şi să mă asigur că sunt în siguranţă. Sunt un Fiu al lui Erebus şi pentru mine ocrotirea alor mei este mai importantă decât mândria prost înţeleasă.

Shekinah şi-a arcuit uşor buzele şi s-a întors spre Ate:

— Ce părere ai despre cererea războinicului tău?

Răspunsul vampirului a venit fără ezitare:

— Uneori avem multe de învăţat de la cei tineri.

— Atunci rămâne stabilit. Zoey, mâine te duci să te prezinţi celor de la Street Cats, dar vreau să alegi o novice care să te însoţească. în momentul de faţă e o idee bună să lucraţi în pereche. Darius, le vei însoţi, cu Semnul acoperit.

Ne-am plecat cu toţii uşor în faţa ei.

— Iar acum, dacă nu mai aveţi şi alte întrebări - a făcut o pauză şi ochii i s-au plimbat de la Lenobia la Afrodita, la Darius şi în sfârşit la mine - sau comentarii, voi suspenda această întrunire a Consiliului. În următoarele câteva zile voi ţine un ritual de purificare în întreaga şcoală. Când am trecut de aceste ziduri azi-noapte, am simţit durere şi teamă, şi numai binecuvântarea lui Nyx poate ridica această apăsare. Câţiva dintr membrii Consiliului au încuviinţat din cap. Zoey, înainte să pleci mâine, aş vrea să vii la mine şi să-mi spui cine te va însoţi.

— Aşa am să fac, am promis eu.

— Fiţi binecuvântaţi, a spus ea ceremonios.

— Fii binecuvântată, am răspuns noi.

Shekinah ne-a zâmbit din nou şi, cu o uşoară mişcare a mâinii, le-a făcut semn Lenobiei şi lui Ate să o urmeze, apoi au părăsit toţi trei încăperea.

— Mamă! a exclamat Damien de-a dreptul fascinat, Shekinah! Ce mai surpriză! Şi este şi mai eclatantă decât îmi închipuiam. Am vrut să spun şi eu ceva, dar rămăsesem fără grai.

Eram pe hol în timp ce sala se golea de membri ai

Consiliului şi de războinici, aşa că Damien vorbea în şoaptă, emoţionat.

— Damien, ai noroc că de data asta îţi lăsăm în pace obsesia asta stresantă cu vocabularul, a spus Shaunee.

— Mda, pentru că e nevoie de cuvinte al dracu' de mari ca s-o descrii pe Shekinah, a spus Erin.

— Ne vedem mai încolo, mi-a zis Afrodita în timp ce-şi dădea ochii peste cap la gemene. Mă duc să văd dacă pot s-o pun de un fără-grai cu Darius.

— Cee? am făcut eu.

— Nu aşa se foloseşte corect expresia asta, i-a zis Damien.

— Da, alt cuvânt aveai tu în minte, a adăugat Erin.

— Dar şi cuvântul ăla începe tot cu litera „f" şi probabil că asta te-a făcut să le încurci, a continuat Shaunee.

— Două-la-un-creier şi Vocabular-ambulant, nu vă spun decât un „mă rog" mare cât China, a spus ea şi a pornit în jos pe hol în direcţia în care o luase Darius. A, şi vă sfătuiesc să nu fiţi invidioşi şi supăraţi pe Zoey când vă va spune că pe mine mă ia mâine cu ea, a continuat Afrodita, aruncându-mi o privire plină de tâlc care, evident, însemna că exista un motiv clar pentru care trebuia să meargă cu mine. Apoi şi-a scuturai părul şi s-a îndepărtat rupându-se în figuri.

— Îmi stă în gât, a recunoscut Erin.

— Subscriu, geamăno, a spus şi Shaunee.

Am oftat. Bunica ar fi spus că fac un pas înainte şi doi înapoi în încercarea mea de a-i face pe prietenii mei s-o placă pe Afrodita. Pe scurt, îmi dădeau cu toţii dureri de cap.

— E enervantă ca dracu', dar eu am o bănuială că pe ea o s-o iei mâine cu tine la Street Cats, a spus Damien.

— Da, ai ghicit, am spus fără tragere de inimă. Deşi nu voiam să-mi calc iar prietenii pe bătături, chiar şi fără să cunosc motivele pentru care Afrodita voia să meargă cu mine, părea să aibă logică. Poate că avea un plan prin care să scape de Darius şi s-o găsească pe Stevie Rae.

— Trebuia să ne fi spus mai de mult despre chestia cu cititul gândurilor, a zis Damien când ne îndreptam spre ieşirea din clădirea principală, în drum spre dormitoare.

— Da, poate că ai dreptate, dar cu cât spuneam mai puţin, cu atât v-aţi fi gândit mai puţin la asta şi la motivele pentru care nu vă spuneam nimic, mă gândeam eu, i-am răspuns.

— Acum văd logica, a spus Shaunee.

— Mda, acum înţelegem, a recunoscut şi Erin.

— Mă bucur că nu ne ascundeai lucruri pur şi simplu, a spus Jack.

— Dar tot ar fi trebuit să ne spui despre chestia cu Loren, a intervenit Erin.

— De fapt, când îţi trece durerea şi aşa mai departe, tot am mai vrea să auzim detalii despre Loren, a spus Shaunee.

Am ridicat din sprâncene la gemenele care îmi aruncau priviri curioase.

—Nici prin gând să nu vă treacă, le-am trântit-o.

S-au încruntat.

— Nu vă băgaţi în viaţa fetei, mi-a sărit Damien în ajutor. Chestia cu Loren a fost traumatizantă pentru ea şi i s-au mai adăugat şi Impregnarea, pierderea virginităţii şi Erik!

Partea cu Erik din micul discurs al lui Damien ieşise ca un chiţait ciudat. Am deschis gura să întreb ce păţise când am remarcat că ochii lui mari priveau ţintă peste umărul meu stâng, în spate, şi am auzit zgomotul unei uşi laterale a şcolii închizându-se. Am simţit un gol în stomac când, împreună cu gemenele şi cu Jack, m-am întors şi l-am văzut pe Erik ieşind din aripa şcolii de care tocmai trecuserăm noi, unde se afla, desigur, sala de artă teatrală.

— Salut, Damien, Jack, a spus el şi i-a zâmbit călduros lui Jack, fostul lui coleg de cameră, şi l-am văzut pe puşti, aproape topit de încântare, salutând şi el.

Cum era şi normal, stomacul meu a dat să se întoarcă pe dos când mi-am amintit de unul dintre multele motive pentru care îmi plăcea Erik atât de mult. Era popular şi frumos de pică dar în acelaşi timp era şi un tip de treabă.

— Shaunee, Erin, a continuat Erik, dând din cap spre ele. Gemenele au zâmbit, au dat din gene şi au spus „salut“ într-un glas. În sfârşit, s-a uitat şi la mine. Bună, Zoey.

Glasul lui renunţase la tonul prietenos pe care îl avusese cu ceilalţi, dar cu toate astea nu părea plin de ură, ci rece şi politicos. Mă gândeam că e un progres, dar mi-am amintit ce actor bun era.

— Bună. Era tot ce mi-a trecut prin cap să spun. Eu nu sunt cine ştie ce actriţă şi mi-era teamă să nu-mi tremure glasul cum îmi tremura şi inima.

— Tocmai am aflat că o să predai artă teatrală, a spus Damien.

— Da, mi-e un pic aiurea, dar m-a rugat Shekinah şi pe ea nu se poate s-o refuzi, a explicat el.

— Cred că profa Nolan s-ar bucura că o să predai tu, am izbucnit înainte să apuc să-mi ţin gura.

Erik m-a privit cu ochii lui albaştri complet lipsiţi de expresie, chestie tare aiurea. Aceiaşi ochi îmi arătaseră fericire, pasiune, căldură, şi chiar un început de iubire. Apoi îmi arătaseră suferinţă şi mânie, iar acum absolut nimic? Cum de era posibil aşa ceva?

— Ai o nouă afinitate? Tonul lui nu era chiar răutăcios, dar cuvintele îi erau fără nici cea mai mică îndoială reci şi tăioase. Acum poţi să vorbeşti cu morţii?

Am simţit că-mi iau foc obrajii.

— Nn...u, m-am bâlbâit. Doar că... ăă... mă gândeam că profei Nolan i-ar plăcea ca tu să fii alături de elevii ei.

A deschis gura şi am văzut o sclipire de răutate în ochii lui, dar, în loc să vorbească, şi-a ferit privirea şi şi-a aţintit ochii în întuneric. Fălcile i s-au crispat şi şi-a trecut mâna prin părul bogat şi negru, gest pe care l-am recunoscut ca fiind cel pe car îl făcea automat când era nedumerit.

— Chiar sper să-i placă faptul că sunt aici. Întotdeauna a fost profesoara mea preferată, a spus el într-un târziu, fără s mă privească.

— Erik, o să fim din nou colegi de cameră? a întrebat Jack şovăielnic, în liniştea din ce în ce mai stânjenitoare.

Erik şi-a dres glasul zgomotos, apoi i-a aruncat lui Jack un zâmbet iute.

— Nu, îmi pare rău. M-au cazat în clădirea profesorilor.

— O, aşa e. Mereu uit că te-ai Transformat, a spus Jack emoţionat, cu un chicotit.

— Da, uneori şi eu uit, a spus Erik. De fapt, cred că trebui să mă duc în camera mea. Am cutii de deschis şi trebuie să fac şi planul lecţiilor. Ne vedem mai târziu. A făcut o pauză şi şi-a aruncat privirea spre mine. Pa, Zoey.

— Pa! am spus eu, buzele mi s-au mişcat, dar nu a ieşi niciun sunet.

— Pa, pa, Erik, au strigat şi ceilalţi, în timp ce el se întorcea, şi pornea iute spre partea de şcoală repartizată

profesorilor.

Capitolul 11

Prietenii mei au pălăvrăgit vrute şi nevrute cât timp am parcurs restul distanţei până la dormitoare. Toată lumea a ignorat cu grijă faptul că tocmai dăduserăm nas în nas cu fostul meu prieten şi că fusese o scenă stânjenitoare, chiar îngrozitoare. Sau cel puţin pentru mine fusese stânjenitoare şi îngrozitoare.

Nu puteam să sufăr să mă simt în felul ăsta. Îl făcusem pe Erik să-mi dea papucii, dar îmi era dor de el. La nebunie! Şi încă îmi plăcea. La nebunie! Desigur, se purta naşpa acum, dar mă prinsese făcând dragoste cu un alt bărbat, hm, de fapt, cu un alt vampir. De parcă ar conta asta. Pe scurt, eu cauzasem dezastrul şi era al naibii de frustrant că nu ştiam cum să repar treaba asta, pentru că eu ţineam încă la Erik.

— Ce părere ai despre el, Z?

— Despre el?

Erik? Ce naiba să cred în afară de faptul că era fantastic şi că mă umplea de frustrare şi... şi mi-am dat seama că Damien nu mă întrebase despre Erik abia când s-a încruntat şi mi-a aruncat o privire în care se citea mesajul „cască urechile“.

— Ce? am spus într-o pornire de geniu.

— Puştiul cel nou, Stark, a oftat Damien. Ce părere ai despre el?

— Pare simpatic, am spus eu ridicând din umeri.

— Simpatic şi „bucată“, a intervenit Shaunee.

— Exact aşa cum ne place nouă, a încheiat Erin.

— Tu ai petrecut mai mult timp cu el decât noi. Tu ce părere ai despre el? l-am întrebat pe Damien, ignorându-le pe gemene.

— E de treabă, dar pare distant. Presupun că nu-i ajută prea mult nici faptul că nu poate avea coleg de cameră din cauza Ducesei. Enormă fiinţa aia, a spus Damien.

— Mă, e nou băiatul. Ştim cu toţii ce înseamnă asta. Poate că aşa reacţionează el în asemenea situaţii, am încercat eu o explicaţie.

— Este ciudat că un puşti cu un asemenea talent

extraordinar nu este dornic să-l folosească, a spus Damien.

— Poate că are motive pe care noi nu le cunoaştem, am zis şi gândul mi-a zburat la comportamentul relaxat şi încrezător al lui Stark atunci când îi înfruntase pe vampiri în legătură cu câinele lui, dar apoi nonşalanţa lui pălise când Neferet îl făcuse să creadă că voia să concureze. În momentul acela devenise ciudat, poate chiar se speriase. Uneori poate fi înfricoşător să ai puteri neobişnuite, mi-am spus mai mult mie decât lui Damien, dar el mi-a zâmbit şi şi-a înfipt umărul în umărul meu.

— Cred că tu ai ceva experienţă în domeniu, a spus el.

— Cre'că, i-am zâmbit şi eu, încercând să alung starea naşpa pe care mi-o cauzase întâlnirea cu Erik.

Telefonul lui Shaunee a scos un sunet, semn că primise un mesaj.

— Ooo, geamăno! E bucăţica de Cole Clifton. El şi cu T.J. vor să ştie dacă suntem dispuse să participăm la un maraton Bourne în dormitorul băieţilor, a zis ea.

— Geamăno, m-am născut pregătită pentru un maraton Bourne, a răspuns Erin.

Apoi gemenele au chicotit şi au dat din şolduri, lucru care ne-a făcut pe noi, ceilalţi, să ne dăm ochii peste cap.

— A, sunteţi şi voi invitaţi, ne-a spus Shaunee.

— Iupii, a exclamat Jack. Nu am apucat să-l văd pe ultimul. Cum se numea?

— Ultimatumul lui Bourne, a răspuns Damien imediat.

— Aşa e, a zis Jack şi l-a prins de mână. Ce te mai pricepi tu la filme! Le ştii pe toate.

— Ei, nu chiar pe toate, a spus Damien îmbujorat. Cel mai mult îmi plac filmele vechi, clasice. Pe vremea aia, în filme chiar jucau staruri, precum Gary Cooper, Jimmy Stewart, James Dean. În ziua de azi, prea mulţi actori sunt..., a continuat şi apoi s-a oprit brusc.

— Ce e? a întrebat Jack.

— James Stark, a spus el.

— Ce-i cu el? am întrebat şi eu.

— James Stark se numeşte personajul pe care îl interpretează James Dean în filmul ăla vechi, Rebel fără cauză. Îmi părea mie cunoscut numele lui, dar credeam că e doar din cauză că e atât de cunoscut.

— Geamăno, tu ai văzut vreodată filmul ăsta? a întrebat-o

Erin pe Shaunee.

— Nu, geamăno. Nu prea.

— Hm, am făcut.

Eu îl văzusem, normal, cu Damien şi mă întrebam dacă tipul avusese numele ăsta înainte să fie Însemnat sau dacă, asemenea multora, îşi alesese un nou nume când îşi începuse viaţa de novice. Dacă aşa se întâmplase, chestia asta spunea ceva destul de interesant despre personalitatea lui.

— Deci, Z, vii şi tu? a pătruns prin bălmăjeala mea interioară glasul lui Damien.

Mi-am înălţat privirea şi am văzut patru perechi de ochi întrebători care clipeau la mine.

— Dacă vin?

— Alo, Zoey! Vii cu noi în dormitorul băieţilor să vedem filmele din seria Bourne? a întrebat Erin.

Răspunsul meu a ieşit de la sine:

— A, la asta vă referiţi! Nu.

Mă bucuram că prietenii mei nu mai erau ofticaţi pe mine, dar chiar nu aveam chef să umblu brambura. De fapt, mă simţeam de parcă aş fi fost bătută. În doar câteva zile fusesem Impregnată de un bărbat/vampir cu care îmi pierdusem virginitatea, dar care nu mă iubise, după care fusese omorât cu brutalitate. Le frânsesem inima iubiţilor mei, amândurora.

Aproape că izbucnise un război, care apoi fusese oprit. Oarecum. Cea mai bună prietenă a mea nu mai era zombi, dar nici novice „normală“ sau vampir şi nici puştii alături de care trăia ea. Dar nu le puteam spune prietenilor mei, nici unuia în afară de Afrodita, despre novicii ciudaţi cu semiluni roşii, pentru că era mai bine ca Neferet să nu ştie ce ştiam noi. Şi acum Erik, unul dintre cei doi foşti iubiţi ai mei cărora le frânsesem inima, avea să fie proful meu de artă teatrală, ca şi cum revenirea lui în Casa Nopţii nu era şi aşa o lovitură de teatru.

— Nu, am spus cu mai multă hotărâre. Cred că am să dau o fugă până la Persefona, să văd ce face.

Da, îmi dădeam seama că fusesem la ea în grajd cu puţin timp în urmă, dar nu mi-ar fi prins deloc rău încă o doză de căldură şi de linişte în prezenţa ei.

— Eşti sigură? a întrebat Damien. Noi chiar vrem să vii.

Ceilalţi prieteni ai mei au dat din cap şi mi-au zâmbit, topind şi ce mai rămăsese din ghemul de frică ce mi se instalase

în stomac de când se ofticaseră pe mine.

— Mersi, da' nu prea am chef să bântui în seara asta, m-am scuzat.

— Cum..., a spus Erin.

— ... spui tu, a continuat Shaunee.

— Hai, pa, a încheiat Jack.

Mă gândeam că Damien avea să-mi dea tipica îmbrăţişare de „la revedere", dar, în schimb, i-a spus lui Jack:

— Luaţi-o voi înainte şi vă prind şi eu din urmă. O conduc pe Zoey până la grajduri.

— Bună idee, a spus Jack. Eu îţi fac rost de floricele.

— Îmi ţii şi loc? a întrebat Damien cu un zâmbet.

Jack i-a zâmbit şi el larg la rândul lui şi i-a dat un sărut rapid şi dulce.

— Întotdeauna.

Apoi gemenele şi Jack au luat-o într-o direcţie, şi eu şi Damien am pornit în cealaltă, iar eu am sperat că asta nu spunea nimic despre direcţiile în care aveau s-o ia vieţile noastre.

— Să ştii că nu e musai să mă conduci la grajduri, i-am spus. Nu sunt chiar aşa de departe.

— Nu ai zis tu mai devreme că te-a atacat ceva şi ţi-a lăsat semne pe mână când veneai de la grajduri spre cantină?

— Mă gândeam că nu mă credeţi, am spus eu ridicând din sprâncene.

— Hai să spunem că m-au convins viziunile Afroditei. Când termini comunicarea intimă cu calul tău, dacă vrei, poţi să mă suni de pe mobil. Eu şi Jack ne vom preface că suntem mult mai poponari decât în realitate şi venim să te luăm.

— Să fim serioşi. Voi nu sunteţi ceea ce eu aş numi nişte leliţe emotive.

— Eu nu, dar Jack cam aşa e.

Am râs amândoi. Mă pregăteam să pornesc o discuţie despre cum trebuie să fie Zoey tot timpul cu cineva, când deodată cioara a început să croncăne. De fapt, acum că eram conştientă şi ascultam, croncănitul părea mai degrabă un orăcăit, dar asta nu-l făcea mai puţin stresant.

Hm, poate că „stresant" nu era cuvântul potrivit care să descrie sunetul ăsta. „Înfiorător", ăsta se potrivea mai bine.

— Ai auzit şi tu, nu? am întrebat.

— De corbul ăla vorbeşti? Îhî.

— Corb? Eu credeam că e cioară.

— Nu, nu cred. Dacă nu greşesc, ciorile croncăne. Strigătul corbului seamănă mai mult cu orăcăitul broaştelor. Damien a făcut o pauză, iar pasărea a mai orăcăit de câteva ori. Acum părea să fie mai aproape, iar sunetul ăsta naşpa mi-a făcut pielea de găină. Mda, categoric e corb.

— Nu-mi place. Şi de ce face atâta gălăgie? E iarnă. Nu se poate să se împerecheze acum, nu? În plus, e noapte. N-ar trebui să doarmă la ora asta?

În timp ce vorbeam, priveam în întuneric, dar nu vedeam niciuna dintre păsările alea cretine şi gălăgioase, chestie nu tocmai neobişnuită. Mă înţelegeţi, ele sunt negre şi e noapte. Dar corbul ăla părea să umple cerul dimprejurul meu şi strigătul lui aspru avea ceva care îmi dădea fiori.

— Nu le cunosc prea bine obiceiurile, a spus Damien şi m-a privit cu atenţie. De ce te supără atât de tare?

— Mai devreme am auzit bătăi de aripi când m-a atacat chestia aia. Şi, în plus, e înfricoşător. Tu nu simţi?

— Nu.

Am oftat şi mi-a trecut prin cap că avea să-mi spună să fac ceva cu stresul ăsta şi cu imaginaţia, dar el, în schimb, a făcut o afirmaţie care m-a surprins:

— Dar ai mai multă intuiţie decât mine, aşa că dacă tu spui că simţi că e ceva aiurea la pasărea aia, te cred.

— Mă crezi?

Ajunseserăm la treptele grajdului, m-am oprit şi m-am întors spre el.

M-a întâmpinat cu un zâmbet plin de o căldură familiară.

— Bineînţeles că te cred. Cred în tine, Zoey.

— Încă? am întrebat.

— Încă, a spus el cu hotărâre. Şi să ştii că-ţi apăr spatele.

În clipa aceea, corbul pur şi simplu s-a oprit din orăcăit, iar fiorii pe care îi simţisem au părut să se risipească.

A trebuit să-mi dreg glasul şi să clipesc cu putere înainte să pot spune:

— Mersi, Damien.

Apoi Nala a miorlăit la mine cu glasul ei de bătrânică morocănoasă, grăsună şi roşcată, a apărut din întuneric şi s-a frecat de picioarele lui Damien.

— Salut, fetiţa, a spus el scărpinând-o sub bărbie. Se pare că a venit să preia postul de gardian al lui Zoey.

— Mda, chiar ai fost schimbat din post, am încuviinţat.

— Dacă ai nevoie de mine când vrei să te întorci, sună-mă, că nu mă deranjează, a spus el şi m-a strâns tare în braţe.

— Mersi, am zis din nou.

— Cu plăcere, Z.

Mi-a zâmbit încă o dată, iar apoi s-a făcut nevăzut pe alee, fredonând melodia Seasons of Love din Rent.

Zâmbeam încă atunci când am deschis uşa laterală ce ducea spre holul care separa arena sportivă de grajduri. Mirosul dulce de fân şi de piele de cal care plutea deja dinspre grajdul din dreapta, amestecat cu uşurarea pe care o simţeam pentru că prietenii mei nu mai erau supăraţi pe mine, mă făceau să simt deja că încep să mă relaxez. Stresul ăsta, Dumnezeule! Trebuia să mă apuc de yoga sau mai ştiu eu ce, probabil, mai degrabă de „mai ştiu eu ce“ decât de yoga. Dacă mai stăteam în tensiunea asta, mai mult ca sigur aveam să fac ulcer sau, şi mai rău, riduri.

Tocmai dădeam să pun mâna pe uşa grajdului, când deodată am auzit un „pac“ ciudat, urmat de un „poc“ înfundat, care veneau dinspre stânga. Mi-am aruncat privirea într-o parte şi am văzut că uşa arenei sportive era deschisă. O altă serie de „pac“ şi „poc“ mi-a stârnit curiozitatea şi, ca de obicei, în loc să-mi bag minţile în cap şi să intru în grajd cum voiam, am intrat în arenă.

Să vă explic: arena sportivă este în mare un teren de fotbal interior, care nu e totuşi un teren de fotbal, doar un soi de teren cu o pistă de jur-împrejur. Înăuntru se joacă fotbal şi se fac diverse chestii pe pistă. Nu prea mă pricep eu nici la una, nici la alta, dar ştiu cel puţin teoretic. E acoperit, pentru ca novicii să nu aibă probleme cu soarele, şi de-a lungul zidurilor se înşiruie felinare tolerate de ochii noştri. În seara asta majoritatea felinarelor erau stinse, aşa că ceea ce mi-a atras atenţia spre partea opusă a arenei a fost următorul „pac“, nicidecum privelişte a.

Acolo stătea Stark, cu spatele la mine, cu arcul în mână şi faţa la o ţintă din aceea rotundă, cu diferite culori pentru diferite zone ale ţintei. Centrul de culoare roşie fusese înţepat de o săgeată ciudat de groasă. Am mijit ochii, dar nu am văzut prea

bine în lumina slabă, iar ţinta era foarte departe de Stark, ceea ce însemna că era şi mai departe de mine.

Nala a mârâit gros şi am remarcat că grămada blondă de lângă Stark era Ducesa, care stătea tolănită, aparent dormitând picioarele lui.

— Ce mai câine de pază, i-am şoptit Nalei.

Stark şi-a trecut dosul mâinii peste frunte, de parcă şi-ar fi şters sudoarea de pe faţă, şi şi-a rotit umerii, relaxându-i. Chiar şi de la distanţa asta părea încrezător şi puternic. Părea mult mai profund decât restul tipilor din Casa Nopţii. De fapt, era mult mai profund decât adolescenţii din specia umană în general şi nu puteam să nu găsesc fascinantă chestia asta. Stăteam acolo şi încercam să întocmesc un top al tipilor marfă în care să se încadreze, când a apucat o altă săgeată din tolba de la picioarele lui, s-a întors într-o parte, a înălţat arcul şi cu o mişcare teribil de rapidă, a expirat şi pac! a dat drumul la încă o săgeată, care a pornit glonţ, direct spre mijlocul ţintei aflate la distanţă şi poc!

Mi-am dat seama cu uimire de ce săgeata din centrul ţintei părea atât de mare. Nu era o singură săgeată, ci o grămadă de săgeţi care se înfipseseră una în cealaltă în acelaşi loc de pe ţintă. Şocată de-a dreptul, mi-am întors din nou privirea spre Stark, care stătea încă pe poziţie, şi atunci mi-am dat seama în ce top al tipilor marfă îşi avea locul: în cel al băieţilor răi.

Da, de parcă asta îmi trebuia mie acum, să mă gândesc că un băiat rău era fascinant! La naiba, în momentul de faţă nu trebuia să gândesc despre niciun băiat că era fascinant, doar jurasem să stau departe de băieţi. Total şi definitiv! Tocmai mă pregăteam să mă întorc şi să ies în vârful picioarelor, când glasul lui m-a oprit.

— Ştiu că eşti acolo, a spus Stark fără să mă privească.

De parcă ăsta ar fi fost semnul pe care îl aştepta, Ducesa s-a ridicat, a căscat şi a venit veselă spre mine, agitându-şi coada şi aruncându-mi un „ham“ în semn de salut. Nala şi-a arcuit spatele, dar nu a scuipat şi nici nu a sâsâit, ba chiar a lăsat-o pe căţeaua labrador să o adulmece, după care i-a strănutat drept în faţă.

— Bună, i-am salutat pe amândoi şi am mângâiat-o pe Ducesa pe cap.

Stark s-a întors spre mine cu tentativa aia de zâmbet arogant pe faţă şi începeam să înţeleg că probabil aceea era expresia lui obişnuită. Însă am remarcat că părea mai palid decât la cină. Era greu să fii elevul cel nou şi de regulă chestia asta îţi măcina nervii, chiar dacă erai „cool“ şi „marfă“.

— Mă duceam la grajduri şi am auzit ceva aici. Nu voiam să te întrerup.

A ridicat din umeri şi a dat să spună ceva, dar apoi a trebuit să se oprească şi să-şi dreagă glasul, de parcă n-ar mai fi vorbit de mult. A tuşit uşor răguşit şi într-un final a spus:

— Nu-i nimic. De fapt, mă bucur că ai venit. Asta mă scuteşte să mai vin eu să te caut.

— A, îţi trebuie ceva pentru Ducesă?

— Nu, ea e bine. Mi-am adus o grămadă de lucruri de-ale ei. De fapt, voiam să stau de vorbă cu tine.

Nu, nu eram deloc moartă de curiozitate sau măgulită de faptul că spusese că vrea să stea de vorbă cu mine. Cu mult calm şi cu nonşalanţă, am spus:

— Ia zi, ce vrei?

În loc să-mi răspundă, mi-a pus o întrebare:

— Semnele astea deosebite pe care le ai înseamnă că ai o afinitate faţă de toate cele cinci elemente?

— Mda, am spus şi am încercat să nu scrâşnesc din dinţi. Uram din tot sufletul ca puştii nou-sosiţi să-mi pună întrebări legătură cu harurile mele. Aveau tendinţa fie să mă privească cu veneraţie, fie să se poarte cu mine ca şi cu o bombă gata să sară în aer în orice clipă. Indiferent de situaţie, era taaare neplăcut şi absolut deloc măgulitor sau fascinant.

— În Casa Nopţii din Chicago era o preoteasă care avea o afinitate faţă de foc şi chiar putea să facă diferite chestii să ia foc. Tu poţi să foloseşti în felul ăsta elementele?

— Nu, eu nu pot să fac apa să ia foc sau alte chestii din astea ciudate, am evitat eu un răspuns direct.

S-a încruntat şi a clătinat din cap, trecându-şi din nou mâna peste frunte. Am încercat să nu bag în seamă faptul că asuda într-un fel foarte sexy.

— Nu întreb dacă poţi să faci lucruri ciudate cu ajutorul elementelor, vreau doar să ştiu dacă eşti suficient de puternică încât să le controlezi.

Chestia asta mi-a abătut atenţia de la cât de drăguţ era.

— Uite care e faza. Ştiu că eşti nou pe aici, dar asta chiar nu te priveşte.

— Asta înseamnă că probabil eşti destul de puternică.

Am făcut ochii mici la el şi i-am spus:

— Repet, nu te priveşte. Dacă ai nevoie de mine la ceva ce te priveşte, de exemplu, să mă întrebi unde găseşti provizii pentru căţea, caută-mă. Cât priveşte restul, eu am tăiat-o.

— Stai puţin, a spus el, apropiindu-se de mine. Ştiu că pare că mă dau şmecher, dar am motive să te întreb asta.

Renunţase la tentativa aia de zâmbet sarcastic, iar privirea lui nu trăda curiozitate morbidă, genul „hai să vedem cât de ciudată e Zoey“, ci aducea mai degrabă cu un tip drăguţ, palid, care chiar voia să afle ceva.

— Bine, mă rog. Sunt destul de puternică.

— Şi chiar poţi să controlezi elementele. De exemplu, dacă se întâmplă ceva rău, poţi să te foloseşti de ele ca să te protejezi pe tine şi pe cei la care ţii?

— Gata, m-am enervat! Mă ameninţi?

— La dracu, da’ de unde? a spus el iute, ridicând mâna cu palma întinsă, de parcă s-ar fi predat.

Desigur, era greu să nu remarci că în mâna cealaltă ţinea încă arcul cu care lansase săgeţi în mijlocul ţintei. A văzut că privirea mi se opreşte pe arc şi s-a aplecat uşor să-l lase jos, la picioare.

— Nu ameninţ pe nimeni, doar că nu prea mă pricep să explic. Uite care-i faza, vreau să-ţi povestesc despre harul meu.

A rostit cuvântul „har“ cu atâta stânjenealã, încât am înălţat din sprâncene şi l-am repetat:

— Har?

— Aşa se numeşte sau, cel puţin, aşa îl numesc ceilalţi. E motivul pentru care sunt atât de tare la chestia asta, a spus Stark şi a făcut un semn din bărbie spre arc.

Nu am spus nimic, am ridicat doar din sprâncene, aşteptând nerăbdătoare, trebuie spus, ca el să continue.

— Harul meu este că nu pot să ratez, a spus el într-un târziu.

— Nu poţi să ratezi? Şi? Ce legătură are asta cu mine sau cu afinitatea mea faţă de elemente?

A clătinat din nou din cap şi a spus:

— Nu înţelegi. Întotdeauna nimeresc ţinta, dar asta nu

înseamnă că întotdeauna vizez ţinta.

— Stark, nu înţeleg o iotă.

— Îmi dau seama. Ţi-am spus că nu prea mă pricep la explicaţii. Şi-a trecut mâna prin păr, zburlindu-l ca pe o coadă de răţoi. Mai bine îţi dau un exemplu. Ai auzit vreodată de un vampir pe nume William Chidsey?

Am dat din cap că nu:

— Nţ, dar asta nu trebuie să te mire. Sunt Însemnată de numai câteva luni, aşa că nu prea sunt la curent cu politica vampirească.

— Will nu avea treabă cu politica. Era arcaş. Aproape două sute de ani a fost campion indiscutabil la tirul cu arcul, mai tare decât toţi vampirii.

— Adică din toată lumea, pentru că vampirii sunt cei mai tari arcaşi, am spus.

—Mda, a încuviinţat el din cap. În orice caz, Will i-a spart pe toţi timp de aproape două sute de ani, cel puţin până acum o jumătate de an.

Am meditat o clipă.

— Acum o jumătate de an... asta ar însemna până în vară. Atunci se ţine versiunea vampirească a Olimpiadei, nu?

— Mda, se numeşte Jocurile de Vară.

— Bun, deci tipul ăsta, Will, e bun la tirul cu arcul. Se pare că şi tu eşti. Îl cunoşti bine?

— L-am cunoscut. A murit. Dar aşa e, îl cunoşteam destul de bine, a spus Stark, a făcut o pauză, după care a adăugat: A fost mentorul şi prietenul meu cel mai bun.

— Îmi pare rău, am spus jenată.

Capitolul 12

— Ai spus că l-ai omorât? am întrebat eu, convinsă că nu auzisem bine.

— Mda, asta am spus şi am făcut-o din cauza harului meu, a răspuns Stark pe un ton rece, ca şi când nu era mare lucru ce spunea el, dar în ochii lui se citea altceva. Durerea pe care am citit-o acolo era atât de mare, încât a trebuit să-mi feresc privirea. Ca şi când durerea aceea i-ar fi fost la fel de evidentă şi Ducesei, căţeaua labrador s-a dus la stăpânul ei şi s-a aşezat

alături, lăsându-se grea pe el, privindu-l drăgăstoasă şi scâncind uşor. Stark s-a aplecat instantaneu şi i-a mângâiat capul moale, continuând să vorbească: S-a întâmplat în timpul Jocurilor de Vară. Era exact înainte de finală. Eu şi Will conduceam detaşat şi era clar că medaliile de aur şi de argint aveau să fie ale noastre.

Nu s-a uitat la mine în timp ce vorbea, ci a fixat cu privirea arcul, în timp ce mâna lui continua s-o mângâie pe Ducesa pe cap. Ciudat, Nala s-a strecurat tăcută spre el şi a început să se frece de piciorul lui, nu ăla de care se sprijinea Ducesa, şi să toarcă uşor, ca un motoraş. Apoi a continuat să vorbească:

— Ne încălzeam pe margine, pe porţiunile alea lungi şi subţiri separate de nişte perdele albe de pânză. Will era în dreapta mea. Îmi amintesc că am întins arcul şi că eram mai concentrat decât fusesem vreodată în viaţa mea. Voiam din tot sufletul să câştig. S-a oprit din nou şi a clătinat din cap. Gura s-a strâmbat plină de autoironie. Asta conta cel mai mult pentru mine, medalia de aur. Aşa că am întins arcul şi m-am gândit: „Orice ar fi, vreau să lovesc ţinta şi să-i bat pe Will." Am lansat săgeata având în ochi mijlocul ţintei, dar în mintea mea îmi imaginam că îl învinge pe Will. Stark şi-a lăsat capul să cadă şi a oftat furtunos. Săgeata a pornit drept spre ţintă în mintea mea, dar l-a lovit pe Will în inimă şi l-a omorât pe loc.

Am simţit că mi se învârte capul.

— Dar cum a fost posibil? Era lângă ţintă?

— Nicidecum, stătea la mai puţin de zece paşi de mine, în dreapta. Eram separaţi doar de prelata aia albă. Eram întors spre înainte când am ţintit şi am tras, dar nu a contat, săgeata i-a străpuns pieptul, a spus el şi durerea pe care i-o trezea încă această amintire i-a provocat o grimasă. S-a întâmplat atât de lepede, a fost totul ca prin ceaţă, apoi am văzut cum sângele lui a împroşcat pânza albă care ne separa şi a murit.

— Stark, poate că nu ai fost tu de vină, poate o fi fost vreun soi de magie ciudată.

— Aşa m-am gândit şi eu la început sau, cel puţin, aşa am sperat. Ca atare, mi-am verificat harul.

— Ai mai omorât pe cineva? am întrebat eu cu un nod în stomac.

— Nu! L-am verificat pe obiecte. De exemplu, pe un mărfar care trecea zilnic pe lângă şcoală, cam pe la aceeaşi oră.

Ştii tu, din alea ca pe vremuri, cu locomotivă mare, neagră şi cu vagon roşu de serviciu. Încă mai circulă prin Chicago o grămadă. Am imprimat o fotografie a vagonului de serviciu şi am prins-o pe o ţintă în şcoală. Mă gândeam să ţintesc vagonul şi să trag.

— Şi? l-am îndemnat când am văzut că tace.

— Săgeata a dispărut, dar numai pentru o vreme. A doua zi am găsit-o când am aşteptat lângă şine. Se înfipsese într-o margine, în vagonul adevărat.

— La naiba! am exclamat.

— Vezi tu, a continuat el venind spre mine, aşa încât stăteam foarte aproape unul de altul, şi aruncându-mi privirea aceea intensă a lui. De-asta voiam să-ţi spun despre mine şi de-asta trebuia să aflu dacă eşti destul de puternică încât să îi protejezi pe cei la care ţii.

Stomacul meu, deja ghem, a făcut o tumbă.

— Ce ai de gând să faci?

— Nimic! a strigat el, făcând-o pe Ducesă să scâncească din nou, iar pe Nala să se oprească din tors şi frecat şi să-l privească. Stark şi-a dres glasul şi a făcut un efort vizibil să-şi vină în fire. Nu am de gând să fac nimic, dar nici nu aveam de gând să-l omor pe Will şi uite că am făcut-o.

— Atunci nu ştiai ce puteri ai, dar acum ştii.

— Bănuiam, a spus el încet.

— A, a fost tot ce mi-a trecut prin cap să spun.

— Mda, a spus el strângând din buze înainte să continue. Mda, ştiam că era ceva ciudat cu harul meu. Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul şi să fiu mai atent. Dar nu am făcut niciuna din două, iar acum Will e mort. Aşa că vreau să ştii care e faza cu mine în cazul în care o dau iar în bară.

— Stai un pic! Dacă înţeleg bine, tu eşti singurul care ştie ce anume ţinteşti, pentru că se întâmplă în mintea ta.

A pufnit sarcastic.

— Aşa s-ar spune, dar nu aşa merge chestia asta. Odată credeam că totul e în regulă dacă mă antrenez un pic. M-am dus în parcul de lângă Casa Nopţii. Nu era nimeni primprejur să mă distragă, mă asigurasem de asta. Am găsit un stejar mare şi bătrân şi am prins ţinta de el, unde am crezut eu că era centrul.

Mă privea de parcă se aştepta la un răspuns, aşa că am dat din cap:

— Adică în centrul trunchiului?

— Exact, în asta credeam că ţintesc, în ceva ce era centrul copacului. Dar ştii la ce i se spune uneori centrul copacului?

—Nu, nu prea mă pricep la copaci, am servit eu o scuză stupidă.

— Nici eu. Am căutat mai apoi. Vampirii străvechi, cei cu afinităţi faţă de pământ, considerau centrul copacului ca fiind inima lui. Credeau că uneori animalele, sau chiar şi oamenii, puteau reprezenta inima unui copac anume. Deci, am tras şi mă gândeam să nimeresc centrul sau inima copacului.

A tăcut şi şi-a coborât privirea spre arc.

— Pe cine ai omorât? l-am întrebat cu blândeţe. Fără să mă gândesc ce făceam, am ridicat mâna şi mi-am odihnit-o pe umărul lui. Nici măcar nu ştiu sigur de ce l-am atins, poate pentru că părea să aibă nevoie de o atingere şi poate din cauză că, în ciuda faptului că recunoscuse că reprezintă un pericol, încă eram atrasă de el.

Mi-a atins mâna cu mâna lui şi umerii i-au căzut.

— O bufniţă, a spus el cu glas întretăiat. Pur şi simplu, săgeata i-a străpuns inima. Stătea pe o creangă aproape de trunchiul stejarului. A ţipat fără încetare până a ajuns la pământ.

— Bufniţa era inima copacului, am şoptit încercând să mă împotrivesc dorinţei nebune de a-l lua în braţe ca să-l consolez.

— Da, şi eu am omorât-o, a spus el, apoi şi-a înălţat privirea şi m-a privit în ochi. Mi se părea că nu mai văzusem niciodată o privire atât de copleşită de regret şi, pe când cele două animale de la picioarele lui îl consolau şi cel puţin Nala era mult mai spontană decât de obicei, mi-a trecut prin cap că poate Stark avea şi alte haruri în afară de cel cu nimeritul a tot ce ţintea, dar mi-am băgat minţile în cap şi nu am spus nimic. Asta îi mai lipsea acum, să-şi facă griji şi din cauza altor haruri. Stark a continuat:

Vezi, sunt periculos chiar şi când nu vreau.

— Da, cred că înţeleg, am spus grijulie, încercând încă să-l liniştesc cu atingerea mea. Poate că ar trebui să pui deoparte a arcul şi săgeţile, cel puţin până reuşeşti să devii stăpân pe harul pe care îl ai.

— Da, asta ar trebui să fac, ştiu, dar dacă nu mă antrenez, dacă mă ţin departe de tir şi încerc să uit că există, mă simt de parcă aş smulge o parte din mine, simt că moare ceva în adâncul meu. Şi-a luat mâna de pe a mea şi s-a dat înapoi, ca să

nu ne mai atingem. Ar trebui să ştii şi tu partea asta. Sunt un laş pentru că nu suport durerea pe care mi-o provoacă.

— Nu eşti laş pentru că vrei să eviţi durerea, am spus iute, urmând îndemnul glăsciorului care îmi şoptea în minte. Asta înseamnă că eşti uman.

— Novicii nu sunt umani, a spus el.

— Hm, nu sunt prea sigură de asta. Eu cred că tot ce are cineva mai bun în el este uman, fie că sunt novici, fie vampiri.

— Întotdeauna eşti aşa de optimistă?

— Da' de unde? am spus râzând.

De data asta zâmbetul lui era mai puţin sarcastic şi mai sincer.

Nu pari întruchiparea pesimismului, dar adevărul e că nu te cunosc de prea mult timp.

I-am zâmbit larg la rândul meu şi i-am spus:

— Ei, nu sunt nici chiar aşa sau, cel puţin, nu aşa eram pe vremuri. Zâmbetul mi-a pălit. Cred că se poate spune că în ultima vreme n-am mai fost la fel de optimistă ca de obicei.

— Ce s-a întâmplat în ultima vreme?

— Mai multe decât vreau să-mi amintesc, am spus eu, clătinând din cap.

Mi-a căutat privirea şi am fost uimită de înţelegerea care i se citea în priviri. Apoi m-a uimit şi mai tare apropiindu-se din nou de mine şi dându-mi o şuviţă de păr de pe faţă.

— Ştiu să ascult dacă simţi nevoia să vorbeşti. Uneori părerea unuia din afară poate fi un lucru bun.

— Nu ai prefera să nu mai fii unul din afară? am întrebat eu, străduindu-mă să nu fiu prea leşinată de apropierea corpului lui şi de uşurinţa cu care părea să-mi intre pe sub piele.

A ridicat din umeri, iar zâmbetul acela sarcastic şi-a făcut din nou apariţia.

— E mai simplu aşa. Ăsta e unul dintre motivele pentru care nu m-am supărat că mă mută din Casa Nopţii în care fusesem.

— Chiar voiam să te întreb despre asta, am spus şi am făcut o pauză. Prefăcându-mă că trebuie să fac câţiva paşi ca să meditez, m-am depărtat un pic de el, în timp ce mintea mea oscila între cât de atrasă mă simţeam de el şi cum să fac să-i conduc întrebările în aşa fel încât să nu-i determin să gândească lucrurile pe care nu ar trebui să le gândească, mai ales că era şi

Neferet prin preajmă. Te deranjează dacă te întreb ceva despre venirea ta aici?

— Poţi să mă întrebi orice, Zoey.

Mi-am înălţat privirea spre ochii lui căprui şi am simţit că în afirmaţia lui era ceva mai mult decât părea la prima vedere.

— Bun. Te-au mutat din cauza incidentului cu Will?

— Cred că da, nu sunt sigur. Toţi vampirii de la fosta mea şcoală ar spune că Marea Preoteasă de aici a cerut să fiu transferat la Casa asta a Nopţii. Se întâmplă uneori, când novicii au haruri care îi fac interesanţi pentru alte şcoli, a spus el cu un râs forţat. Ştiu sigur că şcoala noastră a tot încercat să vă fure actorul ăla tare pe care îl aveţi... cum îl cheamă? Erik Night?

— Da, aşa îl cheamă. Nu mai e novice, a suferit Transformarea.

Nu aveam niciun chef să mă gândesc la Erik în timp ce mă simţeam atât de atrasă de Stark.

— A, în orice caz, Casa voastră nu l-a lăsat să plece şi nici el nu voia. Casa mea nu s-a luptat să mă păstreze, iar eu nu aveam niciun motiv să stau. Aşa că, atunci când am aflat că mă voiau aici în Tulsa, le-am spus că nu mai particip nici mort la concursuri. Nu a părut să conteze pentru ei, pentru că tot mă voiau aici, aşa că iată-mă. Sarcasmul lui se topise şi pentru un moment a părut dulce şi nesigur pe sine. Încep să mă bucur că m-au vrut aşa de tare aici în Tulsa.

— Îhî, am spus cu un zâmbet, nedumerită de cât de apropiată mă simţeam de el. Încep şi eu să mă bucur foarte tare că Tulsa te-a vrut.

În momentul acela m-am prins de tot ce-mi povestise şi am avut o premoniţie cumplită; a trebuit să-mi dreg glasul înainte să-i pun următoarea întrebare.

— Ştiu toţi vampirii cum a murit Will?

I-am văzut din nou durerea în priviri şi mi-a părut rău că a trebuit să întreb.

— Probabil. Toţi vampirii de la şcoala mea de dinainte ştiau şi, ştii cum sunt, e greu să-i ascunzi ceva vreunuia dintre ei.

— Mda, ştiu cum sunt, am spus moale.

— Auzi, am simţit o chestie ciudată între tine şi Neferet, aşa e?

M-a surprins la faza asta.

— Ăă, ce vrei să spui?

— Se simţea o tensiune între voi două. E ceva ce ar trebui să ştiu despre ea?

— E puternică, am spus cu grijă.

— Da, m-am prins de asta. Toate Marile Preotese sunt puternice.

Am ezitat un pic, apoi am zis:

— Ce-ar fi dacă ţi-aş mai spune că nu este tocmai ceea ce pare şi că trebuie să fii atent cu ea şi atât deocamdată. Aaa, şi are foarte multă intuiţie, aproape că citeşte gândurile.

— E bine de ştiut. O să am grijă.

Am hotărât să bat în retragere din faţa puştiului ăstuia nou-venit, care pe de o parte părea profund şi încrezător în sine, şi pe de alta, era evident vulnerabil şi mă fascina al naibii de tare, şi mă făcea să uit că spusesem gata cu sexul. Sex?! Voiam să spun băieţi. Gata cu băieţii. Şi cu sexul. Cu băieţii. Of, Doamne!

— Trebuie să plec. Mă aşteaptă calul să-l ţesal, am spus brusc.

— Nu e bine să laşi un animal să te aştepte, uneori sunt foarte pretenţioşi, a zis Stark, apoi i-a zâmbit Ducesei şi i-a mângâiat urechile.

M-am întors să plec, dar m-a prins de încheietură şi şi-a plimbat mâna în jos, trecându-şi degetele printre ale mele.

— Mersi că nu te-a şocat povestea mea, a spus el încet.

— Din nefericire, la ce săptămână am avut, harul ciudat pe care îl ai pare aproape normal, i-am răspuns cu un zâmbet.

— Din nefericire, mă bucur să aud asta.

Apoi mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o. Hodoronc-tronc, ca şi când asta ar fi făcut în fiecare zi. Nu ştiam ce să spun. Ce trebuie să faci atunci când un tip îţi sărută mâna? Spui „mersi“? îmi venea să-l sărut şi eu şi mă gândeam că nu trebuie să gândesc asta. L-am privit în ochi şi atunci m-a întrebat:

— O să le povesteşti celorlalţi despre mine?

— Vrei să le povestesc?

— Dacă nu e nevoie, nu.

— Atunci nu am să spun nimic dacă nu e nevoie, am zis.

— Mersi, Zoey, a încheiat el. M-a strâns de mână, mi-a zâmbit şi mi-a dat drumul.

Am rămas o clipă pe loc şi l-am privit cum îşi lua arcul şi

se ducea spre locul în care se afla tolba de piele cu săgeţi. Fără să mă mai privească, a luat o săgeată din tolbă, a ţintit şi a tras exact în centrul ţintei încă o dată. Pe bune, era cumplit de misterios şi de sexy, dar eu o s-o tai naibii de-aici! M-am întors şi, pe când îmi spuneam că trebuie să-mi ţin hormonii în frâu şi mă pregăteam să ies, l-am auzit tuşind prima oară. Am înmărmurit şi am sperat că, dacă mă opream un pic, avea să-şi dreagă vocea cum o făcuse şi mai devreme şi următorul sunet avea să fie cel al unei săgeţi care loveşte ţinta.

Însă Stark a tuşit din nou, iar de data asta am auzit gâlgâitul cumplitului lichid din fundul gâtului, apoi am simţit mirosul, mirosul ademenitor şi cumplit de sânge proaspăt şi am scrâşnit din dinţi supărată pe dezgustătoarea mea dorinţă.

Nu voiam să mă întorc, voiam să fug din clădire, să chem pe cineva să-l ajute şi să nu mai pun niciodată piciorul aici, pentru că nu voiam să fiu martoră la ce avea să se întâmple în continuare.

— Zoey! m-a strigat el cu glas gâlgâitor şi copleşit de frică.

Am făcut un efort şi m-am întors.

Stark căzuse deja în genunchi, era aplecat de la mijloc şi vedeam că scuipa sânge proaspăt pe nisipul fin, de aur, de pe podeaua arenei. Ducesa scâncea cumplit şi, deşi se îneca cu sânge, Stark a întins mâna să mângâie câinele uriaş şi printre accese de tuse îl auzeam şoptindu-i că totul o să fie bine.

Am fugit spre el.

Când am ajuns lângă el, a căzut şi am reuşit să-l prind şi să-l aşez la mine în poală. Am smuls de pe el tricoul cu mânecă lungă şi am şters cu tricoul sângele care îi ţâşnea din ochi, nas şi gură.

— Nu vreau să se întâmple acum, mi-a zis el, a făcut o pauză şi a tuşit iar sânge, pe care am continuat să i-l şterg. Abia te-am găsit, nu vreau să te părăsesc aşa de curând.

— Sunt lângă tine, nu eşti singur, am spus eu străduindu-mă să par calmă şi să-l liniştesc, dar în adâncul meu mă prăbuşeam. „Te rog, nu-l lua! Te rog, salvează-l!“ ţipam în mintea mea.

— Bine, mi-a răspuns el cu respiraţia întretăiată şi a tuşit din nou, iar din nas şi din gură i se strecurau firişoare de sânge proaspăt. Mă bucur că eşti tu. Dacă trebuie să se întâmple, mă

bucur că tu eşti cu mine.

— Şş, am făcut. Am să cer ajutoare.

Am închis ochii şi am făcut prima chestie care mi-a trecut prin minte, l-am chemat pe Damien. M-am gândit intens la aer, la vânt şi la briza dulce a verii şi-am simţit dintr-odată un vânticel cald şi nedumerit jucându-se pe faţa mea. „Adu-l pe Damien aici şi să aducă şi ajutoare!“ i-am ordonat vântului. S-a învârtejit în jurul meu ca o micuţă tornadă, după care s-a făcut nevăzut.

— Zoey! m-a strigat Stark şi apoi a tuşit iar şi iar.

— Nu vorbi. Nu-ţi irosi forţele, i-am spus ţinându-l strâns cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi dădeam la o parte părul ud de pe faţa asudată.

— Plângi, a spus el. Nu plânge!

— Nu... nu mă pot abţine, i-am răspuns.

— Nu ar fi trebuit să-ţi sărut doar mâna..., dar m-am gândit că mai e timp, a spus şoptit, cu respiraţia gâlgâitoare şi obosită... acum e prea târziu...

L-am privit în ochi şi am uitat cu totul de restul lumii. În momentul acela ştiam doar că îl ţin pe Stark în braţe şi că foarte, foarte curând aveam să-l pierd.

— Nu e prea târziu, i-am spus. M-am aplecat şi mi-am lipit buzele de ale lui. Stark m-a cuprins cu braţele, încă destul de puternic încât să mă ţină strâns. Lacrimile mi s-au împletit cu sângele lui, iar sărutul nostru a fost absolut minunat şi cumplit, dar mult prea scurt.

Şi-a desprins buzele de ale mele, a întors capul şi-a tuşit iar sânge vital pe jos.

— Şşş, l-am liniştit cu obrajii scăldaţi de lacrimi. L-am ţinut strâns şi i-am şoptit: Sunt aici, sunt lângă tine.

Ducesa a scâncit de-ţi rupea inima şi s-a aşezat aproape de stăpânul ei, privindu-i vădit speriată faţa plină de sânge.

— Zoey, ascultă-mă înainte să mă sting.

— Bine, nu-ţi face griji, te ascult.

— Promite-mi două lucruri, a spus el slăbit. A tuşit şi a trebuit să se aplece din nou. L-am ţinut de umeri şi când s-a aşezat din nou la mine în braţe tremura şi era aşa de alb la faţă încât părea aproape translucid.

— Orice, am spus.

A întins spre mine o mână plină de sânge şi mi-a atins

obrazul.

— Promite-mi că n-ai să mă uiţi.

— Promit, am spus, sprijinindu-mi obrazul de palma lui. A încercat să-mi şteargă lacrimile cu un deget tremurător, iar asta m-a făcut să plâng şi mai tare. Nu aş putea să te uit.

— Şi promite-mi că ai să ai grijă de Ducesa.

— De câine? Dar eu...

— Promite-mi, a spus deodată cu un glas plin de forţă. Nu-i lăsa să o dea unor necunoscuţi. Cel puţin, pe tine te cunoaşte şi ştie că ţin la tine.

— Bine, promit. Nu-ţi face griji, am răspuns.

După ce i-am făcut ultima promisiune, Stark a părut să se prăbuşească în sine.

— Mersi. Mi-aş fi dorit să..., a lungit ultimul cuvânt şi a închis ochii. A întors capul în poala mea şi mi-a cuprins talia cu braţul. Lacrimi roşii i-au scăldat faţa în tăcere şi a rămas nemişcat. Singura parte a corpului care i se mai mişca era pieptul, care îi fremăta în timp ce încerca să respire, în ciuda sângelui care îi umplea plămânii.

În clipa aceea mi-am adus aminte şi m-a cuprins speranţa. Chiar dacă era greşit din partea mea, Stark trebuia să ştie.

— Stark, ascultă-mă! - Nu a dat niciun semn că m-ar auzi, aşa că l-am zgâlţâit de umeri. - Stark!

A întredeschis ochii.

— Mă auzi?

Abia i-am sesizat mişcarea uşoară a capului şi buzele pline de sânge s-au înălţat uşor, o biată umbră a zâmbetului sarcastic şi plin de sine de odinioară.

— Sărută-mă din nou, Zoey, a şoptit.

— Trebuie să mă asculţi, am spus şi m-am aplecat, ca să-i pot vorbi direct la ureche. Se poate să nu fie sfârşitul. În Casa Nopţii de aici novicii mor şi renasc sub o altă formă.

A deschis ochii mai mult.

— Se poate să nu mor?

— Nu de tot. S-a mai întâmplat ca novicii să reînvie.

Aşa s-a întâmplat cu cea mai bună prietenă a mea.

— Să ai grijă de Duch. Dacă pot, am să mă întorc la ea şi la tine...

Cuvintele lui s-au înecat în pârâiaşele de sânge care i-au ţâşnit din gură, nas, ochi şi urechi.

Nu mai putea vorbi, iar tot ce mai puteam să fac eu era să-l ţin în braţe în timp ce viaţa se scurgea din el. Pe când Stark trăgea anevoie, pentru ultima oară, aer în piept, Damien, urmat de Dragonul Lankford, de Afrodita şi de gemene, a dat năvală în arena sportivă.

Capitolul 13

Afrodita a fost prima care a ajuns la mine. M-a ajutat să mă ridic, iar trupul neînsufleţit al lui Stark mi-a căzut greu din poală.

— Ai sânge la gură, mi-a şoptit ea şi mi-a dat un şerveţel din geantă.

M-am şters la gură şi apoi la ochi, chiar înainte ca Damien să vină în fugă la mine.

— Vino cu noi. Te ducem în cameră să te schimbi, a spus Damien.

S-a aşezat lângă mine şi m-a prins bine de cot cu o mână. Afrodita era în partea cealaltă şi mă strângea şi ea ca într-o menghină de celălalt cot, în timp ce gemenele se ţineau una pe cealaltă de talie şi se străduiau să nu plângă.

Câţiva Fii ai lui Erebus veniseră cu o targă neagră şi pătură. Afrodita şi Damien încercau să mă scoată din clădire, dar m-am opus. Am privit plângând în tăcere cum războinicii au ridicat trupul năclăit de sânge al lui Stark şi l-au întins pe targă. Apoi l-au acoperit în întregime cu pătura.

În clipa aceea Ducesa şi-a înălţat botul spre cer şi a început să urle.

Era un sunet cumplit, care a umplut noaptea scăldată în sânge de suferinţă, de singurătate şi de gol sufletesc. Gemenele au izbucnit imediat în plâns şi am auzit-o pe Afrodita punând:

— Of, mărită zeiţă, e îngrozitor!

Damien a şoptit şi el:

— Biata fetiţă..., apoi a început şi el să plângă încetişor.

Nala se ghemuise lângă căţeaua suferindă şi o privea în ochii mari şi trişti, de parcă n-ar fi ştiut ce să facă. Nici eu nu ştiam ce să fac. Mă simţeam amorţită, deşi nu mă puteam opri din plâns, dar mă pregăteam să mă smulg din strânsoarea prietenilor mei şi să mă duc la Ducesa, ca să înţeleg ceea ce mi

se părea imposibil, când Jack a dat buzna în arena sportivă. A alunecat, s-a oprit şi a rămas cu gura căscată de uimire. Şi-a dus o mână la gât şi pe cealaltă la gură, încercând în mod inutil să-şi reţină strigătul de groază. Şi-a plimbat privirea de la trupul acoperit de pe targă la nisipul plin de sânge şi, în sfârşit, la căţeaua cuprinsă de durere. Damien m-a strâns de mână suspinând şi apoi mi-a dat drumul ca să se ducă la prietenul lui, moment în care Jack, ignorând pe toată lumea, a alergat la Ducesa şi s-a lăsat în genunchi în faţa ei.

— Draga mea! Mi se rupe inima de mila ta! i-a spus căţelei.

Ducesa a lăsat botul în jos şi l-a privit îndelung pe Jack. Nu ştiam că şi câinii plâng, dar vă jur că Ducesa plângea, şi de la coada ochiului i se prelingeau lacrimi pe faţă şi pe bot, lăsând dâre întunecoase şi umede.

Jack plângea şi el, dar i-a spus Ducesei cu glas dulce şi hotărât:

— Dacă vii cu mine, n-am să te las singură.

Labradorul mare şi gălbui a păşit încetişor, de parcă ar fi îmbătrânit cu câteva zeci de ani în câteva minute, şi şi-a odihnit capul pe umărul lui Jack.

Printre lacrimi, l-am văzut pe Dragonul Lankford atingându-l uşor pe Jack pe spate.

— Du-o la tine în cameră. Am să-l sun pe veterinar, ca să-i dea ceva de dormit. Stai cu ea, suferă aşa cum ar suferi şi o pisică dacă i-ar muri vampirul. Este o fetiţă devotată.

Dragonul a continuat cu tristeţe:

— Va fi o pierdere grea pentru ea.

— Am... am să stau cu ea, a spus Jack ştergându-şi faţa cu o mână şi mângâind-o pe Ducesa cu cealaltă.

Apoi a cuprins cu amândouă mâinile gâtul câinelui uriaş, în timp ce războinicii luau cadavrul lui Stark din arena sportivă.

În timp ce părăseau clădirea, şi-a făcut apariţia şi Neferet, aprinsă la faţă şi cu respiraţia întretăiată.

— Nu se poate! Cine e?

— Este novicele care a sosit astăzi, James Stark, a spus Dragonul.

Neferet s-a dus la targă şi a dat pătura la o parte. Toată lumea se uita la Stark, dar eu nu am găsit curajul să-i privesc faţa împietrită, aşa că nu mi-am desprins privirea de la Neferet.

Am fost singura care a văzut aerul triumfător şi bucuria pură, nedisimulată de pe faţa ei. Apoi a inspirat adânc şi şi-a reluat aerul preocupat de Mare Preoteasă, îndurerată de pierderea unui novice.

Eu simţeam că-mi vine să vărs.

— Duceţi-l la morgă. O să mă ocup de el aşa cum trebuie, a spus Neferet. Fără să mă privească, mi-a zis brusc: Zoey, ai grijă să se ocupe cineva de câine, apoi le-a făcut semn războinicilor să continue şi i-a urmat pe când ieşeau din arenă.

Pentru un moment am amuţit. Lipsa ei de omenie, la care se adăuga faptul că Stark murise, mă zguduise. Cred că o părticică din mine, mai ales într-un moment ca ăsta, când se petrecuse ceva îngrozitor, încă îşi dorea ca ea să mai fie femeia care crezusem că e atunci când o cunoscusem, mama care avea să mă iubească aşa cum eram eu.

I-am privit ducând cadavrul lui Stark şi m-am şters la ochi cu dosul mâinii. Erau oameni care aveau nevoie de mine, oameni cărora le făcusem promisiuni. Era vremea să-mi asum faptul că Neferet devenise o scorpie şi să termin cu slăbiciunea asta.

M-am întors spre Damien.

— Stai cu Jack în seara asta. Are nevoie de ajutorul tău mai mult decât mine.

— Te descurci? m-a întrebat el.

— Am eu grijă de ea, a spus Afrodita.

— Şi noi, au spus gemenele într-un glas.

Damien a dat din cap, m-a strâns tare în braţe şi apoi s-a dus la Jack. S-a ghemuit lângă prietenul lui şi lângă căţea şi, la început ezitant, dar apoi cu mai multă încredere şi căldură, a început s-o mângâie pe Ducesa.

— Eşti plină de sânge, ştii asta? mi-a spus Afrodita, distrăgându-mi atenţia de la emoţionanta scenă cu Damien şi Jack încercând să consoleze căţeaua lui Stark.

M-am uitat la mine. Nu mai simţisem mirosul de sânge după ce îl sărutasem pe Stark. Mi-l scosesem din minte pentru ca dulceaţa lui să nu mă înnebunească, şi eram surprinsă să văd că hainele mele erau înnegrite şi lipicioase de sângele lui.

— Trebuie să dau jos hainele astea, am spus cu un glas mult mai tremurat decât voiam. Trebuie să fac un duş.

— Hai, te las să-mi vizitezi spa-ul, a spus Afrodita.

— Spa? am întrebat stupid, incapabilă să pricep ce naiba

spunea. Stark tocmai murise în braţele mele şi ea voia să mă duc la spa?

— Nu ştiai că mi-am refăcut duşul din baie?

— Poate că Z vrea să facă duş la ea în cameră, a comentat Shaunee.

— Exact, poate că vrea să aibă împrejur lucrurile ei, a spus şi Erin.

— Mda, mă rog, dar poate că nu vrea să-şi aducă aminte că ultima oară când a făcut duş singură la ea în cameră ca să scape de sângele de pe ea a fost după ce i-a murit în braţe cea mai bună prietenă, a spus Afrodita. Apoi a adăugat plină de sine: în plus, bag mâna în foc că nu are duş Vichy, pentru că numai eu am aşa ceva în campusul ăsta.

— Duş Vichy? am repetat cu sentimentul că sunt protagonista unui coşmar.

— E un paradis, a oftat Shaunee.

Erin i-a aruncat Afroditei o privire cercetătoare şi a zis:

— Ai aşa ceva la tine în baie?

— Ei, avantajul de a fi putred de bogată şi foarte, foarte alintată, a răspuns Afrodita.

— Ăă, Z, a spus Erin uşurel, mutându-şi privirea de la Afrodita la mine. Poate că ar fi bine să te duci la spa-ul ei. Un duş Vichy este demenţial dacă vrei să scapi de stres.

Shaunee şi-a şters ochii şi a mai suspinat un pic.

— Şi ştim cu toţii că te-ai ales cu ceva stres în seara asta.

— Bine. Mă duc la Afrodita în cameră să mă spăl, am spus şi am ieşit pe uşă crispată, flancată de Afrodita şi de gemene.

Tot drumul până la dormitoare am simţit sărutul lui Stark pe buze, în timp ce orăcăitul corbilor răsuna în noapte.

*

Duşul Vichy s-a dovedit a fi patru capete imense de duş (două pe tavan şi două pe pereţii placaţi cu marmură din duşul Afroditei) care îmi turnau tone de apă fierbinte şi mângâietoare pe tot corpul şi spălau sângele lui Stark. Am privit apa cum apa roşie devine roz, apoi transparentă, şi într-un fel absenţa sângelui lui m-a făcut să încep din nou să plâng.

Părea absurd, pentru că îl cunoşteam de foarte puţin timp, dar simţeam absenţa lui Stark ca pe un gol în suflet. Cum era

posibil? Cum de-i simţeam atât de mult lipsa când nici nu-l cunoscusem bine? Sau poate că îl cunoscusem, poate că între unii oameni au loc anumite lucruri la un nivel care depăşeşte scurgerea timpului şi ceea ce consideră societatea ca fiind potrivit. Poate că ceea ce se petrecuse între mine şi Stark în cele câteva minute din arena sportivă fusese de ajuns pentru ca sufletele noastre să se recunoască.

Oare să fi fost suflete-pereche, oare era posibil?

Când a început să mă doară capul de la atâta plâns şi în sfârşit lacrimile mi-au secătuit, am ieşit greoaie din duş. Afrodita avea un halat mare alb atârnat de uşa băii şi m-am strecurat în el înainte să intru în camera ei de fiţe. Deloc surprinzător, gemenele plecaseră.

— Ia şi bea, a spus Afrodita şi mi-a dat un pahar de vin roşu.

— Mersi, dar nu prea îmi place alcoolul, am zis eu clătinând din cap.

— Bea, nu e doar vin.

— A..., am făcut şi am sorbit cu grijă, de parcă mi-ar fi fost frică să nu explodeze. Şi chiar aşa s-a întâmplat, dar în adâncul meu. Are sânge, am spus, dar nu pe un ton acuzator. Ea ştia că îmi dădusem seama ce însemna comentariul cu „nu e doar vin“.

— O să te ajute să te simţi mai bine, a spus Afrodita. Şi mai am ceva.

Pe o măsuţă de lângă şezlong se afla o cutie deschisă de styrofoam, genul în care ţi se pune mâncarea la pachet, din care se iţeau un cheeseburger mare şi grăsos de la Goldie’s şi o porţie şi mai mare de cartofi prăjiţi, alături de o cutie de cola, doldora de cafeină şi de zahăr.

Am înghiţit ultima picătură de vin îndoit cu sânge şi, uimindu-mă pe mine de cât de înfometată eram, am început să devorez cheeseburgerul.

— De unde ştiai că îmi plac sandviciurile de la Goldie’s?

— Cui nu-i plac? Fac foarte rău la sănătate, aşa că m-am gândit că o să ai nevoie de unul.

— Mersi, am spus cu gura plină.

Afrodita s-a strâmbat la mine, a luat cu delicateţe un cartof prăjit de pe farfuria mea, apoi s-a trântit la ea în pat. M-a lăsat să mănânc liniştită un timp, apoi, cu o voce atipic de ezitantă, m-a întrebat:

— Şi ia zi, l-ai sărutat înainte să moară?

Nu puteam s-o privesc şi, dintr-odată, sandviciul a început să aibă gust de carton.

— Îhî, l-am sărutat.

— Te simţi bine?

— Nu, am spus uşor. S-a întâmplat ceva între noi şi..., am ezitat pentru că nu-mi găseam cuvintele.

— Ce ai de gând să faci cu el?

Mi-am înălţat privirea spre ea.

— A murit, ce să mai..., m-am oprit eu brusc. Cum de uitasem? Desigur, faptul că murise nu însemna neapărat că s-a terminat, cel puţin nu în Casa asta a Nopţii, nu de ceva timp încoace. Apoi mi-am amintit şi de restul poveştii. I-am spus, am informat-o pe Afrodita.

— Despre ce?

— Că e posibil să nu fie sfârşitul. Înainte să se stingă, i-am spus că în ultima vreme au murit novici, după care au înviat sau au suferit un alt fel de Transformare.

— Ceea ce înseamnă că, dacă învie pe bune, unul dintre primele lui gânduri te va avea pe tine drept ţintă şi faptul că ai spus că se poate să nu se sfârşească totul atunci. Să sperăm că Neferet nu e pe fază ca să-l audă.

Mi s-a strâns un pic stomacul, în parte de speranţă, în parte de teamă.

— Tu ce-ai fi făcut în locul meu? L-ai fi lăsat să moară în braţele tale fără să-i spui nimic?

— Nu ştiu, a zis ea cu un oftat. Probabil că nu. Ţii la el, nu?

— Da, chiar ţin. Habar n-am de ce. Sigur e, ăă, vreau să spun era, un tip marfă. Dar, înainte să moară, mi-a spus nişte chestii şi într-un fel ne-am legat.

Am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese Stark, dar totul era învălmăşit din cauză că îl sărutasem şi îl văzusem sângerând în braţele mele. M-am cutremurat şi am luat o înghiţitură mare de cola.

— Şi, deci, ce ai de gând să faci cu el? a insistat ea.

— Afrodita, habar n-am! Ce-ar trebui să fac? Să mă duc la morgă şi să le spun Fiilor lui Erebus să mă lase să intru şi să stau lângă el până învie?

În timp ce spuneam asta, mi-am dat seama că exact asta îmi doream să pot face.

— Probabil că nu e o idee prea bună, mi-a răspuns ea.

— Nu ştim ce se întâmplă, cât de repede sau dacă se întâmplă, am spus şi apoi am făcut o pauză, ca să gândesc. Stai puţin, ai spus că l-ai văzut pe Stark într-una dintre viziunile în care muream eu, nu?

— Îhî.

— Ce avea pe faţă? O semilună albastră, o semilună roşie sau desene roşii complet colorate?

— Habar n-am, a spus după un moment de ezitare.

— Cum nu ştii? Ai spus că l-ai recunoscut din viziunea ta.

— Aşa e. Îmi amintesc de ochii lui şi de gura aia a lui care te bagă în păcat.

— Nu mai vorbi aşa despre el, am izbucnit.

Chiar părea să se simtă vinovată.

— Scuze, n-am avut nici o intenţie nasoală. Chiar ţi-a intrat la inimă, nu?

— Da, mi-a intrat la inimă. Hai, încearcă să-ţi aduci aminte cum arăta în viziunea ta.

Şi-a muşcat gânditoare buzele şi a spus:

— Nu-mi amintesc mare lucru, nu l-am zărit decât un pic.

Inima îmi bătea iute, iar capul mi se învârtea de la valul de speranţă care mă copleşise.

— Asta înseamnă că nu e mort pe bune. Sau cel puţin nu e mort de tot. Ţi-a apărut într-o viziune din viitor, aşa că trebuie să fie viu în viitor. Învie!

— Nu neapărat, a spus ea cu blândeţe. Zoey, viitorul e fluid, se schimbă permanent. Ţi-am zis doar că pe tine te-am văzut murind de două ori. O dată singură, pentru că erai izolată de prietenii tăi, care acum au redevenit cei trei muşchetari tembeli, a spus ea, s-a oprit şi apoi a continuat: Scuze. Ştiu că ai trecut prin multe rahaturi în seara asta. Nu voiam să par aşa de răutăcioasă. Dar uite care e faza. Acum că gaşca de toci..., ăă, din cauză că nu mai eşti izolată, probabil că viziunea în care erai singură şi mureai este depăşită. Vezi, viitorul s-a schimbat. Când am avut viziunea aia în care apărea Stark, poate că în momentul ăla avea să trăiască. Dar toate astea se poate să se fi schimbat acum.

— Dar nu e musai, nu?

— Da, nu e musai, a încuviinţat ea fără chef. Dar nu te agăţa prea tare de chestia asta. Sunt doar tipa cu viziunile, nu

expertă în învierea novicilor.

— Atunci avem nevoie de un expert în morţi ambulanţi, am spus eu încercând să nu par prea optimistă, deşi îmi dădeam seama după privirea tristă a Afroditei că nu mă ascundeam prea bine.

— Mda, mă enervează să recunosc, dar ai dreptate. Trebuie să vorbeşti cu Stevie Rae.

— Mă duc la mine în cameră s-o sun şi îi spun să vină mâine la Street Cats. Crezi că poţi să-i dai de lucru lui Darius cât vorbesc eu cu ea?

— Pardon, am să fac mult mai mult de atât. N-o să-şi vadă chipul de treburi, s-a pisicit ea.

— Îh, cum spui tu. Numai să nu văd sau să aud eu, am zis cuprinsă de optimism şi mi-am înşfăcat cutia cu cola.

— Se rezolvă, va fi plăcerea mea să ţin totul în intimitate.

— Mă faci să mă repet, îîh, am spus pornind spre uşă. Cum ai scăpat de gemene? Trebuie să repar mâine ceva daune?

— Simplu. Le-am spus că, dacă rămân, o să ne facem una alteia pedichiura şi că eu sunt prima la rând.

— Mda, acum înţeleg de ce au tăiat-o.

Dintr-odată, Afrodita a devenit serioasă.

— Zoey, vorbesc serios. Nu-ţi face prea multe iluzii în privinţa lui Stark. Ştii că, deşi învie, se poate să nu mai fie la fel. Stevie Rae spune că novicii cu semiluni roşii sunt mai bine acum, şi aşa şi e, dar nu sunt normali şi nici ea nu e.

— Ştiu asta, Afrodita, dar eu tot cred că Stevie Rae e în regulă.

— Iar eu tot cred că trebuie să acceptăm că avem păreri diferite despre ea. Vreau doar să ai grijă. Stark nu e...

— Şşt! am făcut, întrerupând-o. Lasă-mă să sper măcar un pic că mai are o şansă.

Afrodita a încuviinţat uşurel din cap:

— Ştiu asta şi de-aia îmi fac griji.

— Sunt prea ruptă să mai discut pe tema asta acum, am spus.

— Bine, înţeleg. Dar gândeşte-te la ce ţi-am zis. Am dat să deschid uşa şi a adăugat: Vrei să rămâi aici în noaptea asta? Aşa n-ai fi singură.

— Nu, da’ mersi oricum. Şi nu sunt singură într-un dormitor plin de novici. Cu mâna pe mânerul uşii, mi-am aruncat

privirea peste umăr, spre Afrodita. Mersi că ai avut grijă de mine. Chiar mă simt mai bine, mult mai bine.

A dat stânjenită din mână, un fel de „n-ai pentru ce“, apoi, redevenind ea însăşi, a spus:

— Nu-ţi face griji. Numai nu uita, atunci când oi fi regină, că îmi eşti datoare.

*

Stevie Rae nu a răspuns la telefon, ci mi-a intrat direct robotul zglobiu şi cu accent de la ţară. Nu am lăsat niciun mesaj. Ce era să spun? „Salut, Stevie Rae, sunt eu, Zoey. Auzi, azi mi-a murit un novice în braţe în valuri de sânge şi aş vrea să ştiu ce urmează acum. O să reînvie sub forma unui zombi monstruos însetat de sânge, o să ajungă doar să fie ciudat cum zici că sunt novicii tăi sau rămâne aşa mort cum e? Aş vrea să aflu, pentru că, deşi abia l-am cunoscut, chiar ţin la el. Hai pa şi să mă suni!“ Nţ, nu merge aşa.

M-am trântit greoi pe pat şi tocmai începeam să-mi doresc să-şi facă apariţia Nala, când uşiţa pentru pisică s-a deschis şi fetiţa mea morocănoasă a traversat camera miorlăăăind, a sărit la mine în pat şi mi s-a încolăcit pe piept, lipindu-şi feţişoara de gâtul meu şi torcând ca la concurs.

— Ce mă bucur să te văd! i-am spus, am mângâiat-o pe urechiuşe şi am sărutat-o pe pata albă de pe năsuc. Cum se simte Ducesa?

A clipit la mine, a strănutat, apoi s-a lipit din nou cu capul de mine şi a mai tors un pic. Am luat asta drept semn că Jack şi Damien aveau grijă de ea.

Simţindu-mă mai bine acum, când Nala mă învăluia în torsul ei magic, am încercat să mă pierd în cartea pe care o citeam, Ink Exchange, de autoarea mea preferată de cărţi cu vampiri din momentul ăsta, Melissa Marr, dar nici măcar zânele ei super nu-mi puteau ţine atenţia trează.

La ce îmi zbura gândul? La Stark, desigur. Mi-am atins buzele, simţindu-i încă sărutul. Ce naiba aveam? De ce-l lăsam pe Stark să mă afecteze aşa de tare? Mă rog, murise în braţele mele şi fusese îngrozitor, de-a dreptul îngrozitor. Dar între noi era ceva mai mult de atât sau cel puţin aşa credeam. Am închis ochii şi am oftat. Nu-mi mai trebuia să mai ţin şi la altcineva.

Nu-i uitasem pe Erik şi pe Heath.

Mă rog, de fapt, adevărul era că nu-i uitasem nici pe Loren.

Nu, nu eram îndrăgostită de el, dar nu reuşisem să uit durerea pe care mi-o provocase. Încă îmi sângera inima şi nu eram pregătită să mai las vreun tip acolo, înăuntru.
Mi-am amintit de felul în care Stark îşi împletise degetele cu ale mele şi de senzaţia buzelor lui pe pielea mea.

Rahat! Cred că nu mi-a anunţat şi mie nimeni inima că nu e pregătită pentru un alt tip, am şoptit.

Dacă învia Stark?

Sau, şi mai rău, dacă nu învia?

Mi se luase să-i tot pierd pe cei din jurul meu. De sub pleoapa închisă mi s-a strecurat o lacrimă, dar mi-am şters-o iute. M-am ghemuit pe-o parte şi mi-am apăsat faţa de ghemul moale care era Nala. Eram ruptă şi avusesem o zi de tot rahatu'. Mâine o să pară totul mai promiţător, o să vorbesc cu Stevie Rae şi ea o să mă ajute să mă dumiresc ce trebuie să fac cu Stark.

Dar nu mă lua somnul. Mintea continua să-mi dea ture, concentrându-se pe greşelile pe care le făcusem şi pe oamenii pe care îi rănisem. Oare Stark murise drept pedeapsă pentru faptul că îi rănisem pe Erik şi pe Heath?

Nu! mi-a strigat raţiunea. E o tâmpenie! Nyx nu face de-astea. Dar conştiinţa mea vinovată îmi tot şoptea gânduri negre. Nu se poate să răneşti pe cineva aşa de rău cum i-ai rănit pe Erik şi pe Heath şi să scapi nepedepsită.

Termină! mi-am spus. În plus, Erik nu părea chiar aşa de distrus azi. De fapt, a părut ca un netrebnic şi în niciun caz ca un om cu inima frântă.

Nu, nici asta nu era în regulă. Erik şi cu mine tocmai ne îndrăgosteam unul de celălalt când am dat-o eu în bară cu faza cu Loren. Şi ce mă aşteptam să facă Erik? Să vină plângând la mine şi să mă implore să mă întorc la el? Ce naiba! Îl rănisem şi nu se purta ca un netrebnic, ci doar încerca să-şi pună inima la adăpost din calea mea.

Nu trebuia să-l văd pe Heath ca să aflu că îi frânsesem şi lui inima. Îl cunoşteam destul de bine încât să-mi dau seama cât de rău îl rănisem. Era în viaţa mea de când ne îndrăgostiserăm prima oară unul de celălalt, la şcoala primară. Fusese mereu alături de mine încă din faza de amorezare copilărească, până la

aceea cu prietenul meu/prietena mea de la generală, apoi cea cu ieşitul împreună la liceu şi, în ultimul rând, mai de curând, faza cu Impregnatul şi suptul sângelui, şi altele de genul. „Altele de genul“ este un mod mai plăcut de a spune că Impregnatul şi băutul sângelui unei fiinţe umane declanşează receptorii sexuali din creierul novicelui şi al fiinţei umane, aşa că mă gândisem să fac mai mult cu Heath decât să-i sug sângele. Da, îmi dau seama că sună scârbos, dar măcar sunt cinstită cu mine însămi.

Deci, Heath şi cu mine ne Impregnaserăm unul de celălalt, dar apoi făcusem dragoste cu Loren şi în timpul actului mă Impregnasem de el (încă mi se pare ciudat când mă gândesc că nu mai sunt virgină, a se citi „tulburător şi înfricoşător"), ceea ce făcuse să se rupă Impregnarea dintre mine şi Heath, iar asta se întâmplase într-un mod dureros şi oribil, dacă e adevărat ce mi-a spus Loren. De atunci nu am mai vorbit cu Heath.

Şi Stark care se gândea că e laş că vrea să evite durerea... Da’ de unde, dacă e să-l compar cu mine. Mă întrebam dacă legătura pe care o simţisem între mine şi Stark ar fi rezistat aflându-mi trecutul. El fusese destul de sincer cu mine, dar eu nu-i spusesem mai nimic despre mine. Şi era o grămadă de spus. Asta ca să nu mai vorbesc de treburile lăsate neterminate.

Îl evitasem pe Heath pentru că ştiam că-l rănisem şi, cum tot eram sinceră cu mine însămi, trebuia să recunosc că un alt motiv pentru care îl evitasem avea legătură cu faptul că mi-era teamă de reacţia lui.

Dacă mi-era ceva clar despre Heath era faptul că era un tip de încredere. Puteam lua de bun că era nebun după mine, că era prietenul meu (uneori fie că voiam asta, fie că nu) încă clin clasa a treia şi că întotdeauna fusese alături de mine.

Dintr-odată mi-am dat seama că aveam nevoie de Heath. Mă simţeam rănită, dărâmată şi în ceaţă şi simţeam nevoia să ştiu că nu îi pierdusem pe toţi... că unul dintre ei chiar mă iubea, chiar dacă nu meritam.

Telefonul meu era pus la încărcat pe noptieră. L-am deschis şi am scris un sms iute, ca să nu am timp să dau înapoi.

„Ce faci?“

Trimit mai întâi un mesaj simplu şi, când îmi răspunde, dacă îmi răspunde, văd ce decurge din asta.

M-am cuibărit la loc lângă Nala şi am încercat să adorm.

După o veşnicie, mi s-a părut mie, m-am uitat la ceas. Era

aproape 8:30 de dimineaţă. Bun, deci Heath dormea. Era încă în vacanţa de iarnă şi, dacă nu trebuia să se trezească şi să se ducă la şcoală, dormea până la prânz. Pe bune. Deci doarme, mi-am repetat cu încăpăţânare.

„Înainte nu ar fi contat chestia asta“, şi-a continuat mintea mea imediat prelegerea. Înainte mi-ar fi scris imediat, într-o secundă şi m-ar fi implorat să ne întâlnim undeva. Niciodată nu ar fi dormit dacă primea un mesaj de la mine.

Poate că ar trebui să-l sun.

Da, şi să-mi spună că nu vrea să mă mai vadă niciodată? Mi-am muşcat buzele cu un sentiment de greaţă. Nu, nu puteam să fac aşa ceva, nu după ce se întâmplase în noaptea asta. Nu aş fi suportat să-mi spună răutăţi, ar fi fost suficient de rău să le citesc.

Asta dacă-mi răspundea!

M-am lipit de Nala şi am încercat să mă concentrez pe motoraşul ei sforăitor, ca să-l las să înece liniştea mormântală a telefonului.

„Mâine“, mi-am spus pe când începea să mă fure somnul. „Dacă nu am veşti de la el mâine, îl sun.“

Chiar înainte să mă ia somnul de tot, jur că am auzit orăcăitul îngrozitor al unui corb în dreptul geamului meu.

Capitolul 14

Nu fusese nevoie să-mi pun ceasul să sune la cinci în seara aceea (oră la care pentru mine este dimineaţă, mai ţineţi minte că pentru novici ziua şi noaptea sunt inversate, adică la noi şcoala începe la opt seara şi se termină la trei dimineaţa). Stătusem trează, mângâind-o pe Nala şi încercând să nu mă gândesc la Stark sau Heath, sau Erik, până când am auzit ceasul.

Am pornit năucă prin cameră şi am tras pe mine o pereche de blugi şi un pulover negru. M-am privit în oglindă; concluzia: Îîh! Trebuie să dorm şi eu în noaptea asta, pentru că deja cearcănele mele făcuseră şi ele cearcăne.

Nala tocmai îşi arcuise spatele şi sâsâia la uşă, când cineva s-a apucat să bată.

— Zoey! Vrei să te grăbeşti naibii odată?

Am deschis uşa şi m-am pomenit cu o Afroditǎ nemulţumitǎ, îmbrăcatǎ cu o fustiţă neagrǎ din lânǎ, minusculǎ şi foarte drăguţă, trebuie spus, cu un pulover violet-închis şi încălţatǎ cu nişte cizme negre super, dintre care una lovea iritatǎ podeaua.

— Ce? am întrebat.

— Ştiu cǎ mă repet, dar eşti înceatǎ ca un grăsan în patru labe, mi-a spus ea.

— Afrodita, eşti o acriturǎ. Ştiu cǎ şi eu mă repet la faza asta, am spus şi am încercat sǎ clipesc tare, ca sǎ scap de ceaţa din ochi şi din creier. Şi nu sunt înceatǎ, sunt gata, am adǎugat într-un final.

— Ba nu. Nici mǎcar nu ţi-ai acoperit Semnul.

— Fir-ar sǎ fie, am uitat de..., am spus şi ochii mi s-au oprit instantaneu pe fruntea ei, de pe care lipsea cu desǎvârşire Semnul novicilor.

— Mda, unul dintre puţinele avantaje pe care le am de când mă prefac cǎ sunt novice e cǎ nu-mi mai fac griji cǎ trebuie sǎ-mi ascund Semnul când ies din campus, mi-a spus Afrodita pe un ton indiferent, dar în priviri i se citea suferinţa.

— Nu uita ce ţi-a spus Nyx, încǎ te consideră deosebitǎ.

— Deosebitǎ, vezi sǎ nu, mi-a răspuns dându-şi ochii peste cap. Hai, te grăbeşti? Ne aşteaptă Darius şi trebuie sǎ treci pe la Shekinah sǎ-i spui cǎ eu merg cu tine.

— Şi trebuie sǎ-mi servesc bolul de cereale, am spus dupǎ ce mi-am acoperit cu fard desenele complicate ale Semnului meu.

— Nu e timp de aşa ceva, a zis Afrodita în timp ce coboram în grabǎ scările. Trebuie sǎ ajungem la Street Cats înainte sǎ închidă şi s-o taie la casele lor cretine de indivizi din clasa de mijloc.

— Ba tu eşti o fiinţă umanǎ cretinǎ, i-am şoptit.

— Pardon, sunt o fiinţă umanǎ deosebitǎ, m-a pus la punct tot în şoaptă, apoi a continuat: Când vine Stevie Rae sǎ se întâlnească cu noi? Nu se supără dacă întârziem un pic, nu?

— Rahat! am spus în şoaptă. Nu am reuşit s-o prind azi-noapte.

— Nici nu mă miră. E o acoperire de toatǎ jena în tunelurile alea. îi explic eu lui Darius de ce întârzii, tu sun-o. Să sperăm cǎ de data asta o prinzi.

— Bine, am spus.

— Salut, Z! a strigat Shaunee, în timp ce Afrodita şi cu mine treceam pe lângă bucătărie.

— Cum te mai simţi? Mai bine? a întrebat Erin.

— Da, mersi, fetelor, am răspuns eu şi le-am zâmbit.

Gemenele erau mai mult decât zglobii şi se pare că era nevoie de ceva mai mult decât o confruntare cu moartea ca să le sperie pentru un timp.

— Perfect. Ţi-am făcut rost de o cutie de „Contele Ciocula“, a spus Erin.

— Auziţi, Die Tembelen Gemenen, vreţi să punem de o şedinţă de pedichiură în seara asta? Putem să tragem un chef monstru, strâns unite în jurul nodulului ăstuia naşpa care mi-a crescut la piciorul drept, le-a spus Alrodita, şi-a ridicat cizma dreaptă cu toc cui şi s-a prefăcut că vrea să descheie fermoarul.

— Ţi-am pregătit şi ţie micul dejun, Afrodita, i-a răspuns Erin.

— Îhî, ţi-am pregătit un bol de cereale „Contele Târfula“, a continuat Shaunee.

— Ha, ha, m-am stricat de râs, nu alta. Zoey, mă duc după Darius şi ne întâlnim în parcare. Grăbeşte-te, mi-a mai spus, şi-a scuturat pletele şi a plecat, rupându-se în figuri.

— O urâm din tot sufletul, au strigat Erin şi Shaunee odată.

— Ştiu, am oftat. Dar a fost tare drăguţă cu mine azi-noapte.

— Probabil pentru că are tulburări serioase de personalitate, a remarcat Erin.

— Mda, cred că e una din ăia cu dublă personalitate, a intervenit şi Shaunee. A, poate o bagă în spital cât de curând!

— O idee genială, geamăno. Ce-mi place că mereu vezi partea plină a paharului! a spus Erin.

— Uite, Z, ia nişte cereale, mi-a oferit Shaunee.

Am oftat la vederea apetisantei cutii cu cerealele mele preferate.

— Nu am timp să mănânc, tre’ să ajung la Street Cats şi să văd ce fac cu acţiunile caritabile în comunitate.

— Încearcă să-i convingi să organizaţi un târg meseriaş de vechituri, a sugerat Erin.

— Îhî, trebuie să umblăm ca lumea în dulapuri, să ne

pregătim de schimbarea de sezon, şi poate vindem hainele vechi ca să facem loc pentru alea noi, a completat Shaunee.

— Hm, nu e rea deloc ideea. În plus, ar putea amenaja târgul înăuntru, ca să nu ne supere soarele, am continuat eu.

— Geamăno, hai să dăm iama în încălţări, a propus Shaunee.

— Hai, geamăno, a încuviinţat Erin. Am auzit că sezonul viitor se poartă nuanţele sidefate.

Am ieşit din clădirea dormitoarelor însoţită de pălăvrăgeala gemenelor pe tema încălţărilor noi.

Fiul lui Erebus postat afară nu era Darius, dar era la fel de mare şi de înfiorător şi mi-a adresat un salut respectuos rapid. I-am răspuns şi eu, apoi am pornit grăbită pe alee spre clădirea principală a şcolii, salutând din cap novicii care se perindau pe acolo. Mi-am deschis telefonul şi am format numărul telefonului cu cartelă pe care i-l dădusem lui Stevie Rae acum câteva zile. Din fericire, de data asta a răspuns din prima.

— Salut, Zoey!

— Slavă Domnului! Nu i-am spus pe nume, dar tot încet am vorbit. Am încercat să te sun mai devreme, dar n-am reuşit să dau de tine.

— Scuze, Z. E nasoală acoperirea în tuneluri.

Am oftat. Trebuie să facem ceva în privinţa asta, dar în momentul de faţă nu aveam timp să mă gândesc la asta.

— Nu contează. Poţi să vii la Street Cats acum, repede? E important.

— Street Cats? Unde e asta?

— E la intersecţia dintre străzile 60 şi Sheridan, clădirea aia drăguţă de cărămidă, din spatele restaurantului Charlie’s Chicken. Poţi să ajungi?

— Cred că da. Trebuie să iau autobuzul, aşa că se poate să-mi ia ceva timp. Stai puţin, nu poţi să vii tu să mă iei?

Am dat să-i spun de ce nu puteam să o iau eu cu maşina şi, de asemenea, de ce era important să vorbesc cu ea astăzi, dar pe fundal am auzit în telefon un ţipăt, urmat de un râs de-a dreptul înfiorător.

— Ăă, Zoey, tre’ să te las, a spus Stevie Rae.

— Stevie Rae, ce se întâmplă?

— Nimica, a spus ea mult prea iute.

— Stevie Rae..., am dat să vorbesc, dar m-a întrerupt.

— Nu mănânc pe nimeni. Serios. Da’ trebuie să închid ca să mă asigur că tipul care ne-a adus pizza nu-şi aminteşte mare lucru despre livrarea asta. Ne vedem la Street Cats, pa, pa!

Şi dusă a fost. Am închis telefonul şi mi-am dorit să pot închide ochii, să mă chircesc în poziţie fetală şi să mă culc la loc. În schimb, am trecut prin uşile mari de lemn ce aminteau de cele ale unui castel, de la intrarea clădirii principale a Casei Nopţii. Nu avem ceea ce s-ar numi biroul directorului, ci o zonă de care se ocupă o tânără femeie-vampir căreia îi zicem domnişoara Taylor. Nu este secretară, ci o slujitoare a lui Nyx. Damien mi-a explicat că, pregătindu-se să devină preoteasă, trebuise să se pună în slujba unei Case a Nopţii, drept urmare, o vedeai răspunzând la telefoane, făcând fotocopii şi diverse servicii profilor, asta când nu trebuia să pregătească şi capela pentru ritualuri şi alte chestii de genul ăsta.

— Bună, Zoey, m-a salutat ea cu un zâmbet dulce.

— Bună seara, domnişoară Taylor. Trebuie s-o anunţ pc Shekinah cine merge cu mine la Street Cats, dar habar n-am unde s-o găsesc.

— A, şi-a instalat biroul în sala de consiliu, asta când nu predă. Dar încă nu a început prima oră, aşa că acolo o găseşti.

— Mulţumesc, am strigat, în timp ce porneam în grabă pe hol la stânga şi apoi în sus pe scările circulare care duceau la bibliotecă şi la sala de consiliu de vizavi de ea. Nu ştiam dacă să intru pur şi simplu sau nu şi tocmai ridicasem mâna să bat, când am auzit vocea limpede lui Shekinah:

— Poţi să intri, Zoey.

— Doamne, vampirii ăştia erau chiar îngrozitori când ştiau ei dinainte că urma să baţi. Mi-am îndreptat spatele şi am intrat.

Shekinah purta o rochie neagră care părea din catifea, cu simbolul lui Nyx brodat cu fir argintiu pe piept, silueta unei femei cu braţele înălţate, cuprinzând cu mâinile o lună. Mi-a zâmbit şi am fost din nou uimită de frumuseţea ei exotică şi de aerul de maturitate şi de înţelepciune care o înconjura.

— Bucuroasă de întâlnire, Zoey, mi-a spus ea.

— Bucuroasă de întâlnire, am răspuns instantaneu.

— Cum te simţi? Am auzit că azi-noapte a murit unul dintre novicii noştri, iar tu ai fost martoră la asta.

Am înghiţit în sec şi am spus:

— Da, eram cu Stark atunci când a murit. Şi mă simt bine,

atât cât se poate.

— Te simţi în stare să mergi în vizită la Street Cats? Îmi dau seama că poate fi o primă întâlnire dificilă.

— Ştiu, dar tot vreau să mă duc. Mi-e mai simplu dacă-mi fac de lucru.

— Prea bine. Tu te cunoşti mai bine.

— Aş vrea s-o iau pe Afrodita cu mine, dacă nu vă deranjează.

— Este novicea cu afinitatea faţă de pământ, nu?

Am dat iute, nervoasă din cap şi am spus:

— Da, Nyx i-a dat afinitatea faţă de pământ.

Hai că nu era chiar o minciună!

— Pământul este o influenţă benefică. De regulă, cei care au această afinitate sunt cu picioarele bine înfipte în pământ şi de încredere. Ai făcut o alegere excelentă, tânără preoteasă.

Am încercat să nu afişez un aer vinovat. Afrodita cu picioarele pe pământ şi de încredere? Cum ar spune gemenele, mai scuteşte-mă!

— Mă aşteaptă împreună cu Darius, aşa că ar fi bine să plec.

— O clipă, a spus Shekinah şi şi-a coborât privirea spre o foaie de hârtie pe care o ţinea în mână, apoi mi-a dat-o. Acesta este noul tău orar. Cu încuviinţarea mea, Neferet te-a mutat de la sociologie vampirească nivel iniţial, la nivel superior, ca pentru elevii de clasa a şasea. S-a uitat atentă la Semnul meu neobişnuit, colorat complet, deşi categoric sunt încă novice. Şi desigur, nimeni, nici vampir, nici novice, nu a avut niciodată desenul aşa întins ca al meu pe gât, umeri, spate şi talie. Shekinah nu le vedea şi pe astea, dar privirea ei de cunoscătoare spunea că era conştientă că sunt acolo. Eşti prea dezvoltată să rămâi la un asemenea nivel uşor la cursul de sociologie. Am sentimentul, şi Marea ta Preoteasă este de acord, că va trebui să cunoşti detalii despre viaţa de vampir pe care un elev normal de clasa a treia nu are nevoie să le cunoască.

— Da, doamnă, e tot ce-am reuşit să spun.

— Faptul că te-am mutat la nivelul avansat ţi-a schimbat întrucâtva orarul. Te-am învoit până după prânz. Ai grijă să te întorci până atunci şi să mergi la orele la care te-am înscris.

— Aşa am să fac. A, vreţi să aveţi dumneavoastră grijă să fie învoită şi Afrodita?

— M-am ocupat deja.

Am înghiţit în sec şi am spus:

— Mersi. Ăă, mulţumesc.

Ca de obicei, intuiţia fantastică a vampirilor îmi dădea ameţeli.

— Mă gândeam să le spun celor de la Street Cats că Fiicele Întunericului vor să sprijine organizarea unui târg de vechituri şi banii să le revină lor. Vi se pare în regulă?

— Este o idee minunată. Sunt convinsă că Fiicele şi Fiii Întunericului vor avea lucruri interesante de vânzare.

Gândul mi-a zburat la munţii de încălţăminte de firmă ai gemenelor, la colecţia lui Erik de figurine din Războiul stelelor (cine ştie, poate că depăşise faza asta acum că devenise vampir „adult") şi la obsesia lui Damien pentru colierele din fire împletite de cânepă, şi a trebuit să-i dau dreptate.

— Da, interesant e un cuvânt potrivit pentru a descrie lucrurile astea.

— Te însărcinez pe tine să hotărăşti cum vrei să procedezi cu acţiunea caritabilă. Sunt de acord că este o idee bună să interacţionăm mai mult cu populaţia locală. Izolarea duce la ignoranţă, iar ignoranţa duce la frică. Deja am început colaborarea cu poliţia locală pentru rezolvarea crimelor şi le împărtăşesc opinia că poate fi lucrarea unui grup mic de fiinţe umane cu probleme. Am îndoieli că e bine să vii acum în contact cu fiinţele umane, dar cred că ideea ta e aşa de bună încât merită să ne asumăm riscul.

— Şi eu cred la fel.

— Şi vei fi ocrotită în compania lui Darius.

— Da, e ca un munte, am spus pe negândite, apoi am roşit din cauza comparaţiei stupide pe care o făcusem.

Însă Shekinah a zâmbit.

— Aşa e, şi mie îmi aminteşte de un munte.

— Bine, vă anunţ cum merge cu Street Cats.

— Te rog să treci mâine pe la mine, să-mi spui cum a fost. Apropo, am hotărât ca mâine să organizez un ritual special de Anul Nou, în care ne vom concentra pe alungarea energiei negative din şcoală. După moartea celor doi profesori şi, acum, a acestui biet novice, şcoala are nevoie de o purificare puternică şi serioasă. Am auzit că eşti familiarizată cu ritualurile de purificare pentru că ai fost crescută în spiritul moştenirii tale

amerindiene.

— Da! am strigat, incapabilă să-mi disimulez uimirea. Bunica mea încă mai respectă tradiţia cherokee.

— Bun. Atunci contez pe tine şi pe grupul tău de tineri foarte talentaţi pentru ritualul de purificare. Mâine este Revelionul, aşa că hai să începem ritualul la miezul nopţii. Vom întâmpina noul an cu o purificare totală lângă zidul estic.

— Zidul estic? Dar acolo..., am spus, cuprinsă de greaţă.

— Da, acolo a fost găsit trupul profesoarei Nolan. Este, de asemenea, un loc de o mare forţă, aşa că ar trebui să fie locul principal în care să faci purificarea.

— Nu asta a făcut Neferet când a ţinut acolo ritualul?

Neferet ţinuse un fel de slujbă de înmormântare pentru profa Nolan în locul în care fusese găsit cadavrul ei. Tot atunci, Neferet făcuse o vrajă puternică asupra şcolii, ca să ştie când intră şi iese cineva din Casa Nopţii.

— Purificarea şi ocrotirea sunt două lucruri diferite, Zoey. În acel moment, Neferet se concentra pe ocrotire, o reacţie admirabilă la o asemenea tragedie. Până acum am avut timp să ne limpezim minţile şi este vremea să privim spre viitor. De aceea, trebuie să purificăm trecutul. Înţelegi?

— Cred că da, am spus.

— Abia aştept să te văd formându-ţi cercul, a continuat ea.

— Şi eu, am tras o minciună.

— Fii vigilentă şi înţeleaptă astăzi, Zoey.

— Am să mă străduiesc, am promis, apoi am salutat-o respectuos, am făcut o plecăciune şi am plecat.

Aşadar, mâine trebuia să mă ocup de un ritual de purificare a întregii şcoli din care îmi lipsea elementul pământ, deşi toată lumea credea că Afrodita avea încă afinitatea faţă de pământ. Hm, de fapt toată lumea credea că era încă novice. Măiculiţă! Am dat de naiba, din nou.

Capitolul 15

Ca să nu mă ia ameţeala de tot din cauza ritualului de

purificare, m-am uitat la noul meu orar în timp ce goneam spre parcare. Hm, Shekinah avusese dreptate, faptul că mă mutase la un nivel superior de sociologie vampireas-că îmi dăduse peste cap orarul, amestecându-mi primele patru ore şi mutându-mi ora de artă teatrală de la ora a doua la a cincea, chiar înainte de singura oră care rămăsese neschimbată, ora de echitaţie.

Demenţial! am mormăit în barbă. Aşadar, în afară de ritualul ăla naşpa, mai am şi o oră cu Erik la care să mă gândesc.

Încercam să-mi ţin stomacul gol la locul lui, când i-am zărit pe Afrodita şi pe Darius stând lângă un Lexus negru super. Hm, de fapt, l-am zărit pe Darius şi teancul lui de muşchi. Afrodita stătea în umbra aruncată de el şi-i clipea dulce.

— Scuze că a durat atât, am spus în timp ce mă aşezam pe bancheta din spate.

Afrodita s-a strecurat cu graţie pe locul din dreapta:

— Stai liniştită, nu te stresa pe tema asta.

Mi-am dat ochii peste cap. Adică acum n-avea nimic dacă întârziam? Doamne, vedeam prin fata asta ca printr-un neglijeu.

— Ăă, Afrodita, am rostit dulce, în timp ce Darius ieşea lin din curtea şcolii. Nu uita să-ţi treci în calendar ora douăsprezece mâine noapte.

— Ce e? m-a întrebat ea şi mi-a aruncat o privire peste umăr în care se vedea clar că ar fi vrut să mă fac nevăzută pe bancheta tapiţată, ca să poată fi singură cu Darius.

— Poţi să treci „mâine, miezul nopţii tu, eu, Damien, gemenele, ritual de formare cerc şi purificare în faţa întregii şcoli".

A făcut mari ochii albaştri şi în ei i se citi spaima.

— O să fie..., a dat ea să spună, cu respiraţia întretăiată şi aproape cuprinsă de isterie.

— Distractiv! am strecurat cuvântul, înainte să aud ceva de genul „un dezastru total".

— Îl aştept cu nerăbdare, a intervenit Darius zâmbindu-i cu căldură Afroditei. Forţa cercului vostru este unică.

Am văzut-o pe Afrodita străduindu-se să-şi vină în fire, aşa că atunci când i-a întors lui Darius zâmbetul, a părut din nou ea însăşi, adică insinuantă şi uşor curvişti-nă, şi a spus:

— Da, se poate spune că este şi unic.

— Nu am cunoscut niciodată atâţia novici plini de har, a

spus Darius.

— Dragule, nici nu bănuieşti cât de plină de har sunt eu, i-a răspuns ea respirând sexos, aplecându-se spre el şi râzând uşor.

„Mda", am gândit în timp ce stăteam la locul meu şi-mi muşcam obrazul văzând cum Afrodita flirta la greu şi un pic vomitiv cu Darius. Nici el şi nici restul lumii, cu excepţia Afroditei şi a lui Stevie Rae, chiar n-au habar ce se întâmplă cu noi. Hm, nu că noi trei am fi ştiut exact ce se întâmplă, cu atât mai puţin ce urma să facem când va trebui să formăm cercul din care lipsea unul dintre cele cinci elemente. Mi-am amintit ce se întâmplase când Afrodita încercase să invoce pământul la ea în cameră şi mi-am dat seama că avea să-i fie mai mult decât evident oricui dintre cei prezenţi că ea nu mai avea nici o afinitate faţă de pământ. Cum o să explicăm noi chestia asta?

Damien şi gemenele aveau probabil să se oftice iar pe mine pentru că le ascunsesem şi chestia asta. Minunat! Aveam nevoie de o diversiune în timpul formării cercului, ca să nu remarce nimeni detaliul cu lipsa afinităţii. M-am răzgândit, mai degrabă am nevoie de o vacanţă. Sau de o doză puternică de advil.

Mi-am scotocit prin geantă în căutarea unui advil, dar n-am găsit niciunul, normal, că doar medicamentele nu-şi fac prea bine efectul asupra novicilor, aşa că probabil nici nu mi-ar li potolit durerea de cap. Se pare că nu aveam parte nici de diversiune, ci totul conducea spre ideea că urma să capăt, ca de obicei, şi mai multe necazuri şi bătăi de cap şi, cireaşa de pe tort, un episod furios de diaree.

*

Darius a găsit fără mare greutate clădirea organizaţiei Street Cats. Era o clădire pătrăţoasă de cărămidă, cu un aer intim şi cu ferestre mari în faţă, pline de chestii despre pisici. Mi-am spus să nu uit să iau ceva pentru Nala din magazinul lor. Pisica mea era şi aşa morocănoasă, fără să aibă motive să creadă că o înşelasem (în traducere, miroseam a un milion de alte pisici), darămite dacă nici măcar nu-i aduceam un cadou.

Darius ne-a ţinut uşa mie şi Afroditei şi am intrat în clădire în zona magazinului luminată la greu. Vă daţi seama că aveam

cu toţii ochelari de soare, dar tot ne deranja lumina. Mi-am aruncat privirea spre Afrodita devenită mai nou fiinţă umană. Mă rog, măcar pe doi dintre noi ne deranja soarele.

— Bun venit la Street Cats. E prima oară când ne vizitaţi?

Mi-am mutat privirea de la Afrodita la...

Călugăriţă?!

Am clipit cuprinsă de uimire şi am simţit nevoia să mă frec la ochi. Călugăriţa mi-a zâmbit de pe locul ei din spatele mesei şi m-a privit cu o pereche de ochi căprui-închis plini de viaţă, scânteietori, desenaţi pe un chip palid, pe care se întipăriseră vizibil anii scurşi, dar care era surprinzător de neted şi încadrat de o scufie din aceea neagră de călugăriţă, cu alb pe margine.

— Domnişoară? m-a îndemnat ea, fără ca zâmbetul să-i pălească.

— A, ăă, îhî. Adică da, este prima oară când vin la Street Cats, am spus ca o tembelă.

Mintea îmi pornise în galop. Ce căuta aici o călugăriţă? Apoi, cu coada ochiului, am surprins o altă siluetă cu rasă neagră trecând pe acolo şi mi-am dat seama că mai erau şi alte măicuţe pe hol, în zona magazinului. Măicuţe? Chiar era o întreagă mănăstire de măicuţe aici? Oare nu aveau să se urce pe pereţi aflând că nişte vampiri novici vor să facă acţiuni caritabile pentru organizaţia lor?

— Excelent. Întotdeauna sunt bine-veniţi cei care ne vizitează pentru prima oară. Cu ce vă poate ajuta organizaţia noastră?

— Nu ştiam că surorile benedictine sunt implicate în organizaţia Street Cats, a spus Afrodita spre surprinderea mea.

— Sigur. Ne ocupăm de doi ani de organizaţie. Pisicile sunt nişte fiinţe pline de spirit, nu credeţi?

— Pline de spirit? a pufnit Afrodita. Erau ucise pentru că erau considerate apropiatele vrăjitoarelor şi uneltele diavolului. Dacă le taie vreuna neagră drumul, oamenii cred că aduce ghinion. La asta vă referiţi când spuneţi că sunt fiinţe pline de spirit?

Când am auzit cât de lipsită de respect fusese, mi-a venit să-i dau una, dar călugăriţa nu s-a tulburat deloc.

— Nu credeţi că e din cauză că au fost întotdeauna asociate cu femeile? Mai ales cu cele considerate practicante de magie albă. Aşa că, firește, într-o societate dominată în general

de bărbaţi, un anume gen de oameni ar vedea ceva sinistru la ele.

Am simţit-o pe Afrodita cum tresare.

— Asta cred şi eu şi mă miră că şi dumneavoastră credeţi acelaşi lucru, s-a destăinuit ea.

Am remarcat că Darius, care se prefăcuse că se uită la produse, se oprise şi asculta cu vădit interes discuţia lor.

— Domnişoară, faptul că am broboadă pe cap nu face din mine o îmbrobodită. Şi îţi garantez că am avut mai multe probleme cu dominaţia masculină decât tine, a răspuns femeia, iar zâmbetul a mai îndulcit asprimea cuvintelor.

— Broboadă se numeşte! m-am trezit spunând şi apoi am simţit că mă aprind la faţă.

— Exact aşa se numeşte.

— Scuze. N-am mai... n-am mai întâlnit niciodată o călugăriţă, am spus şi am roşit şi mai tare.

— Nu mă miră. Nu suntem prea multe. Eu sunt sora Maria Angela, stareţă a micii noastre mănăstiri şi responsabila organizaţiei Street Cats, a spus ea şi s-a întors zâmbind spre Afrodita. Ne-ai recunoscut ordinul pentru că eşti catolică, fiica mea?

Afrodita a râs uşor.

— Nici gând, dar sunt fiica lui Charles LaFont.

Sora Maria Angela a dat din cap, semn că înţelege.

— A, primarul nostru. Atunci, desigur, eşti familiarizată cu munca de binefacere a ordinului nostru. Apoi a ridicat din sprâncene când a înţeles ce altceva mai însemna faptul că Afrodita era singura fiică a primarului oraşului Tulsa. Eşti vampir novice.

Nu păruse prea speriată, dar am hotărât că era momentul să-i spun călugăriţei că Satana le călcase lăcaşul. Am inspirat adânc, i-am întins mâna şi am spus iute:

— Da, Afrodita este novice, iar eu sunt Zoey Redbird, vampir novice şi lider al Fiicelor Întunericului.

Am aşteptat explozia, dar nu a avut loc.

Măicuţa Maria Angela s-a gândit un pic înainte să răspundă. Apoi mi-a strâns mâna cu mâna ei puternică şi caldă şi a spus:

— Bun venit, Zoey Redbird! M-a privit cu atenţie, apoi şi-a mutat privirea la Afrodita şi la Darius, a înălţat din sprâncenele

cărunte şi a spus: Pari destul de matur pentru un novice.

Darius şi-a plecat uşor capul, respectuos.

— Aveţi spirit de observaţie, Preoteasă. Sunt vampir adult, Fiu al lui Erebus.

Minunat! îi spusese preoteasă. Am aşteptat din nou un moment de panică, dar acesta se lăsa aşteptat.

— A, înţeleg. Eşti escorta novicelor, a spus şi s-a concentrat din nou asupra mea. Asta înseamnă că sunteţi nişte tinere importante, dacă vă bucuraţi de o asemenea atenţie.

— După cum am spus, eu sunt liderul Fiicelor întunericului şi...

— Suntem importante - m-a întrerupt din nou Afrodita dar nu este singurul motiv pentru care Darius ne însoţeşte, în ultimele două zile au fost ucişi doi vampiri, iar Marea noastră Preoteasă nu ne lasă să plecăm din campus neînsoţite.

M-am uitat urât la Afrodita. Nu prea era stilul ei să-şi dea drumul la gură.

— Au fost ucişi doi vampiri? Auzisem doar de unul.

— Poetul nostru laureat a fost omorât acum trei zile, am zis eu, incapabilă să-i rostesc numele.

Măicuţa Maria Angela părea mâhnită.

— Ce veşti cumplite. Îl vom pune şi pe el pe lista noastră de rugăciuni.

— V-aţi ruga pentru un vampir? m-am auzit spunând şi am simţit cum mă îmbujorez iar.

— Desigur, şi eu, şi surorile mele.

— Scuze. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu credeţi că toţi vampirii suntem sortiţi pieirii pentru că ne închinăm unei zeiţe? am întrebat.

— Copila mea, eu cred că Nyx a voastră este o altă întruchipare a Fecioarei Maria, măicuţa noastră binecuvântată. De asemenea, cred cu înflăcărare în vorbele din Matei 7.1, care spune aşa: „Nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi."

— Păcat că Oamenii Credinţei nu cred acelaşi lucru, am spus.

— Unii da, copila mea. Încearcă să nu-i bagi pe toţi în aceeaşi oală. Nu uita că „nu judecaţi“ se aplică tuturor. Spuneţi-mi, cu ce poate ajuta Street Cats Casa Nopţii?

Încă mi-era greu să accept faptul că măicuţa nu avea nici o problemă cu vampirii, dar m-am scuturat şi am strâns

suficientă concentrare cât să spun:

— În calitate de lider al Fiicelor Întunericului, m-am gândit că ar fi o idee bună să ne implicăm în ajutorarea unei organizaţii caritabile locale.

Măicuţa Maria Angela a zâmbit din nou cu căldură.

— Şi, desigur, te-ai gândit la salvarea pisicilor.

I-am zâmbit şi eu la rândul meu.

— Da. Adevărul este că nu am fost însemnată de prea mult timp şi mi se pare ciudat că, deşi şcoala noastră este chiar în mijlocul oraşului Tulsa, suntem izolaţi de oraş. Nu mi se pare normal.

Mi se părea foarte abordabilă şi am constatat că mă deschid în faţa ei.

— De-aia am venit eu aici...

Am surprins-o cu coada ochiului pe Afrodita încruntându-se şi am adăugat în grabă:

— Noi, de-asta am venit noi aici. Ne-am gândit că ar fi bine să ne oferim voluntari, ca să vă ajutăm şi să strângem bani pentru organizaţie. De exemplu, să sponsorizăm un târg de vechituri şi să vă dăm banii pe care îi câştigăm.

— Întotdeauna ducem lipsă de bani şi de voluntari cu experienţă. Ai pisică, Zoey?

Am zâmbit larg.

— De fapt, Nala mă are pe mine şi, dacă ar fi aici, v-ar spune chiar ea asta.

— Da, chiar ai pisică. Tu, războinice?

— Nefertiti, cea mai frumoasă pisică bălţată din lume, m-a ales acum şase ani, a spus Darius.

— Şi tu?

Afrodita părea stânjenită şi dintr-odată am realizat că nu văzusem niciodată nici o pisică în preajma ei.

— Nu, eu nu am, a spus Afrodita. Când ne-am uitat toţi trei fix la ea, a ridicat jenată din umeri. Nu ştiu de ce, dar pe mine nu m-a ales nici o pisică.

— Nu-ţi plac? a întrebat călugăriţa.

— Ba da, cred că da, dar se pare că ele nu mă plac pe mine, a recunoscut Afrodita.

— Ha, am făcut amuzată şi am încercat, prea mult poate, să nu se vadă că mă distram, sub privirile tăioase ale Afroditei.

— Nu-i nimic, a spus domol măicuţa Maria Angela. Se

găseşte de muncă pentru un voluntar dornic să ajute.

*

Dumnezeule, călugăriţa nu glumea când vorbea de muncă. I-am spus că aveam vreo câteva ore la dispoziţie, după care trebuia să mergem înapoi la şcoală, şi ne-a băgat în priză. Afrodita a făcut echipă cu Darius, evident încântată de rolul care îi revenise, să îi dea de lucru războinicului cât mă întâlneam eu cu Stevie Rae (care, apropo, încă nu-şi făcuse apariţia), iar măicuţa Maria Angela i-a trimis pe amândoi în sala pisicilor, să le cureţe lădiţele cu nisip şi să le pieptene blăniţa alături de alte două măicuţe de serviciu, măicuţa Bianca şi măicuţa Fatima, pe care măicuţa Maria Angela ni le-a prezentat cu naturaleţe, de parcă ar fi fost absolut normal ca novicii şi vampirii (cu Semnele acoperite) să se ofere voluntari comunităţii. Nu sunt chiar aşa de lentă în gândire, aşa că am înţeles repede că aceste femei credincioase erau alt fel de „credincioase" decât oribilul de taică-miu vitreg şi adulatorii ăia de Oameni ai Credinţei. (Da, mulţumiţi-i lui Damien pentru vocabularul meu bogat!)

Din nefericire, măicuţa Maria Angela m-a trimis să inventariez iadul. Se pare că măicuţele tocmai primiseră un transport cu jucării pentru pisici, un transport uriaş, o cutie imensă, cu peste două sute de jucării pisiceşti, care cu pene, care cu blană, şi măicuţa mi-a ordonat să înregistrez fiecare jucărioară de pisică enervant de zglobie în baza lor de date. A, şi m-a mai învăţat repede cum funcţionează casa lor de marcat „fistichie", o citez pe ea, după care mi-a aruncat serioasă: „Avem deschis până seara târziu; tu te ocupi de magazin“, după care a dispărut în biroul ei din zona chioşcului, vizavi de spaţiul unde se aflau pisicile care aşteptau să fie adoptate.

Mă rog, nu se poate spune că m-a pus pe mine „şefă" acolo. O vedeam prin fereastra mare care acoperea aproape tot zidul din partea aceea a încăperii, ceea ce însemna că şi ea mă vedea pe mine. Era superocupată cu telefoanele şi alte treburi care îi solicitau privirea, dar îi simţeam destul de des ochii aţintiţi asupra mea.

Totuşi, trebuie să recunosc că era super faptul că măicuţa Maria Angela, o femeie care se presupune că trebuia să fie mireasa lui Dumnezeu, ne accepta cu o asemenea uşurinţă.

Chestia asta mă făcea să mă întreb dacă nu cumva, după cum spusese călugăriţa, îi băgasem pe nedrept pe toţi credincioşii (mai puţin pe cei ai lui Nyx) în aceeaşi oală. Nu prea îmi place să recunosc că greşesc, mai ales că în ultima vreme a trebuit să fac de multe ori chestia asta, dar femeile astea cu broboadă pe cap îmi dăduseră de gândit.

Aşa că meditam pe teme religioase mult mai profunde decât îmi era obiceiul şi eram băgată până în gât la propriu în lucruşoare pentru pisici, când uşa s-a deschis cu un clinchet zglobiu şi hop! Stevie Rae.

Ne-am zâmbit larg una alteia şi nici nu vă închipuiţi cât de dementţial a fost să văd că cea mai bună prietenă a mea nu mai e moartă şi nici măcar ne-moartă. Arăta ca Stevie Rae a mea, cu părul blond cârlionţat, cu gropiţe în obraji şi cu nelipsiţii ei Mugi Roper, cu cămaşa descheiată şi, din nefericire, băgată în pantaloni. Da, chiar o iubesc pe fata asta. Recunosc, stă cam prost cu gustul pentru modă. Dar nu, nu aveam de gând să las măgăriile specifice Afroditei să mă facă să mă îndoiesc de cea mai bună prietenă a mea.

— Z! Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine! Ai aflat? a spus ca pe nerăsuflate, cu adorabilul ei accent din Oklahoma.

— Ce să aflu?

— Despre...

A dat să spună, dar a fost întreruptă de o lovitură ascuţită în geamul de la biroul măicuţei Maria Angela. Aceasta a ridicat din sprâncenele cărunte. Am arătat spre Stevie Rae şi am dat din buze: „prietena mea“. Călugăriţa şi-a schiţat o semilună pe frunte cu degetul şi apoi a arătat din nou spre Stevie Rae, care căsca gura deloc atractiv la ea. Am dat voiniceşte din cap, iar stareţa a dat şi ea iute din cap la mine, mi-a zâmbit şi i-a schiţat un gest de bun venit lui Stevie Rae, după care şi-a văzut de telefoanele ei.

— Zoey! a şoptit Stevie Rae. E călugăriţă.

— Da, am spus pe un ton normal. Ştiu. Măicuţa Maria Angela e şefa aici. Mai sunt două în sala pisicilor, cu Afrodita şi Fiul lui Erebus, căruia îi dă de lucru cu un flirt de-ţi întoarce stomacul pe dos.

— Îhh! Ce scârboasă e fata asta când flirtează. Dar, să revenim, călugăriţe? a spus ea şi a clipit cuprinsă de nedumerire. Ele ştiu că suntem novici şi altele?

Mi-am închipuit că se referea la ea când spunea „şi altele", aşa că am dat din cap. Vă daţi seama că nu aveam de gând să încerc să le explic călugăriţelor despre vampirii cu semiluni roşii.

— Mda. Se pare că nu au nici o problemă cu noi, pentru că ele sunt de părere că Nyx este o altă variantă a Fecioarei Maria. În plus, pare-se, călugăriţele nu prea îi judecă pe ceilalţi.

— Mda, sunt de acord cu chestia cu judecatul, dar să fim serioşi, Nyx şi Fecioara Maria? Maaamă, e cea mai ciudată chestie pe care am auzit-o în ultima vreme.

— Înţeleg că e al naibii de ciudată, pentru că îmi închipui că ai auzit o grămadă de chestii ciudate cât ai fost moartă şi apoi zombi, am spus.

Stevie Rae a dat solemn din cap şi a explicat:

— E aşa de ciudat încât, cum zice taică-miu, mi-a luat mau'.

Am clătinat din cap, am zâmbit larg şi am luat-o în braţe:

— Fată, nebuno, mi-a fost dor de tine!

Capitolul 16

Îmbrăţişarea ne-a fost curmată de o mare de chicoteli de-ale Afroditei, care răsunau pe hol dinspre sala pisicilor, iar noi ne-am dat ochii peste cap.

— Ce spuneai că face acolo şi cu cine?

Am oftat şi am spus:

— Nu ni s-a dat voie să plecăm din campus decât însoţite de un Fiu al lui Erebus, aşa că războinicul ăsta, Darius se numeşte...

— Presupun că e marfă dacă Afrodita se hlizeşte în felul asta.

— Da, chiar e. În orice caz, Darius a zis că ne însoţeşte el pe mine şi pe Afrodita. Ea s-a oferit să-i dea de lucru ca să putem sta noi de vorbă.

— Cred că îi e aşa de greu..., a spus Stevie Rae sarcastică.

— Să fim serioase, ştim cu toţii că e cam târfuliţă, am contrazis-o eu.

— Eşti blândă cu ea.

— Încerc să fiu amabilă, m-am explicat.

— A, bine. Şi eu. Deci, îi dă de lucru bucăţicii ăleia de

războinic ca să putem sta noi de vorbă.

— Da şi...

S-au mai auzit două lovituri în geam şi ne-am înălţat privirea spre măicuţa Maria Angela: „Mai încet cu vorba şi mai multă muncă!“ a spus ea suficient de tare încât să auzim prin geam.

Am dat amândouă energic din cap, de parcă ne-ar fi fost frică de ea. Şi pe bună dreptate, cui nu-i e frică de călugăriţe?

— Tu caută prin cutia aia şi scoate şoriceii cu picăţele gri şi roz umpluţi cu iarba mâţei şi dă-mi-i mie. Eu îi scanez ca să-i inventariez, am spus ţinând în mână un aparat ciudat, ca un pistol, pe care călugăriţa mă învăţase cum să-l mânuiesc. Mai vorbim cât număr eu jucărioarele pentru pisici.

— Bine, a spus Stevie Rae şi a început să scotocească prin cutia imensă de la UPS.

— Spuneai ceva de nişte veşti? am întrebat-o înregistrând cu un clic şoriceii pe care mi-i dădea, de parcă m-aş fi jucat de-a trasul la ţintă.

— A, da! N-o să-ţi vină să crezi! Vine Kenny Chesney în concert la BOK, stadionul ăla nou.

M-am uitat la ea. Şi m-am uitat iar, şi m-am tot uitat, fără să spun nimic.

— Ce e? Ştii că îmi place Kenny Chesney.

— Stevie Rae, am reuşit să spun într-un final. Cu toate porcăriile care se întâmplă, nu înţeleg cum de mai ai timp de obsesia cu cretinul ăla de cântăreţ de muzică country.

— Zoey, retrage ce-ai spus. Nu e un cretin.

— Bine, retrag ce-am spus. Tu eşti cretina.

— Aşa da, s-a învoit. Dar când mi-oi da seama cum să fac să am acces la internet în tuneluri ca să pot să-mi cumpăr bilete online, să nu te prind că vrei şi tu unul.

— Calculatoare în tuneluri? am spus şi am clătinat din cap.

— Călugăriţe la Street Cats? a contraatacat ea.

Am inspirat adânc.

— Bine, am înţeles. Treburile sunt cam ciudate acum. Hai să dăm un reset. Ce-ai mai făcut tu? Mi-a fost dor de tine.

Încruntarea lui Stevie Rae a lăsat instantaneu locul unui zâmbet aducător de gropiţe în obraji.

— Bine. Da’ tu? Mi-a fost şi mie al naibii de dor de tine.

— Eu am fost stresată şi cam în ceaţă, am spus. Dă-mi

jucării din alea mov cu pene. Cred că am terminat cu şoriceii gri cu roz.

— Hm, sunt o grămadă de pene mov, aşa că suntem acoperite pentru o vreme.

A început să-mi dea jucării din alea alungite şi ciudăţele. Nici prin gând nu-mi trecea să-i iau ceva de genul ăsta Nalei; cred că dacă punea ochii pe aşa ceva, se înfoia toată.

— Şi ia zi, ce fel de stres şi ceaţă? Chestiile obişnuite sau din alea mai nasoale?

— Mai nasoale, normal. I-am căutat privirea şi am spus foarte încet: Noaptea trecută mi-a murit un novice în braţe. Se numea Stark. M-am oprit, iar Stevie Rae a tresărit, de parcă vorbele mele o răniseră fizic. Dar trebuia să continui. Ai idee dacă o să reînvie?

Stevie Rae nu a spus nimic o vreme şi am lăsat-o să-şi adune gândurile, în timp ce-mi dădea jucării de pisici. Într-un final, şi-a ridicat privirea spre mine:

— Aş vrea să pot spune că o să reînvie, că o să fie bine, dar nu ştiu.

— Cât durează până se află?

A clătinat din cap vizibil supărată.

— Nu ştiu! Nu-mi aduc aminte. În perioada aia nu-mi spunea nimic trecerea zilelor.

— Ce-ţi aminteşti? am întrebat cu blândeţe.

— Îmi amintesc că m-am trezit şi că muream de foame, Zoey. Era cumplit. Simţeam nevoia să beau sânge. Era şi ea acolo şi mi-a dat, a spus Stevie Rae, iar acest gând a făcut-o să se strâmbe. De la ea, ei i-am băut sângele când m-am trezit.

— Neferet? i-am spus numele în şoaptă.

Stevie Rae a dat din cap.

— Unde erai?

— În morga aia îngrozitoare. Ştii, e într-o laterală a şcolii, lângă zidul sudic, lângă pini. Unde e chestia aceea de incinerat.

M-am cutremurat. Ştiam de chestia cu incineratul, toţi ştiam. Acolo se presupune că se dusese trupul lui Stevie Rae.

— Şi apoi ce s-a mai întâmplat? Ăă, vreau să spun după ce te-ai hrănit.

— M-a dus în tuneluri, pe mine şi pe ceilalţi. Venea des pe la noi. Uneori ne aducea chiar oameni ai străzii ca să ne hrănim.

Stevie Rae şi-a ferit privirea, dar nu înainte să-i zăresc

durerea şi vina care i se citeau în ea. Ce suflet frumos, ce fată bună! Trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea să-şi amintească cum era când îşi pierdea umanitatea puţin câte puţin.

— Mi-e greu să mă gândesc la asta, Zoey. Şi mi-e şi mai greu să vorbesc despre aşa ceva.

— Ştiu, şi îmi pare rău, dar e important. Trebuie să ştiu ce se întâmplă dacă Stark reînvie.

Stevie Rae m-a privit drept în ochi şi dintr-odată i-am simţit răceala în glas, de parcă ar fi fost o străină.

— Nu ştiu ce o să se întâmple. Uneori, nici măcar nu ştiu ce o să mi se întâmple mie.

— Dar tu acum eşti altfel, te-ai Transformat.

S-a schimbat la faţă şi i-am văzut mânia din priviri.

— Da, m-am Transformat, dar nu e aşa de simplu ca la vampirii obişnuiţi. Eu încă trebuie să aleg umanitatea şi uneori nu e o alegere aşa de simplă cum crezi tu, a spus şi m-a privit mai atent. Ai zis că pe puşti îl cheamă Stark? Nu-mi amintesc de nimeni cu numele ăsta.

— Era nou. Tocmai se transferase de la Casa Nopţii din Chicago.

— Cum era înainte să moară?

— Era băiat bun, am spus instantaneu, dar apoi m-am oprit, pentru că am realizat că, de fapt, nu ştiam ce fel de tip era, şi pentru prima oară m-am întrebat dacă nu cumva atracţia pe care o simţisem faţă de el influenţase felul în care îl priveam. Recunoscuse că-şi omorâse mentorul. Cum de trecusem chestia asta cu vederea cu atâta uşurinţă?

— Ce e, Zoey?

— Tipul începuse să-mi placă. Rău de tot, dar nu-l cunoşteam prea bine, am spus într-un final şi brusc n-am mai avut chef să-i spun lui Stevie Rae totul despre Stark.

Expresia i s-a mai îmblânzit şi a părut din nou cea mai bună prietenă a mea.

— Dacă ţii la el, va trebui să te duci la morgă şi să-l scoţi de acolo. Ţine-l undeva câteva zile şi vezi dacă reînvie. Dacă se întâmplă asta, o să-i fie foarte foame când se trezeşte şi probabil o să fie şi un pic nebun. Va trebui să-i dai de mâncare, Zoey.

Mi-am trecut o mână tremurătoare pe frunte.

— Bine... bine... găsesc eu o soluţie. Trebuie să găsesc o

soluţie.

— Dacă reînvie, adu-l la mine. Poate să stea cu noi, a spus Stevie Rae.

— Bine, am repetat, copleşită. Chestia e că se întâmplă atâtea în momentul ăsta în Casa Nopţii... E altfel decât înainte.

— În ce fel? Spune-mi şi poate te ajut eu să găseşti soluţie.

— Păi, de exemplu, a venit Shekinah.

— Îmi pare cunoscut numele ăsta. E ceva mare, nu?

— E ceva mare de tot, adică liderul tuturor Marilor Preotese vampir. Şi i-a cam spus-o lui Neferet de faţă cu membrii Consiliului.

— Mamă, ce mă oftic că am ratat faza asta!

— Îhî, a fost super, dar mi se cam înmuiaseră picioarele. Închipuie-ţi cât de înspăimântătoare e chestia asta dacă Shekinah este suficient de puternică încât s-o pună pe Neferet la locul ei.

Stevie Rae a dat din cap.

— Şi Shekinah ce-a zis?

— Ştii că Neferet închisese şcoala, deşi anunţase încheierea vacanţei de iarnă şi chemase pe toată lumea înapoi.

— Îhî, a dat Stevie Rae din nou din cap.

— Ei, Shekinah a redeschis-o. M-am apropiat mai tare de Stevie Rae şi am redus şi mai tare sonorul, deşi vorbeam în şoaptă, şi am continuat: Şi a renunţat la război.

— Maaamăăă, cred că a ofticat-o tare de tot pe Neferet, mi-a şoptit şi Stevie Rae la rândul ei.

— Exact. Shekinah pare de treabă, cel puţin din câte îmi dau eu seama. Dar vezi la ce mă refer când spun că are o putere înfricoşător de mare?

— Mda, dar în acelaşi timp se pare că ai de partea ta pe cineva care e mai tare decât Neferet. A oprit războiul, deci e o chestie bună.

— E o chestie bună, dar Shekinah vrea să organizeze un mare ritual de purificare în şcoală şi eu sunt cea care îl ţine, eu şi grupul meu de novici supertalentaţi. Ştii tu: gemenele, adică apă şi foc, Damien, omul cu aerul, şi, ţine-te bine, Afrodita, care, normal, întruchipează pământul.

— Ăă, a făcut Stevie Rae. Ăă, Z, Afrodita mai are afinitatea faţă de pământ?

— Nici urmă, am lămurit-o.

— Poate să se prefacă?

— Da’ de unde!

— A încercat?

— Îhî. Zboară lumânarea verde ca din puşcă. Nu numai că nu mai are afinitatea faţă de pământ, dar nu mai are nici măcar amintirea afinităţii.

— Atunci avem o problemă, a fost de acord Stevie Rae.

— Îhî. O problemă pe care sunt convinsă că Neferet o s-o prezinte ca şi când ar fi din cauza mea. Sau, şi mai rău, din cauza Afroditei, a lui Damien şi a gemenelor.

— Naşpa. Aş vrea să vă pot ajuta, a spus, apoi s-a înseninat. Aa, poate că pot! Dacă vin şi eu pe furiş şi mă ascund în spatele Afroditei? Pun pariu că, dacă te concentrezi asupra mea când invoci pământul şi mă concentrez şi eu asupra pământului în acelaşi timp, lumânarea se va aprinde şi totul va părea aproape normal.

Am deschis gura să-i spun „mersi, dar altă dată“. Ar fi fost prea simplu să o prindă şi apoi toată lumea să afle despre ea. Dar apoi am închis gura. Ce era aşa de rău dacă se afla de Stevie Rae? Nu că se ascundea şi participa la ritual fără ştirea nimănui, normal, dar că se afla de existenţa ei. Căldura familiară din adâncul meu îmi spunea că, poate, de data asta eram pe drumul cel bun.

— Se poate să meargă.

— Pe bune? Vrei să mă piteşti? S-a făcut, spune-mi unde şi când să vin.

— Dar dacă nu te piteşti? Dacă te dăm în fapt?

— Zoey, eu ţin la Damien, dar nu sunt gay. N-am mai avut eu oficial prieten de o grămadă de vreme, dar tot mă ia cu călduri şi cu ameţeală când mă gândesc ce simpatic e Drew Partain. Mai ştii că-i plăcea de mine înainte să mor şi să mă ţăcănesc?

— În primul rând, da, îmi amintesc că Drew te plăcea. În al doilea rând, nu mai eşti moartă şi ţăcănită, aşa că probabil te-ar mai plăcea, dacă ar şti că eşti vie. Şi acum vine „în al treilea rând“: Când am spus că ar trebui să te dăm în fapt, nu am vrut să zic să recunoşti că ai fi gay, ci că eşti tu, am spus si am făcut un gest spre desenul stacojiu complet colorat de pe faţă, pe care şi-l ascunsese cu grijă înainte să iasă printre oameni.

Stevie Rae m-a privit cu gura căscată, de-a dreptul şocată.

— Nu se poate să afle despre mine, a spus ea într-un final, cu glas înăbuşit.

— De ce nu? am întrebat eu calm.

— Pentru că, dacă află despre mine, află şi despre ceilalţi.

— Aşa, şi?

— Păi, ar fi naşpa, a completat ea.

— Şi de ce, mă rog?

— Zoey, după cum am mai spus, nu sunt novici normali.

— Stevie Rae, ce contează?

A clipit la mine.

— Nu înţelegi. Nu sunt normali şi nici eu nu sunt normală.

Am privit-o îndelung, meditând la ceea ce ştiam, că Stevie Rae îşi primise umanitatea înapoi şi, ceva ce cam bănuiam, dar nu voiam să recunosc, că, deşi îşi recăpătase umanitatea, avea încă în adâncul ei zone întunecoase pe care nu le înţelegeam.

Ştiam că trebuie să fac o alegere. Fie aveam încredere în ea, fie nu. Şi când a venit vorba să fac alegerea, a fost foarte simplu.

— Ştiu că nu mai eşti cum erai, dar eu am încredere în tine. Cred în umanitatea ta şi aşa o să fie întotdeauna.

— Eşti sigură? a întrebat Stevie Rae gata-gata să plângă.

— Absolut.

A inspirat adânc şi a spus:

— Bun, atunci ce plan ai?

— Nu m-am gândit prea mult la asta, dar eu cred că vampirii şi novicii ar trebui să ştie despre tine şi despre ceilalţi, mai ales acum, că a mai murit un novice. Nu ştim tot ce am vrea despre tine, dar suntem destul de sigure că, cine ştie cum, Neferet v-a creat sau cel puţin a deschis o uşă ciudată ca să puteţi fi creaţi, nu?

— Aşa cred. Adevărul e că eu tot îmi mai fac griji că novicii ar putea fi controlaţi sau cel puţin influenţaţi de ea, deşi acum sunt diferiţi, iar ea ne-a cam lăsat în pace.

— Şi atunci nu e rău că Neferet e singurul vampir adult care ştie de existenţa voastră? Mai ales dacă mai are vreun control asupra voastră? Mai ales acum când e posibil să se mai nască un novice cu semilună roşie? Apoi mi-a mai venit un gând. Stark avea un talent anume. Niciodată nu rata ce ţintea cu arcul şi cu săgeata. Nici măcar o dată.

— Sigur ar vrea să se folosească de el, a spus Stevie Rae. Bag mâna în foc că înainte să mă Transform eu, se folosea de ceilalţi sau cel puţin aşa încerca, a continuat ea şi a ridicat din umeri în semn de scuză. Îmi pare rău că nu-mi amintesc ce mi s-a întâmplat înainte de Transformare, şi puştii ceilalţi spun că nici ei nu prea îşi amintesc din perioada aia. Nu pot decât să bănuiesc mare parte.

— Ei, din puţinul pe care l-am văzut eu, mi-e clar că Neferet nu avea intenţii bune.

— Asta nu e nici o surpriză, Z, a încuviinţat ea.

— Îmi dau seama, dar de-aia spun eu că trebuie să afle şi ceilalţi vampiri despre voi. Dacă ieşiţi la iveală, e logic că o să-i fie mai greu lui Neferet să se folosească de voi pentru maşinaţiunile ei ciudate de cuceritoare a lumii.

— Asta are de gând?

— Habar n-am, dar nu pare să fie străină de chestia asta.

— Aşa e, a încuviinţat Stevie Rae.

— Zi, ce părere ai?

O vreme nu a răspuns, iar eu mi-am ţinut gura şi am lăsat-o să mediteze. Era o chestie importantă. Din câte ştiam noi, cei în genul lui Stevie Rae şi ai novicilor cu semiluni roşii nu existaseră înainte. Dacă Stark nu murise şi reînvia sub forma unui novice cu semilună roşie, Stevie Rae avea să fie prima dintr-un nou soi de vampiri, şi când erai primul la ceva, aveai o mare răspundere. Eu, una, ştiam asta.

— Se poate să ai dreptate, a spus ea într-un târziu, cu o voce abia şoptită. Dar mi-e frică. Dacă vampirii normali or să ne considere nişte ciudaţi?

— Nu sunteţi nişte ciudaţi, am spus eu, mult mai convinsă decât eram în realitate. Nu am să permit să vi se întâmple nimic, nici ţie, nici lor.

— Promiţi?

— Promit. În plus, e la fix. Shekinah e mai puternică decât Neferet şi geme şcoala de Fii ai lui Erebus.

— Şi în ce fel mă ajută pe mine chestia asta?

— Dacă Neferet o ia pe câmpii, se ocupă ei de ea.

— Zoey, nu vreau să te foloseşti de pretextul ăsta ca să o ataci direct pe Neferet, a spus Stevie Rae, pălind dintr-odată.

Cuvintele ei m-au şocat.

— Nu asta fac! am spus tare, apoi am continuat mai încet:

nu m-aş folosi de tine în felul ăsta!

— Nu spun că ai face-o special ca să te răzbuni pe Neferet, ci doar că nu cred că e o idee prea bună să-i declari război pe faţă, şi nu cred că are aşa de mare importanţă că sunt acolo şi Fiii lui Erebus şi Shekinah. Problema lui Neferet nu e doar obişnuita nebunie. Ştiu asta în adâncul sufletului. Nu-mi aduc aminte ce ştiu despre asta, dar e periculoasă. Foarte, foarte periculoasă. S-a schimbat ceva în ea şi te asigur că nu e de bine.

— Ce n-aş da să-ţi aduci aminte tot ce ţi s-a întâmplat!

Stevie Rae a făcut o grimasă.

— Uneori şi eu îmi doresc asta, dar alteori chiar mă bucur că nu-mi amintesc. Ce mi s-a întâmplat mie, Zoey, nu e prea plăcut.

— Ştiu, am spus cu seriozitate.

Am numărat la jucărioare de pisici în tăcere pentru o vreme, amândouă adâncite în gânduri sumbre. Nu puteam să nu mă gândesc la cât de cumplit fusese momentul în care Stevie Rae îmi murise în braţe şi cât de cumplit fusese apoi când era zombi şi când se străduia să nu-şi piardă complet umanitatea. M-am uitat la ea şi am văzut că îşi muşca nervoasă buzele, în timp ce căuta şi alte jucărele cu pene mov prin cutie. Părea speriată şi puştoaică şi, în ciuda forţei şi a responsabilităţilor pe care le dobândise, mult prea vulnerabilă.

— O să fie bine, i-am spus uşor. Promit. Nyx sigur e băgată în treaba asta.

— Adică zeiţa e de partea noastră?

— Exact. Aşa că mâine la miezul nopţii ţinem ritualul de purificare lângă zidul estic. Nu era cazul să mai precizez că era un loc plin de forţă, dar şi un loc al morţii. — Crezi că poţi să vii în campus şi să te ascunzi prin apropiere până când invoc eu pământul?

— Mda, a spus ea fără chef şi era evident că nu era încă sută la sută de acord cu mine. Dacă vin, crezi că ar trebui să-i aduc şi pe ceilalţi?

— Asta hotărăşti tu. Dacă tu crezi că aşa e cel mai bine, atunci eu sunt de acord.

— Trebuie să mă gândesc la chestia asta şi să stau de vorbă cu ei.

— Bine, nici o problemă. Am încredere în judecata ta, tu

hotărăşti dacă vii şi dacă îi aduci şi pe novici.

Mi-a zâmbit larg.

— Mă bucur că spui asta, Z.

— Şi să ştii că vorbesc serios.

Apoi, deşi îmi zâmbise şi părea încă atât de îngrijorată şi de nehotărâtă ce să facă, am schimbat subiectul cât timp ea se gândea la asta.

— Vrei să mai auzi şi alte exemple de „chestii mai nasoale“?

— Categoric.

— Când termin aici, mă întorc la ore şi, deşi mi s-a schimbat orarul semestrul ăsta, tot trebuie să ajung la artă teatrală azi, curs pe care îl predă cel mai nou profesor din Casa Nopţii, un tip popular şi care mă urăşte de moarte: Erik Night.

— Ei, na! a exclamat Stevie Rae.

— Îhî, şi nu mă aştept să primesc calificativul A la cursul asta.

— Există o posibilitate să-ţi dea A, să ştii, a spus ea cu un rânjet răutăcios.

— Las-o moale. Am terminat cu sexul. Caput! Ia-ţi gândul. Mi-am băgat minţile în cap. În plus, e foarte urât din partea ta să spui că m-aş culca cu cineva doar ca să îmi dea calificativul A.

— Nu, Z. Nu voiam să spun să te culci cu Erik ca să-ţi dea A. Mă gândeam să-ţi dea un A mare stacojiu, ca să ţi-l coşi pe piept.

— Ce? am întrebat eu, în ceaţă ca de obicei.

A oftat şi mi-a explicat:

— Ca în Litera stacojie. Eroina trebuia să-şi pună litera A pe piept pentru că făcuse prostii şi se culcase cu diverşi. Zoey, mai pune şi tu mâna pe o carte.

— A, da. Mersi pentru analogie, mă simt mult mai bine acum.

— Nu te supăra pe mine, a spus şi a aruncat spre mine o jucărioară de pisică cu pene. Glumeam şi eu.

Încă mă încruntam la ea când i-a sunat telefonul. Stevie Rae s-a uitat să vadă numărul şi a oftat. Şi-a aruncat iute privirea spre măicuţa Maria Angela, care stătea cu capul drept înaintea monitorului, şi apoi a răspuns.

— Salut, Venus, care e treaba? a spus ea cu o veselie voită. A făcut o pauză şi a ascultat, timp în care i-a mai pierit

veselia. Nu! Ţi-am spus că o să mă întorc repede şi apoi mâncăm ceva.

A mai făcut o pauză, s-a mai încruntat niţel şi apoi, ferindu-se un pic de mine şi coborând glasul, a zis:

— Nu! Am spus că o să mâncăm ceva, nu pe cineva. Staţi cuminţi acolo. Vin şi eu în scurt timp. Pa, pa.

Stevie Rae s-a întors înapoi spre mine, cu un zâmbet fals arborat pe faţa îngrijorată.

— Ce spuneai?

Stevie Rae, te rog, spune-mi că puştii ăia nu mănâncă oameni.

Capitolul 17

— Normal că nu mănâncă oameni! mi-a răspuns Stevie Rae pe un ton uimit, aşa încât am văzut scufia măicuţei Maria Angela ridicându-se de la calculator şi întorcându-se spre noi încruntată.

I-am făcut cu mâna, am zâmbit şi am ridicat jucărioare de pisică. Ea ne-a privit lung, dar în curând faţa i s-a destins într-un zâmbet cald şi şi-a reîntors atenţia asupra monitorului.

— Stevie Rae, ce se întâmplă de fapt cu copiii ăia? am întrebat în timp ce inventariam şi alte monstruozităţi cu pene mov.

A ridicat din umeri mult prea nonşalantă.

— Chestia e că sunt cam hămesiţi, atâta tot. Ştii cum sunt copiii, mereu le e foame.

— Şi de unde îşi iau mâncarea?

— În general, de la tipii care livrează pizza, a explicat ea.

— Mănâncă tipi care livrează pizza? am şoptit disperată.

— Nu! Sunăm de pe un mobil şi dăm adresa uneia dintre clădirile din centru din apropiere de gară şi de intrarea în tunelurile noastre. În general spunem că facem ore suplimentare la Performing Arts Center sau că stăm într-unul dintre lofturile Tribune şi apoi aşteptăm să vină tipul cu pizza.

A ezitat.

— Şi? am îndemnat-o nerăbdătoare.

— Apoi îi ieşim în întâmpinare tipului când vine spre clădire, luăm pizza şi eu îl fac să uite că ne-a văzut, apoi el

pleacă la treaba lui, iar noi mâncăm pizza, nu pe tip, a spus ea pe nerăsuflate.

— Vrei să spui că furaţi pizza?

— Mmda, dar e mai bine decât să-i mâncăm pe tipii care livrează pizza, nu?

— O fi, am spus şi mi-am dat ochii peste cap. Şi furaţi sânge de la banca de sânge din centru?

— Repet, e mai bine decât să-i mâncăm pe tipii care livrează pizza.

— Vezi, astea sunt alte motive pentru care trebuie să dăm pe bune chestia cu tine.

— Pentru că furăm pizza şi sânge? Chiar trebuie să le spui vampirilor? Cred că o să avem şi aşa destule probleme fără să mai aduci în discuţie şi detaliile astea.

— Nu pentru că furaţi, ci pentru că nu aveţi bani sau orice altă modalitate legală - am spus privind-o pătrunzător - prin care să vă întreţineţi.

— Mai că îmi doresc să vină Afrodita înapoi cu mine. E plină de bani şi are mai multe cărţi de credit, a mormăit Stevie Rae.

— Atunci o să trebuiască să o suporţi, am spus eu.

Stevie Rae s-a încruntat şi a adăugat:

— Ce mi-ar plăcea să mă joc un pic prin creierul ăla al ei, aşa cum fac cu tipii cu pizza. I-aş da o doză zdravănă de amabilitate şi am trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Stevie Rae, nu poţi să continui să trăieşti în tunelurile alea.

— Da’ mie îmi plac, a spus ea cu îndărătnicie.

— Sunt nasoale, umede şi pline de mizerii, am spus.

— Acum arată mai bine decât ultima oară când le-ai văzut tu şi ar arăta şi mai bine dacă le-am mai repara un pic.

Am fixat-o cu privirea.

— Hai, bine, poate un pic mai mult!

— Mă rog. Ideea e că ai nevoie de banii, de puterea şi de protecţia pe care ţi le poate oferi şcoala.

Stevie Rae mi-a susţinut privirea şi dintr-odată a părut mai matură decât o văzusem vreodată.

— Banii, puterea şi protecţia şcolii nu i-au ajutat nici pe profa Nolan, nici pe Loren Blake şi nici măcar pe Stark.

Nu ştiam ce să spun. Avea dreptate, dar încă simţeam în

adâncul meu că oamenii, mai ales oamenii-vampiri, trebuiau să afle că ea şi novicii cu semiluni roşii există.

Am oftat şi am spus:

— Bine, ştiu că nu e un plan sută la sută bun, dar eu cred sincer că lumea trebuie să afle de voi.

— Când spui „sincer" vrei să spui că Nyx îţi transmite un sentiment din ăla care îţi spune ţie că trebuie să faci ceva?

— Îhî, am spus.

Oftatul ei a fost mult mai adânc şi mai plin de grijă şi de stres decât al meu. Dumnezeule, cine ar fi zis că se poate?

— Bine, vin mâine. Mă bazez pe tine, Zoey, că o să ai grijă să iasă totul bine.

— Aşa am să fac.

Am lansat în gând o rugăciune către Nyx: „Mă bazez pe tine, aşa cum se bazează ea pe mine...“

*

Când Stevie Rae şi cu mine am terminat cu aparent interminabilul inventar al jucărioarelor de pisici mi-am aruncat ochii la ceas şi am realizat că aveam să întârziem la şcoală dacă nu băgăm viteză. Şi, desigur, Stevie Rae trebuia să se întoarcă la grupul ei de novici înainte ca aceştia să se dedea şi la alte feluri de furturi decât furtul de pizza. Aşa că ne-am spus iute la revedere şi am confirmat că ne vedeam a doua zi, când venea s-o arătăm tuturor. Părea un pic palidă, dar m-a îmbrăţişat şi mi-a promis că o să vină. Apoi am băgat capul în biroul măicuţei Maria Angela.

— Scuzaţi-mă, doamnă.

Nu prea ştiam eu cum să mă adresez unei măicuţe când voiam să fiu megarespectuoasă şi trebuia să-i distrag atenţia când ea era adâncită în trimisul de mesaje pe mess, pare-se, de pe laptop.

„Doamna“ păruse să dea roade, pentru că şi-a ridicat capul spre mine cu acelaşi zâmbet pe faţă.

— Ai terminat cu inventarul, Zoey?

— Da, şi trebuie să ne întoarcem la şcoală.

Măicuţa Maria Angela s-a uitat la ceas şi a făcut ochii mari de uimire.

— Doamne sfinte! Nu ştiam că s-a făcut aşa de târziu. Şi

am uitat ca la voi noaptea şi ziua sunt inversate.

Am dat din cap şi am spus:

— Trebuie să vi se pară tare ciudat.

— Pur şi simplu am să consider că sunteţi nocturni, cam ca iubitele noastre feline. Ştii, şi ele preferă noaptea. Apropo, ce-ai spune dacă ne-am prelungi programul sâmbătă noaptea şi să fie asta ziua voastră de voluntariat?

— Este extraordinar. Am să-i spun şi preotesei noastre, ca să mă asigur, şi vă sun. A, şi vreţi să continui cu ideea târgului de vechituri?

— Da. Am dat telefon la Consiliul director al bisericii noastre şi după o scurtă discuţie au fost de acord că e o idee bună.

Am sesizat asprimea din glasul ei şi felul în care spatele ei drept s-a îndreptat şi mai tare.

— Nu toată lumea acceptă novicii, nu?

Privirea aspră i s-a mai îmblânzit.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, Zoey. Deseori mi-am creat singură calea şi sunt obişnuită să dobor cu maceta bălăriile şi alte obstacole supărătoare.

Am făcut ochii mari şi nu m-am îndoit nici o clipă că era posibil să nu fi fost doar o metaforă. Apoi ceva din ce spusese ea m-a făcut să întreb:

— Când aţi spus că a trebuit să vorbiţi cu Consiliul director al bisericii, voiaţi să spuneţi că sunt oameni din biserica dumneavoastră sau din altă parte?

— Nu sunt din mănăstirea noastră, ceea ce nu e tocmai o biserică, pentru că singura noastră congregaţie este formată din măicuţe benedictine. Consiliul bisericii despre care vorbeam este format din mai mulţi lideri ai bisericilor locale.

— Cum ar fi Oamenii Credinţei?

S-a încruntat şi a spus:

— Da. Oamenii Credinţei sunt destul de bine reprezentaţi în Consiliu, asta dovedind importanţa congregaţiei lor.

— Pun pariu că ei erau bălăriile pe care a trebuit să le doborâţi, am mormăit.

— Pardon, Zoey? Nu am înţeles ce ai spus, a rostit ea cu ochii mijiţi ştrengăreşte şi cu un zâmbet pe care încerca fără succes să şi-l ascundă.

— Nimic, gândeam cu glas tare.

— Prost obicei, poate să te bage în mari necazuri dacă nu ai grijă, a spus ea cu un zâmbet larg.

— Mie îmi spuneţi? am replicat. Deci, sunteţi sigură că târgul de vechituri e o idee bună? Ştiţi, dacă e prea mare deranjul, găsim noi altă posibilitate de a...

Măicuţa Maria Angela a ridicat mâna şi m-a redus la tăcere, apoi a spus:

— Discută cu Marea ta Preoteasă şi vedeţi în ce zi din luna viitoare vă aranjează să organizaţi târgul de vechituri. Noi ne adaptăm la programul vostru.

— Bine, am spus mândră că ideea mea cu munca în slujba comunităţii dădea rezultate. Dar acum mă duc s-o iau pe Afrodita şi plecăm. Am fost învoite numai de la prima parte a orelor şi tre' să ne ducem înapoi.

— Cred că prietenii tăi au terminat de ceva timp, dar au fost cam... - a făcut o pauză şi ochii i-au licărit din nou - distraţi.

— Poftim? am spus şocată.

Era bine că măicuţa Maria Angela nu era speriată de ideea de novici şi de vampiri în general, dar să nu o deranjeze flirtul scârbos al Afroditei cu Darius era prea liberal chiar şi pentru mine.

Se vede că măicuţa ghicise la ce mă gândeam după faţa pe care am făcut-o, pentru că a râs, m-a întors de umeri şi m-a împins uşor afară din biroul ei spre adăpostul pisicilor.

— Du-te şi ai să vezi la ce mă refer, a spus ea.

Complet în ceaţă, am luat-o pe holul mic care ducea spre încăperea în care se aflau pisicuţele disponibile pentru adopţie. Nu era nici o măicuţă prin preajmă, dar, cum era de aşteptat, Alrodita şi Darius stăteau într-un colţ al „locului de joacă al pisicilor", băgaţi unul într-altul, ca nişte porumbei, cu spatele la mine. Făceau ceva (îhh!) cu mâinile. De fapt, păreau că fac o grămadă de chestii cu mâinile (de două ori îhh!). Mi-am dres glasul cu putere, dar în loc să sară care încotro vinovaţi, cum ar fi trebuit, Darius s-a uitat peste umăr la mine şi a zâmbit larg, iar Afrodita (târfuliţa) nici măcar nu s-a întors să vadă cine intrase. Dumnezeule, dacă era o călugăriţă sau mama cuiva?

— Scuze că vă întrerup într-un aşa moment de relaxare, dar trebuie să plecăm, am spus sarcastică.

Afrodita s-a întors în sfârşit, cu un oftat din suflet, şi a zis:

— Bine, hai să mergem, dar o iau şi pe ea cu noi.

Atunci am văzut ce făceau ei cu mâinile.

— E o pisică! am strigat eu.

Afrodita şi-a dat ochii peste cap.

— Pe bune? Ca să vezi, o pisică la Street Cats!

— O pisică urâtă, am continuat.

— Nu-i zice aşa, i-a luat ea imediat apărarea, în timp ce se chinuia să se ridice, ţinând bine în braţe pisica enormă şi albă. Darius a prins-o de cot ca să nu cadă în fund. Nu e urâtă, e unică, şi sunt sigură că e şi foarte scumpă.

— E, na, e pisică de la Street Cats, costă doar cât e taxa de adopţie, la fel ca oricare alta.

Afrodita a mângâiat distrată pisica şi ea a închis mărgeluţele de ochi de pe faţa îngrămădită şi a început să toarcă, dând din când în când rateuri, ca un motor stricat, ceea ce însemna probabil că era plină de gheme de blană. Afrodita nu a băgat în seamă torsul ciudat şi a zâmbit drăgăstoasă spre faţa turtită.

— Malefica este sigur o persană de rasă pură care a ajuns într-o asemenea situaţie cumplită pentru că este singura supravieţuitoare a unei tragedii înfiorătoare.

Afrodita şi-a încreţit năsucul perfect şi şi-a plimbat o privire mândră pe cuştile curate, în care erau pisici de toate mărimile şi formele.

— Nu are ce căuta într-un loc ordinar ca ăsta.

— Ai spus că o cheamă Malefica? Nu aşa se numeşte vrăjitoarea cea rea din Frumoasa din pădurea adormită?

— Da, şi Malefica era mult mai interesantă decât dulceaga aia de prinţesă Aurora. În plus, îmi place numele ei, transmite forţă.

Am întins mâna să mângâi ghemul uriaş de blană albă. Malefica a mijit ochii la mine şi a mârâit ameninţătoare. „Malefic“ înseamnă rău, am spus şi mi-am tras mâna, să nu mă înhaţe.

— Da, şi cuvântul „rău“ transmite forţă, a încuviinţat Afrodita trimiţându-i bezele bestiei.

— Are ghearele tăiate? am întrebat.

— Nţ, a răspuns Afrodita cu veselie. Poate să scoată şi ochii cu ghearele alea imense.

— Ce plăcere, am spus.

— Cred că e unică şi frumoasă ca noua ei stăpână, a

intervenit Darius.

Am remarcat că, atunci când a mângâiat-o pe Malefica, pisica a mijit ochii, dar nu a mârâit.

— Iar eu cred că vă e afectată judecata, dar, mă rog. Hai s-o tăiem, că mor de foame. Nu am mâncat nimic de dimineaţă, am ratat şi masa de prânz, aşa că trebuie să iau ceva repede în drum spre şcoală.

— Eu mă duc să iau lucrurile Maleficei, a spus Darius pornind cu paşi mari spre o margine a încăperii, unde se afla o punguţă frumuşică pe care scria cu caractere cursive drăguţe „Pentru pisicuţa ta“.

— Ai plătit-o? am întrebat.

— Sigur, a spus măicuţa Maria Angela din prag. Am remarcat că umbla cu grijă prin preajma Afroditei şi a Maleficei, ţinându-se departe de ghearele animalului. Este minunat că s-au găsit una pe cealaltă.

— Vreţi să spuneţi că nimeni nu s-a mai putut atinge de pisică? am întrebat.

— Nici măcar o singură persoană, a încuviinţat măicuţa Maria Angela cu un zâmbet larg. Cel puţin, nu înainte ca adorabila Afrodita să treacă pragul adăpostului. Măicuţele Bianca şi Fatima au spus că este aproape un miracol felul în care Malefica s-a ataşat imediat de Afrodita.

Afrodita a zâmbit sută la sută sincer, şi lucrul ăsta a făcut-o să pară mai tânără şi sfâşietor de frumoasă.

— Mă aştepta pe mine, a spus ea.

— Da, a încuviinţat călugăriţa. Aşa este. Vă potriviţi, a mai zis ea, apoi ne-a privit şi pe mine, şi pe Darius şi a continuat: Cred că şi Street Cats, şi Casa Nopţii se potrivesc şi mai cred că ne aşteaptă lucruri bune în viitor. Apoi a ridicat mâna dreaptă deasupra noastră şi a spus: Maica noastră binecuvântată să vă ocrotească!

I-am mulţumit măicuţei Maria Angela şi am simţit nevoia să o strâng în braţe, dar costumaţia ei, rasa ei neagră ca o rochie şi broboada de pe cap nu prea îndemnau la îmbrăţişări. Aşa că, în loc de asta, mi-am tras un zâmbet exagerat şi i-am făcut cu mâna în timp ce ieşeam din clădire.

— Te agitai ca o fraieră, a spus Afrodita în timp ce aştepta ca Darius să-i deschidă portiera şi să le ajute pe ea şi pe pisica ei cu coada nervoasă şi cu faţa turtită să urce pe bancheta din

faţă a maşinii Lexus.

— Eram politicoasă şi, în plus, îmi place, am recunoscut eu deschizându-mi singură portiera. M-am strecurat pe bancheta din spate şi, după ce mi-am pus centura de siguranţă, am privit în ochi mâţa care stătea întinsă pe pieptul şi pe umărul Afroditei, aşa încât atârna pe deasupra scaunului şi se holba la mine. Ăă, Afrodita, nu ar trebui s-o pui în vreo cuşcă sau ceva de genu'?

— Dumnezeule! Ce rea şi urâcioasă eşti! Normal că nu o pun în cuşcă, a spus Afrodita şi a mângâiat bestia, făcând să plutească în jur păr alb de pisică.

— Dumnezeule, las-o baltă! Mă gândeam doar la siguranţa pisicii, am minţit eu. De fapt, mă gândeam la siguranţa mea, pentru că Malefica îmi dădea impresia că i-ar plăcea să servească la cină o bucată consistentă din Zoey. Şi mi-am adus aminte. Băi, mor de foame. Apoi i-am spus lui Darius: Trebuie să oprim iute pe undeva să mănânc ceva.

— Eu sunt de acord. Ce vrei? m-a întrebat el.

Mi-am aruncat privirea la ceasul de pe bord. Incredibil, era trecut de unsprezece noaptea.

— Dată fiind ora, nu sunt prea multe deschise.

Am auzit-o pe Afrodita şoptindu-i ceva Maleficei despre fiinţele astea umane cretine care se duc devreme la culcare, dar nu am băgat-o în seamă. M-am uitat primprejur şi am încercat să-mi aduc aminte ce fast-food-uri mai de Doamne-ajută (adică, dintre Taco Bueno sau Arby's şi McDonald's sau Wendy's) erau prin preajmă. În momentul acela, o aromă adorabilă şi familiară s-a strecurat în maşină prin geamurile lăsate. Deja începuse să-mi lase gura apă când am zărit sigla imensă cu galben şi roşu de alături.

— O, hai să mergem la Charlie's Chicken!

— Sunt oribil de grăsoase, s-a plâns Afrodita.

— Tocmai de-aceea sunt delicioase. Mă duceam cu Heath acolo tot timpul. Acoperă toate grupele alimentare esenţiale: grăsime, piure şi cola.

— Eşti dezgustătoare, a decis Afrodita.

— Hai că plătesc eu, am liniştit-o.

— S-a rezolvat, a căzut ea de acord.

Capitolul 18

Darius s-a oferit să stea el în maşină cu Malefica în timp ce eu mă duceam cu Afrodita să mâncăm, ceea ce mi s-a părut că depăşea limita datoriei.

— E prea bun pentru tine, i-am spus Afroditei.

Pentru cât era de târziu, era foarte aglomerat la Charlie's şi stăteam îngrămădite ca nişte oi împreună cu restul turmei, în sfârşit ne-am aşezat la coadă în spatele unei femei obeze cu dinţii varză şi al unui chelios care mirosea a picioare nespălate.

— Bineînţeles că e prea bun pentru mine, a spus Afrodita.

Am clipit uimită la ea şi i-am spus:

— Poftim? Cred că nu am auzit bine.

—Tu crezi că nu ştiu că mă port îngrozitor cu prietenii mei? a pufnit ea. Pardon, sunt egoistă, nu proastă. Probabil că lui Darius o să i se ia de porcăriile mele în câteva luni. Îl părăsesc eu înainte să mă părăsească el pe mine, dar cel puţin mă distrez un picuţ cu el până atunci.

— Ţi-a trecut prin cap să fii drăguţă cu el şi să nu-l supui la porcăriile tale obişnuite?

Afrodita mi-a căutat privirea.

— Sincer, m-am gândit şi eu la asta şi e posibil să mă hotărăsc să schimb foaia cu Darius. A făcut o pauză, apoi a adăugat: M-a ales.

— Cine?

— Malefica.

— Mda, te-a ales. E pisica ta. Aşa cum Nala m-a ales pe mine, iar pisica lui Darius, cum i-o zice...

— Nefertiti, m-a ajutat Afrodita.

— Aşa, Nefertiti, l-a ales pe el. Ce mare şmecherie? Aşa se întâmplă tot timpul. Pisicile îşi aleg novicii sau uneori vampirii. Majoritatea vampirilor primesc una la un moment dat...

Dintr-odată mi-a picat fisa de ce o impresionase atâta pe Afrodita faptul că o alesese pisica.

— Asta înseamnă că-i aparţin cuiva, a spus ea încetişor, într-un fel sau altul, încă mai aparţin - a făcut o pauză, şi vorbea aşa de încet încât a trebuit să mă aplec spre ea ca s-o aud - încă mai aparţin chestiei ăsteia cu vampirii. Asta înseamnă că nu sunt o neavenită.

— N-ai cum să fii o neavenită, i-am şoptit şi eu. Eşti o Fiică

a Întunericului, faci parte din şcoală şi, lucrul cel mai important, îi aparţii lui Nyx.

—Dar de când s-a întâmplat chestia asta - a spus şi şi-a trecut mâna peste frunte, unde nu avusese nevoie de niciun fel de machiaj ca să-şi acopere Semnul, căci nu mai era la locul lui - de când cu faza asta nu prea am mai simţit că fac parte din ceva. Însă Malefica a schimbat lucrurile.

— Hm, am rostit eu mai mult decât surprinsă de sinceritatea Afroditei.

Apoi s-a scuturat şi, cu aerul aceleiaşi Afrodite pe care o cunoşteam cu toţii şi n-o puteam înghiţi, a spus:

— Da' mă rog. Viaţa mea tot un mare rahat e. Şi după ce mănânc ieftinătura asta grăsoasă cu tine, probabil că o să mă umplu de coşuri.

— Lasă, fată, că puţină grăsime e bună pentru păr şi unghii, c-am ca vitamina E, i-am spus eu şi am lovit-o uşor pe umăr. Fii atentă că o să comand şi pentru tine.

— Pot să cer ceva dietetic?

— Să fim serioşi, nu găseşti nimic dietetic la Charlie's.

— Au suc dietetic, a răspuns ea.

I-am privit sarcastică trupul de mărimea 34.

— Nu e de tine.

Întrucât era mâncare rapidă, nu a durat mult să ne ia comanda. Afrodita şi cu mine am găsit o masă relativ curată şi am început să ne îndopăm cu pui prăjit plin de grăsime şi cu cartofi prăjiţi îmbăiaţi în ketchup. Acum, să nu mă înţelegeţi greşit! Deşi mă îndesam cu pui şi cartofi prăjiţi pentru că trebuia să mergem înapoi la şcoală şi era urât din partea noastră să facem rădăcini pe-aici cât timp Darius stătea cu pisica infernală a Afroditei, am savurat fiecare muşcătură. Chestia e că după câteva luni de mâncare excelentă şi foarte hrănitoare de la cantina Casei Nopţii, papilele mele simţeau nevoia de nişte mâncare dezgustător de delicioasă şi nesănătoasă. Ah, ce bunătate! Serios vorbesc!

— Să ştii că am vorbit cu Stevie Rae, am spus printre muşcături.

— Da, mi s-a părut mie că am auzit o lălăială în camera cealaltă. Afrodita a luat cu delicateţe un copan de pui şi a strâmbat din nas când a văzut că mai pun sare pe cartofii şi aşa săraţi. O să te umfli ca un balon.

— Dacă mă umflu, mă îmbrac în trening până dau afară toată urina, am spus cu un zâmbet larg, în timp ce luam o muşcătură uriaşă de pui.

— Eşti dezgustătoare, a zis ea şi s-a cutremurat. Nu pot să cred că suntem prietene, ceea ce dovedeşte că trec printr-o criză. Mă rog. Ce fac Stevie Rae şi menajeria ei?

— Hm, nu prea am vorbit despre ea şi ceilalţi puşti, am răspuns eu, nedorind să-i spun Afroditei că Stevie Rae recunoscuse că este ceva schimbat la ea.

— Deci, din moment ce n-aţi vorbit prea mult despre smintiţi, presupun că aţi vorbit despre Stark.

— Îhî. Nu e bine.

— Normal că nu. Puştiul a murit sau poate a „ne-murit“. Niciuna dintre situaţii nu e prea roz. În cât timp a zis Stevie Rae că învie? Sau aşteptăm până începe să se împută şi atunci presupunem că nu mai învie?

— Nu mai vorbi aşa despre el!

— Scuze, am uitat că aveai o chestie cu el. Ce a zis Stevie Rae?

— Din nefericire, nu a putut să-mi dea prea multe detalii. Nu-şi aminteşte mare lucru de dinainte de Transformare. Sfatul ci a fost să-i fur corpul şi să văd dacă învie şi, dacă învie, trebuie să se hrănească imediat.

— Să se hrănească? Te referi la un sandvici şi la nişte cartofi prăjiţi sau la dat drumul la sânge?

— E corectă a doua variantă.

— Îhh! Ştiu că eşti băgată până în gât în chestia cu băutul de sânge, dar pe mine tot mă scârbeşte.

— Şi pe mine mă scârbeşte, dar nu poţi să ignori efectele pe care le are, am recunoscut stânjenită.

Mi-a aruncat o privire lungă şi cercetătoare.

— În cartea de sociologie spune că seamănă mult cu sexul. Poate chiar mai bine de atât.

Am ridicat din umeri.

— O să trebuiască să te străduieşti mai mult de atât. Vreau detalii.

— Da, bine. Seamănă mult cu sexul.

A făcut ochii mari şi a spus:

— Şi e bine?

— Da, dar ce decurge din asta nu e întotdeauna bine, am

continuat eu, gândul mi-a zburat la Heath şi am hotărât că e vremea să schimb subiectul. În orice caz, ideea e că trebuie să văd cum fac să pun mâna pe corpul lui Stark, posibil temporar neînsufleţit, şi să-l ascundem undeva unde putem, teoretic, să îl supraveghem ca să vedem dacă învie. Apoi îl hrănim...

— Ăă, sigur nu vrei să spui că îl hrăneşti tu? Eu, una, zic pas, nu vreau dinţii tipului ăluia în gâtul meu.

— Ba da, vreau să spun că eu îl hrănesc. Şi asta era o chestie care mă tenta la greu, deşi bineînţeles că nu aveam de gând să o discut cu Afrodita. Habar n-am cum să fac ca să-l fur şi să-l ascund.

— Hm, o să fie greu de mutat, mai ales că, presupun, Neferet o cu ochii pe el.

— Presupui bine, cel puţin asta a zis Stevie Rae, am răspuns cu şi am luat o înghiţitură zdravănă de cola.

— Se pare că ai nevoie de o cameră video pentru bebeluşi, a decis Afrodita.

— Poftim?

— Ştii, o cameră din aia ascunsă de care folosesc mamele bogate ca să-şi urmărească bebeluşii cât timp ele se înfundă într-un bar şi se umflă de Martini la unşpe dimineaţa.

— Afrodita, tu eşti dintr-o altă lume.

— Mulţumesc, a spus ea. Pe bune, e posibil să meargă cu o cameră din asta. Aş putea să cumpăr una de la RadioShack. Nu-i aşa că Jack se pricepe la electronică?

— Da, am încuviinţat.

— Ar putea s-o instaleze la morgă, şi tu ţii monitorul la tine în cameră. A, sau poate iau genul ăla cu monitor portabil, ca să-l poţi lua la tine.

— Pe bune?

— Absolut.

— Super! Mă băga în sperieţi gândul că trebuie să-l aduc pe Stark la mine în dulap.

— Îh, ce scârboşenie!

Am mestecat vesele o vreme, apoi Afrodita a continuat:

— Ce a mai spus ţărăncuţa?

— De fapt, am discutat despre tine, am spus eu mândră de mine.

— Despre mine? a întrebat Afrodita şi a mijit ochii.

— Sincer, doar un pic. În general, am vorbit să ia locul

pământului mâine la ritualul de purificare.

— Adică să se ascundă în spatele meu şi să încerce să dea impresia că eu invoc pământul, dar de fapt să o facă ea?

— Ăă, nu, nu tocmai. Adică să te dai tu deoparte şi s-o laşi pe Stevie Rae să-şi ia locul în cerc.

— De faţă cu toată lumea?

— Îhî.

— Glumeşti, nu?

— Nţ.

— Şi se bagă ea în treaba asta?

— Îhî, am spus cu o încredere pe care nu o simţeam de fapt.

Afrodita a mestecat în tăcere o vreme, după care a dat uşor din cap.

— Bine, am înţeles. Sper să te scape Shekinah de belele.

— De fapt, să ne scape, şi asta te include şi pe tine, pe mine, pe Stevie Rae, pe novicii cu semiluni roşii şi pe Stark, asta dacă învie. Îmi închipui că, dacă află toată lumea despre ei, o să-i fie greu lui Neferet să-i mai folosească în scopurile ei malefice.

— Sună a film de serie B.

— Poate că sună ieftin, dar nu e aşa. Vorbesc al naibii de serios. Şi ar fi bine să facem toţi aşa, pentru că Neferet asta îmi dă fiori. A încercat să pornească război împotriva fiinţelor umane şi nu cred că a renunţat la el. În plus - am adăugat şovăielnic - am un sentiment naşpa.

— Pe dracu'! Ce fel de sentiment?

— Hm, sincer, am încercat să nu-l bag în seamă, dar am un sentiment nasol în legătură cu Neferet încă de când ni s-a arătat Nyx.

— Zoey, fii serioasă. De luni de zile ai un sentiment naşpa în legătură cu Neferet.

Am clătinat din cap.

— Nu în felul ăsta. Acum e diferit, e mai rău şi simte şi Stevie Rae la fel. Am şovăit din nou, apoi am adăugat. Şi după chestia aia care a sărit la mine ieri, mi-e frică de noapte.

— De noapte?

— De noapte, am repetat.

— Zoey, suntem fiinţe ale nopţii. Cum se poate să-ţi fie frică de noapte?

— Habar n-am! Ştiu doar că am sentimentul că ceva e cu ochii pe mine. Tu ce simţi?

— În legătură cu ea? a întrebat ea cu un oftat.

— În legătură cu noaptea, cu Neferet, mă rog! Spune-mi dacă ai simţit ceva energii negative.

— Nu ştiu. Nu prea m-am gândit la energii şi la altele de genul ăsta. Am cam fost ocupată cu ale mele.

Mi-am făcut de lucru cu puiul şi cu cartofii ca să nu o strâng de gât.

— Ce-ar fi să te gândeşti un pic la asta? Mă înţelegi, e un pic cam important. Am coborât glasul, deşi toată lumea era prea ocupată să se îndoape cu propriile mâncăruri grăsoase ca să mai fie atentă şi la noi. Doar ai avut viziunile alea în care eram omorâtă. Două, şi în cel puţin una dintre ele apărea Neferet.

— Mda, poate că asta explică „sentimentul naşpa“ pe care îl ai în legătură cu ea, a spus Afrodita şi a făcut un semn în aer, să marcheze ghilimelele. Şi faptul că ţi-am spus că văd cum mori nu poate să te ajute să scapi de el.

— Mie mi se pare că e ceva mai mult de atât. Mi s-au întâmplat multe în ultimele luni, şi până de curând nu mi-a fost niciodată frică. Vreau să spun, aşa de frică încât să mă scap pe mine. Am...

Vorbele mi-au fost curmate de un râset familiar, care m-a făcut să mă uit spre ieşirea sălii de mese, şi am simţit că rămân fără aer, de parcă mi-ar dat cineva una în stomac.

Avea o tavă pe care ducea mâncarea lui preferată, meniul numărul 3, cu o porţie enormă de cartofi prăjiţi şi o porţie micuţă, ca pentru copii, ştiţi la care mă refer, la alea de care iau fetele când au întâlnire cu un tip, ca să dea impresia că nu mănâncă mult, după care se duc acasă şi golesc frigiderul când sunt singure. Fata care era cu el nu avea nimic în mâini, dar îşi ţinea o mână în buzunarul lui din faţă (buzunar! din faţă!!) şi încerca, în joacă, să strecoare un teanc de bancnote în el. Chestia e că el se gâdilă rău de tot, motiv pentru care, deşi era anormal de palid şi avea la ochi cearcăne ca nişte vânătăi, râdea ca prostul în timp ce ea îi zâmbea insinuant.

— Ce-ai păţit? a întrebat Afrodita.

Când am rămas nemişcată şi mută, s-a răsucit pe scaun ca să vadă la ce mă holbam.

— Aaa, ăla nu e... cum îl cheamă...? Fostul tău prieten din

specia umană?

— Heath, abia am putut să-i şoptesc numele.

Ar fi trebuit să fie imposibil. Eram în partea cealaltă a încăperii şi nu avea cum să mă audă, dar imediat ce i-am rostit numele, a ridicat capul, privirea i s-a oprit asupra mea şi i-am văzut zâmbetul pălind. S-a cutremurat, pe bune că s-a cutremurat, de parcă I-ar fi durut faptul că mă vedea. Tipa de lângă el s-a oprit din joaca ei cu buzunarul, s-a uitat în direcţia în care privea el şi, când m-a văzut, a făcut ochii mari. Heath şi-a mutat rapid privirea de la mine la ea şi mai repede l-am văzut decât l-am auzit spunând: „Trebuie să vorbesc cu ea.“ Tipa a dat serioasă din cap, a luat tava şi s-a dus la masa cea mai îndepărtată de mine cu putinţă. Apoi Heath a pornit uşor spre noi.

— Bună, Zoey, m-a salutat el cu un glas aşa de chinuit, încât mi-a părut un străin.

— Bună, am răspuns.

Îmi simţeam buzele împietrite şi faţa în acelaşi timp aprinsă şi rece.

— Eşti bine? Nu eşti rănită sau ceva de genul ăsta? a întrebat el cu o seriozitate care îi dădea aerul unui adult.

— Sunt bine, am reuşit să spun.

A expirat puternic, de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia zile în şir, şi-a întors ochii şi s-a uitat în gol, ca şi când n-ar fi suportat sa mă privească. În curând, a părut să-şi vină în fire şi m-a privit din nou.

— S-a întâmplat ceva într-una dintre nopţile astea..., a început să spună, dar s-a oprit şi şi-a întors sugestiv privirea spic Afrodita.

— A, ăă, Heath, ea e, ăă, prietena mea din, ăă, Casa Nopţii, Afrodita, m-am bâlbâit, abia reuşind să vorbesc.

Heath s-a uitat de la Afrodita la mine, întrebător.

Văzând că tac, Afrodita a oftat şi a spus pe obişnuitul ei ion sarcastic:

— Zoey vrea să spună că n-are nimic dacă vorbeşti de faţă cu mine despre Impregnare şi altele de genul ăsta. A făcut o pauză şi a ridicat din sprâncene la mine. Văzând că eu continui să tac, a insistat: Poate să vorbească de faţă cu mine, nu, Zoey? N-am zis nimic, iar ea a dat din umeri şi a continuat şi ea: Asta dacă nu cumva vrei să discutaţi între patru ochi. Nu mă

deranjează, să ştii. Eu aştept în maşină şi...

— Nu! Poţi să rămâi. Heath, poţi să vorbeşti de faţă cu Afrodita, am reuşit să spun din spatele barierei de cuvinte pe care durerea mi-o instalase în gât.

Heath a dat din cap şi şi-a ferit iute privirea de mine, dar nu înainte să văd suferinţa şi dezamăgirea care i-au întunecat ochii căprui-deschis.

Ştiam că voia să stea de vorbă cu mine între patru ochi. Dar nu puteam să fiu singură cu el şi să-l rănesc. Încă nu, nu la aşa de puţin timp după ce îl pierdusem pe Loren, pe Erik şi pe Stark. Nu aş fi putut suporta să-l aud spunându-mi cât de mult mă urăşte şi cât de rău îi părea că fuseserăm vreodată împreună. Nu ar fi spus toate astea de faţă cu Afrodita. Îl cunoşteam pe Heath. Mi-ar fi dat papucii, dar, spre deosebire de Erik, nu mi-ar fi spus răutăţi de faţă cu toată lumea şi nu mi-ar fi făcut o scenă. Părinţii lui îl crescuseră bine. Era un gentleman desăvârşit şi aşa avea să rămână întotdeauna.

Când m-a privit, avea din nou aceeaşi expresie neutră.

— Bine. După cum spuneam, s-a întâmplat ceva într-una dintre nopţile trecute. Cred că s-a destrămat Impregnarea dintre noi.

Am reuşit să dau din cap.

— Deci, s-a dus. Pe bune?

— Da, pe bune.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat el.

Am inspirat adânc şi am spus:

— S-a rupt când m-am Impregnat de altcineva.

Mă privise cu capul uşor lăsat şi, când am spus asta, a ridicat brusc capul de parcă l-aş fi lovit.

— Ai fost cu un alt om?

— Nu!

Şi-a încleştat fălcile, apoi le-a descleştat şi a spus:

— Atunci e novicele ăla de care mi-ai spus? Tipul ăla, Erik?

— Nu, am spus uşor.

De data asta nu şi-a mai ferit privirea, nu a făcut niciun efort să-şi ascundă durerea din priviri sau din glas.

— E altcineva? Altul decât tipul de care mi-ai spus deja?

Am deschis gura să-i spun că aşa era, că fusese un altul, dar că nu mai era, că fusese o mare greşeală, dar nu m-a lăsat să vorbesc.

— Te-ai culcat cu el.

Nu fusese o întrebare, dar am dat oricum din cap. Ştia deja, nu avea cum să nu ştie. Impregnarea dintre noi fusese puternică şi, deşi nu simţise cu ajutorul ei ce se întâmplase între mine şi Loren, ar fi ghicit că trebuie să se fi întâmplat ceva de proporţii care să rupă legătura pe care o avuseserăm.

— Cum ai putut, Zo, să faci asta? Cum ai putut să-mi faci asta, mie, nouă?

— Îmi pare rău, Heath. Nu am vrut să te fac să suferi. Am vrut doar...

— Nu! a spus şi a ridicat mâna de parcă ar fi putut să-mi oprească cuvintele. Nu ai vrut să mă faci să sufăr pe dracu'! Te iubesc încă din şcoala primară. Mă doare să ştiu că eşti cu altcineva, nu are cum să fie altfel.

— Şi tu eşti cu altcineva în seara asta, a intervenit Afrodita, iar cuvintele rostite cu calm au părut să sfâşie aerul dintre noi trei.

Heath s-a întors spre ea cu ochi scăpărânzi.

— M-am lăsat convins de o prietenă să ies din casă după nu ştiu câte zile. O prietenă, a repetat el. Apoi s-a întors din nou spre mine şi am observat cât de palid şi de bolnav părea.

— E Casey Young, o mai ţii minte? A fost şi prietena ta.

Mi-am aruncat privirea spre masa la care Casey stătea singură, cu un aer stânjenit. Nici măcar nu observasem că era ea când au intrat. Acum îi recunoşteam părul castaniu bogat, ochii frumoşi de culoarea mierii şi faţa drăguţă, pistruiată. Heath avea dreptate, îmi fusese prietenă. Nu cea mai bună prietenă, precum Kayla, dar ieşeam împreună. Heath o tratase întotdeauna ca pe o soră mai mică. Ea îl plăcea, dar niciodată nu-mi dăduse senzaţia că vrea să-mi fure prietenul, aşa cum simţisem de multe ori la, zice-se, cea mai bună prietenă a mea, Kayla. Casey m-a văzut că o privesc şi mi-a făcut ezitantă şi tristă cu mâna. Am reuşit şi eu să-i fac uşor cu mâna.

— Tu ştii ce păţeşte fiinţa umană când se destramă Impregnarea?

Cuvintele lui Heath mi-au readus atenţia asupra lui. Nu mai părea distant sau trist. Vorbise pe un ton tăios, de parcă şi-ar fi tăiat fiecare cuvânt din suflet.

— Îi... îi provoacă durere fiinţei umane, am spus. Durere? E puţin spus. Zoey, la început am crezut că ai murit. Şi

când m-am gândit la asta, mi-am dorit să mor şi eu, şi cred că o parte din mine chiar a murit în momentul ăla.

— Heath, i-am şoptit numele de-a dreptul îngrozită de ceea ce-i făcusem. îmi pare...

Dar nu terminase de vorbit.

— Dar ştiam că nu ai murit pentru că am simţit şi eu ceva din ce simţeai tu, a rostit el cu o grimasă. Ceva din ce te făcea el pe tine să simţi. În momentul ăla nu ştiam nimic, decât că am un gol în suflet, în locul în care fuseseşi tu, şi încă simt că parcă lipseşte o parte din mine, o parte importantă. Sufăr neîncetat, zi de zi, a spus el închizând ochii ca să alunge durerea şi a clătinat din cap. Nici măcar nu m-ai sunat.

— Am vrut să te sun, am spus tristă.

— A, stai puţin că mi-ai trimis un mesaj azi de dimineaţă! Mersi, a spus el sarcastic.

— Heath, voiam să stau de vorbă cu tine, dar nu puteam. Eram..., am făcut o pauză, meditând la felul în care puteam să-i explic faza cu Loren în doar câteva propoziţii şi în public. Dar nu se putea explica, nu în felul ăsta şi mai ales nu aici. Aşa că nu am reuşit să spun decât:

Am greşit, îmi pare rău.

A clătinat din nou din cap.

— Nu e de ajuns că-ţi pare rău, Zo. Cel puţin, nu de data asta şi nu în situaţia asta. Mai ştii că ai spus că te iubesc şi te doresc atât de mult doar din cauza Impregnării noastre?

— Da, i-am răspuns şi m-am ţinut bine să aud de la el adevărul, că nu mă iubise niciodată, că nu mă dorise şi că se bucura că scăpase de mine şi de cretina şi dureroasa aia de Impregnare.

— Când ai spus asta, ţi-am zis că te înşeli. Şi încă te înşeli. M-am îndrăgostit de tine în clasa a treia. Te iubeam atunci şi te iubesc şi te doresc şi acum, probabil că aşa o să fie veşnic, a spus Heath cu ochii licărindu-i de lacrimi. Dar nu vreau să te mai văd niciodată, pentru că e prea dureros să te iubesc, Zoey.

Heath a pornit alene înapoi spre Casey. Când a ajuns la masa ei, a spus ceva mult prea încet ca să mai aud. A dat din cap şi apoi, fără să-mi mai arunce vreo privire, Casey l-a luat de braţ, şi-au lăsat mâncarea neatinsă pe masă şi Heath a ieşit din viaţa mea.

Capitolul 19

Nu am spus nimic când Afrodita m-a apucat de braţ, m-a ridicat în picioare şi m-a scos din Charlie's Chicken. Darius s-a uitat la noi şi a ieşit din maşină într-o milionime de secundă.

— Unde este pericolul? a izbucnit el.

Afrodita a clătinat din cap.

— Nu e niciun pericol, sunt probleme cu fostul. Hai s-o tăiem!

Darius a mârâit şi a intrat înapoi în maşină. Afrodita m-a pus pe bancheta din spate. Nu am realizat că plângeam până când Afrodita, jonglând cu pisica mârâitoare, mi-a întins peste banchetă un teanc de batistuţe.

— Îţi curg mucii şi ţi se întinde machiajul ca dracu', a spus ea.

— Mersi, am mormăit şi mi-am suflat nasul.

— Se simte bine? a întrebat Darius uitându-se la mine în oglinda retrovizoare.

— Îi trece. În mod normal, porcăria cu foştii prieteni e naşpa. Ce i s-a întâmplat ei nu a fost deloc normal, şi asta e de două ori mai naşpa.

— Nu mai vorbi despre mine ca şi când n-aş fi de faţă, am spus eu, apoi mi-am tras nasul şi m-am şters la ochi.

— Deci, crezi că o să te simţi mai bine? a repetat Darius, de data asta către mine.

— Dacă zice că nu, te duci înapoi şi îl omori pe prostul ăla? l-a întrebat Afrodita.

Am fost uimită să constat că din gură mi s-a strecurat un mic hohot de râs.

— Nu vreau să-l omori şi cred că o să mă simt mai bine.

Afrodita a ridicat din umeri.

— Cum vrei, dar eu cred că tipului nu i-ar prinde rău să dea colţu'. Apoi l-a tras pe Darius de braţ şi a arătat spre complexul comercial de care ne apropiam. Dragule, vrei să tragi lângă RadioShack? Mi-a cam făcut figuri porcăria aia de iPod Touch şi vreau să-mi iau altul.

— Eşti de acord? m-a întrebat Darius.

— Nici o problemă. Am nevoie de ceva timp ca să-mi revin înainte să ajungem la şcoală. Dar, ăă, vrei te rog să stai cu mine

în maşină?

— Desigur, Preotească, a spus Darius, iar zâmbetul amabil pe care i l-am zărit în oglinda retrovizoare m-a făcut să mă simt vinovată.

— Mă întorc în două secunde. Ai tu grijă de Malefica, a spus Afrodita, a aruncat pisica imensă spre Darius şi apoi efectiv a rupt-o la fugă spre RadioShack.

După ce a aranjat bestia sâsâitoare a Afroditei, Darius şi-a aruncat privirea spre mine peste spătarul banchetei.

— Aş putea să stau de vorbă cu băiatul dacă vrei.

— Nu, dar mersi, i-am răspuns, mi-am suflat iar nasul şi mi-am şters faţa. Avea tot dreptul să fie nervos. Am dat-o în bară.

— Fiinţele umane care au o relaţie cu un vampir pot fi excesiv de sensibile, a spus Darius, alegându-şi cuvintele cu grijă. Este dificil să fii consortul uman al unui vampir, mai ales al unei Mari Preotese puternice.

— Nu sunt vampir şi nu sunt nici Mare Preotească, am spus copleşită. Sunt doar novice.

Darius a ezitat, întrebându-se, pare-se, cât de multe ar trebui să-mi spună. Numai când s-a întors Afrodita cu pachetul ei iPodul Touch, chipurile, a vorbit în sfârşit.

— Zoey, nu trebuie să uiţi că Marile Preotese nu se nasc peste noapte. Încep să se formeze încă de când sunt novice. Puterea lor se construieşte din timp, puterea ta se construieşte şi ea, Preotească. Eşti departe de a fi o novice normală şi aşa va fi întotdeauna. Aşa că acţiunile tale vor avea puterea de a-i afecta profund pe ceilalţi.

— Ştii, tocmai începeam să controlez situaţia asta de fiinţă deosebită, iar acum simt că mă copleşeşte.

Afrodita şi-a aşezat-o din nou pe Malefica în poală, apoi s-a răsucit pe scaun ca să mă privească în ochi:

— Mda, nu-i chiar aşa de meseriaş să fii deosebit, nu?

Mă aşteptam să-mi arunce un rânjet din acela de-al ei sarcastic, de scârbă, dar în priviri i se citea înţelegerea.

— Eşti de treabă, am spus.

— Asta pentru că ai o influenţă negativă asupra mea, mi-a răspuns ea. Dar încerc să privesc partea plină a paharului.

— Partea plină?

— Partea plină a paharului e că aproape toată lumea

crede încă faptul că sunt o cotoroanţă infernală, mi-a replicat zâmbind veselă şi îndesându-şi nasul în pisică.

— Eu cred că eşti fantastică, a comentat Darius şi s-a întins ca s-o mângâie pe Malefica, timp în care animalul s-a pus pe tors.

— Iar tu ai categoric dreptate, a spus ea, apoi s-a aplecat, strivind pisica nemulţumită între ei, şi l-a sărutat zgomotos pe obraz.

M-am prefăcut că icnesc şi că vomit în batistuţă, dar, când Afrodita mi-a făcut cu ochiul, i-am zâmbit şi chiar m-am simţit un pic mai bine. Cel puţin s-a terminat, mi-am spus. Erik mă urăşte, Stark a murit şi, chiar şi dacă învie, o să-l ajut doar să se adapteze la lumea puştilor zombi, nimic mai mult. Aşa că, după faza asta nasoală cu Heath, chiar că am terminat cu problemele cu băieţii mult timp de aici înainte.

*

Normal că am întârziat la artă teatrală. Cum mi se schimbase orarul, trecusem la un nivel avansat, dar nu avea importanţă. La liceul South Intermediate eram la cursul avansat când am fost Însemnată şi îmi plăcea teatrul, mă refer la ăla de pe scenă, nu din afara ei. Vă daţi seama, asta nu înseamnă că eram o actriţă prea bună, dar încercam şi eu. Normal, schimbând orarul, mă trezisem într-o clasă cu elevi noi. Stăteam în prag şi încercam să văd unde să mă aşez, dorindu-mi din tot sufletul să nu-l întrerup pe Erik (profu' Night?) din prelegerea despre piesele lui Shakespeare.

— Aşază-te pe undeva, Zoey, a spus Erik fără să-mi arunce măcar o privire. Vorbise pe un ton expeditiv şi oficial, şi chiar un pic plictisit. Cu alte cuvinte, vorbise exact ca un profesor. Habar n-am de unde ştiuse că bântuiam în pragul uşii.

Am pornit iute prin sală şi m-am aşezat în prima bancă goală pe care am găsit-o. Din nefericire, era în faţă. Am dat din cap spre Becca Adams, care stătea chiar în spatele meu. A dat şi ea din cap spre mine, dar era evident distrasă de nevoia pe care o simţea de a se holba la Erik. Nu o cunoşteam prea bine pe Becca. Era blondă şi drăguţă, cum era regula cu novicii în Casa Nopţii (se pare că raportul era de o puştoaică „normală“ la cinci blonde) şi de curând intrase în rândurile Fiicelor

Întunericului. Mi se pare că o văzusem umblând cu câteva dintre fostele prietene ale Afroditei, dar nu aveam niciun fel de părere despre ea, nici bună, nici rea. Desigur, faptul că lungea gâtul pe după mine şi îi curgeau balele la Erik nu mi-o făcea tocmai simpatică.

Gata! Erik nu mai e prietenul meu. Nu pot să mă supăr că umblă alte fete după el. Nu trebuie să bag în seamă chestia asta. Poate am să încerc chiar să mă împrietenesc cu ea, ca să arăt tuturor că am uitat de el. Mda, o să...

— Salut, Z!

Cole Clifton, tipul extrem de blond, de drăguţ şi de înalt care ieşea acum cu Shaunee (chestie care însemna că e şi foarte curajos), m-a salutat şoptit şi vesel, punând capăt bălmăjelilor mele interioare.

— Salut, i-am răspuns, zâmbindu-i larg.

— A, excelent. Mersi că te-ai oferit voluntar, Zoey.

Ce? am clipit nedumerită la Erik.

Zâmbea rece şi mă privea cu ochi de un albastru pal.

— Vorbeai, aşa că am presupus că te oferi voluntar să-mi fii parteneră în improvizaţia din Shakespeare.

Am înghiţit în sec.

— A, hm, eu..., am încercat să scap naibii de improvizaţia asta, dar când privirea lui a devenit batjocoritoare, de parcă abia ar fi aşteptat să dau înapoi ca ditamai fraiera, m-am răzgândit. Nu aveam de gând să-l las pe Erik Night să mă facă de râs şi să mă hăituiască tot semestrul. Aşa că mi-am dres glasul şi m-am îndreptat mai tare pe scaunul meu.

— Mi-ar face plăcere să mă ofer voluntar.

Uimirea care i-a fulgerat privirea şi care a făcut să se deschidă larg ochii ăia imenşi şi albaştri mi-a dat pentru o clipă un sentiment de triumf. Însă momentul s-a risipit imediat ce a spus:

— Bun. Atunci vino încoace şi ia-ţi foaia cu replicile tale.

Ah, rahat, rahat, de trei ori rahat!

— Bine.

Erik şi cu mine stăteam pe scena care dădea spre sala de artă teatrală.

— După cum vă explicam înainte să apară Zoey cu întârziere şi să ne întrerupă, improvizaţiile din Shakespeare sunt o minunată modalitate prin care puteţi exersa descrierea

personajelor. Ştiu că este neobişnuit, pentru că, de regulă, nu se improvizează din Shakespeare. Actorii respectă cuvintele dramaturgului, de aceea poate fi interesant să schimbăm scenele celebre, a spus şi a arătat spre textul scurt pe care îl ţineam în mâna transpirată. Acesta este începutul scenei dintre Othello şi Desdemona...

— Othello? am chiţăit şi am simţit cum stomacul mi se face un ghem de greaţă. Din monologul lui Othello îmi recitase Erik, cu ochii şi glasul copleşite de dragoste, de faţă cu toată şcoala.

— Da, a spus şi m-a privit în ochi. Te deranjează?

Da!

— Nu, am trântit eu o minciună. Am întrebat şi eu, atâta tot.

Dumnezeule! Chiar mă punea să improvizez o scenă de dragoste din Othello? Nu-mi dădeam seama dacă mă lua din ce în ce mai tare cu greaţă de la stomac pentru că îmi doream asta sau dimpotrivă.

— Bun. Deci ştii despre ce e piesa, nu?

Am încuviinţat din cap. Normal că ştiam. Othello, maurul (în traducere, un tip de culoare) se însurase cu Desdemona (o tipă foarte albă). Fuseseră tare îndrăgostiţi până când Iago, un tip naşpa, invidios pe Othello, s-a hotărât să creeze impresia că Desdemona îi pusese coarne lui Othello. Până la urmă, o strânge pe Desdemona de gât şi tipa moare.

Rahat!

— Bine, a repetat el. Deci scena pe care improvizăm este de la finalul piesei. Othello îi spune Desdemonei ce a aflat. Începem prin a citi versurile din piesă. Le-am copiat eu în scenariu. Când întreb dacă ţi-ai făcut rugăciunea, începi să improvizezi. Apoi încearcă să te ţii de subiect, dar foloseşte limbajul din zilele noastre. Ai înţeles?

Din nefericire, înţelesesem.

— Da.

— Bine, hai să începem.

Şi atunci, aşa cum văzusem de atâtea ori, Erik Night a intrat în pielea personajului şi a devenit una cu el. S-a întors dinspre mine şi a început să spună replicile lui Othello, şi am remarcat ca lăsase textul din mână şi că cita din memorie:

Ce fac acum o fac după dreptate.
N-am să v-o spun, voi stele preacurate.
Dreptatea e acum de partea mea.
Nici Cerul sfânt nimic nu va putea.
Îi voi vărsa înşelătoru-i sânge,
O! Pielea-aceasta albă ca zăpada...

Jur că se schimbase fizic şi, în ciuda emoţiei şi a jenei pe care le simţeam copleşindu-mă, pentru că ştiam că avea să se transforme într-o scenă în public şi extrem de stânjenitoare, îi apreciam talentul enorm.

Apoi s-a întors spre mine şi abia puteam gândi din cauza bătăilor inimii când mi-a pus mâinile pe umeri.

... Nici lui Prometeu
Cu focul lui divin. Când am cules
Dintr-o grădină-un trandafir ales,
El pe tulpină nu mai poate creşte,
Şi-oricât l-aş adăpa, se veştejeşte,
Ce dulce-i trandafirul pe tulpină!

Apoi, spre uluiala mea, Erik s-a aplecat şi m-a sărutat pe gură. Sărutul lui era aspru şi tandru, arzând de mânie şi de trădare, dar, cu toate astea, părea că nu vrea să-şi mai desprindă buzele de ale mele. Mi-a luat respiraţia, mi s-a făcut greaţă şi mi se învârtea capul.

Doamne, cât de mult voiam să fiu iar prietena lui!

Mi-am venit în fire în timp ce el spunea replicile după care trebuia să încep eu.

Plâng, plâng duios! Dar lacrimile mele
Sunt sub pecetea aprigelor stele.
În suflet simt un chin dumnezeiesc:
La moarte ce-am iubit să osândesc.
Ah! Se trezeşte!

— Ai venit, Othello?

Mi-am ridicat ochii din foaia mea spre Erik, am clipit şi am încercat să dau impresia că sărutul lui mă trezise din somn.

— Da, Desdemona.

Dumnezeule! Nu-mi venea să cred ce replici urmau. Am înghiţit în sec, chestie care m-a făcut să par fără suflare.

— Culcă-te, stăpâne.

— Ţi-ai spus obişnuita rugăciune? În astă-seară?

Chipul frumos al lui Erik era crispat şi înspăimântător, şi jur că nu mă prefăceam că eram speriată.

— Da, stăpâne, am citit iute ultimele rânduri din scenariu.

— Bine, pentru că trebuie să ai sufletul curat pentru ce urmează să ţi se întâmple în astă-noapte! a improvizat el, având încă aerul lui Othello cel nebun de gelozie.

— Ce s-a întâmplat? Habar n-am despre ce vorbeşti.

Nu-mi era greu să improvizez pe tema asta. Uitasem de oră şi de toţi cei care ne priveau, tot ce vedeam înaintea ochilor era Erik, alias Othello, şi ştiam frica şi tristeţea pe care le încerca Desdemona la gândul de a-l pierde.

— Gândeşte-te mai bine! a scrâşnit el din dinţi. Dacă este ceva ce regreţi, trebuie să ceri iertare acum. Nimic nu va mai fi ca înainte, nu după ce se va întâmpla în noaptea asta.

Îşi înfipsese aşa de tare degetele în umerii mei, încât ştiam ca o să-mi lase vânătăi, dar nici n-am tresărit, ci am continuat să privesc cu atenţie în acei ochi pe care îi cunoşteam aşa de bine, încercând să-l găsesc încă acolo pe acel Erik care mai ţinea încă la mine, în timp ce scenariul, de care şi uitasem, îmi tremura în mâinile lipsite de vlagă.

— Dar nu ştiu ce vrei să spui! am strigat, încercând să nu uit că eu nu eram Desdemona, că ea chiar nu era vinovată de nimic.

— Adevărul! a tunat cu o privire sălbatică. Vreau să recunoşti cât m-ai trădat!

— Dar nu e adevărat! Simţeam că lacrimile îmi podidesc ochii. Nu te-am trădat în inima mea, niciodată nu te-am trădat în inima mea.

Othello al lui Erik a alungat totul din lumea mea, pe Heath, pe Stark, pe Loren. Nu mai eram decât noi doi şi dorinţa mea de a-l face să înţeleagă că nu voisem să-l trădez şi că încă nu voiam să-l trădez.

— Atunci ai inima neagră şi stearpă, pentru că m-ai trădat cu adevărat.

Mâinile lui mi-au urcat de pe umeri spre gât şi ştiam că îmi simţea sângele pulsând ca o pasăre speriată.

— Nu! Am făcut greşeli! Mi-am frânt şi mie inima, nu doar odată, ci de trei ori.

— Aşa că mi-ai frânge-o şi pe a mea în acelaşi timp?

Şi-a strâns degetele în jurul gâtului meu şi am văzut că şi el avea lacrimi în ochi.

— Nu, stăpâne, am spus, încercând să mă ţin cât de cât de personajul Desdemonei. Vreau să mă ierţi şi...

— Să te iert! a strigat el, întrerupându-mă. Cum aş putea să fac asta? Te-am iubit şi tu m-ai înşelat cu un altul.

— Sunt minciuni, am spus clătinând din cap.

— Recunoşti că nu mi-ai turnat decât minciuni? a spus şi m-a strâns şi mai tare de gât.

— Nu! am zis eu cu răsuflarea întretăiată. Nu asta am vrut să spun. înţelegi totul anapoda. Ce a fost între mine şi el a fost o minciună. El era minciuna. Ai avut dreptate în privinţa lui.

— Prea târziu, a spus el cu glasul îngroşat. Ai realizat asta prea târziu.

— Nu trebuie să fie prea târziu. Iartă-mă şi mai dă-mi o şansă. Nu lăsa să se termine totul între noi aşa.

Am văzut chipul lui Erik traversat de mai multe emoţii. Am văzut mânie, şi chiar ură, dar era şi tristeţe, şi poate ceva ce părea a fi o speranţă care aştepta liniştită undeva, în ochii lui albaştri ca un cer fierbinte de vară.

Dar dintr-odată tristeţea şi speranţa i-au dispărut de pe chip.

— Nu! Te-ai purtat ca o târfă, acum îţi primeşti răsplata ca o târfă ce eşti!

Avea o privire de nebun şi mi s-a părut parcă şi mai înalt când s-a aplecat asupra mea. S-a apropiat, şi-a desprins o mână de pe gât, ca să mă ţină strâns aproape de el. Mâna cealaltă era destul de mare încât să-mi cuprindă tot gâtul. În timp ce strângea, trupurile noastre erau lipite unul de altul şi am simţit un val nebunesc de dorinţă. Ştiam că nu era în regulă, că era ciudat, dar inima îmi bătea din cauza a ceva mai mult decât frica sau emoţia. L-am privit adânc în ochi şi am simţit, pe lângă pasiunea mea, groaza Desdemonei şi, judecând după rigiditatea trupului lui, am ştiut că simţea şi el acelaşi lucru. El era Othello, înnebunit de gelozie şi de mânie, dar era în acelaşi timp şi Erik, tipul care se îndrăgostise de mine şi pe care îl rănisem atât de tare când mă găsise cu un alt tip.

Avea faţa atât de aproape de a mea, încât îi simţeam răsuflarea dezmierdându-mi pielea. Mirosul lui îmi era familiar, şi tocmai această familiaritate m-a făcut să mă hotărăsc. În loc să mă feresc de el sau să continui cu improvizaţia şi să „leşin“ în braţele lui, prefăcându-mă moartă, l-am cuprins cu braţele şi l-am tras aproape de mine, reducând mica distanţă dintre buzele noastre.

Am pus toată fiinţa mea în sărutul acela, toată durerea şi pasiunea, şi iubirea pentru el în acel sărut, iar gura lui s-a deschis în întâmpinarea mea şi mi-a răspuns la pasiune cu pasiune, la durere cu durere, la iubire cu iubire.

Şi atunci a sunat cretinul ăla de clopoţel.

Capitolul 20

Dumnezeule!! Clopoţelul a fost ca o alarmă de incendiu. Erik s-a desprins de mine, iar elevii au izbucnit în urale şi într-un cor de strigături mârlăneşti, gen „u-hu“ şi „ce tare!“ Aş fi căzut de pe picioare dacă nu m-ar fi ţinut Erik de mână.

— Fă o plecăciune, mi-a şoptit. Zâmbeşte.

I-am urmat îndemnul şi, cum-necum, am făcut o plecăciune şi m-am forţat să zâmbesc, de parcă nu aş fi trecut printr-un cataclism interior. În timp ce puştii ieşeau în şir indian, Erik şi-a reluat tonul profesoral.

— Nu uitaţi să aruncaţi o privire peste Iulius Cezar. Mâine facem improvizaţie din piesa asta. V-aţi descurcat foarte bine astăzi.

Când a ieşit pe uşă şi ultimul elev, am spus:

— Erik, trebuie să stăm de vorbă.

Mi-a dat drumul la mână de parcă l-ar fi ars.

— Mai bine ai pleca, să nu întârzii şi la ora următoare.

Apoi mi-a întors spatele şi a intrat în biroul sălii de artă teatrală, trântind uşa în urma lui.

Mi-am muşcat buzele cu putere ca să nu izbucnesc în lacrimi în timp ce ţâşneam din sala de artă teatrală, îmbujorată din cauza umilinţei pe care o suferisem. Ce naiba se întâmplase adineauri? Hm, o chestie era sigură, deşi era doar o chestie, şi anume că Erik Night era încă interesat de mine. Desigur, poate că ţinta interesului lui era dorinţa de a mă strânge de gât, dar

totuşi. Cel puţin, nu era aşa de matur şi de indiferent cum se ţinea. Mă dureau buzele de la intensitatea săruturilor noastre. Mi-am dus mâna la gură şi mi-am trecut delicat un deget pe buza de jos.

Am pornit fără să mă uit la novicii care treceau pe lângă mine în drum spre ore şi nici măcar n-am fost atentă la locul în care mă aflam până când orăcăitul unui corb n-a răzbătut dinspre crengile unui copac de lângă alee.

M-a luat cu tremur, m-am oprit brusc şi mi-am aruncat privirea spre copacul năpădit de umbre. Sub privirea mea, faldurile nopţii au fremătat şi s-au scurs asemenea seului care se prelinge pe o lumânare neagră. Avea ceva, ceva din copacul ăla îmi înmuia genunchii şi îmi dădea dureri de stomac.

De când devenisem eu aşa o victimă, o fetiţă speriată?

— Cine eşti? am strigat în noapte. Ce vrei?

Mi-am îndreptat spatele, sătulă de jocul ăsta cretin de-a v-aţi ascunselea. Poate că am inima frântă din cauza lui Heath, sunt nedumerită din cauza lui Stark şi poate că sunt incapabilă să fac ceva în privinţa porcăriei întâmplate cu Erik, dar pe tema asta chiar că puteam să fac ceva. Aveam să merg până acolo, la copacii aceia, şi aveam să invoc vântul ca să scuture chestia care mă privea de acolo de sus şi să-i tăbăcesc fundul. Mă săturasem să mă mai simt ciudat, înspăimântată şi absolut deloc eu însămi şi...

înainte să ies de pe alee, Darius a părut să se materializeze lângă mine. Dumnezeule, pentru un tip imens, se mişca al naibii de iute şi de silenţios.

— Zoey, trebuie să vii cu mine, a spus el.

— Ce s-a întâmplat?

— Afrodita.

Mi s-a strâns stomacul atât de tare, încât am crezut că o să mi se facă rău.

— Nu e pe moarte, nu?

— Nu, dar are nevoie de tine imediat.

Nu a fost nevoie să spună mai multe. Crisparea de pe faţa lui şi seriozitatea din glas spuneau totul. Nu era pe moarte, aşa că probabil avea o viziune.

— Bine, vin, am spus şi am luat-o în grabă spre dormitoare, încercând să ţin pasul cu Darius.

Războinicul s-a oprit o clipă şi mi-a aruncat o privire aşa

de pătrunzătoare, încât îmi venea să intru în pământ.

— Ai încredere în mine? m-a întrebat pe nepusă masă.

Am dat din cap că da.

— Atunci relaxează-te şi gândeşte că eşti în siguranţă cu mine.

— Bine.

Habar n-aveam despre ce vorbea, dar nu am protestat când m-a prins de braţ.

— Nu uita să fii relaxată, a spus el.

Am deschis gura să spun încă o dată „bine“ (şi poate să-mi dau ochii peste cap la el), dar am simţit că îmi iese aerul din plămâni obligat-forţat atunci când Darius a pornit ca o torpilă, luându-mă şi pe mine cu el. A fost cea mai ciudată chestie pe care am trăit-o vreodată şi nu era puţin lucru, pentru că avusesem parte de o grămadă de experienţe ciudate în ultimele câteva luni. Dar mă simţeam ca pe o bandă rulantă, numai că „banda rulantă“ era aura lui Darius sau ceva de genul ăsta, iar deplasarea era aşa de rapidă, încât lumea dimprejurul nostru era ca o ceaţă.

În câteva secunde ne aflam în faţa dormitoarelor fetelor şi nu exagerez.

— Rahat! Cum ai făcut chestia asta?

Gâfâiam un pic şi, imediat ce mi-a dat drumul la braţ, am început să-mi împrăştii înnebunită părul de pe faţă. Era de parcă aş fi mers pe un Harley cu viteză supersonică.

— Fiii lui Erebus sunt luptători puternici, cu multe talente, mi-a răspuns el enigmatic.

— Hm. Pe bune?

Îmi venea să spun că păreau în acelaşi timp desprinşi din Stăpânul Inelelor, dar nu voiam să fiu nepoliticoasă.

— E în camera ei, a spus el şi mai că m-a împins în sus pe scări spre dormitor, apoi mi-a luat-o înainte şi mi-a deschis uşa. Mi-a spus să te aduc imediat.

— Şi chiar asta ai făcut, i-am aruncat peste umăr. — A, te duci tu după Lenobia, să-i spui de ce nu sunt la oră?

— Desigur, Preoteasă, a spus el.

Apoi s-a făcut iar nevăzut. Măiculiţă! Am luat-o iute prin clădirea dormitoarelor, simţindu-mă încă la capătul puterilor. Sala principală era pustie, toată lumea, cu excepţia mea şi a Afroditei, era la ore, aşa că am putut s-o iau la fugă pe scări

spre camera Afroditei fără să trebuiască să răspund la o grămadă de întrebări de la fete prea curioase. Am ciocănit de două ori la uşa Afroditei, apoi am deschis-o.

Singura lumină din încăpere venea de la o lumânare mică. Afrodita stătea pe patul ei cu genunchii la piept, cu coatele sprijinite de ei şi cu faţa afundată în palme. Lângă ea stătea Malefica, sub forma unui ghem alb şi pufos. Când am intrat în cameră, pisica s-a uitat la mine şi a mârâit uşor.

— Te simţi bine? am întrebat.

Corpul i-a fost cuprins de un fior, a ridicat capul cu un efort vizibil şi a deschis ochii.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Am luat-o iute spre ea şi am aprins veioza Tiffany de pe noptieră. Când Malefica s-a agitat şi a sâsâit ameninţătoare, i-am spus: — Încearcă numai şi te zbor pe fereastră, şi invoc ploaia să te mureze de nu te vezi!

— Malefica, stai liniştită. Zoey e o urâcioasă, dar nu-mi face niciun rău, a spus ea obosită.

Pisica a mârâit şi s-a aşezat din nou în formă de ghem alb. Mi-am întors atenţia asupra Afroditei. Avea ochii atât de injectaţi, încât albul lor era roşu de tot. Nu roz şi inflamat, ca şi când ar fi fost alergică la polen şi tocmai ar fi trecut pe un câmp plin cu aşa ceva, ci roşii ca sângele, de parcă i-ar fi fost plini de sânge, iar acesta le-ar fi dat culoarea purpurei.

— Asta a fost chiar nasoală, a spus ea cu un glas cumplit, tremurat, şi era înspăimântător de albă la faţă. P... poţi să-mi .uluci de la frigider o sticlă de apă Fiji?

Am mers iute la frigiderul micuţ şi am înşfăcat o sticlă de apă din el. Apoi am trecut pe la baie de unde am luat o cârpă cu broderie de aur. (Mamă, ce bogată e!) Am turnat iute nişte apă rece de izvor pe cârpă şi am pornit înapoi spre ea.

— Bea nişte apă şi apoi închide ochii şi pune-ţi asta pe faţă.

— Arăt oribil, nu?

— Îhî.

A luat mai multe înghiţituri din sticla de apă Fiji, ca şi când ar fi fost moartă de sete, apoi şi-a pus cârpa pe ochi şi s-a lăsat pe spate pe maldărul de perne de firmă, cu un oftat de om sfârşit. Malefica s-a uitat la mine cu ochi răi şi mijiţi, dar nu am băgat-o în seamă.

— Ai mai păţit vreodată chestia asta la ochi?

— Adică dacă m-au mai durut ca dracu'?

Am ezitat, apoi m-am hotărât să-i spun pur şi simplu. În niciun caz nu avea să se ferească de oglinzi, aşa că în curând avea să vadă cu ochii ei.

— Adică dacă au mai luat vreodată culoarea sângelui.

Am văzut că a tresărit de uimire şi şi-a dus mâna spre cârpă, dar aceasta i s-a oprit şi s-a prăbuşit la loc pe pat, iar umerii i-au căzut.

— Nu e de mirare că Darius s-a speriat şi a fugit după tine de parcă îl alergau toţi dracii.

— Sunt sigură că o să treacă. Probabil că ar trebui să ţii ochii închişi un timp.

— Mă apucă nervii dacă nenorocitele astea de viziuni încep să mă urâţească, a zis ea cu un oftat din suflet.

— Afrodita, am spus şi am încercat să nu mi se simtă în voce că zâmbesc. Eşti prea drăguţă să fii vreodată urâtă. Oricum, nouă asta ne-ai spus de cel puţin un catralion de ori.

— Ai dreptate. Chiar şi cu ochii roşii, arăt mai bine decât tot restul lumii. Mersi că mi-ai amintit. Ca să vezi cât de tare m-a stresat porcăria asta de viziune, de-mi trece măcar prin cap să-mi fac griji pe tema asta.

— Apropo de viziunea asta de căcuţă, n-ai vrea mă pui şi pe mine la curent?

— Ştii, n-o să te topeşti sau mai ştiu eu ce dacă înjuri şi tu un pic. Sfântă zeiţă, „căcuţă" e un cuvânt de toată jena.

— N-ai vrea să nu te îndepărtezi de subiect?

— Bine, dar să nu dai vina pe mine dacă o să-ţi spună lumea că eşti jenantă şi stresantă. Pe birou la mine e o bucată de hârtie pe care e scris un poem. O vezi?

M-am dus la măsuţa de machiaj tip birou scump şi, cum era de aşteptat, o singură foaie de hârtie stătea stingheră pe lemnul lustruit şi am luat-o.

— O văd, am spus.

— Bun. Trebuie să o citeşti şi sper să înţelegi tu ce naiba vrea să zică. Eu nu mă pricep la poezie pentru că e de rahat şi mă plictiseşte.

A accentuat cuvântul „rahat", dar n-am băgat-o în seamă şi m-am concentrat asupra poemului. Când m-am uitat bine la el, am simţit fiori pe piele şi mi s-a ridicat părul pe mâini de

parcă ar fi bătut un vânt rece.

— Tu ai scris asta?

— Da, cum să nu. Nici măcar nu-mi plăcea Dr. Seuss când eram mică. De unde dracu' să scriu eu poemul ăsta?

— Nu am vrut să zic dacă tu l-ai compus, ci dacă tu l-ai scris, fizic.

— Te-ai prostit? Da, Zoey, eu am scris pe hârtie poemul pe care l-am văzut în viziunea mea naşpa şi dureroasă. Şi nu, nu am compus eu, ci eu l-am copiat. Acu' eşti mulţumită?

M-am uitat la ea cum se lasă înapoi pe perne în mijlocul baldachinului scump cu patru stâlpi, cu cârpa cu broderie de aur pe faţă, mângâindu-şi cu o mână pisica îngrozitoare, şi am clătinat iritată din cap. Arăta ca o divă scârboasă şi nenorocită.

— Ştii, în momentul ăsta aş putea să te asfîxiez cu perna şi nimeni nu ţi-ar simţi lipsa. Până te găseşte cineva, deja pisica asta urâcioasă te mănâncă pe tine şi orice urmă a crimei mele.

— Malefica nu m-ar mânca niciodată, ci te-ar mânca pe tine dacă ai încerca să faci vreo tâmpenie. În plus, Darius chiar mi-ar simţi lipsa. Citeşte naibii odată poemul ăsta şi spune-mi ce înseamnă!

— Tu eşti aia cu viziunile, tu ar trebui să ştii ce înseamnă diverse chestii, am spus şi mi-am întors din nou atenţia către poem. Ce avea scrisul ăla de-mi dădea aşa un sentiment ciudat?

— Exact, eu am viziuni, nu le interpretez. Sunt doar oracoliţa cea atractivă. Tu eşti Marea Preoteasă în devenire, sau ai uitat? Aşa că descurcă-te!

— Bine, bine. Stai să citesc cu glas tare. Uneori ajută să înţelegi mai bine poemele când le auzi.

— Mă rog, tu treci la faza cu înţelesul.

Mi-am dres glasul şi am început să citesc:

Străbunul somn de veghe doarme,
Când sânge sacru, puternic, musteşte din pământ,
Semnul grăit-a; Regina Tsi Sgili-l cheamă la arme,
Iar el se-nalţă din al său mormânt.

Când mâna morţii din strânsoare-l va scăpa,
El, crâncenă splendoare, cumplită-nfăţişare,
În fruntea lor din nou se va-ntrupa,
Femeile-mblânzi-va mâna-i distrugătoare.

Cântecul lui Kalona sună dulce,
Prin foc şi gheaţă vărsăm sânge.

Când am terminat am făcut o pauză şi am încercat să înţeleg ce însemna şi de ce mă speria aşa de tare.

— Cam dă fiori, nu? a spus Afrodita. Adică, sigur nu e genul cu floricele pe câmpii şi pupături eterne.

— Categoric nu e aşa. Bun, hai să vedem. Ce e chestia cu pământul, cu puterea şi când musteşte de sânge?

— Habar n-am.

— Hm, am spus, muşcându-mi buzele în timp ce mă gândeam. Ăă, pământul poate să dea senzaţia că musteşte de sânge când e ucis cineva şi se scurge sângele în pământ.

— Şi poate faza cu puterea are legătură cu cel care e ucis, de exemplu un om puternic.

— Sau un vampir puternic. Ca atunci când am găsit cadavrul profei Nolan.

Nota şmecheroasă din glasul Afroditei fusese înăbuşită de această amintire.

— În momentul ăla pământul părea că sângerează.

— Mda, aşa e. Aşa că poate are ceva de-a face cu tipa asta, regina Tsi Sgili care moare sau e ucisă, pentru că o regină este categoric un om puternic.

— Cine naiba e regina asta Tsi etc., etc.?

— Îmi pare cunoscută. Pare a fi un nume cherokee. Mă întreb dacă...

Cuvintele mi-au fost întrerupte de icnetul de uimire care mi-a fost smuls imediat ce am realizat de ce scrisul ăla mă făcuse să mă simt atât de ciudat.

— Ce? a întrebat Afrodita şi s-a ridicat din nou în capul oaselor, şi-a luat cârpa de pe ochi şi şi i-a mijit la mine. Ce-ai păţit?

— Scrisul, mi s-a strecurat printre buzele îngheţate. Este scrisul bunicii mele.

Capitolul 21

— E scrisul bunicii tale? a întrebat Afrodita. Eşti sigură?

— Absolut.

— Dar e imposibil. Am scris tâmpenia asta acum câteva minute.

— Uite care-i faza, aproape că m-am teleportat aici cu Darius, şi ar fi trebuit să fie imposibil, dar aşa a fost.

— Da, ciudato, sigur că nu există ce vezi tu în Star Trek.

— Ai recunoscut faza cu teleportarea, aşa că şi tu eşti o ciudată, am spus mândră de mine.

— Nu, doar că sunt înconjurată de ciudaţi.

— Sunt sigură că e scrisul bunicii mele, dar stai aşa. Am o scrisoare de la ea la mine în cameră. Mă duc s-o iau. Poate că ai dreptate... - am spus, am ridicat din sprâncene la ea şi am adăugat - ... de data asta, şi doar îmi aminteşte de scrisul ei. Am dat să ies iute din cameră, dar mi-a trecut un alt gând prin cap şi m-am oprit un moment, cât să-i arăt Afroditei poemul. Ăsta e scrisul tău obişnuit?

A luat hârtia de la mine şi a clipit de câteva ori ca să-şi limpezească vederea. I-am citit uimirea pe faţă şi am ştiut ce avea să spună:

— Drace! Cum să fie scrisul meu?

— Imediat mă întorc.

Am încercat să nu mă gândesc prea mult la ce se petrecea, în timp ce porneam iute pe hol spre camera mea, am deschis vijelios uşa şi am fost întâmpinată de miorla-aau-ul morocănos şi uimit al Nalei, căreia îi întrerupsesem somnul de frumuseţe.

Mi-a luat doar o secundă să înşfac ultima felicitare pe care mi-o trimisese bunica. O aveam pe birou (versiunea mult mai ieftină a celui din camera Afroditei). Pe faţă era o imagine cu trei călugăriţe (călugăriţe!) fioroase. Dedesubt scria: „Vestea bună e că se roagă pentru tine“, iar înăuntru continua: „Vestea proastă e că sunt doar trei“. încă mai chicoteam un pic în timp ce porneam iar iute spre camera Afroditei şi mă întrebam dacă măicuţa Maria Angela ar considera felicitarea amuzantă sau jignitoare. Aş fi pariat pe amuzantă şi mi-am spus să nu uit s-o întreb la un moment dat.

Afrodita scosese deja mâna când m-am întors la ea în cameră.

— Bun, stai să mă uit.

I-am dat felicitarea şi m-am uitat împreună cu ea la textul

scurt scris de bunica. Apoi a apropiat hârtia cu poemul şi ne-am uitat când la una, când la alta, ca să comparăm scrisul.

— Ce chestie ciudată! a spus Afrodita, clătinând din cap când a constatat asemănarea izbitoare dintre cele două scrisuri. Jur că am scris poemul ăsta acum mai puţin de cinci minute, dar ăsta e categoric scrisul bunicii tale, nu al meu, a zis şi m-a privit. Părea al naibii de albă la faţă în comparaţie cu roşul sângeriu îngrozitor din ochi. Ar fi bine s-o suni.

— Da, o sun, dar mai întâi vreau să ştiu tot ce-ţi aminteşti despre viziunea asta.

— Te deranjează dacă închid ochii şi îmi pun iar cârpa pe faţă cât timp vorbesc?

— Nu, chiar o să-ţi mai pun apă proaspătă pe ea. Apropo, mai bea din sticlă, pentru că arăţi, ăă, rău.

— Nici nu mă mir. Chiar mă simt rău, a recunoscut ea şi a înghiţit şi restul de apă Fiji, în timp ce eu am clătit iar cârpa.

După ce am împăturit-o şi i-am dat-o înapoi, şi-a pus-o pe ochi şi s-a trântit la loc pe perne, mângâind-o distrată pe Malefica torcătoare.

— Ce n-aş da să ştiu ce e cu chestia asta, a spus.

— Eu cred că ştiu.

— Pe bune? Te-ai prins ce vrea să spună poemul?

— Nu, nu la asta m-am referit, ci la faptul că de aici ni se trage sentimentul naşpa pe care l-am avut eu şi Stevie Rae în legătură cu Neferet. Pune ceva la cale, ceva mai important decât obişnuitele ei porcării. Cred că ea e tartorul a tot ce se întâmplă de când a fost omorât Loren.

— Nu m-aş mira să fie aşa, dar trebuie să-ţi spun că Neferet nu apărea în viziunea mea.

— Povesteşte.

— Hm, a fost scurt şi neobişnuit de clar, dacă mă gândesc la felul în care au fost viziunile mele în ultima vreme. Era o zi frumoasă de vară. Nu-mi dau seama cine era, dar am văzut o femeie care stătea în mijlocul unui câmp, ba nu, era mai degrabă o păşune. Nu foarte departe, vedeam o faleză şi auzeam apa unui pârâiaş sau a unui râuleţ curgând prin apropiere. Femeia stătea pe un pled alb cu găurele. Mă gândeam că nu e o idee prea bună să stea pe pământ pe un pled alb, pentru că o să se păteze de la iarbă.

— Ba nu s-a pătat, am rostit eu cu buzele amorţite şi

îngheţate din nou. E din bumbac şi se spală uşor.

— Vrei să spui că ştii despre ce vorbesc?

— Este pledul bunicii.

— Atunci, probabil că cea care ţinea poemul era bunica ta. Nu i-am văzut faţa, de fapt, nu am văzut-o prea bine. Stătea cu picioarele încrucişate şi mă simţeam de parcă aş fi stat în spatele ei şi m-aş fi uitat peste umărul ei. Numai că, imediat ce am văzut poemul, n-am mai văzut nimic altceva, toată atenţia mi-a rămas concentrată asupra lui.

— De ce l-ai copiat?

A ridicat din umeri.

— Habar n-am. Simţeam nevoia, atâta tot, aşa că l-am scris în timp ce aveam viziunea. Apoi mi-am revenit, m-am uitat la Darius, i-am spus să te aducă şi cred că am leşinat.

— Atât?

— Ce altceva mai vrei? Am copiat porcăria aia de poem.

— Dar, de regulă, viziunile tale sunt avertismente despre chestii foarte naşpa care sunt pe cale să se întâmple. Unde e avertismentul în treaba asta?

— N-a fost niciunul. De fapt, nu am avut niciun sentiment nasol. Toată chestia era cu poemul. Câmpul era super, adică pentru un loc din natură. După cum spuneam, era o zi frumoasă de vară şi totul părea fain-frumos până când mi-am revenit din viziune şi au început să mă doară capul şi ochii ca naiba.

— Ei, lasă că am eu un sentiment destul de naşpa încât să ne ajungă amândurora, am spus şi mi-am scos telefonul din geantă. M-am uitat la ceas. Era aproape ora trei dimineaţa. Rahat! Bunica dormea dusă. În acelaşi timp am realizat că aveam să pierd toate orele pe ziua de azi, mai puţin scena cu Erik de faţă cu toată lumea la ora de artă teatrală. Minunat! Am oftat din rărunchi. Ştiam că bunica avea să înţeleagă, speram doar că aveau să înţeleagă şi profii mei.

A răspuns de la primul apel.

— O, Pasăre Zoey! Ce mă bucur că ai sunat!

— Bunico, îmi pare rău că te sun aşa de târziu. Ştiu că dormi şi nu-mi place să te trezesc, m-am scuzat.

— Nu, u-we-tsi-a-ge-ya, nu dormeam. M-am trezit cu multe ore în urmă din cauza unui vis în care apăreai tu şi de atunci sunt trează şi mă rog.

Familiarul cuvânt cherokee pentru „fiică“ mi-a dat un

sentiment de dragoste şi de siguranţă şi dintr-odată mi-am dorit ca plantaţia ei de levănţică să nu fie la o oră şi jumătate de Tulsa. Îmi doream s-o pot vedea acum şi s-o las să mă ia în braţe şi să-mi spună că toate or să se rezolve, exact cum făcea când eram mică şi stăteam cu ea după ce s-a măritat mama cu cretinul de taică-miu vitreg şi a devenit o nevastă superbisericoasă.

Dar nu mai eram mică şi bunica nu mai putea să-mi alunge problemele cu o îmbrăţişare. Deveneam Mare Preoteasă şi lumea conta pe mine. Nyx mă alesese şi trebuia să învăţ să fiu puternică.

— Drăguţă, ce este, ce s-a întâmplat?

— Nimic, bunico, sunt bine, am asigurat-o iute, pentru că nu puteam să sufăr să-i aud îngrijorarea din glas. Numai că Alrodita a mai avut o viziune şi apăreai şi tu în ea.

— Iar sunt în pericol?

Nu mi-am putut reţine un zâmbet. Păruse îngrijorată şi supărată când se gândise că se poate să fie ceva în neregulă cu mine, dar când era doar ea în pericol, părea tare şi gata să înfrunte lumea. Ce mult o iubesc pe bunica!

— Nu, nu cred, am răspuns.

— Nici eu, a spus şi Afrodita.

— Afrodita spune că nu eşti în pericol, cel puţin nu în clipa asta.

— Hm, asta-i bine, a zis bunica pe un ton hotărât.

— Absolut, dar, bunico, chestia e că de data asta nu înţelegem la ce se referă viziunea Afroditei. De regulă, apare un avertisment foarte clar, dar de data asta nu te-a văzut decât pe tine cu o hârtie în mână pe care era un poem şi a simţit că trebuie să copieze poemul ăla.

Nu am suflat o vorbă despre faptul că îl copiase cu scrisul bunicii, pentru că mi se părea că devin şi mai ciudate lucruri care erau şi aşa ciudate.

— Şi aşa a făcut, dar nu are sens şi nu ne spune nimic niciuneia dintre noi.

— Poate că ar trebui să mi-l citeşti mie, poate că eu îl recunosc.

— Da, aşa ne-am gândit şi noi. Bun, fii atentă.

Afrodita a ridicat pe nevăzute hârtia pe care era poemul, iar eu am început să citesc:

Străbunul somn de veghe doarme
Când sânge sacru, puternic, musteşte din pământ
Semnul grăit-a; Regina Tsi Sgili cheamă la arme

Aici bunica m-a oprit.

— Se pronunţă t-si s-gi-li, a spus ea, accentuând ultimul cuvânt cu un glas chinuit şi abia şoptit.

— Bunico, te simţi bine?

— Continuă, u-we-tsi-a-ge-ya, mi-a spus, redevenind ea însăşi. Am continuat să citesc şi am repetat ultimul rând cu pronunţia corectă:

Semnul grăit-a; Regina Tsi Sgili cheamă la arme
Iar el se-nalţă din al său mormânt.

Când mâna morţii din strânsoare-l va scăpa,
El, crâncenă splendoare, cumplită-nfăţişare
În fruntea lor din nou se va-ntrupa
Femeile-mblânzi-va mâna distrugătoare.

Cântecul lui Kalona sună dulce,
Prin foc şi gheaţă vărsăm sânge.

Bunica a respirat greoi şi a strigat:

— O, Mare Spirit, ocroteşte-ne!

— Bunico! Ce e?

— Mai întâi Tsi Sgili şi apoi Kalona. E rău, Zoey. E foarte, foarte rău.

Frica din glasul ei mă speria de-a dreptul.

— Ce e aia Tsi Sgili şi Kalona? De ce e aşa de rău?

— Ştie poemul? a întrebat Afrodita, ridicându-se în capul oaselor şi luându-şi cârpa de pe faţă. Am observat că ochii ei începeau să pară mai normali şi că îşi mai recăpătase culoarea din obraji.

— Bunico, te deranjează dacă te pun pe difuzor?

— Nu, sigur că nu, Pasăre Zoey.

Am apăsat pe buton şi m-am dus să mă aşez pe pat lângă Afrodita.

— Gata, eşti pe difuzor, bunico. Nu suntem aici decât eu şi

cu Afrodita.

— Afrodita şi cu mine, m-a corectat ea instantaneu.

— Scuze, bunico, „Afrodita şi cu mine“.

— Doamnă Redbird, recunoaşteţi poemul? a întrebat Afrodita.

— Draga mea, poţi să-mi spui „bunico“. Nu, nu-l recunosc, adică nu l-am mai citit până acum, dar am auzit de el sau, cel puţin, am auzit mitul transmis din generaţie în generaţie de neamul meu.

— De ce te-a speriat chestia cu Tsi Sgili şi Kalona? am întrebat.

— Sunt demoni cherokee, spirite din cele mai rele. Bunica a şovăit şi am auzit pe fundal că scotocea ceva. Zoey, am să aprind mănunchiul de ierburi înainte să continuăm discuţia despre creaturile astea. Am să folosesc salvie şi levănţică şi am să vânturfumul cu o pană de porumbel în timp ce vorbim. Pasăre Zoey, îţi sugerez să faci acelaşi lucru.

Dintr-odată m-a cuprins uimirea. Arderea de ierburi era practicată de sute de ani în ritualurile cherokee, mai ales când se impunea curăţirea, purificarea sau protecţia. Bunica se îmbălsăma cu fum de ierburi şi se purifica în mod regulat, crescusem cu credinţa că era o modalitate prin care aducea mulţumire Marelui Spirit şi prin care îmi menţineam spiritul curat, dar niciodată în viaţa mea bunica nu simţise nevoia să ardă ierburi când pomenea pe cineva sau ceva.

— Zoey, ar trebui să faci şi tu asta acum, a spus bunica serios.

Capitolul 22

Ca întotdeauna, când bunica îmi spunea să fac ceva, mă executam.

— Bine, am plecat. Am un mănunchi de ierburi la mine în cameră. Dau o fugă să-i iau.

— I-am aruncat Afroditei o privire, a dat din cap la mine şi a fluturat din mână spre uşă.

— Ce ierburi? a întrebat bunica.

— Salvie albă şi levănţică. E cel pe care îl ţin în sertarul cu tricouri, am spus.

— Bine, bine. E bine aşa. Este personal, dar magia lui încă nu a fost răspândită. Bravo.

Am venit iute înapoi în camera Afroditei.

— M-am ocupat eu de partea cu suportul, a spus Afrodita şi mi-a dat un bol de culoarea lavandei, decorat cu struguri în relief şi cu o viţă-de-vie care pleca în vârtejuri în jurul lui. Era superb şi părea scump şi vechi. A ridicat din umeri.

— Mda, e scump.

Mi-am dat ochii peste cap şi am spus:

— Gata, am şi bolul, bunico.

— Ai pană? De la o pasăre care transmite linişte, ca porumbelul, sau de la o pasăre care oferă protecţie, de exemplu şoimul, sau un vultur ar fi mai potrivit.

— Ăă, nu, bunico. Nu am pene pe aici, am spus şi m-am uitat întrebătoare la Afrodita.

— Nici eu n-am, a răspuns ea.

— Nu contează, ne descurcăm. Eşti gata, Pasăre Zoey?

Am agitat mănunchiul din ierburi uscate legate strâns, până când flacăra s-a stins şi din el a început să plutească alene fumul. Apoi l-am pus în bolul purpuriu şi l-am aşezat între noi.

— Sunt gata. Fumegă exact cum trebuie.

— Agită-l împrejurul tău. Fetelor, trebuie să vă concentraţi amândouă pe ocrotire şi pe spirite pozitive. Gândiţi-vă la zeiţa voastră şi la cât de mult vă iubeşte.

Am făcut ce ne-a zis bunica şi am captat amândouă delicat fumul în jurul nostru cu mâinile în timp ce îl inspiram încetişor.

Malefica a strănutat, a mârâit, a sărit de pe pat şi s-a făcut nevăzută în baia Afroditei. Nu pot să spun că-mi părea rău că a plecat.

— Acum ţine bolul aproape de tine şi ascultă-mă cu atenţie, a spus bunica. Am auzit-o inspirând de trei ori pentru purificare, apoi a continuat: Mai întâi de toate trebuie să ştiţi că Tsi Sgili sunt vrăjitoare cherokee, dar nu vă lăsaţi păcălite de termenul „vrăjitoare“, pentru că ele nu urmează obiceiurile paşnice şi frumoase ale cultului Wicca şi nu sunt nici preotesele înţelepte care o slujesc pe Nyx, pe care le cunoaşteţi şi le respectaţi. O Tsi Sgili trăieşte ca o paria, departe de trib. Sunt cu totul şi cu totul malefice. Le place să ucidă, se delectează cu moartea. Au puteri nemaiîntâlnite, conferite de frica şi de

durerea victimelor lor. Se hrănesc din moarte şi pot să tortureze şi să ucidă cu ane li sgi.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, bunico.

— Asta înseamnă că citesc gândurile şi pot ucide cu mintea.

Afrodita s-a uitat la mine, privirile ni s-au petrecut şi îmi era evident că ne gândeam la acelaşi lucru: Neferet poate citi gândurile.

— Cine este regina asta despre care se vorbeşte în poem? a întrebat Afrodita.

— Nu ştiu nimic despre nici o regină Tsi Sgili. Sunt fiinţe solitare şi nu cunosc ierarhii, dar nu mă pricep prea bine la asta.

— Şi Kalona este una dintre Tsi Sgili? am întrebat.

— Nu. Kalona este mai rău, mult mai rău. Tsi Sgili sunt rele şi periculoase, dar sunt umane şi pot fi accesibile, asemenea oricărei fiinţe umane. Bunica a făcut o pauză şi am auzit că mai inspira de trei ori ca să se purifice. Când a vorbit din nou, a făcut-o pe un ton scăzut, de parcă îi era teamă să nu o audă cineva. Nu părea tocmai speriată, ci precaută şi foarte, foarte serioasă.

— Kalona era tatăl Imitatorilor de corbi, Kalanu Akyeliski, şi nu era uman. Îi numim demoni pe el şi pe descendenţii lui malefici, dar nu este corect. Cred că felul cel mai corect în care îl pot descrie pe Kalona este drept un înger.

Când bunica a rostit cuvintele „Imitatori de corbi“, m-a luat cu fiori, apoi am realizat ce altceva mai spusese şi am clipit uimită.

— Înger? Ca ăia din Biblie?

— Nu ar trebui să fie personaje pozitive? a întrebat şi Afrodita.

— Aşa ar trebui. Nu uitaţi că şi tradiţia creştină spune că Lucifer era unul dintre cei mai radioşi şi mai mândri îngeri, dar a căzut.

— Aşa e, uitasem de asta, a spus Afrodita. Deci Kalona ăsta era un înger care a căzut şi s-a transformat într-un personaj negativ?

— Într-un fel, da. În vechime, îngerii umblau pe pământ şi se împreunau cu oamenii. Multe popoare au legende despre vremurile astea. În Biblie sunt numiţi nephilimi, grecii şi romanii îi numeau zei din Olimp, dar indiferent de numele care li s-a dat,

toate legendele cad de acord în două privinţe: mai întâi, că erau frumoşi şi puternici, apoi că s-au împreunat cu fiinţele umane.

— Are logică, a spus Afrodita. Dacă erau aşa de cool, normal că femeile din specia umană voiau să umble cu ei.

— Da, erau fiinţe excepţionale. Poporul cherokee vorbeşte despre un înger anume, frumos peste poate. Avea aripi de culoarea nopţii şi putea lua forma unei fiinţe care semăna cu un corb uriaş. La început neamul nostru l-a primit ca pe un zeu coborât pe pământ. Îi cântam cântece şi dansam pentru el, recoltele ne erau bogate şi femeile, fecunde.

Dar puţin câte puţin lucrurile s-au schimbat şi chiar nu ştiu de ce. Sunt legende prea vechi şi prea multe dintre ele s-au pierdut în negura vremii. Eu presupun că este greu ca un zeu să trăiască printre noi, indiferent cât de frumos e.

Cântecul pe care îmi amintesc că îl cânta bunica mea spune că îngerul Kalona s-a schimbat când a început să se culce cu fecioarele tribului. Legenda pomeneşte că, după ce s-a culcat prima oară cu o fecioară, a înnebunit, simţea nevoia să aibă femei, râvnea neîncetat la ele şi în acelaşi timp le ura pentru dorinţa şi nevoia pe care i le trezeau.

Afrodita a pufnit şi a spus:

— Pun pariu că el era ăla care simţea dorinţă, nu ele. Nimeni nu-şi doreşte un afemeiat, indiferent cât de marfă e.

— Ai dreptate, Afrodita. Cântecul bunicii mele spune că fecioarele şi-au întors faţa de la el şi atunci s-a transformat într-un monstru. S-a folosit de puterea lui divină pentru a ne stăpâni bărbaţii în timp ce ne pângărea femeile. Şi, în tot acest timp, ura lui faţă de femei creştea cu o intensitate care era şi mai înspăimântătoare din cauza obsesiei lui faţă de ele. Am auzit vorbind mai demult o tămăduitoare bătrână şi spunea că, pentru Kalona, femeile cherokee erau ca apa şi aerul, şi hrana, viaţa lui, deşi ura faptul că avea nevoie disperată de ele.

A făcut din nou o pauză şi parcă-i şi vedeam aerul dezgustat de pe chip reflectându-i-se în glas în timp ce îşi continua povestea:

— Femeile pângărite au rămas însărcinate, dar majoritatea au dat naştere unor mortăciuni, greu de recunoscut ca fiind pruncii vreunei specii de pe pământ. Însă, din când în când, unul dintre prunci trăia, deşi era evident că nu era uman. Legendele spun că pruncii lui Kalona erau corbi cu ochi şi

mădulare de om.

— Îhh, corp de cioară şi picioare şi ochi de om? Ce scârboşenie, a spus Afrodita.

M-a luat cu fiori.

— Am tot auzit o grămadă de corbi în ultima vreme. Cred că unul dintre ei a încercat să mă atace. L-am lovit şi m-a zgâriat pe mână.

— Ce? Când? a izbucnit bunica.

— I-am tot auzit noaptea. Mi se părea ciudat că fac atâta gălăgie. Şi... şi noaptea trecută, ceva ce nu reuşeam să văd s-a agitat pe lângă mine, ca o pasăre invizibilă şi rea. Am lovit-o, apoi am fugit în şcoală şi am invocat focul ca să alunge frigul pe care îl lăsase.

— Şi a mers? L-a alungat focul? a întrebat bunica.

— Da, dar de atunci încoace mă tot simt privită.

— Imitatorii de corbi, a spus bunica cu un glas dur ca oţelul. Krau spiritele copiilor demoni ai lui Kalona.

— I-am auzit şi eu, a spus Afrodita palidă din nou. Chiar mă gândeam ce stresanţi au fost în ultimele câteva nopţi.

— De când a fost omorâtă profa Nolan, am spus.

— Cred că tot atunci am început şi eu să-i observ.

— Dumnezeule, bunico! Se poate să fi avut de-a face cu moartea profei Nolan şi a lui Loren?

— Nu, nu cred. Imitatorii de corbi şi-au pierdut trupul, nu le-a mai rămas decât spiritul, şi sunt foarte puţin periculoşi, doar pentru cei bătrâni şi pe patul morţii. Cât de tare te-au rănit la mână, drăguţă?

Mi-am coborât instantaneu privirea spre mâna mea fără niciun semn.

— Nu prea rău. Zgârietura a dispărut în doar câteva minute.

Bunica a ezitat, după care a spus:

— N-am mai auzit ca un Imitator de corb să poată răni un om tânăr şi plin de viaţă. Sunt creaturi rele, spirite ale întunericului cărora le face plăcere să îi necăjească pe cei vii şi să-i chinuie pe cei aflaţi pe patul morţii. Nu cred că pot cauza moarte unui vampir sănătos, dar ar putea fi atraşi în Casa Nopţii de moartea acelor vampiri şi au devenit, se pare, mai puternici datorită acestora. Ai grijă, sunt nişte creaturi cumplite, şi prezenţa lor este întotdeauna de rău augur.

În timp ce bunica vorbea, privirea îmi rătăcise înapoi la poem şi citeam întruna versul: „Când mâna morţii din strânsoare-l va scăpa.“

— Ce s-a întâmplat cu Kalona? am întrebat brusc.

— Până la urmă, dorinţa lui nestăpânită faţă de femei l-a dus la pierzanie. Războinicii triburilor au încercat ani de zile să-l înfrângă, dar pur şi simplu nu au putut. Era o creatură plămădită din mit şi magie, şi numai mitul şi magia îi puteau veni de hac.

— Şi ce s-a întâmplat? a întrebat Afrodita.

— Femeile Ghigua au convocat un sfat secret al tămăduitoarelor din toate triburile.

— Ce sunt femeile Ghigua? am întrebat.

— Este numele cherokee pentru Femeia Preaiubită a tribului. Este o tămăduitoare plină de har, meşteră la vorbe şi deseori apropiată de Marele Spirit. Fiecare trib alege una şi aceasta face parte din sfatul femeilor.

— De fapt, sunt Mari Preotese? am întrebat.

— Da, se poate spune şi aşa. Aşa că o Ghigua a convocat tămăduitoarele şi s-au întâlnit în taină în singurul loc în care Kalona nu avea să tragă cu urechea, într-o peşteră în inima pământului.

— De ce nu le auzea acolo? a întrebat Afrodita.

— Kalona avea o aversiune faţă de pământ, pentru că era o făptură a cerurilor, acela era lăcaşul său.

— Şi de ce Marele Spirit, sau mai ştiu eu ce, nu l-a trimis înapoi acolo? am întrebat.

— Liberul arbitru, a explicat bunica. Kalona a fost liber să-şi aleagă singur calea, asemenea ţie şi Afroditei.

— Uneori liberul ăsta arbitru e de tot rahatu’, am spus.

Bunica a râs, şi glasul vesel, familiar mie, m-a făcut să mă relaxez un pic.

— Aşa e uneori, u-we-tsi-a-ge-ya. Dar de data asta liberul arbitru al femeilor Ghigua ne-a salvat neamul.

— Ce au făcut? a întrebat Afrodita.

— Cu ajutorul magiei, au creat o fecioară atât de frumoasă, încât să-i fie imposibil lui Kalona să reziste.

— Au creat o fată? Adică au transformat pe cineva prin magie?

— Nu, u-we-tsi-a-ge-ya, vreau să spun că au creat o fecioară. Ghigua cu cel mai mare talent la olărit a plămădit din

lut o fecioară şi i-au pictat un chip frumos peste poate. Ghigua ţesătoare, cea mai dibace din toate triburile i-a ţesut păr lung şi negru, care îi cădea în valuri pe talia mlădioasă. Ghigua croitoreasă i-a făcut o rochie albă ca lumina lunii pline şi toate femeile au împodobit-o cu scoici, mărgele şi pene. Ghigua cea mai iute de picior i-a mângâiat picioarele şi a înzestrat-o cu sprinteneală şi Ghigua cea mai pricepută cântăreaţă din toate triburile i-a şoptit vorbe dulci şi blânde, dându-i cel mai dulce glas din câte existau.

Toate femeile Ghigua şi-au crestat palmele şi au făcut din sângele lor cerneala cu care i-au desenat pe trup simboluri ale puterii care reprezentau cele şapte Elemente Sacre: miazănoapte, miazăzi, răsărit, apus, înaltul cerului, inima pământului şi spiritul. Apoi s-au prins de mâini în jurul frumoasei păpuşi de lut şi, folosindu-se de puterile lor împreunate, i-au dat viaţă.

— Bunico, cred că glumeşti! Vrei să spui că femeile au adus la viaţă o păpuşă? am întrebat eu.

— Aşa spune legenda, a răspuns ea. Drăguţa mea, de ce e mai greu de crezut povestea asta decât aceea că o fată are puterea de a invoca toate cele cinci elemente?

— Hm, am făcut şi am simţit că mă îmbujorez când m-a mustrat. Cred că ai dreptate.

— Normal că are dreptate. Acum taci şi las-o să spună şi restul poveştii, a comentat Afrodita.

— Scuze, bunico, am mormăit.

— Pasăre Zoey, nu trebuie să uiţi că magia există cu adevărat, a spus bunica. Este periculos să uiţi asta.

— Am să ţin minte, am asigurat-o şi mă gândeam ce ironie era că tocmai eu mă puteam îndoi de puterea magiei.

— Ca să continui, a spus bunica, atrăgându-mi din nou atenţia asupra poveştii. Femeile Ghigua i-au dat viaţă şi o misiune femeii pe care au botezat-o A-ya.

— A, ştiu cuvântul ăsta. Înseamnă „eu“, am spus.

— Bravo, u-we-tsi-a-ge-ya. Au botezat-o A-ya pentru că fiecare pusese o parte din ea la alcătuire, pentru fiecare dintre femeile Ghigua era „eu“.

— E tare, a spus Afrodita.

— Femeile Ghigua nu au spus nimănui despre A-ya, nici soţilor lor, nici fiicelor lor, nici fiilor, nici taţilor lor. A doua zi la

răsărit au scos-o din peşteră şi au dus-o într-un loc de lângă un pârâu unde venea Kalona în fiecare dimineaţă să se îmbăieze şi îi şopteau tot timpul ce trebuie să facă.

Aşa că şedea acolo, în peticul de lumină matinală, îşi pieptăna părul şi cânta un cântec feciorelnic când a văzut-o Kalona şi, cum anticipaseră femeile, a fost cuprins de dorinţa obsedantă de a şi-o face a lui. A-ya a făcut ce fusese creată să facă. A fugit de Kalona cu o iuţeală magică şi Kalona a urmat-o. Dornic de ea, abia a şovăit un pic la gura peşterii în care aceasta a dispărut, şi le-a văzut pe femeile Ghigua urmându-l şi nici nu le-a auzit cântul magic şi blând. Kalona a prins-o pe A-ya în măruntaiele pământului, însă frumoasa fecioară, în loc să ţipe şi să se împotrivească, l-a primit cu braţe delicate şi trup ademenitor. În clipa în care a pătruns-o, trupul catifelat şi primitor a redevenit ce fusese înainte, ţărână şi spirit al femeii. Braţele şi picioarele ei s-au transformat în lutul care îl ţinea, spiritul ei, în nisipul mişcător care l-a făcut prizonier, în timp ce femeile Ghigua cântau şi invocau pe Maica Gea să ferece peştera, prinzându-l pe Kalona în capcana eternă a îmbrăţişării A-yei. Şi acolo a rămas până în ziua de azi, bine ferecat la sânul Geei.

Am clipit de parcă tocmai aş fi ieşit după mult timp din apă şi privirea mi s-a oprit asupra poemului care zăcea pe pat lângă bolul de culoarea lavandei.

— Şi cu poemul ce e?

— Povestea nu se sfârşeşte cu întemniţarea lui Kalona. În momentul în care mormântul lui a fost pecetluit, fiecare fiu al său, cumpliţii Imitatori de corbi, au început să cânte un cântec cu glas omenesc, în care îi promiteau lui Kalona că într-o bună zi avea să revină şi descriau răzbunarea cumplită pe care avea s-o reverse asupra fiinţelor umane, mai ales a femeilor. În zilele noastre nu prea se mai cunosc amănunte despre cântecul Imitatorilor de corbi. Chiar şi bunica mea cunoştea numai fragmente din el şi doar din versurile pe care i le şoptea bunica ei. Puţină lume voia să-şi amintească de acest cântec. Credeau că aduce ghinion să meditezi la asemenea grozăvii, deşi o parte însemnată din el a dăinuit, fiind transmisă din mamă în fiică, şi în el, vă spun sigur, se vorbea despre Tsi Sgili şi despre pământul însângerat, şi despre felul în care tatăl lor de o frumuseţe monstruoasă avea să se ridice din nou din morţi.

Bunica a ezitat în timp ce eu şi Afrodita priveam îngrozite poemul. Într-un târziu a spus: Mă tem că poemul din viziunea ta este cântecul pe care îl cântau corbii. Şi cred că este un avertisment că zeul Kalona este pe cale să se întoarcă.

Capitolul 23

— Este un avertisment, a spus Afrodita solemn. Toate viziunile mele sunt avertismente despre o tragedie care ar putea avea loc, şi asta nu este o excepţie.

— Cred că aveţi dreptate, le-am spus Afroditei şi bunicii.

— Şi viziunile Afroditei nu sunt avertismente care, dacă sunt luate în seamă, pot preveni accidente cumplite? a întrebat bunica.

Afrodita părea să se îndoiască, aşa că am răspuns eu în locul ei, cu o siguranţă pe care nu prea o simţeam:

— Da, aşa e. Viziunea ei te-a salvat, bunico.

— Şi pe mulţi alţi oameni care ar fi murit şi ei acolo pe pod în acea zi, a spus bunica.

— Tot ce trebuia să facem era să vedem cum să împiedicăm să aibă loc accidentul aşa cum l-a văzut ea, deci asta e tot ce trebuie să facem şi cu avertismentul ăsta, am spus.

— Sunt de acord, Zoey. Afrodita e mijlocul prin care Nyx vă transmite avertismente.

— Şi în acelaşi timp vrea să ne ajutaţi, a remarcat Afrodita. Pe dumneavoastră v-am văzut citind poemul. A ezitat, m-a privit şi am încuviinţat din cap, înţelegând ce altceva voia să-i spună bunicii. Când am copiat poemul, era scrisul dumneavoastră.

Am auzit cum bunicii i se tăia respiraţia.

— Eşti sigură?

— Mda, am confirmat. Am luat chiar şi o scrisoare de-a ta şi am verificat încă o dată. Categoric e scrisul tău.

— Atunci trebuie să recunosc faptul că Nyx vrea să joc şi eu un rol în asta, a zis bunica.

— Nici nu mă mir, am spus. Eşti singura femeie Ghigua pe care o cunoaştem.

— O, drăguţă! Nu sunt o femeie Ghigua. Întreg tribul votează pentru asta şi, în plus, nu a mai existat oficial nici o

femeie Ghigua de generaţii întregi.

— Eu v-aş vota, a spus Afrodita.

— Şi eu, am adăugat. Şi pun pariu că şi Damien şi gemenele. În plus, noi cam formăm un trib.

Bunica a râs.

— Nici prin gând nu mi-ar trece să mă opun voinţei tribului.

— Ar trebui să veniţi aici, a spus Afrodita deodată.

Am privit-o uimită şi a dat uşor din cap, dar tare serioasă. Mi-am ascultat instinctul şi mi-a fost clar, nu fără o strângere de inimă, că Afrodita avea dreptate.

— A, mulţumesc Afrodita, dar nu pot. Nu-mi place să-mi părăsesc plantaţia de levănţică. Vorbim la telefon şi ne trimitem mesaje ca să îi dăm de cap.

— Bunico, ai încredere în mine? am întrebat-o.

— Sigur că am încredere în tine, fiica mea, a răspuns ea fără ezitare.

— Trebuie să vii aici, am spus pur şi simplu.

A amuţit în telefon şi mai că o vedeam meditând.

— Îmi strâng câteva lucruri, a zis ea într-un final.

— Aduceţi şi nişte pene din alea, a spus Afrodita. Pun pariu că o să trebuiască să mai ardem ierburi.

— Am să aduc, copilă, a încuviinţat bunica.

— Vino acum, bunico, am spus şi nu puteam să sufăr sentimentul presant care mă copleşise.

— În noaptea asta, Pasăre Zoey? Nu pot să aştept câteva ore până se face dimineaţă?

— În noaptea asta. Parcă pentru a-mi întări spusele, Afrodita şi cu mine am auzit strigătul dătător de fiori, adânc, al unui corb. Era aşa de tare, de ziceai că se afla în sufrageria ei caldă şi ordonată, lângă ea. Bunico, eşti bine?

— Sunt spirite, u-we-tsi-a-ge-ya. Nu pot să-mi facă rău decât dacă sunt pe moarte, şi te asigur că nu sunt nici măcar pe aproape de moarte, a spus ea hotărâtă.

Mi-am amintit de frica paralizantă pe care mi-o treziseră dungile înţepătoare care îmi apăruseră pe mână şi nu eram prea convinsă că avea sută la sută dreptate.

— Grăbeşte-te, bunico. O să mă simt mai bine cu tine aici, am încheiat eu.

— Şi eu, a spus Afrodita.

— Ajung acolo în mai puţin de două ore. Te iubesc, Pasăre Zoey.

— Şi eu te iubesc, bunico.

Mă pregăteam să închid telefonul, când bunica a adăugat:

— Şi te iubesc şi pe tine, Afrodita. Se poate să fie a doua oară când îmi salvezi viaţa.

— La revedere. Ne vedem curând, a spus Afrodita.

Am închis telefonul şi, spre uimirea mea, am văzut-o pe Afrodita, care deja îşi recăpătase aproape complet albastrul pal al ochilor, cu lacrimi în ochi şi îmbujorată. A văzut că mă uit la ea şi şi-a şters ochii stânjenită.

— Ce? îmi place un pic bunica ta. Ce e rău în asta?

— Ştii, încep să cred că în adâncul tău se ascunde o Afroditǎ chiar de treabă.

— Hai, nu te înmuia toată. Imediat ce dau de ea, o înec în cadă.

Am râs.

— Nu crezi că ar trebui s-o iei din loc? Ai o grămadă de treburi.

— Ce? am făcut.

A oftat şi a spus:

— Trebuie să aduni gaşca de tocilari, să-i pui la curent cu treaba cu poemul şi altele şi să vezi unde o instalezi pe bunica ta, ceea ce înseamnă că trebuie să stabileşti cu Shekinah, pentru că nu cred că vrei să dai ochii cu Neferet, şi mai e şi faza cu camera de filmat pe care trebuie să-l pui pe Jack s-o instaleze în morgă. Hai, succes!

— Rahat, ai dreptate. Şi cât timp eu fac toate astea, tu ce învârţi?

— Eu mă odihnesc ca să fiu proaspătă şi să-mi pun mintea prodigioasă la contribuţie ca să dezleg misterul cu poemul.

— Deci, te bagi la somn?

— Cam aşa ceva, dar tu nu te întrista. Am reuşit să chiulim la toate orele azi, a spus ea.

— Ba tu ai reuşit să tragi chiulul pe toată linia, eu am reuşit să ajung la singura oră pe care o predă fostul meu, exact la timp cât să fac o improvizaţie jenantă şi de tot râsul cu el în faţa clasei.

— Mamăăă! Vreau detalii!

— Ia-ţi gândul, i-am aruncat peste umăr pe când ieşeam

pe uşă.

*

N-a fost prea greu să dau de Damien şi de gemene. Erau în sala principală a dormitoarelor şi se îndopau cu covrigei şi cu cartofi la cuptor (îhh! Ce porcărie că vampirii ăştia ne obligau să mâncăm sănătos). Mi-a fost clar că discutau despre mine, căci au amuţit cu toţii când m-au văzut şi apoi au început toţi să bălmăjească în acelaşi timp.

— A, iubire, tocmai am auzit despre faza cu Erik de la ora de artă teatrală, a spus Damien şi m-a bătut uşor, încurajator pe braţ.

— Mda, dar n-am auzit suficient, a intervenit Shaunee.

— Avem nevoie de amănunte chiar de la sursă, a spus Erin.

— Şi tu eşti sursa, a încheiat Shaunee.

Am oftat.

— Am făcut o scenă de improvizaţie, m-a sărutat, toată lumea a înnebunit, când a sunat de ieşire au plecat cu toţii, cu am rămas, nu m-a băgat în seamă, sfârşit.

— Nu, nu, nu, nu scapi tu doar cu câteva detalii, a intervenit Erin.

— Da, mai multe ne-a spus Becca. Ştii, geamăno, eu chiar cred că fata aia are bucurii la Erik al nostru, a spus Shaunee.

— Pe bune, geamăno? Să-i facem un bine lui Z a noastră şi să-i scoatem ăleia ochii? a întrebat Erin. N-am mai scos cuiva ochii de ani de zile.

— Sunteţi atât de prozaice, a remarcat Damien. Erik şi Zoey s-au despărţit; sau aţi uitat?

— Pardon da’ vocabularul tău mă pro-calcă pe pro-nervi, a replicat Erin.

— Pro-exact! a spus Shaunee.

— Rahat! Vreţi să terminaţi cu ciondăneala? Se întâmplă chestii naşpa rău, care-mi fac viaţa amoroasă de tot rahatul să pară şi mai ridicolă decât e. Acum mă duc să-mi iau o cola şi am să fac pe dracu-n patru să dau de nişte chipsuri pe bune în bucătărie. Cât timp eu mă ocup de asta, voi mişcaţi-vă fundurile în camera Afroditei, că trebuie să ne gândim la nişte chestii.

— Chestii? Ce fel de chestii?

— De-alea înfricoşătoare şi de sfârşit de lume cu care suntem atât de obişnuiţi, am spus.

Damien şi gemenele m-au privit câteva secunde, apoi au mormăit toţi trei:

— Marfă! Ne băgăm şi noi.

— A, Damien, am spus. Ia-l şi pe Jack, e şi el implicat în asta.

Mai întâi, Damien a părut surprins, apoi vesel şi apoi un pic trist.

— Z, are ceva dacă o aduce şi pe Ducesă? Nu-l scapă căţeaua niciun pic din ochi.

— Da, poate să vină cu ea. Dar avertizează-l că Afrodita şi-a luat pisică şi că e clona ei ciudată şi blănoasă.

— Îhh, s-au pornit gemenele.

Am clătinat din cap şi am dispărut în bucătărie, hotărâtă să nu-i mai las pe niciunul dintre ei să-mi facă probleme.

— Dumnezeule, mi se face rău! a spus Jack şi şi-a făcut aer, palid rău la faţă, aruncând întruna priviri spre ferestrele acoperite cu perdele grele. Ducesa, care stătea înghesuită în camera Afroditei între noi şi pisica ei mârâitoare, s-a sprijinit de el şi a scheunat.

Jack a fost primul care a rupt lunga tăcere aşternută după ce eu şi Afrodita i-am pus la curent cu viziunea ei, cu poemul şi cu povestea bunicii despre Tsi Sgili, Imitatorii de corbi şi Kalona.

— N-am mai auzit de ani de zile o poveste atât de înspăimântătoare ca asta, a şoptit Shaunee aproape fără suflu. Jur că e mai înspăimântătoare şi decât toate filmele din seria Saw, toate la un loc.

— Dumnezeule, geamăno! Pe mine Saw IV m-a băgat în sperieţi, a spus Erin. Dar ai dreptate, chestia asta cu Kalona e şi mai naşpa. Şi cred că a fost o idee bună să o chemi aici pe bunica ta, Z.

— Sunt de acord, geamăno, s-a băgat şi Shaunee în vorbă.

— Z, a spus Jack, numai când mă gândesc la corbii ăia oribili orăcăind la bunica ta cea drăguţă în timp ce stă în căsuţa ei de pe plantaţia de levănţică, departe, în pustietate, parcă mă ia cu tremurat.

— Drăguţ, a remarcat Afrodita. De parcă Zoey n-ar fi destul de speriată şi fără să simţi tu nevoia să răsuceşti cuţitul în rană.

— O, Dumnezeule! Scuză-mă, Zoey! a spus Jack cuprins deodată de remuşcări, prinzându-l pe Damien de o mână timp ce cu cealaltă o mângâia pe Ducesă, cu aerul că era gata-gata să izbucnească în lacrimi.

Mă aşteptam ca gemenele să se burzuluiască la Afrodita, ca de obicei, dar au făcut un schimb rapid de priviri şi apoi s-au întors spre mine.

— Scuze, Z, a spus Erin.

— Da, cotoroanţa, ăă, Afrodita, vreau să spun, are dreptate. Nu ar fi trebuit să te speriem cu chestia cu bunica ta, a intervenit şi Shaunee.

— Ei na! Tocmai mi-au dat dreptate Die Tembelen Gemenen? A zis Afrodita şi şi-a lipit dosul mâinii de frunte, prefăcându-se a leşină.

— Dacă te simţi mai bine aşa..., a spus Shaunee.

— Află că încă ne stai în gât, a încheiat Erin.

— Vreţi să nu scăpaţi din vedere faptul că Ducesa a trecut printr-o grămadă de porcării ieri? M-am ghemuit în faţa marelui labrador gălbui şi i-am cuprins faţa cu palmele. În ochi i se vedeau calmul şi înţelepciunea, ca şi când ar fi înţeles deja mult mai mult decât am reuşi noi să înţelegem vreodată. Eşti mai bună decât oricare dintre noi, nu?

Ducesa m-a lins pe faţă şi am zâmbit. Îmi amintea de Stark cel plin de viaţă şi de încredere şi m-a cuprins speranţa că poate avea să se întoarcă la căţeaua lui (şi la mine). Şi deşi asta mi-ar fi complicat şi mai tare existenţa, în acelaşi timp mă făcea să simt că lucrurile nu erau aşa de înspăimântătoare cum credeam eu. Atunci Damien mi-a spulberat iluziile.

— Dă-mi să văd poemul.

Tipic pentru premiantul clasei, a intrat direct în subiect, trecând cu vederea o parte însemnată a dramei.

Uşurată că mai aveam încă un creier care încerca să-i dea de cap, m-am ridicat şi i-am dat poemul.

— În primul rând, să ştii că e greşit să-l numeşti poem, a spus Damien.

— Bunica a zis că e cântec, am explicat.

— De fapt, nu e nici cântec, cel puţin după părerea mea.

Aveam mare respect faţă de părerile lui Damien, mai ales pe teme cu potenţial academic, aşa că am spus:

— Dacă nu e nici poem şi nici cântec, atunci ce e?

— Este o profeţie, a spus el.

— La dracu'! Are dreptate, a strigat Afrodita.

— Spre tristeţea mea, trebuie să-i dau dreptate, a zis Shaunee.

— Nenorociri şi moarte, într-un limbaj să te cruceşti... Mda, categoric e o profeţie, a spus Erin.

— Profeţie cam ca aia din Stăpânul Inelelor, despre întoarcerea regelui? a întrebat Jack.

— Da, exact aşa, a spus Damien şi i-a zâmbit.

Apoi s-au uitat cu toţii la mine.

— Cred că aşa e, am spus şi eu ce m-am priceput.

— Bine, hai să ne apucăm s-o descifrăm, a continuat Damien şi a început să studieze profeţia. Bun, deci are rimă abab cdcd ee şi e formată din trei strofe.

— Contează chestia asta? am întrebat. Adică, acum îi zicem profeţie, nu poem, şi întrebarea mea e dacă ne interesează chestia asta cu abab?

— Hm, nu sunt foarte sigur, dar e scrisă sub formă de poem şi bănuiala mea e că trebuie să aplicăm regulile din poezie ca s-o descifrăm.

— Da, are logică, am spus.

— Strofele din poezie corespund în general paragrafelor din proză, fiecare dintre ele are un subiect propriu, deşi trebuie să se potrivească cu restul pentru a forma un întreg.

— Ce băiat mi-am tras! s-a minunat Jack cu un zâmbet larg şi a îmbrăţişat-o pe Ducesa.

— Mamă, ce deştept e băiatul ăsta, a spus Shaunee.

— Îl duce mintea, a intervenit şi Erin.

— Numai când mă uit la el mă ia cu durere de cap, a spus Afrodita.

— Deci, trebuie să luăm mai întâi fiecare strofă în parte, nu? am întrebat eu.

— N-ar fi rău, a răspuns Damien.

— Citeşte cu glas tare, a spus Afrodita. A fost mai uşor de înţeles când Zoey l-a citit cu voce tare.

Şi-a dres glasul şi a citit prima strofă cu vocea lui excelentă.

Străbunul somn de veghe doarme.
Când sânge sacru, puternic, musteşte din pământ,

Semnul grăit-a; Regina Tsi Sgili-l cheamă la arme,
Iar el se-nalţă din al său mormânt.

— Este evident că „străbunul“ se referă la Kalona, a spus Damien.

— Şi Afrodita şi cu mine am tras deja concluzia că pământul ar putea musti de sânge din cauza cuiva care este omorât, de exemplu profa Nolan. Am făcut o pauză şi am înghiţit în sec. Ar fi trebuit să adaug „şi Loren“, dar nu reuşeam să-mi fac curaj şi să-i rostesc numele.

— Când am găsit-o era... era atât de mult sânge peste tot prin iarbă, încât nu îl înghiţise pământul, aşa că dădea impresia că pământul mustea de sânge, şi-a amintit Afrodita cu glas tremurător.

— Mda, chiar se putea spune că mustea pământul de sânge, i-am dat dreptate. Şi, dacă omul sau vampirul care fusese omorât era puternic, asta ar explica referirea la putere.

— Da, merge, mai ales dacă adaugi următoarele două versuri. E evident că toată chestia asta este pusă la cale de Regina Tsi Sgili, a avansat ideea Damien, s-a oprit, şi-a încreţit fruntea, apoi a adăugat: ştii, referirea asta ar putea să fie o păcăleală. Tsi Sgili pune la cale sau este cauza a ceea ce se întâmplă, dar sângele ei puternic este cel care face pământul să mustească de sânge şi îl deşteaptă din somnul lui.

— Îh, ce scârboşenie, a spus Shaunee.

— Şi cine e regina Tsi Sgililor? a întrebat Erin.

— Nu ştim sigur. Bunica nu ştia. De fapt, nu ştie mare lucru despre Tsi Sgili, decât că sunt periculoase şi că se hrănesc pe seama morţii, am spus.

— Bine, atunci trebuie să fim atenţi la o posibilă regină, a spus Damien.

— Deşi habar n-avem cine ar putea fi ea? a întrebat Shaunee.

— Ba avem ceva habar, a spus Erin. Bunica lui Zoey a spus că Tsi Sgili se hrănesc pe seama morţii, deci trebuie să fie cineva care devine mai puternic după ce moare cineva.

— Bunica lui Zoey a mai spus că deseori Tsi Sgili au ceva care se numeşte... ăă... ane li... cum îi zicea, Zoey? a întrebat Afrodita.

— Ane li sgi, am lămurit-o. Asta înseamnă că pot citi

gândurile. Am inspirat adânc şi am continuat în trombă. Cred că ştim cu toţii un vampir anume căruia i s-ar potrivi descrierea asta.

— Neferet, a şoptit Damien.

— Bun, ştim cu toţii că nu e ce pare a fi, a spus Erin.

— Dar oare asta înseamnă că este atât de malefică după cum pare a fi o Tsi Sgili? a întrebat Shaunee.

Afrodita şi cu mine am făcut schimb de priviri, apoi m-am hotărât şi am dat din cap.

— S-a îndepărtat de calea lui Nyx, a explicat Afrodita.

Gemenele au rămas fără suflu. Jack a strâns-o pe Ducesă în braţe şi jur că tipul a scâncit uşurel, ca un căţel.

— Eşti sigură? a întrebat Damien cu voce tremurătoare.

— Da, suntem sigure, am spus.

— Atunci sunt mari şanse ca regina din profeţie să fie Neferet.

Mi se întorcea stomacul pe dos pe măsură ce piesele puzzle-ului compuneau o imagine din ce în ce mai clară. Neferet s-a schimbat de când au murit profa Nolan şi Loren.

— Mărită zeiţă! Vrei să spui că a avut o legătură cu crimele alea cumplite? a strigat Jack cu glasul întretăiat.

— Nu ştiu dacă a avut vreo legătură cu ele sau pur şi simplu a profitat de efectele pe care le-au produs, am spus şi mi-a revenit în memorie scena dintre Neferet şi Loren la care fusesem martoră cu puţin timp înainte ca el să fie omorât. Fuseseră împreună, era evident, şi el fusese îndrăgostit de ea, dar ea se folosise de el ca să-mi vină de hac, îşi pusese iubitul să mă seducă şi să mă Impregneze. Cum era posibil să-l iubească şi să-l pună să facă treaba asta?

Dar dacă felul în care ştia ea să iubească era la fel de aiurea cum devenise ea? însemna asta că putea ucide ce pretindea că iubeşte?

— Dar toţi am crezut că Oamenii credinţei aveau legătură cu crimele, a spus Shaunee.

— Poate că asta voia regina Tsi Sgililor să credem, a spus Damien evitând să rostească numele lui Neferet, chestie care mi s-a părut deşteaptă.

— Ai dreptate. Mai întâi au fost crimele alea, apoi Afrodita a avut nişte viziuni nasoale, una după alta, în care eu eram omorâtă şi Neferet era implicată în cel puţin una dintre ele, apoi

mai are încă o viziune şi iese la iveală profeţia asta? E prea mare coincidenţa. Poate că ideea era să arate ca o crimă provocată de intoleranţa religioasă, am spus şi gândul mi-a zburat la călugăriţele de treabă pe care le cunoscusem şi care mă făcuseră să mă mai gândesc dacă toţi creştinii sunt nişte cretini înguşti la minte, chitiţi să se ia de toată lumea care crede în altceva.

— Când, de fapt, era o crimă comisă din dorinţa de a-şi arăta puterea, a spus Afrodita. Pentru că Neferet vrea să-l aducă la viaţă pe Kalona.

— Hai mai bine să îi zicem „regina“ pentru moment, nu? am spus iute.

Toată lumea a încuviinţat din cap, iar Afrodita a ridicat din umeri:

— N-am nimic împotrivă.

— Stai puţin. Profeţia ne-ar putea spune că moartea reginei face posibilă trezirea la viaţă a lui Kalona. Hai să spunem că o cunoaştem pe regina asta şi, dacă e cine credem noi, n-o văd pe ea să se sacrifice ca să lase pe altcineva la putere, a spus Damien.

— Poate că ştie doar o parte a profeţiei. Bunica a spus că nimeni nu a imortalizat cântecul Imitatorilor de corbi, că numai părticele din el se mai păstrează, deci se poate spune că s-a pierdut de un milion de ani.

— A, a făcut Afrodita.

Ne-am uitat cu toţii la ea.

— Ce e? am întrebat.

— Hm, poate greşesc, dar dacă, cine ştie cum, Kalona iese din mormânt sau cum vreţi să-l numiţi? Stă acolo de o grămadă de vreme. Dacă cumva pământul care îl ţine în strânsoarea lui îl scapă din mână? E nemuritor. Poate că poate să iasă de acolo şi să intre în minţile oamenilor. Nyx poate să facă aşa ceva, poate să ne şoptească diverse chestii. Dacă poate şi el să facă treaba asta?

— Şoaptă! Asta a spus Nyx, că Neferet ascultă de şoaptele altcuiva, am spus şi m-au cuprins fiorii la gândul ăsta şi la sentimentul care îmi spunea că suntem pe drumul cel bun.

— Ar fi logic ca cei la mintea cărora are cel mai repede acces să fie cei deschişi pe moarte şi spre rău, a spus Damien.

— De exemplu, la Tsi Sgili, a spus Erin.

— Mai ales la regina lor, a completat Shaunee.
— A, rahat! am exclamat.

Capitolul 24

— Bun, hai să trecem la următoarea strofă, a spus Damien, apoi a citit:

Când mâna morţii din strânsoare-l va scăpa,
El, crâncenă splendoare, cumplită-nfăţişare,
În fruntea lor din nou se va-ntrupa,
Femeile-mblânzi-va mâna-i distrugătoare.

— Şi apoi, normal, distihul de la sfârşit, a recitat Damien finalul:

Cântecul lui Kalona sună dulce,
Prin foc şi gheaţă vărsăm sânge.

— Din nefericire, mare parte din restul profeţiei nu e prea complicat de înţeles, a spus Erin. Ne-am holbat cu toţii la ea şi a continuat: Bine, recunosc, pentru că mă strângeţi cu uşa, că am învăţat şi eu ceva la cursul de poezie de semestrul trecut. Aşa că hăituiţi-mă! în orice caz, cu excepţia primului vers, tot ce spune e că o să dea iar iama în femei când s-o elibera.
— Dar în primul vers se spune cum se eliberează, a zis Damien. Mâna morţii îl scapă din strânsoare şi, dacă ne gândim la prima strofă, mâna aia o să cauzeze o vărsare de sânge atât de nasoală, încât pământul o să mustească de sânge.
— Exact, şi în prima strofă pare-se că persoana care o să facă pământul să mustească de sânge este regina Tsi Sgili. Dacă e cine credem noi, atunci chestia asta nu se potriveşte pentru că nu e moartă, am spus.
— Nu se poate să fie doar un simbol? Pentru că, pe bune, cum poate ceva care e deja mort să facă ceva să sângereze? Pur şi simplu nu are logică, motiv pentru care niciodată nu mi-a plăcut poezia, a spus Afrodita. În plus, hai să presupunem că toată zăpăceala se referă la o singură persoană şi că Tsi Sgili asta e moartă şi sângerează, deşi morţii nu sângerează sau, cel

puţin, nu prea mult timp după ce mor.

— O, nu! am spus realizând deodată la ce se referea profeţia, şi m-am aşezat pe pat pentru că mi se înmuiaseră genunchii.

— Zoey, ce-ai păţit? m-a întrebat Damien şi mi-a făcut aer cu hârtia.

— Dacă vomiţi la mine în pat, te omor, a spus Afrodita.

Nu am băgat-o în seamă şi l-am apucat pe Damien de un braţ.

— E Stevie Rae, ea a fost moartă şi acum e ne-moartă. Sângerează, sângerează o grămadă. În plus, poate să citească gândurile, pe lângă puterile importante pe care i le dă pământul. Dacă ea e regina?

— Şi are desen roşu. Exact ca-n povestea cu tipa aia tare pe care au făcut-o femeile Ghigua pentru Kalona, a spus Erin.

— Da, e o legătură aici, a recunoscut Shaunee.

— Stevie Rae! Dumnezeule! Stevie Rae! a exclamat Jack, chiar mai palid decât mine.

— Ştiu, dragule, ştiu. Nu e un mizilic, a spus Damien.

Afrodita mi-a căutat privirea:

Trebuie să fiu de acord cu teoria că ar putea fi Stevie Rae.

— Nu se poate. Stevie Rae era cumplită când îşi pierdea umanitatea, a zis Damien uşurel, meditând la asta. Dar s-a Transformat, şi acum a redevenit ea însăşi. Nu cred că poate fi ea regina Tsi Sgili, pentru că ea nu e malefică.

Afrodita s-a uitat chiorâş la mine, apoi a spus:

— Uite care e faza, Stevie Rae nu mai e ca înainte.

— Şi e logic să fie aşa, pentru că a trecut prin multe, am spus iute. Indiferent de situaţie, nu eram dispusă să cred că Stevie Rae era rea. Altfel, da, dar rea în niciun caz. Apoi mi-a trecut prin cap alt gând: Se poate ca unul dintre ceilalţi puşti dezgustători să fie Tsi Sgili. Tu ai spus chiar că sunt încă..., m-am oprit când am realizat într-un sfârşit că Afrodita îmi făcea semn să-mi ţin gura, timp în care Damien şi gemenele se holbau la mine cu gura deschisă.

— N-ai uitat că nu toată lumea ştie de puştii ceilalţi, nu? a spus Afrodita. Apoi şi-a dat ochii peste cap către prietenii mei rămaşi perplecşi. Ups! Ei, o las pe Zoey să se descurce. Hai, spune-le tocilarilor despre ciudaţi, Z!

Rahat, am uitat că nu ştiau de novicii cu semiluni roşii. Am

hotărât să fiu directă şi să le spun adevărul şi numai adevărul şi să scap odată. Şi dacă o dădeam în bară, mă puneam şi eu pe plâns.

— Bun, vă mai amintiţi de ceilalţi puşti care au murit?

Au dat din cap destul de reţinuţi.

— Mă refer la nasolul de Elliot şi la Elizabeth Fărănumedefamilie şi, mă rog, mai erau şi alţii.

Au dat din nou din cap.

— Ei bine, nu au murit, au păţit ce a păţit şi Stevie Rae, numai că altfel. Pe bune că e greu de explicat, am spus şi am ezitat, încercând să găsesc cuvintele potrivite. Dar, în esenţă, sunt încă în viaţă, semilunile lor albastre s-au făcut roşii şi stau în tuneluri cu Stevie Rae.

— În mod paradoxal, scumpul de Jack a fost cel care m-a salvat:

— Vrei să spui că asta e încă o chestie pe care nu puteai să ne-o spui pentru că nu voiai ca din greşeală să ne gândim la ea, şi Neferet, care categoric nu e dintre personajele pozitive, să tragă cu urechea la creierul nostru şi să afle că ştii?

— Jack, îmi vine să te sărut, am spus.

— Hi, hi, a chicotit Jack şi i-a „ciufulit" Ducesei urechile.

Apoi mi-am mutat privirea de la el la ceilalţi prieteni ai mei. Oare gemenele şi Damien aveau să treacă cu uşurinţă peste încă un lot de minciuni de-ale mele? Cei trei au făcut un schimb prelung de priviri.

Damien a vorbit primul:

— Neferet e în spatele chestiei ăsteia cu puştii morţi şi deveniţi zombi, nu?

Am ezitat, dornică să-i ţin departe de adevăr cât de mult posibil.

— Da, a spus Afrodita şi m-a scutit de necesitatea de a face o alegere. Categoric, Neferet e în spatele chestiei ăsteia. De-aia nu a vrut Zoey să vă spună despre ceilalţi puşti. Neferet e periculoasă, ea a vrut să vă ferească de pericol. A făcut o pauză şi m-a privit. Dar acum e prea târziu, trebuie să afle.

— Mda, am spus uşurel. Trebuie să aflaţi cu toţii.

— Bine, a spus Damien cu hotărâre. S-a întins şi l-a prins pe Jack de mâna cu care nu o mângâia pe Ducesă. E timpul să aflăm totul. Suntem pregătiţi şi nu ne e frică.

— Cel puţin, nu foarte tare, a spus Jack.

— Îhî, ştii doar ce amatoare suntem de bârfe de calitate, a zis Erin.

— Şi aici avem nişte bârfe de primă mână de la o sursă din interior, a intervenit şi Shaunee.

— Die Tembelen Gemenen, bârfa asta trebuie s-o ţineţi pentru voi, a spus Afrodita, evident dezgustată.

— E, na, de parcă noi n-am şti, a replicat Shaunee.

— Acum nu, dar mai târziu o să fie o bârfă cumplit de bună, a spus Erin.

— Bine, le-a întrerupt Damien. Spune-ne, Zoey.

Am tras aer în piept şi am vărsat tot. Despre prima dată când crezusem că văd „fantome“ şi care, până la urmă, se dovediseră a fi nasolul de Elliot şi Elizabeth Fărănumedefamilie (în care trebuise să arunc cu foc ca s-o liniştesc de tot, ca să pot apoi să-i scot pe Heath din tuneluri), care de fapt erau zombi. Le-am spus de tuneluri şi despre ce s-a întâmplat când l-am salvat pe Heath. Le-am spus de Stevie Rae, totul, le-am spus chiar şi despre faptul că era posibil ca Stark să devină zombi.

Când am terminat, asupra prietenilor mei se aşternuse o tăcere mormântală.

— Mamă! a exclamat Jack şi a privit-o pe Afrodita. Şi deci tu eşti singura care ştia despre chestia asta pentru că, cine ştie cum, vampirii nu-ţi pot citi gândurile?

— Da, a răspuns ea, şi-a îndreptat spatele şi şi-a tras privirea aia arogantă, semn că se pregătea ca toţi să sară pe ea, să-i spună că acum, că ştiau şi ei totul, ea putea să iasă din peisaj.

— Trebuie să-ţi fi fost foarte greu, mai ales că eram atât de răutăcioşi cu tine, a spus Jack.

Afrodita a clipit uimită.

— Mda, a spus şi Damien. Scuze pentru unele dintre chestiile pe care ţi le-am spus. Tu îi erai o bună prietenă lui Zoey chiar şi când noi nu eram.

— Subscriu, a spus Shaunee.

— Din nefericire, subscriu şi eu, a spus şi Erin.

Afrodita părea de-a dreptul şocată. I-am zâmbit larg şi i-am făcut iute cu ochiul. Nu am spus tare, dar se vedea treaba că devenea şi ea membră a găştii de tocilari.

— Bun, acum că ştiţi totul, avem o grămadă de treabă, am zis. Toţi şi-au îndreptat atenţia asupra mea. După cum a spus

Stevie Rae, trebuie să ne asigurăm că, dacă Stark se trezeşte, nu se întâmplă de faţă cu Neferet, care aşteaptă să-l transforme într-o slugă de-a ei.

— Îhh, s-a strâmbat Shaunee.

— Ce scârboşenie! Tipul chiar era bine, a zis Erin.

— Poate că încă e bine, a spus Jack, apoi a răsuflat zgomotos şi a pus mâna pe urechile Ducesei. Şi dacă ai de gând să vorbeşti despre el, cred că fie ar trebui să-i zicem J.S. sau să-i spunem numele pe litere, ştiţi, din respect pentru Ducesa.

Am privit-o pe aceasta în ochii ei căprui. Pentru o clipă, le-am căzut prizonieră şi jur că am văzut în ei suferinţă şi o bunătate adâncă, fără margini.

— Bine, o să-i spunem doar iniţialele, am încuviinţat, uşurată că, poate dacă îi spuneam doar iniţialele, nu aveam să mă mai gândesc că tocmai despre el vorbeam, şi atunci nu aveam să-mi mai amintesc cât de tare ne legaserăm unul de celălalt chiar înainte să moară.

— Aşa că, în loc să încercăm să şterpelim.... ăă... corpul lui J.S. şi să-l ascundem în dulapul lui Z sau mai ştiu eu pe unde, eu, desigur, am avut o idee mai bună, a spus Afrodita şi a făcut o pauză, ca să se asigure că toată lumea era atentă la ea. Am luat o cameră video pentru bebeluşi.

— A, super! a exclamat Jack. Am văzut ceva de genul ăsta zilele trecute la Dr. Phil. Doamne, era cumplit! O bonă îngrozitoare şi, dacă îmi permiteţi, grasă şi prost îmbrăcată, a fost filmată de o cameră din asta cum îl zvânta în bătaie pe un biet copilaş.

— Deci, ştii despre ele? a întrebat Afrodita.

— Îhî, a răspuns el.

— Bine, pentru că trebuie să te strecori în morgă, să instalezi camera şi apoi să îi aduci înapoi lui Zoey monitorul. Crezi că te descurci? a întrebat Afrodita.

Jack s-a albit la faţă.

— Morgă? Adică acolo unde ţin cadavrele?

— Nu te mai gândi aşa la ea, am spus iute. J.S. poate că doarme, mai puţin chestia cu respiratul.

— A, a făcut Jack, deloc convins.

— Te descurci? am întrebat teribil de uşurată că nu mă pricepeam la electronică şi că nu putea să-mi revină mie sarcina asta.

— Da, mă descurc, pe bune, a spus Jack hotărât şi a cuprins-o pe Ducesa cu braţul pe după gât.

— Bun, atunci problema e rezolvată. Cel puţin până se trezeşte, dacă se trezeşte, dar speram să am ceva zile la dispoziţie până să trebuiască să îmi bat capul cu toate implicaţiile. De fapt, îmi era greu să mă gândesc la Stark, aşa că am schimbat iute subiectul. Trebuie să ne întoarcem la profeţie. Tare mi-e teamă că versul în care spune „mâna morţii“ se referă la Stevie Rae.

— Eu tot nu cred că Stevie Rae poate fi implicată în renaşterea îngerului ăstuia căzut, a spus Damien.

— Dar mai sunt şi alţi vampiri din ăştia de tip nou, nu? a întrebat Jack.

— Nu sunt tocmai vampiri, am explicat. Stevie Rae este singura care s-a Transformat complet. Dar sunt câţiva novici de tip nou.

— Are mai multă logică să fie unul dintre ei, a spus Damien.

— Exact. Stevie Rae nu s-ar băga în cârd cu un tip malefic, a spus Erin.

— No, nici o şansă, i-a dat Shaunee dreptate.

Afrodita s-a uitat la mine şi am rămas amândouă tăcute.

— Da, da’ Zoey a spus că puştii ceilalţi sunt, hm, dezgustători, a spus Jack.

— Aşa şi e, a confirmat Afrodita. Sunt ca - a făcut o pauză, apoi chipul i s-a luminat - sunt cam ca nişte muncitori în construcţii, îh!

— Afrodita, nu văd care e problema cu muncitorii în construcţii, am spus exasperată.

— Ce? Aud ce spui, dar nu înţeleg o iotă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Adevărul e că, în prezent, novicii cu semiluni roşii ar putea fi dezgustători numai în lumea ciudată a Afroditei. Nu l-am mai văzut pe niciunul de când s-a Transformat Stevie Rae şi ea mi-a spus că e totul sub control şi că şi-au recăpătat umanitatea, aşa că am să mă abţin de la critici.

— Fie că sunt dezgustători sau doar dispreţuiţi pe motive de clasă socială de domnişoara Gossip Girl, eu cred că trebuie să fim cu ochii pe ei, a spus Damien. Trebuie să aflăm ce fac, cu cine vorbesc, ce gândesc. Dacă aflăm toate astea, vom şti în

acelaşi timp dacă demonul ăsta încearcă să ajungă la vreunul dintre ei şi să se folosească de ei în scopuri abominabile.

— Abo... ce? a spus Shaunee.

— Minabil şi mai cum? a intervenit şi Erin.

— Înseamnă îngrozitor de rău, le-a şoptit Jack gemenelor.

— Atunci e bine că vine Stevie Rae cu novicii ei cu semiluni roşii mâine la ritual, am anunţat.

Prietenii mei au rămas fără suflare.

M-am uitat la Afrodita, care a oftat.

— Nu mai am afinitatea faţă de pământ, a recunoscut ea. Apoi şi-a dus dosul mâinii la frunte şi şi-a şters-o, întinzând semiluna safirie falsă pe care şi-o desenase acolo. Nu mai sunt novice, sunt fiinţă umană.

— Mă rog, nu tocmai o fiinţă umană obişnuită, am adăugat, încă are viziuni, cum ne arată fără dubiu profeţia pe care a copiat-o. Şi încă mai este importantă pentru Nyx, am spus şi i-am zâmbit Afroditei. Am auzit-o pe zeiţă spunând asta cu gura ei.

— Asta sună ciudat rău! a spus Jack.

— E de-a dreptul pervers, a zis Shaunee.

— Şi nu se referă la sex, a completat Erin.

— Deci, asemenea lui Stevie Rae şi novicilor cu semiluni roşii, Afrodita este ceva de tip nou, a spus Damien gânditor.

— Aşa se pare, am încheiat eu.

— Lucrurile se schimbă, a reluat Damien uşurel. Ordinea lumii merge spre o fază nouă.

M-a luat cu fiori.

— Şi asta e bine sau rău?

— Nu cred că putem şti încă, a răspuns el. Dar cred că o să aflăm în curând.

— E înspăimântător, a spus Jack.

Mi-am privit prietenii, care păreau cu toţii speriaţi şi nesiguri, şi ştiam că asta nu avea să ne fie util. Trebuia să fim puternici, uniţi şi să credem unii în ceilalţi.

— Eu nu cred că este înspăimântător. Când am spus asta, ştiam că e ditamai minciuna, dar pe măsură ce vorbeam, începeam să cred din ce în ce mai tare. O Transformare poate fi o chestie ciudată, chiar perversă. Le-am zâmbit larg lui Damien şi lui Jack şi mi-au zâmbit la rândul lor şovăielnici. Dar e nevoie de Transformare pentru ca lucrurile să evolueze, pentru ca noi

să evoluăm. Gândiţi-vă, dacă nu era Transformarea asta, Stevie Rae ar fi moartă. Când mă copleşesc toate astea, mă gândesc aşa. În plus - am spus şi i-am privit pe toţi - ne avem unul pe celălalt. Şi Transformarea nu e aşa de rea când nu treci singur prin ea.

Încrederea din ce în ce mai mare de pe chipurile lor m-a făcut să mă gândesc că poate, într-o bună zi, aveam să devin o Mare Preoteasă bunicică.

— Şi care e planul? m-a întrebat Damien.

— Tu şi cu Jack trebuie să instalaţi camera video pentru bebeluşi în morgă. Credeţi că puteţi să faceţi chestia asta fără să vă prindă cineva? am întrebat.

— Cred că putem să creăm o diversiune, a spus Jack uşurel, plimbându-şi privirea de la Ducesa la Malefica; cât timp a durat „întâlnirea“, pisica mârâise ameninţătoare din baie la căţea. Dacă putem conta pe ajutorul Afroditei.

— Bine. Dacă pisica mea o să înfulece căţeaua, nu vreau să aud o vorbă despre chestia asta, chiar dacă S-t-a-r-k se trezeşte şi se enervează că de ce are labradorul lui botul ferfeniţă.

— Încearcă şi tu să creezi o diversiune, nu o baie de sânge, am spus.

— Aşa rămâne, au zis într-un glas Damien şi Jack.

— Am să mă duc la Shekinah să-i spun că bunica vine în vizită şi că trebuie să stea într-una dintre camerele de oaspeţi, am decis eu.

— Iar noi o să stăm la un kilometru de Neferet, a zis Erin.

— Subscriu, a spus şi Shaunee. Şi ar trebui să subscriem cu toţii, mai puţin Z şi Afrodita.

Mă pregăteam să deschid gura să-i dau dreptate, când Afrodita ne-a şocat pe toţi exclamând: „Nu!“

— Cum adică nu? Trebuie să ne ferim de Neferet. Dacă începe să tragă cu urechea la ce gândim noi, va şti că ştim cu toţii despre Stevie Rae şi despre puştii ceilalţi. — Şi dacă chiar este ea regina Tsi Sgililor, va fi pusă în temă că am aflat care e treaba cu ea, cu Imitatorii de corbi şi chiar cu Kalona, a confirmat Damien complet exasperat.

— Stai puţin. Spune-mi de ce crezi că nu ar trebui s-o evite pe Neferet, am întrebat-o pe Afrodita.

— Simplu. Dacă gaşca de tocilari o evită, Neferet o să

începă sigur să le asculte gândurile şi o să asculte ca lumea. Dar dacă Damien, Jack şi Die Tembelen Gemenen se poartă, ca de obicei, ca nişte habarnişti? Dacă nu o evită, ba poate chiar o caută, o salută, îi pun întrebări despre teme şi se prefac că nu le convine faptul că mâncarea e prea sănătoasă?

— Nici n-ar trebui să ne prefacem pe tema asta, a spus Jack.

— Exact, şi cât sunt prin preajma lui Neferet, hai să zicem că Jack nu se gândeşte decât la cât de stresant e să ai pe cap un câine trist, Damien se gândeşte la teme şi la ce ochi drăguţi are Jack. Iar gemenele se gândesc cum să facă să iasă tiptil din şcoală, ca să prindă reducerile de final de sezon de la Saks la încălţăminte, care, apropo, încep săptămâna viitoare.

— Pe bune? Încep deja? a exclamat Shaunee.

— Aş fi băgat mâna în foc că or să fie devreme anul ăsta. Din cauza furtunii ăleia cretine de zăpadă trebuie să crească vânzările, aşa că s-a zis cu programul obişnuit de reduceri, a spus Erin.

— Geamăno, avem o problemă, o mare problemă, a intervenit Shaunee.

— Vezi, dacă adunătura de tocilari şi de ciudaţi se poartă ca nişte capete seci, aşa cum crede Neferet în adâncul sufletului că sunt, nu o să intre în mai multe detalii, a încheiat Afrodita.

— Chiar crezi că Neferet ne consideră nişte capete seci? a întrebat Damien.

— Neferet mă subestimează la greu şi logic ar fi să vă subestimeze şi pe voi, am fost eu de acord.

— Dacă e adevărat, avem un mare avantaj, a realizat Damien.

— Asta până îşi dă seama de greşeală, a intervenit Afrodita.

— Hai să sperăm că durează ceva timp, am spus. Bun, eu mă duc după Shekinah. De acum înainte, cred că trebuie să stăm împreună cât de mult posibil. Ştiu că bunica a spus despre Imitatorii de corbi că sunt doar spirite, dar sunt aproape sută la sută sigură că unul dintre ei m-a atacat ieri, şi chiar m-a durut, să ştiţi. Pe lângă asta, îmi dau un sentiment naşpa. Bunica a mai spus că le pot face rău oamenilor în vârstă aflaţi pe patul morţii. Ei bine, dacă cumva Kalona devine mai puternic, şi la fel şi ei? Dacă pot să le facă rău şi oamenilor nu prea în vârstă şi nici pe

patul morţii?

— Mă bagi în sperieţi, a spus Jack.

— E bine, pentru că dacă eşti speriat, o să fii mai atent, am declarat eu.

— Nu prea vreau să-mi fie frică şi să dau târcoale pe lângă morgă, a recunoscut Jack.

— Nu uita, poate că doar doarme, l-a îmbărbătat Damien şi l-a cuprins pe Jack cu braţul. Hai s-o ducem pe Ducesa în camera mea şi să punem la cale planul cu diversiunea. S-a întors spre Afrodita. Tu vii cu noi, nu?

— O să vă folosiţi de pisica mea, a spus ea cu un oftat.

Nu era o întrebare, dar băieţii au dat din cap şi au rânjit.

— Ei bine, atunci vin cu voi. O lăsăm aici pe Malefica până când treaba e aranjată.

— Absolut, a spus Damien.

M-am uitat la gemene.

— Nu e cazul să vă spun să staţi împreună, nu?

— Nţ, a făcut Erin.

— Auziţi, dar dacă noi mai facem rost de ce ne trebuie pentru mănunchiurile de ierburi? a propus Shaunee.

— Bună idee. Nu poate fi rău să ne tămâiem camerele, am spus.

— De..., a început Shaunee.

— ...menţial, a continuat Erin.

— Dar staţi un pic, a intervenit Jack. Poate avem nevoie şi de voi ca să punem la cale diversiunea.

— Ştii că Belzebut nu e un pisoi prea cuminte, a spus Shaunee.

Jack a rânjit şi a dat din cap:

— Tocmai de-aia e perfect!

— Biata Ducesa, a compătimit-o Erin.

— Tu, Z, ce-o să faci? m-a întrebat Jack.

— Mă duc la Shekinah şi îi spun că bunica o să vină aici. Mi-am aruncat ochii la ceas. De fapt, cred că trebuie să ajungă din clipă în clipă.

— Bun, deci ştim cu toţii ce avem de făcut, aşa că hai să-i dăm drumul, a dat Damien startul.

Pe când porneam cu toţii spre uşă, Afrodita a rămas mai în urmă.

— Auziţi, vin şi eu imediat. Se pare că o să cam umblăm

împreună ceva timp.

— În ce rahat te-ai băgat de data asta, i-am spus cu un zâmbet.

Şi-a dat ochii peste cap, şi-a scos o oglinjoară din geantă şi, cu o mână de artistă, şi-a pus la loc desenul; în timp ce ieşeam în urma ei din cameră, dinspre ea se răspândea un şuvoi de mormăieli:

— Mmmda... viziuni cretine de la care mi se înroşesc ochii, tocilari pe post de prieteni, creaturi străvechi şi malefice... Abia aştept să văd ce mai e în program...

Capitolul 25

Pe când mergeam pe aleea care ducea de la dormitoarele fetelor spre clădirea principală a şcolii, am tras concluzia că n-ar fi prea înţelept din partea mea să mă duc la Shekinah crispată şi stresată, aşa că am inspirat de câteva ori ca să mă curăţ şi să mă calmez, să-mi adun gândurile şi mi-am spus să mă relaxez şi să mă bucur de noaptea frumoasă şi neaşteptat de caldă pentru anotimpul ăsta. Lumina felinarelor arunca umbre drăguţe pe copacii iernatici şi pe tufişuri, şi un vânt domol aducea aromă de scorţişoară şi de pământ dinspre covorul de frunze căzute pe jos. Grupuri de puşti mergeau încoace şi încolo între cele două clădiri, majoritatea la dormitoare sau spre zona mărginaşă a clădirii în care se afla cantina, şi vorbeau şi râdeau împreună. Mai mulţi mi-au strigat „bună“ şi unii m-au salutat respectuos. În ciuda problemelor pe care le aveam, realizam că eram optimistă pentru că nu eram singură în treaba asta. Prietenii mei erau alături de mine şi, după mult timp, în sfârşit ştiau totul. Nu mai minţeam şi nici nu încercam să fug, spuneam adevărul şi eram foarte, foarte fericită datorită acestui lucru.

Nala a păşit din umbră şi a venit la mine, aruncându-mi un „miorla-aau“ şi o privire încărcată de reproş. Fără să stea prea mult pe gânduri, mi s-a aruncat în braţe şi a trebuit să fac un efort ca s-o prind.

— Fată! Ai putea şi tu să anunţi! am spus, dar până la urmă i-am sărutat pata albă de pe botic, gâdilând-o în urechi. Am mers pe aleea pătată de umbre, îndepărtându-mă de partea campusului înţesată de elevi spre zona mai liniştită, în care se

aflau biblioteca şi dormitoarele profesorilor. Noaptea era chiar plăcută şi cerul limpede de Oklahoma era împânzit de stele scânteietoare. Nala şi-a cuibărit capul pe umărul meu şi torcea fericită, dar deodată am simţit-o crispându-se.

— Nala? Ce-ai păţit...?

Şi deodată am auzit. Era un singur corb care orăcăia şi care părea atât de aproape, încât aş fi reuşit să-i văd în umbrele adormite ale nopţii de lângă copacul cel mai apropiat. Ţipătul a fost reluat de un altul şi apoi de încă unul şi încă unul. Zgomotul ăsta banal era teribil de înfricoşător şi am înţeles de ce li se spunea Imitatori de corbi, pentru că, deşi îi puteai lua cu uşurinţă drept păsări normale, dacă îi ascultai cu mai multă atenţie, în strigătul lor suspect de pământesc auzeai ecoul morţii, al fricii şi al nebuniei. Briza până mai atunci călduţă şi dulce a lăsat locul unui vid de gheaţă, de parcă tocmai aş fi păşit într-un mausoleu, şi mi-a îngheţat sângele în vine.

Nala a sâsâit prelung şi ameninţător şi se uita fix peste umărul meu în întunericul care învăluia stejarii bătrâni, uriaşi, care de obicei erau atât de familiari şi de primitori, dar nu şi în noaptea asta. În noaptea asta erau adăpost pentru monştri. Instantaneu am grăbit pasul şi îi căutam înnebunită din priviri pe puştii care cu numai câteva clipe în urmă păreau să mă împresoare. Însă Nala şi cu mine am urmat cotul făcut de alee şi ne-am trezit complet singure cu noaptea şi cu tot ceea ce ascundea ea.

Corbii au orăcăit din nou, iar zgomotul ăsta mi-a ridicat părul pe braţe şi pe ceafă. Nala a mârâit din gât şi a sâsâit din nou. În jurul meu se auzeau zbateri de aripi, atât de aproape de mine încât simţeam vântul rece pe care îl creau în jurul meu. În clipa aceea am simţit mirosul. Duhneau a carne stricată şi a puroi, o duhoare cadaverică şi greţoasă, şi în gât am simţit o amărealã provocată de frică.

Noaptea s-a umplut şi de alte orăcăieli şi vedeam deja o pată de întuneric în bezna umbrelor fremătătoare. Am surprins ceva trecând fulgerător, ceva ascuţit şi ca un cârlig. Cum de era posibil să aibă ciocuri care luceau în lumina blândă a felinarelor dacă erau doar spirite? Cum era posibil ca spiritele să miroasă a mortăciune în putrefacţie? Şi dacă nu mai erau doar spirite, ce însemna asta?

M-am oprit, neştiind dacă ar trebui să fug în continuare sau să

mă întorc. Şi în timp ce stăteam acolo, îngheţată de panică şi de nehotărâre, pata neagră de lângă copacul cel mai apropiat a tremurat şi s-a aruncat asupra mea. Inima îmi bubuia dureroasă şi eram în pragul unei panici care mă îngheţa. Nu puteam decât să gâfâi de groază în timp ce se apropia. Cu aripile cumplite care trimiteau valuri de aer rece şi duhnind a putred, creatura s-a repezit la mine. Îl vedeam, pe faţa transformată a păsării vedeam ochii umani... şi braţele... braţele unui om cu mâini diforme, groteşti, înălţate, sub forma unor gheare jerpelite şi murdare. Creatura a deschis ciocul coroiat şi a ţipat la mine, cu limba ei bifurcată întinsă.

— Nu! am strigat şi m-am dat înapoi din faţa ei, ţinând bine în braţe pisica sâsâitoare. Pleacă! am spus, m-am întors şi am fugit.

Atunci m-a prins şi i-am simţit mâinile cumplit de reci înfipte în umerii mei. Am ţipat şi am scăpat-o pe Nala, care s-a ghemuit la picioarele mele şi mârâia la creatură. Aripile ei cumplite m-au cuprins, ţinându-mă prizonieră acolo, şi am simţit-o aplecându-se spre mine din spate într-un simulacru de îmbrăţişare. Şi-a lungit gâtul peste umărul meu şi şi-a dus ciocul în jurul gâtului meu, în locul în care pulsul mi se zbătea nebuneşte în gât. Stătea acolo şi a deschis ciocul suficient cât să-şi lase limba roşie şi bifurcată să se strecoare afară şi să guste din gâtul meu, de parcă m-ar fi savurat înainte să mă devoreze.

Eram de-a dreptul îngheţată de frică. Ştiam că avea să-mi taie gâtul. Viziunea Afroditei se adeverea, numai că era un demon cel care avea să mă omoare, nu Neferet! Nu! Zeiţă, nu! mi-a răsunat un ţipăt în minte. Spirite! Găseşte pe cineva care să mă ajute!

— Zoey? am auzit deodată vocea lui Damien într-o boare de vânt întrebătoare care se învârtejea în jurul meu.

— Damien, ajută-mă..., am reuşit să şoptesc întretăiat.

— Salveaz-o pe Zoey! a strigat Damien.

Un val violent de aer a împins creatura din spatele meu, dar tot a reuşit să-şi treacă ciocul pe gâtul meu. Pe când căzeam în genunchi, mi-am dus mâna la gâtul care mă ustura şi mă aşteptam să-mi simt sângele curgând fierbinte şi gros, dar nu era decât o dungă şi durea ca naiba.

Am auzit zbatere de aripi care se regrupau în spatele meu,

am sărit în picioare şi m-am răsucit. Dar de data asta vântul care îmi mângâia pielea nu mai era rece şi cu iz de mortăciune, ci îmi era familiar şi plin de forţa prieteniei lui Damien. Conştiinţa faptului că nu eram singură, că prietenii mei nu mă părăsiseră, a străpuns ceaţa paralizantă a panicii care îmi întunecase gândurile, asemenea sabiei răzbunătoare a unei zeiţe şi mintea paralizată a început să-mi meargă din nou. Nu mai conta dacă erau spirite, păsări monstruoase sau slugi ale lui Neferet sau ale dorinţelor ei bolnave. Aveam eu ac de cojocul lor.

M-am orientat rapid şi m-am întors în direcţia în care ştiam cu că era răsăritul. Apoi am ridicat amândouă mâinile deasupra capului, am închis ochii şi am blocat batjocura din glasurile aşa-ziselor păsări.

— Vântule! Bate tare, puternic, adevărat şi arată-le creaturilor ăstora ce înseamnă să atace pe cineva iubit de zeiţă! am spus şi mi-am aruncat mâinile înainte spre creaturile care puseseră stăpânire pe noapte. Am văzut-o pe cea mai apropiată, pe cea care încercase să-mi taie gâtul şi care fusese prima luată de pală. Vântul a ridicat-o în sus, apoi a dus-o departe şi a izbit-o de zidul de piatră care împrejmuia şcoala. S-a făcut mototol şi apoi a părut să se scurgă în pământ, făcându-se complet nevăzută.

— Toţi! am strigat cu un glas puternic, iar frica împrumutase forţă şi imperiozitate glasului meu. Zboară-i de aici! am spus, mi-am aruncat din nou mâinile înainte şi, spre sinistra mea încântare, orăcăielile batjocoritoare ale creaturilor care bântuiau prin copaci s-au transformat în ţipete de panică, după care s-au stins complet. Când am fost sigură că s-au dus, mi-am lăsat mâinile tremurătoare pe lângă corp.

— Vântule, îţi mulţumesc în numele zeiţei mele, Nyx. Te eliberez şi, te rog, spune-i lui Damien că acum sunt în siguranţă. Sunt bine.

Dar înainte ca vântul să plece, mi-a căutat faţa, mi-a mângâiat-o uşor şi în ea am simţit ceva mai mult decât prezenţa lui Damien. În briza zăbovitoare am simţit deodată o undă limpede de căldură, mi-a amintit de Shaunee printr-o uşoară aromă de mirodenii şi un aer efervescent, alături de mirosul unei ploi uşoare de primăvară dătătoare de viaţă, care ştiam că fusese trimisă de Erin. Cele trei elemente ale prietenilor mei s-

au întrepătruns şi vântul s-a transformat într-o briză tămăduitoare care mi-a înconjurat gâtul asemenea unei eşarfe de mătase, alinând usturimea de pe gât lăsată de Imitatorul de corbi. Când durerea a dispărut complet, vântul s-a risipit cu delicateţe, luând cu sine căldura focului şi atingerea benefică a apei, lăsând în urmă doar pacea nopţii şi liniştea.

Am ridicat mâna şi mi-am trecut degetele pe gât. Nimic. Nu era nici măcar o zgârietură acolo. Am închis ochii şi am înălţat în gând către Nyx o rugăciune de mulţumire pentru prietenii pe care mi-i dăduse. Cu ajutorul lor depăşisem una dintre viziunile Afroditei în care muream. Trecuse una... mai rămânea încă una...

Am luat-o pe Nala, am lipit-o de mine, am pornit în grabă pe alee, încercând să opresc tremurul care încă îmi scutura corpul.

*

Eram cutremurată şi surescitată la maxim şi, când instinctul mi-a spus că nu e bine să mă vadă cineva în momentul ăsta, am invocat spiritul în timp ce intram în clădirea şcolii şi m-am învăluit în linişte şi umbră. Aşa că am străbătut nevăzută holurile în general pustii ale şcolii. Era ciudat să fac chestia asta în şcoală, dar mi-a dat un sentiment de detaşare, ca şi când mi-aş fi ascuns nu doar trupul, ci şi gândurile şi, treptat, pe când mă îndreptam spre sala de consiliu, teama şi sentimentul victorios care fremătau în adâncul meu s-au liniştit şi am început să respir cu mai multă uşurinţă.

Deşi nu fusese tocmai mâna lui Neferet cea care încercase să-mi taie gâtul, ştiam în adâncul sufletului că ceea ce tocmai evitasem fusese moartea mea sau, cel puţin, prevestirea acesteia. Dacă Damien ar mai fi fost supărat pe mine, nu cred că aş fi putut să trec de groaza semănată de Imitatorii de corbi şi să ajung la elemente ca să mă protejeze. Şi, deşi nu-mi pusese Neferet cuţitul la gât, nu puteam să nu mă gândesc că era, cum-necum, amestecată în toată treaba asta.

Vă întrebaţi dacă îmi mai era frică? Normal!

Dar cel puţin respiram încă şi eram mai mult sau mai puţin întreagă. (Bine, eram invizibilă în momentul de faţă, dar totuşi.) Puteam să-i înfrâng din nou pe Imitatorii de corbi? În forma pe

care o aveau în prezent, o parte spirit şi o parte corp, da, cu ajutorul prietenilor mei şi al elementelor.

Puteam oare să-i înfrâng dacă erau pe deplin formaţi şi aveau toată forţa pe care o puteau aduna?

M-a luat cu tremur; numai gândul ăsta mă umplea de groază.

Aşa că am făcut ce ar face orice copil întreg la minte, m-am hotărât să mă gândesc mai târziu la chestia asta. O frântură dintr-un citat mi-a apărut în minte, ajunge zilei răutatea ei, şi, pe când mă afundam din plin în minunatul tărâm al negării, i-am dat de lucru creierului încercând să-mi dau seama unde citisem chestia asta.

Am plutit în sus pe scări fără zgomot, spre sala de consiliu care era peste drum de bibliotecă, unde mă gândeam că aveam să dau probabil de Shekinah. Însă în holul din faţa sălii am auzit vocea bine-cunoscută şi m-am bucurat peste poate că îmi urmasem instinctul de a mă face invizibilă.

— Deci recunoşti şi tu că ai simţit asta? Ai avut sentimentul că ceva nu e în regulă?

— Da, Neferet. Recunosc, am simţit că e ceva ciudat în şcoală, dar dacă îţi aduci aminte, eu m-am opus foarte tare achiziţionării campusului de la călugării din Cascia Hali, acum cinci ani.

— Aveam nevoie de o Casă a Nopţii în această zonă a ţării, a insistat Neferet.

— Şi acesta este argumentul care a cucerit Consiliul şi l-a convins să o deschidă. Nu am fost de acord cu asta atunci şi încă nu sunt de acord. Crimele care au avut loc recent demonstrează pur şi simplu că nu ar trebui să fim aici.

— Crimele care au avut loc recent demonstrează că e nevoie de prezenţa noastră şi mai fermă aici şi în întreaga lume! a izbucnit Neferet. Am auzit-o inspirând adânc, de parcă s-ar fi străduit foarte tare să se stăpânească. Când a vorbit din nou, glasul ei era mult mai potolit. Sentimentul ciudat despre care vorbeam nu are nimic de-a face cu reticenţa de a deschide o şcoală. Este diferit, are ceva malefic şi a devenit şi mai intens în ultimele luni.

S-a lăsat o tăcere lungă înainte ca Shekinah să-i răspundă:

— Simt ceva malefic aici, dar nu pot să-l definesc prea bine. Pare ascuns, învăluit în ceva necunoscut mie.

— Cred că mie îmi e cunoscut, a spus Neferet.

— Ce bănuieşti?

— Am ajuns să cred că e un rău ascuns, învăluit sub forma unui copil, şi de aceea va fi foarte greu de dat în vileag, a răspuns ea.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Neferet. Insinuezi că unul dintre novici ascunde ceva malefic?

— Nu vreau să spun asta, dar asta am ajuns să cred, a afirmat Neferet cu glasul copleşit de tristeţe, de parcă i-ar fi fost foarte greu să recunoască ceea ce spunea, gata-gata să izbucnească în lacrimi.

Ştiam că juca teatru.

— Repet întrebarea, ce bănuieşti?

— Nu este un „ce“, ci un „cine“. Shekinah, sora mea, mă doare în suflet să spun asta, dar răul profund pe care l-am simţit, pe care l-ai simţit şi tu, a început să se formeze şi să se intensifice la venirea în Casa Nopţii a unei eleve anume, a zis ea. A făcut o pauză şi, deşi ştiam ce avea să spună, spre uluiala mea chiar a spus asta: Mă tem că Zoey Redbird ascunde un secret cumplit.

— Zoey! Bine, dar este cea mai talentată novice din istorie. Nu numai că niciodată nu a mai avut o novice puterea celor cinci elemente, dar nici o altă novice nu a mai fost vreodată înconjurată de atâţia alţi novici deopotrivă de plini de har. Fiecare dintre prietenii ei poate stârni unul dintre elemente. Cum se poate să fie atât de plină de haruri şi să ascundă o forţă malefică? a întrebat Shekinah.

— Nu ştiu! a spus Neferet cu glasul întretăiat şi îmi dădeam seama că plângea. Sunt mentorul ei. Îţi dai seama cât mă doare să gândesc măcar lucrurile acestea, darămite să le mai şi spun?

— Ce dovezi ai pentru ceea ce crezi? a întrebat Shekinah şi mă bucuram să aud că nu părea prea convinsă că Neferet descoperise ceva.

— Un adolescent care a fost iubitul ei aproape că a fost ucis de către spiritele pe care le-a invocat ea la câteva zile după ce a fost Însemnată.

Am clipit uimită. Heath şi cu mine fuseserăm iubiţi? Da’ de unde, şi Neferet ştia prea bine asta. Şi nu eu invocasem spiritele malefice, ci Afrodita. Aşa e, aproape că îl înfulecaseră pe Heath,

hm, şi pe Erik, dar, cu ajutorul lui Stevie Rae, al lui Damien şi al gemenelor, le alungasem.

— Apoi, la mai puţin de o lună, alţi doi adolescenţi, din nou fiinţe umane, care să spunem că îi erau prieteni intimi, au fost răpiţi şi ucişi cu brutalitate şi găsiţi fără picătură de sânge în ei. Un al treilea băiat, o altă fiinţă umană apropiată ei, a fost şi el răpit. Întreaga comunitate a fost înnebunită, şi în momentul ăla Zoey l-a „salvat“ pe băiat.

Dumnezeule! Neferet răstălmăcea totul şi minţea de îngheţau apele! Puştii ăia zombi îngrozitori îi omorâseră pe cei doi fotbalişti de la echipa Union şi nu-mi fuseseră absolut deloc prieteni intimi! Da, îl salvasem pe Heath (of!), dar îl salvasem de slugile ei oribile şi amatoare de sânge (nu că ar fi ceva în neregulă la treaba asta).

— Altceva? a întrebat Shekinah. Mă bucuram să constat că glasul ei îşi păstrase calmul şi că nu părea convinsă că Neferet avea dreptate în privinţa mea.

— Îmi este foarte greu să admit această ultimă parte: Patricia Nolan o considera specială pe Zoey şi au petrecut destul de mult timp împreună înainte să fie ucisă.

Îmi zumzăia creierul. Normal că o plăcusem pe profa Nolan şi cred că şi ea mă plăcea pe mine, dar nu mă considera specială şi nici nu petrecusem mult timp cu ea.

Atunci am înţeles de ce urma să mă mai acuze, deşi abia îmi venea să cred.

— Şi am motive să cred că Zoey devenise iubita lui Loren Blake chiar înainte ca acesta să fie şi el ucis. De fapt, sunt sigură că cei doi se Impregnaseră, a izbucnit Neferet, cu un suspin întretăiat.

— De ce nu ai spus nimic despre asta Consiliului? a întrebat Shekinah cu tărie.

— Ce era să le spun? Că eu cred că cea mai plină de har novice dintre toţi novicii a intrat în slujba răului? Cum aş putea acuza o fată de aşa ceva fără să am probe, ci bazându-mă doar pe coincidenţe, presupuneri şi instinct?

Ha, exact asta făcea în momentul de faţă!

— Dar, Neferet, dacă un novice are o relaţie cu un profesor, este datoria Marii Preotese să pună capăt acestei situaţii şi să aducă faptul în atenţia Consiliului.

— Ştiu, a spus Neferet plângând încă. Am greşit. Ar fi

trebuit să spun ceva. Poate că, dacă o făceam, aş fi putut împiedica moartea lui.

S-a lăsat tăcerea, apoi Shekinah a spus:

— Tu aveai o relaţie cu Loren, nu?

— Da! a suspinat Neferet.

— Îţi dai seama că asta ţi-ar putea influenţa negativ părerea despre Zoey?

— Îmi dau seama, a răspuns ea şi am auzit-o încercând cu „vitejie" (bleah!) să-şi vină în fire. Şi este un alt motiv pentru care am ezitat să spun cuiva despre bănuielile mele.

— I-ai citit gândurile? a întrebat Shekinah.

Am aşteptat cuprinsă de fiori răspunsul lui Neferet.

— Am încercat, dar nu-i pot citi gândurile.

— Dar prietenilor ei? Celorlalţi novici cu afinităţi.

Rahat, rahat, de trei ori rahat!

— I-am verificat din când în când, dar nu am găsit nimic care să mă îngrijoreze. Deocamdată.

Am auzit-o pe Shekinah oftând.

— Ce bine că stau aici tot restul semestrului! Am să fiu şi eu atentă la Zoey şi la ceilalţi novici. Se prea poate, şi sunt mari şanse în privinţa aceasta, ca Zoey să fie prinsă în aceste evenimente, pentru că într-adevăr este o tânără foarte puternică şi talentată. Se poate ca nu ea să fie cauza, ci să fi fost trimisă de Nyx să alunge răul care nu are nici o legătură cu ea.

— Sper sincer să fie aşa, a încheiat Neferet.

Ce mincinoasă împuţită!

— Dar să fim atente la ea, foarte atente, a spus Shekinah.

— Ai grijă ce favoruri îţi cere, a avertizat-o Neferet.

Poftim? Favoruri? Nu-i cerusem nici o favoare lui Neferet! Apoi, cu o tresărire, am realizat ce făcea. Îmi strica ploile cu venirea bunicii aici în campus. Târfă!

Şi când am înţeles chestia asta, m-a luat cu leşin. De unde ştia Neferet că vine bunica?

Deodată, o agitaţie teribilă de afară a înăbuşit răspunsul lui Shekinah. Ascultam de acolo de pe hol şi mi-a fost simplu să plutesc spre una dintre ferestrele cu draperii grele. Pentru că era noapte, draperiile erau trase în lături şi mi-am aruncat privirea în jos în faţa şcolii. Ce-am văzut m-a făcut să-mi lipesc mâna la gură ca să nu izbucnesc în râs.

Ducesa lătra înnebunită şi alerga după ghemul alb, mârâitor, sâsâitor şi urlător care devenise Malefica. Afrodita alerga după câine şi-i striga: „Vino! Stai! Fii, naibii, cuminte!“ Damien o urma îndeaproape, agita din mâini şi striga: „Ducesa! Vino!“ Deodată pisoiul gemenelor, uriaşul şi şmecherul de Belzebut, s-a alăturat cursei, numai că el alerga împrejurul Ducesei.

— Dumnezeule! Belzebut! Dragule! Shaunee a apărut şi ea în peisaj şi striga cât o ţineau plămânii ei sănătoşi.

— Belzebut! Ducesa! Opreşte-te! se tânguia şi Erin chiar în spatele gemenei ei.

Deodată, Darius a dat buzna în hol şi m-am pitit pe după draperii, neştiind dacă putea să mă zărească dincolo de vălul meu. Se pare că nu m-a remarcat, pentru că s-a dus în fugă în sala de consiliu. Am tras cu ochiul printre draperii şi l-am auzit cum îi spunea lui Neferet că era nevoie de ea în curtea şcolii, că avea loc o „altercaţie". Apoi Neferet a ieşit în grabă din sală şi a pornit în jos pe hol, urmându-l pe Darius în dezmăţul asezonat cu lătrături de câine, urlet de pisici şi ţipete de puşti.

Am remarcat că, în toată nebunia aia, nu zărisem nici urmă de Jack.

Asta da diversiune profesionistă!

Capitolul 26

Am dat din nou ascultare instinctului şi în loc să alung vălul spiritului lângă sala de consiliu, am luat-o repede pe hol şi am refăcut drumul până ce am ajuns la baza scărilor. Apoi am alungat vălul protector, mulţumindu-i spiritului, şi am urcat înapoi scările, vizibilă de data asta, spunându-mi: „Fii calmă... poartă-te normal... Neferet e o mincinoasă, iar Shekinah este foarte, foarte înţeleaptă...“

La uşa sălii de consiliu m-am oprit şi am bătut de două ori.

— Poţi să intri, Zoey! a strigat Shekinah.

Am încercat să nu mă întreb dacă ştia că fusesem afară mai devreme. Am arborat un zâmbet şi am intrat în sală. Mi-am dus mâna pumn la inimă şi m-am înclinat respectuos.

— Bucuroasă de întâlnire, Shekinah.

— Bucuroasă de întâlnire, Zoey Redbird, a spus ea şi nu

am observat nimic ciudat în vocea ei. Cum a fost vizita la doamnele de la Street Cats?

Am zâmbit larg.

— Ştiaţi că organizaţia Street Cats este condusă de călugăriţe benedictine?

Mi-a zâmbit şi ea.

— Nu ştiam, dar mă aşteptam ca organizaţia asta caritabilă să fie condusă de femei. Femeile au avut întotdeauna o strânsă legătură cu pisicile. Au fost preabunele măicuţe deschise la munca voastră de voluntariat?

— Sigur. Au fost foarte drăguţe. A, şi cât am stat acolo, Afrodita a adoptat o pisică, deşi probabil ar fi mai nimerit să spunem că Malefica a adoptat-o pe Afrodita.

— Malefica? Ce nume neobişnuit.

— Mda, dar i se potriveşte, auziţi doar toată gălăgia aia de afară, am spus şi am dat din cap spre hol şi spre faţa şcolii. Am ascultat amândouă şi încă auzeam lătrat de câine, urlat de pisică şi ţipete de puşti. Cred că o să aflaţi că totul a fost provocat de Malefica.

— Deci, vrei să spui că măicuţele au două motive să-ţi fie recunoscătoare, în primul rând pentru munca de voluntariat şi în al doilea rând pentru că le-ai ajutat să scape de o felină foarte dificilă?

— Da, exact asta. A, şi sora Maria Angela mi-a spus să stabilesc cu dumneavoastră ce dată ne-ar conveni pentru organizarea târgului de vechituri. A spus că or să-şi aranjeze orarul în funcţie de noi. În plus, or să ţină deschis până târziu în fiecare sâmbătă noaptea, ca să ne putem oferi ajutorul o dată pe săptămână.

— Minunat. Am să discut cu Neferet despre data cea mai potrivită pentru şcoală, a spus Shekinah, a făcut pauză preţ de o clipă, apoi a adăugat: Zoey, Neferet e mentorul tău, nu?

În minte mi-au răsunat clopoţei care dădeau alarma, dar m-am forţat să mă relaxez. Aveam să-i răspund lui Shekinah cât de cinstit puteam la tot ce mă întreba, că doar nu făcusem nimic rău!

— Da. Neferet e mentorul meu.

— Şi te simţi apropiată de ea?

— Aşa mă simţeam pe vremuri, eram foarte apropiate când am venit aici. De fapt, eu şi cu mama nu mai suntem

apropiate de câţiva ani şi într-un fel simţeam că Neferet era mama pe care mi-aş fi dorit s-o am, am spus sincer.

— Dar s-a schimbat? m-a întrebat cu blândeţe.

— Da, am spus.

— Care e motivul?

Am ezitat, ca să-mi aleg cu grijă cuvintele. Voiam să-i spun lui Shekinah cât de mult îndrăzneam din adevăr şi, preţ de o clipă, mi-a trecut prin cap să-i spun tot, totul despre Stevie Rae şi despre profeţie şi de ce ne temeam noi că se întâmplă, dar instinctul m-a avertizat să nu dezvălui nimic acum, pentru că Shekinah avea să afle mâine adevărul. Până atunci nu voiam ca Neferet să aibă cea mai mică bănuială despre ce avea să se întâmple, despre faptul că urma să recunoască ce făcuse şi în ce se transforma.

— Nu sunt sută la sută sigură, am răspuns.

— Tu ce crezi?

— Hm, eu cred că în ultima vreme s-a schimbat, dar nu ştiu sigur de ce. În parte, se poate să aibă legătură cu nişte lucruri personale care au avut loc între noi. Aş prefera să nu vorbesc despre asta, dacă nu vă deranjează.

— Desigur. Îţi înţeleg nevoia de a ţine pentru tine lucrurile care te privesc personal. Dar, Zoey, trebuie să ştii că, dacă ai nevoie, poţi veni să vorbeşti cu mine. Deşi acest lucru s-a petrecut acum mult timp, îmi amintesc foarte bine cum e să fii o novice puternică şi să simţi că ai atâta responsabilitate, încât povara ei devine prea greu de purtat.

— Da, am zis şi deodată a trebuit să-mi stăpânesc lacrimile. Exact aşa mă simt uneori.

— Privirea ei era încărcată de căldură şi de bunătate:

— Dar va fi din ce în ce mai bine, jur.

— Sper din tot sufletul, am spus eu. A, şi apropo de „din ce în ce mai bine“, bunica mea ar vrea să vină într-o scurtă vizită. Suntem foarte apropiate. Am vrut să petrec alături de ea câteva zile în vacanţa de iarnă, dar ştiţi că vacanţa s-a întrerupt. Aşa că bunica ar vrea să vină aici, să petreacă ceva timp cu mine. Credeţi că e vreo problemă dacă stă în şcoală?

Shekinah m-a studiat cu atenţie.

— Sunt camere pentru invitaţi în clădirea profesorilor, dar cred că acum sunt toate ocupate din cauza vizitei mele şi a afluxului de Fii ai lui Erebus.

— Nu ar putea să stea în camera mea? Colega mea de cameră, Stevie Rae, a murit luna trecută şi nu am nici o colegă nouă, aşa că am un pat gol şi tot ce trebuie.

— Nu văd niciun impediment. Dacă bunica ta se simte în largul ei printre atâţia novici...

Am zâmbit larg şi am spus:

— Bunicii îi plac copiii. În plus, îi cunoaşte pe mulţi dintre prietenii mei de aici şi ei o plac la rândul lor.

— Atunci am să-i anunţ pe Fiii lui Erebus şi pe Neferet, ca să ştie ai permisiunea mea ca bunica ta să te viziteze şi să stea în camera ta. Zoey, ştii că nu este întotdeauna înţelept să ceri favoruri speciale, chiar dacă ai talente speciale.

I-am susţinut privirea Shekinah şi am spus:

— Este prima favoare pe care o cer de când am venit în Casa Nopţii. Apoi m-am gândit o clipă şi m-am corectat. Ba nu. Este a doua. Prima favoare pe care am cerut-o a fost să păstrez câteva dintre lucrurile colegei mele de cameră după ce a murit.

Shekinah a dat uşor din cap şi am sperat din tot sufletul că mă credea. Îmi venea să strig: întreabă-i pe ceilalţi profi! Ei ştiu foarte bine că nu cer tratament preferenţial! Dar nu puteam să spun nimic care să-i sugereze lui Shekinah că auzisem discuţia ei cu Neferet.

— Foarte bine. Atunci deja ai luat-o pe calea cea bună. Darurile pe care ni le dă zeiţa nu înseamnă că suntem privilegiaţi, ci că avem responsabilităţi.

— Înţeleg, am spus cu hotărâre.

— Cred că se poate să fie aşa. Şi acum sunt sigură că ai teme şi mai e şi ritualul pe care îl ţii mâine şi pe care trebuie să-l pregăteşti, aşa că îţi doresc noapte bună şi să fii binecuvântată, a încheiat ea.

— Fiţi binecuvântată, am salutat eu ceremonios, am făcut o plecăciune şi am părăsit încăperea.

Nu fusese prea rău. Desigur, Neferet spunea ditamai minciunile despre mine şi era, fără îndoială, o târfă malefică, dar deja ştiam chestia asta. Shekinah nu era proastă şi nu avea să se lase păcălită de Neferet (cum făcuse Loren, mi-a răsunat o şoaptă în minte). Bunica era în drum spre şcoală şi avea să stea cu mine, ca să îi dăm de capăt chestiei ăleia cu profeţia. Prietenii mei ştiau în sfârşit totul, aşa că nu mai trebuia să inventez tot timpul scuze şi să fug de ei, şi ei îmi păzeau

spatele, deşi numai când mă gândeam la Imitatorii de corbi mă lua cu tremurat. Dar puteam rezolva chestia cu tremuratul dacă îi aveam pe prietenii mei de partea mea. Iar mâine toată lumea avea să afle despre Stevie Rae şi despre novicii cu semiluni roşii, şi Neferet avea să-şi piardă marele avantaj, secretul. Apoi poate că Stark nu era mort pe bune şi avea să redevină el însuşi. Hai că lucrurile păreau promiţătoare! Tocmai deschideam uşa de la intrarea în clădire şi rânjeam ca o prostuţă, când am dat nas în nas cu Erik.

— A, scuze, nu eram atent..., a început el să spună şi a întins mâna să mă prindă înainte să realizeze pe cine era cât pe-aci să dărâme. A, a repetat el, de data asta pe un ton mai puţin amabil. Tu erai.

Mi-am smuls braţul din mâna lui, m-am dat înapoi şi mi-am dat părul de pe faţă. I-am privit ochii de un albastru rece şi am simţit de parcă m-aş fi aruncat cu capul înainte în apă îngheţată şi, sincer, Erik îmi aruncase destulă apă rece în faţă.

— Uite, vreau să-ţi spun ceva, am zis şi m-am aşezat în faţa lui, blocându-i intrarea în clădire.

— Spune.

— Ţi-a plăcut să mă săruţi astăzi, ţi-a plăcut foarte tare.

— Mi-a aruncat un zâmbet dispreţuitor şi studiat.

— Aşa, şi? Nu am spus niciodată că nu îmi place să te sărut. Problema e că prea multor tipi le-a plăcut să te sărute.

Am simţit că mă aprind la faţă.

— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa!

— De ce nu? E adevărat. Te sărutai cu prietenul tău din specia umană, te sărutai şi cu mine şi te sărutai şi cu Blake. După părerea mea, asta înseamnă o grămadă de tipi.

— De când te-ai făcut tu aşa de dobitoc? Ştiai de Heath, niciodată nu am încercat să-l ascund de tine. Ştiai că mi-era greu, pentru că eram Impregnaţi şi ţineam la tine în acelaşi timp.

— Mda, şi Blake? Pe-asta cum o explici?

— Cu Loren a fost o greşeală! am strigat, depăşind graniţa autocontrolului. Mi se luase ca Erik să mă judece pentru ceva pentru care mă condamnasem eu de o grămadă de ori. Ai avut dreptate. Se folosea de mine. Numai că nu ca să se culce cu mine, aşa a făcut el ca să cred că mă iubeşte. Ai asistat la scena dintre mine şi Neferet. Tu ştii că aici se petrece ceva mai mult

decât crede lumea. Neferet l-a trimis pe Loren, iubitul ei, să mă seducă, să mă facă să cred că mă iubeşte pentru că sunt deosebită. Am făcut o pauză şi mi-am şters furioasă lacrimile care, cine ştie cum, începuseră să mi se reverse pe obraji. Dar, în realitate, îmi făcea curte ca să se supere prietenii mei pe mine şi să rămân singură, să sufăr şi să fiu distrasă, ca să îmi slăbească puterile. Şi ar fi mers, dacă Afrodita nu ar fi fost alături de mine. Dar tu nu te-ai deranjat să-mi dai ocazia să-ţi explic.

Erik şi-a trecut mâna prin părul bogat şi brunet.

— L-am văzut făcând dragoste cu tine.

— Ştii ce ai văzut, Erik? L-ai văzut folosindu-se de mine. M-ai văzut făcând cea mai mare greşeală a vieţii mele. Cel puţin de până acum. Asta ai văzut.

— M-ai rănit, a spus el uşor. Mânia şi tonul de dobitoc îi dispăruseră.

— Ştiu şi îmi pare rău. Dar cred că nu era mare lucru între noi, dacă nu putem învăţa să ne iertăm unul pe celălalt pentru porcăria asta.

— Crezi că trebuie să mă ierţi tu pe mine?

Iar începea să semene a dobitoc. Mi se luase de Erik cel dobitoc ca de mere acre. Am mijit ochii şi am izbucnit:

— Da! Trebuie să te iert. Ai spus că ţii la mine, apoi mi-ai zis că sunt o târfă. M-ai făcut să mă simt aiurea de faţă cu prietenii mei, de faţă cu o clasă plină de elevi. Şi ai făcut toate astea pentru că nu ştii decât o parte din poveste, Erik! Aşa că da, nu eşti nici tu Albă ca Zăpada în treaba asta!

Erik a clipit surprins de izbucnirea mea.

— Nu eram conştient că ştiu doar o parte din poveste.

— Poate că data viitoare ar trebui să te gândeşti înainte să iei foc fără să cunoşti toată povestea.

— Şi deci acum mă urăşti? m-a întrebat.

— Nu, nu te urăsc. îţi duc dorul.

Ne-am privit unul pe celălalt, neştiind niciunul ce să facem în continuare.

— Şi mie mi-e dor de tine, a spus într-un final.

Pentru o clipă mi-a stat inima în loc.

— Poate că reuşim să mai stăm de vorbă, am adăugat eu. Adică fără faza cu urlatul.

M-a privit îndelung. Am încercat să-i citesc în priviri, dar

nu am văzut acolo decât propria mea nedumerire.
Mi-a sunat telefonul şi mi l-am scos din buzunar. Era bunica.

— A, scuze. E bunica, i-am spus lui Erik, apoi am răspuns. Sărut mâna, bunico, ai venit? Am dat din cap când a spus că tocmai intrase în parcare. Bine, ne vedem acolo în câteva minute. Abia aştept să te văd! Sărut mâna!

— A venit bunica ta? a întrebat Erik.

— Mda, am spus zâmbind încă. A venit să stea un timp aici. Ştii, cu toată chestia asta cu întreruperea vacanţei de iarnă.

— A, da, înţeleg. Bine, o să ne mai vedem pe aici.

— Ăă, vrei să mergi cu mine până în parcare? Bunica spunea că o să-şi ia câteva lucruri şi probabil că asta înseamnă că şi-a adus o geantă cât China, sau zece mai mici, şi ne-ar prinde bine ajutorul unui vampir adult, dat fiind că eu sunt doar o novice micuţă.

Mi-am ţinut respiraţia, gândind că o dădusem (din nou) în bară şi grăbisem prea tare lucrurile cu el. Şi, normal a redevenit prudent.

Exact în momentul ăla un vampir îmbrăcat în uniforma Fiilor lui Erebus a ieşit pe uşă din spatele meu.

— Scuză-mă, i-a spus Erik. Ea este Zoey Redbird. Tocmai i-a sosit un vizitator. Poţi s-o ajuţi să-i aducă bagajele?

Războinicul m-a salutat respectuos.

— Eu sunt Stephan şi este o plăcere să vă ajut, tânără Preoteasă.

M-am chinuit să zâmbesc şi i-am mulţumit, apoi l-am privit pe Erik.

— Deci, ne vedem mai încolo? am încheiat eu.

— Normal. Ai ore cu mine, a spus, m-a salutat şi apoi a intrat în clădire.

Parcarea era aproape, după colţul clădirii principale. Aşa că, din fericire, nu a trebuit să merg prea mult cu războinicul într-o tăcere stânjenitoare. Bunica mi-a făcut cu mâna din mijlocul parcării înţesate. I-am făcut şi eu cu mâna am pornit spre ea împreună cu Stephan.

— Mamă, sunt o mulţime de vampiri aici, am zis eu privind la toate maşinile alea necunoscute mie.

— Au fost chemaţi mulţi Fii ai lui Erebus în această Casă a Nopţii, a răspuns Stephan.

Am dat din cap gânditoare.

Simţeam că mă priveşte.

— Preoteasă, nu trebuie să vă fie teamă, a afirmat el cu o voce autoritară şi calmă.

I-am zâmbit şi am gândit: „Dacă ai şti tu...“, dar n-am spus nimic.

— Zoey! Draga mea! Ai venit, a strigat bunica şi m-a cuprins cu braţele, şi am îmbrăţişat-o şi eu tare, inspirând mirosul familiar de levănţică şi de-acasă.

— Bunico, ce tare mă bucur că ai venit!

— Şi eu mă bucur, drăguţă, şi eu mă bucur, a spus şi m-a îmbrăţişat din nou.

Stephan s-a înclinat respectuos în faţa bunicii, apoi i-a luat mormanul de bagaje.

— Bunico, ai de gând să stai un an? am întrebat şi, râzând, am aruncat o privire peste umăr la imensitatea de bagaje.

— Draga mea, trebuie să fii întotdeauna pregătit pentru tot felul de urgenţe.

Bunica m-a luat de braţ şi am pornit înapoi spre aleea care avea să ne ducă la dormitorul fetelor, urmate îndeaproape de Stephan.

S-a apropiat de mine şi mi-a şoptit:

— Şcoala este înconjurată.

M-a luat cu frică.

— De ce?

— De corbi, a spus cu un aer dezgustat. Sunt peste tot împrejurul şcolii, dar niciunul nu e dincoace de zid.

— Pentru că i-am zburat eu de aici, am spus.

— Serios? a şoptit ea. Bravo, Pasăre Zoey!

— Mi-e frică de ei, bunico, i-am şoptit şi eu. Cred că îşi recapătă trupurile.

— Ştiu, drăguţă, ştiu.

Ne-am lipit una de alta şi, tremurând, am mers iute spre camera mea, iar noaptea părea să ne privească.

Capitolul 27

Cum era de aşteptat, erau toţi, până la ultimul, în dormitorul meu.

— Bunico Redbird! a exclamat Damien şi i s-a aruncat în

braţe, apoi a urmat un iureş în care Damien i l-a prezentat pe Jack, gemenele au salutat-o la unison şi, în sfârşit, Afrodita, stânjenită, dar încântată, a fost îmbrăţişată strâns şi din inimă de către bunica. În timpul vânzolelii ăsteia, Damien şi gemenele m-au băgat la înghesuială.

— Z, te simţi bine? a întrebat Damien cu glas scăzut.

— Da, eram îngrijoraţi, a spus Shaunee.

— Se întâmplă ceva naşpa, a spus şi Erin.

— Mă simt bine, am răspuns eu şi am aruncat o privire piezişă spre locul în care Jack bălmăjea ceva la bunica despre cât de mult îi place lui levănţica. Mulţumită vouă, mă simt bine.

— Suntem alături de tine, Z. Nu eşti singură în treaba asta, a zis Damien.

— Subscriu, au spus gemenele în acelaşi timp.

— Zoey, ce văd acolo e un câine? a întrebat bunica atunci când a remarcat că grămada de blană gălbuie întinsă la capătul patului meu chiar se mişca şi făcea fiecare pisică din cameră să sâsâie ca la un semn.

— Mda, bunico. E un câine şi are o poveste foarte lungă.

— Al cui e? a întrebat bunica, mângâind-o precaută pe Ducesa pe cap.

— Ăă, oarecum a mea. Cel puţin pentru o vreme, a răspuns Jack.

— Poate că e un bun moment să-i povesteşti bunicii tale despre Stevie Rae şi restul, a spus Afrodita.

— Stevie Rae? Of, draga mea, încă îi plângi pierderea?

— Nu tocmai, bunico, am spus uşurel. Sunt foarte multe lucruri de explicat.

— Atunci dă-i drumul. Ceva îmi spune că suntem pe cale să rămânem fără luxul pe care îl reprezintă timpul, a zis bunica.

— Mai întâi de toate trebuie să ştii că nu ţi-am spus tot pentru că Neferet e implicată, într-un fel nasol. Şi citeşte al naibii de bine gândurile. Aşa că, indiferent ce-ţi spun eu, e posibil să poată să citească în mintea ta şi asta nu e bine deloc, am început.

Bunica a meditat un pic la vorbele mele în timp ce trăgea scaunul de la birou şi se instala confortabil.

— Jack, dragule, a spus ea. Aş vrea un pahar cu apă rece. Crezi că poţi să-mi faci rost?

— Am eu apă Fiji în frigiderul din camera mea, a sărit

Afrodita.

— Ar fi minunată, a încuviinţat bunica.

— Du-te şi adu. Dar să nu te atingi de nimic altceva, i-a spus Afrodita lui Jack.

— Nici măcar de...

— Nici.

Jack a făcut bot, dar a ieşit iute ca să-i aducă apă bunicii.

— Deci presupun că voi, ceilalţi, sunteţi la curent cu lucrurile pe care se pregăteşte Zoey să mi le spună? i-a întrebat bunica atunci când s-a întors Jack.

Au dat cu toţii din cap, cu ochii mari, ca nişte puişori.

— Şi voi cum faceţi să nu vă citească Neferet gândurile?

— Deocamdată e totul teoretic, dar noi presupunem că e pentru că ne concentrăm pe lucruri superficiale, prosteşti, adolescentine, a explicat Damien.

— De exemplu, reduceri la pantofi şi altele, a zis Erin.

— Mda, prin altele, a se înţelege tipi drăguţi sau stresul cu temele, a adăugat Shaunee.

— Atunci n-o să se mai deranjeze să privească mai departe de asta, am încheiat eu. Dar pe noi Neferet ne subestimează.

— Cu tine, bunico, nu cred că ar face aceeaşi greşeală. Deja ştie că tu te conduci după legile cherokee, că eşti aproape de spiritul pământului. E posibil să privească mai adânc în mintea ta, indiferent ce îţi bâzâie în creier la suprafaţă.

— Atunci va trebui să-mi limpezesc gândurile şi să meditez, aşa cum fac din copilărie, a spus bunica şi a zâmbit plină de încredere. Nu poate să-mi intre în minte dacă îi blochez eu accesul mai întâi.

— Dar dacă ea este regina Tsi Sgililor?

Zâmbetul bunicii a devenit ezitant.

— Chiar crezi că poate fi aşa, u-we-tsi-a-ge-ya?

— Noi credem că poate fi ea, am spus.

— Atunci suntem cu toţii într-un mare pericol. Trebuie să-mi spui totul.

Şi aşa am făcut, cu ajutorul Afroditei, al lui Damien, al gemenelor şi al lui Jack am pus-o pe bunica la curent cu totul, deşi recunosc că am trecut iute peste partea în care trebuia să spun că Stevie Rae nu era sută la sută ea însăşi. Afrodita m-a fulgerat cu privirea la faza asta, dar nu a spus nimic.

Pe măsură ce asculta toate astea, chipul brăzdat de riduri al bunicii devenea din ce în ce mai posomorât. De asemenea, am povestit tuturor despre ultimul atac al Imitatorilor de corbi şi am încheiat explicând faptul că era posibil ca moartea lui Stark să nu fie definitivă şi că Stevie Rae, Afrodita şi cu mine hotărâserăm că, indiferent cât de morbid şi de tulburător ar fi părut, trebuia să fim cu ochii pe, ăă, cadavrul lui.

— Aşa că Jack trebuia să instaleze camera video pentru bebeluşi în morgă, am confirmat. Ai instalat-o, Jack? Am văzut ceva din tacticile voastre diversioniste, am spus, i-am zâmbit Ducesei şi i-am „ciufulit“ urechile. A lătrat uşurel şi m-a lins pe faţă. Malefica şi Belzebut, care stăteau ghem unul lângă celălalt lângă uşă (se pare că pisicile urâcioase sunt atrase una de cealaltă; mai ştii?), au ridicat capul şi au sâsâit la unison. Nala, care dormea pe perna mea, abia a deschis ochii.

— A, da, cu toată nebunia asta aproape că şi uitasem! a zis Jack şi a sărit în picioare, să-şi ia borseta, sau „geanta“1, cum îi plăcea lui s-o numească, lăsată pe podea lângă uşă. A venit cu ea înapoi la mine şi apoi a scos o chestie ciudată, ca un ecran minuscul de televizor. A învârtit câteva butoane şi apoi, cu un rânjet victorios, mi l-a dat. Voila! Aşa poţi să-i vezi pe tipul care, sper eu, doarme.

Toată lumea s-a strâns în jurul meu şi mi-a aruncat priviri peste umăr. Mi-am făcut curaj şi am pornit aparatul. Cum era de aşteptat, ecranul micuţ a lăsat la vedere imaginea alb-negru a unei încăperi mici, cu o chestie mare ca un cuptor într-un capăt, cu un teanc de rafturi de metal atârnate de colo până colo pe toţi pereţii din imagine şi cu o singură masă metalică (de dimensiunile unui corp) pe care zăcea o siluetă umană acoperită cu un cearşaf.

— Îhh, au făcut gemenele.

— Nasol, a spus şi Afrodita.

— Poate ar trebui să-l închidem cât este c-ă-ţ-e-a-u-a aici, a spus Jack.

Am închis imediat aparatul, pentru că îmi dădea un sentiment ciudat să spionez morţii.

— Este cadavrul băiatului? a întrebat bunica uşor palidă.

Jack a încuviinţat din cap.

— Mda. A trebuit să mă uit sub cearşaf ca să fiu sigur, a spus el cu o privire tristă şi a început să o mângâie voinicește pe

Ducesa. Labradorul uriaş şi-a pus capul în poala lui şi a oftat, ceea ce a părut să-l liniştească, pentru că Jack a oftat şi el şi a îmbrăţişat câinele, după care a spus: Ei, mi-am zis şi eu că doarme.

— Părea mort? a trebuit să întreb.

Jack a dat din nou din cap. A strâns din buze şi n-a mai zis nimic.

— E bine ce faci, a spus bunica cu tărie. Puterea lui Neferet se bazează pe secrete. Este percepută ca o preoteasă puternică de-a lui Nyx, o mare forţă pusă în slujba binelui. Se ascunde de ceva vreme în spatele faţadei ăsteia, şi asta i-a dat libertatea de a comite fapte care, dacă nu greşiţi în privinţa anvergurii lor, sunt atroce.

— Deci eşti de acord că e bine să-i arăt lumii întregi pe Stevie Rae şi pe novicii cu semiluni roşii? am întrebat.

— Da. Dacă secretul este aliatul răului, atunci hai să le distrugem alianţa.

— Bine! am spus.

— Bine! au intervenit şi ceilalţi.

În momentul ăla Jack a căscat.

— Ups! Scuze. Nu mă plictisiţi, s-a explicat.

— Fireşte că nu, dar e aproape dimineaţă. Aţi avut o zi epuizantă, a spus bunica. Poate că ar fi bine să mergem cu toţii la culcare? În plus, băieţi, nu cumva s-a dat stingerea şi nu aveţi voie să fiţi în dormitoarele fetelor?

— A! Am şi uitat. De parcă mai avem timp acum să ne facem griji din cauza rahatului ăluia de pedeapsă, cu atâtea probleme câte avem! a spus Jack. Apoi a continuat cu un aer mâhnit: Scuze, bunico. Nu am vrut să spun „rahat“.

— Bunica i-a zâmbit şi l-a bătut pe obraz:

— Nu ai făcut nimic rău, dragule. Şi acum, la culcare!

Deloc surprinzător, cu toţii am reacţionat imediat la dădăceala bunicii. Jack şi Damien au ieşit, târându-şi picioarele, urmaţi de Ducesa.

— Auziţi? am strigat înainte să iasă pe uşă. Ducesa nu a păţit nimic pentru că a fost eroina diversiunii, nu?

Damien a clătinat din cap.

— Nţ. Am dat vina pe Malefica şi, la cât de nebuneşte s-a purtat pisica aia, nimănui nu i-a trecut o clipă măcar prin cap să se ia de Ducesa.

— Pisica mea nu e nebună, s-a răstit Afrodita. E doar o foarte bună actriţă.

Gemenele au fost următoarele care au pornit spre ieşire, au îmbrăţişat-o pe bunica şi şi-au cules motanul adormit.

— Ne vedem la micul dejun, au strigat.

— Apoi bunica şi cu mine am rămas singure cu Afrodita, cu Malefica şi cu Nala, care dormea buştean.

— Cred că ar trebui să plec şi eu, a spus Afrodita. Mâine avem o zi decisivă.

— Poate că ar fi bine să dormi aici în noaptea asta, am sugerat eu.

Afrodita a înălţat din sprâncenele blonde perfecte şi a aruncat o privire dispreţuitoare spre cele două paturi identice.

Mi-am dat ochii peste cap şi i-am spus:

— Ce alintată eşti! Poţi să dormi tu în patul meu, eu dorm în sacul de dormit.

— A mai dormit Afrodita vreodată până acum în camera ta? a întrebat bunica.

Afrodita a pufnit.

— Da’ de unde. Bunico, dacă ai vedea camera mea, ai înţelege de ce prefer să stau acolo.

— În plus, Afrodita are o reputaţie de cotoroanţă urâcioasă, aşa că nu doarme în patul altcuiva. N-am mai spus că ar dormi cu dragă inimă în patul unui tip, pentru că nu avea sens să îi dau atâtea detalii bunicii.

— Mulţumesc, a spus Afrodita.

— Dacă stă în camera ta, mai ales că presupun că Shekinah i-a zis deja lui Neferet că am venit, nu ar părea neobişnuit?

— Ba da, am recunoscut fără chef.

— Ar fi mai mult decât neobişnuit, ar fi de-a dreptul bizar, a completat Afrodita.

— Atunci trebuie să te întorci în camera ta, ca să nu-i dăm lui Neferet mai multe motive să fie mai atentă la noi decât e deja, a hotărât bunica. Dar nu vei dormi neprotejată, a continuat ea, s-a ridicat un pic crispată şi s-a dus spre muntele ei de bagaje. A început să scormonească prin geanta de mână drăguţă, de culoare albastră, pe care îi plăcea s-o numească „geanta pentru vizite nocturne“.

Mai întâi a scos un frumos talisman al viselor. Era un cerc

înfăşurat în fâşii de piele, cu aţă de culoarea levănţicii prinsă în formă de pânză de păianjen, iar în mijlocul ei se afla o piatră netedă de turcoaz de un albastru amuţitor, amintind de cerul verii. Fulgii, care atârnau în trei şiruri de margini şi de partea de jos, erau de culoarea gri perlat a unei porumbiţe. Bunica i-a dat talismanul Afroditei.

— Este superb! a spus ea. Serios, îl ador.

— Mă bucur că-ţi place, copilă. Ştiu că multă lume crede că talismanele viselor nu fac decât să păstreze doar visele frumoase sau poate nici măcar asta. Am făcut mai multe în ultima vreme şi, când am ţesut piatra de turcoaz ocrotitor în mijlocul fiecăruia dintre ele, m-am gândit la necesitatea de a alunga ceva mai mult decât coşmarurile din viaţa noastră. Ia-l şi atâmă-l la fereastră. Fie ca spiritul lui să-ţi ocrotească sufletul adormit.

— Mulţumesc, bunico, a spus Afrodita din tot sufletul.

— Şi încă ceva. Bunica a scotocit din nou în geantă şi apoi a scos o lumânare de un alb cremos. Aprinde asta şi pune-o pe noptieră în timp ce dormi. Am rostit vorbe ocrotitoare peste ea la ultima lună plină şi am lăsat-o să absoarbă razele lunii toată noaptea.

— Ai fost un pic cam obsedată de ocrotire în ultima vreme, bunico? a întrebat-o Afrodita cu un zâmbet larg. După şaptişpe ani de viaţă eram deja obişnuită cu felul ciudat prin care bunica ştia anumite chestii pe care n-ar fi trebuit să le ştie, de exemplu, când aveau să-i vină musafiri sau când se pregătea o tornadă (cu mult înainte să fie inventat detectorului Doppler 8) sau, în cazul ăsta, când aveam nevoie de protecţie.

— Înţelept e ca întotdeauna să fii grijuliu, u-we-tsi-a-ge-ya. I-a cuprins Afroditei faţa cu mâinile şi a sărutat-o uşor pe frunte. Somn uşor, fetiţa mea, şi să ai vise frumoase.

Am privit-o pe Afrodita clipind cu putere şi ştiam că se străduia să nu izbucnească în plâns.

— Noapte bună, a reuşit ea să spună şi a părăsit camera, făcându-mi cu mâna.

Bunica a tăcut o vreme şi s-a uitat fix, gânditoare la uşa închisă. Într-un final, a zis:

— Nu cred că fata asta a avut vreodată parte de căldura iubirii unei mame.

— Din nou ai dreptate, bunico, am spus. Era aşa de

îngrozitoare pe vremuri, încât nimeni n-o înghiţea, mai ales eu, dar cred că în mare măsură se prefăcea. Nu că ar fi perfectă. Este foarte alintată şi superficială, şi uneori poate fi tare urâcioasă, dar e..., am făcut o pauză, încercând să o transpun pe Afrodita în cuvinte.

— E prietena ta, a terminat bunica în locul meu.

— Ştii ceva, mi-e şi frică uneori cât de aproape eşti de perfecţiune, i-am mărturisit eu.

Bunica a zâmbit şmechereşte.

— Ştiu. Din familie mi se trage. Şi acum ajută-mă să atârn talismanul şi să aprind lumânarea lunii, şi apoi trebuie să dormi.

— Tu nu te culci? Te-am trezit în creierii nopţii şi spuneai că erai deja trează de câteva ore.

— A, am să dorm un pic, dar am planuri. Nu ies destul de des în oraş şi, în timp ce familia mea de vampiri doarme, eu mă duc să fac ceva târguieli şi am să-mi ofer un prânz minunat la Chalkboard.

— Mm! Nu am mai călcat pe acolo de când am fost ultima oară împreună.

— Ei, somnoroaso, îţi spun eu dacă e la fel de bun cum ţinem noi minte şi apoi poate prindem o zi ploioasă şi mergem din nou împreună.

— Deci, să înţeleg că iei prânzul acolo doar ca să te asiguri că nu s-au lăsat pe tânjeală? am zis eu, trăgând scaunul spre geam, şi am căutat un loc de care să agăţ talismanul viselor pe care mi-l dăduse bunica.

— Exact. Drăguţă, ce vrei să faci cu camera video? a întrebat bunica şi a ridicat un ecran micuţ. Deşi era oprit, umbla cu grijă cu el, de parcă ar fi fost o bombă.

Am oftat.

— Afrodita mi-a spus că are şi sonor. Vezi vreun buton pentru sunet?

— Da, cred că ăsta e, a spus bunica şi a apăsat pe un buton care a declanşat o lumină verde.

— Bun, ce-ar fi să lăsăm difuzorul pornit, fără imagine? îl pun lângă patul meu. Dacă se întâmplă ceva, o să aud.

— E mai bine decât să stăm toată noaptea cu ochii pe mort, a spus bunica serioasă, în timp ce punea ecranul mic pe noptiera mea, apoi m-a privit: Drăguţă, ce-ar fi să dai un moment perdelele la o parte şi să atârni talismanul mai aproape

de fereastră? Ne protejăm de exterior, nu de interior.

— A, bine.

Am întins amândouă mâinile ca să trag de draperiile grele. S-au dat în lături şi am simţit pumnalul fricii paralizante când am privit drept în faţa hidoasă a unei păsări negre uriaşe, cu nişte ochi roşii de forma celor umani, care străluceau cumplit. Creatura cu mâini şi picioare de om era agăţată de exteriorul ferestrei mele. Ciocul negru periculos de coroiat i s-a deschis şi a lăsat la vedere o limbă roşie, bifurcată. Creatura a scos un „craaa“ batjocoritor şi ameninţător în acelaşi timp.

Nu mai puteam să mă mişc, eram îngheţată sub ochii ei roşii anormali, ochi de om într-un cap cumplit de pasăre, creatură care exista numai din cauza unui străvechi violator malefic. Îmi simţeam umerii îngheţaţi acolo unde se agăţase mai devreme de mine una dintre creaturile astea. Mi-a revenit în memorie atingerea limbii ei dezgustătoare şi usturimea pe care mi-o provocase ciocul ei pe când încercase să-mi taie gâtul.

Când Nala a început să sâsâie şi să mârâie, bunica a venit iute lângă mine. Îi vedeam reflexia în geamul întunecat al ferestrei.

— Zoey, trimite vântul la mine! mi-a ordonat ea.

— Vântule, vino la mine! Bunica are nevoie de tine, am strigat, prizonieră încă privirii monstruoase a Imitatorului de corbi.

Am simţit vântul zbătându-se pe dedesubt şi lângă mine, unde stătea bunica.

— U-no-le! a strigat bunica. Du asta bestiei, alături de avertismentul meu. Am privit-o pe bunica ridicând mâinile şi suflând ceea ce avea între palmele făcute căuş exact spre creatura care stătea ghemuită de partea cealaltă a ferestrei. Ahiya’a A-s-gi-na! a strigat ea.

Vântul invocat de mine, dar căruia îi poruncea bunica, femeia Ghigua, a smuls pulberea albastră strălucitoare din palmele ei şi l-a trimis cu viteză printre crăpăturile fine dintre foile de geam faţetat. Vântul a învârtejit pulberea împrejurul Imitatorului de corbi. Ochii mult prea umani ai bestiei s-au mărit în timp ce grăunţii o înconjurau şi apoi, pe când vântul o biciuia nemilos, lipindu-i creaturii pulberea de corp, din ciocul deschis a izbucnit un ţipăt cumplit şi a dispărut cu o zbatere învolburată de aripi.

— Trimite vântul departe, u-we-tsi-a-ge-ya, a spus bunica şi m-a prins de mână ca să mă liniştească.

— M... mulţumesc, vântule, te eliberez acum, am spus cu glas tremurat.

— Mulţumesc, u-no-le, a murmurat bunica, apoi a spus: Ai grijă să atârni talismanul viselor.

Cu mâini tremurătoare, l-am prins de interiorul galeriei şi am tras iute draperiile. Apoi bunica m-a ajutat să mă dau jos de pe scaun. Am ridicat-o pe Nala şi ne-am băgat una într-alta, tremurând ca varga.

— S-a dus... gata, s-a terminat..., şoptea bunica întruna. Nu îmi dădusem seama că plângeam amândouă până când bunica nu m-a mai strâns o dată în braţe şi nu s-a dus să caute batistuţe. M-am prăvălit pe pat şi o mângâiam pe Nala.

— Mersi, am spus în timp ce-mi ştergeam faţa şi îmi suflam nasul. Să-i chem şi pe ceilalţi? am întrebat.

— Cât de tare or să se sperie dacă îi chemi?

— Or să fie îngroziţi, am spus.

— Atunci eu cred că ar fi mai util să chemi iar vântul. Poţi să trimiţi o rafală puternică împrejurul dormitoarelor, pentru ca, dacă bântuie ceva pe afară, să fie luat de vânt?

— Da, dar mai întâi stai să-mi revin din tremur.

Bunica mi-a zâmbit şi mi-a dat părul de pe faţă.

— Te-ai descurcat bine, u-we-tsi-a-ge-ya.

— M-am speriat, am rămas împietrită, exact ca data trecută!

— Ba nu. Ai privit un demon fără să clipeşti şi ai reuşit să invoci vântul şi i-ai poruncit să mi se supună, a zis ea.

— Doar pentru că mi-ai spus tu.

— Dar data viitoare nu va mai fi pentru că ţi-am spus eu. Data viitoare vei fi mai puternică şi vei face singură ce trebuie.

— Ce era pulberea aia albastră pe care ai suflat-o?

— Turcoaz zdrobit. Am să-ţi dau şi ţie un săculeţ. Este o piatră cu o foarte mare putere ocrotitoare.

— Ai destul şi pentru ceilalţi?

— Nu, dar am să-l trec pe lista de cumpărături. Am să iau nişte pietre de turcoaz, un mojar şi un pistil ca să le macin. Aşa am ce face cât timp dormi tu.

— Ce cuvinte erau alea pe care le-ai rostit? am întrebat.

— Ahiya’a A-s-gi-na înseamnă „pleacă, diavole“.

— Şi u-no-le înseamnă vânt?

— Da, drăguţă.

— Bunico, avea formă fizică sau era doar spirit?

— Cred că e un pic din amândouă. Dar este foarte aproape de a căpăta formă fizică.

— Cu alte cuvinte, Kalona devine din ce în ce mai puternic, am spus.

— Aşa cred.

— Bunico, e înfricoşător.

Bunica m-a cuprins în braţe şi m-a mângâiat pe cap, cum făcea când eram micuţă.

— Nu-ţi fie teamă, u-we-tsi-a-ge-ya. Părintele demonului va descoperi că femeile din ziua de azi nu mai sunt aşa de uşor de supus.

— Bunico, ai fost cea mai tare.

Mi-a zâmbit şi a spus:

— Da, fiica mea, am fost cele mai tari.

Capitolul 28

Sub privirile aprobatoare ale bunicii, am chemat vântul înapoi şi l-am făcut să vâjâie în jurul campusului, insistând asupra dormitoarelor. Am ascultat cu atenţie, ca să auzim ţipetele demonilor, dar nu am auzit decât şuierul liniştitor al vântului. Apoi, moartă de oboseală, mi-am tras pe mine pijamalele şi în sfârşit m-am băgat în pat. Bunica a aprins o lumânare ocrotitoare a lunii pline şi pentru noi, şi m-am ghemuit împreună cu Nala, încântată de sunetul pe care îl scotea peria prin părul lung, de argint, al bunicii pe când îşi îndeplinea ritualurile nocturne.

Mă lua uşor-uşor somnul când bunica m-a oprit, spunând:

— U-we-tsi-a-ge-ya, vreau să-mi promiţi ceva.

— Bine, bunico, am zis eu somnoroasă.

— Indiferent ce se întâmplă, vreau să-mi promiţi că nu vei uita cu nici un chip că acest Kalona nu trebuie să se ridice din morţi. Nu e nimeni şi nimic mai important decât asta.

Un mic firişor de îngrijorare m-a făcut să mă trezesc de tot.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. Nu lăsa nimic să te distragă de la scopul tău.

— Vorbeşti de parcă n-o să fii şi tu aici să-mi arăţi drumul cel bun, am spus simţind cum mă cuprinde uşor panica.

Bunica a venit la mine şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Am de gând să fiu pe aici foarte mult timp de aici înainte, draga mea, ştii doar. Dar chiar şi aşa, vreau să-mi promiţi. Gândeşte-te că în felul ăsta ajuţi o femeie bătrână să doarmă bine.

M-am încruntat la ea.

— Nu eşti o femeie bătrână.

— Promite-mi, a insistat.

— Promit. Şi acum promite-mi tu că nu o să permiţi şă ţi se întâmple nimic, am spus.

— Am să mă străduiesc; promit, a zis ea cu un zâmbet, întoarce capul, ca să-ţi perii părul cât te ia pe tine somnul. Aşa o să visezi frumos.

Am oftat, m-am întors pe partea cealaltă şi am adormit mângâiată de bunica şi învăluită în murmurul cântecului ei de leagăn cherokee.

*

La început am crezut că vocile înăbuşite veneau de la camera video şi, pe jumătate adormită, m-am ridicat în capul oaselor şi am întins mâna după ecranul micuţ. Mi-am ţinut respiraţia şi am apăsat pe butonul de pornit imaginea, dar am răsuflat uşurată când în imagine mi-a apărut unica masă de acolo cu ocupantul ei neschimbat şi acoperit cu un cearşaf. Am oprit imaginea şi mi-am aruncat privirea spre patul bunicii, care era însă frumos aranjat. M-am uitat prin cameră zâmbitoare, fără să văd mare lucru. Se pare că bunica făcuse o curăţenie de mai mare dragul înainte să iasă la cumpărături şi la masa de prânz. Mi-am coborât privirea spre Nala, care a clipit adormită.

— Scuze, dar cred că, din cauza imaginaţiei mele hiperactive, am auzit chestii.

Lumânarea lunii pline ardea încă, deşi era mult mai mică decât atunci când adormisem eu. Mi-am aruncat ochii la ceas şi am zâmbit. Era doar două după-amiaza şi mai aveam câteva ore bune de somn până când trebuia să mă trezesc. M-am întins la

loc şi mi-am tras plapuma până la gât.

Vocile înăbuşite, de data asta acompaniate de câteva bătăi uşoare la uşă, nu erau cu siguranţă rodul imaginaţiei mele. Nala a scos un miorla-aau adormit şi nu puteam să nu-i dau dreptate.

— Dacă sunt gemenele, care vor să se ducă pe furiş să-şi ia încălţăminte la reduceri, le strâng de gât, i-am spus pisicii, care a părut încântată de perspectivă. Apoi mi-am alungat amorţeala din gât şi am strigat: Da! Intră.

Când uşa, s-a deschis, spre surprinderea mea, am văzut-o pe Shekinah împreună cu Afrodita şi cu Neferet. Afrodita plângea. Am sărit în fund şi mi-am dat părul încâlcit de pe faţă.

—Ce e?

Au intrat toate trei în cameră. Afrodita s-a aşezat lângă mine pe pat. De la ea m-am uitat la Shekinah şi, în sfârşit, la Neferet. Tot ce citeam în privirile lor era tristeţe, dar am continuat să mă uit fix la Neferet, dorindu-mi să pot vedea dincolo de faţada studiată, dorindu-mi ca toată lumea să vadă.

— Ce e? am repetat.

— Copilă, a început Shekinah cu voce tristă, în care se simţea bunătatea. Bunica ta...

— Bunica! Unde e? Nimeni nu a spus nimic şi stomacul mi s-a făcut ghem. Am prins-o pe Afrodita de mână. Spune-mi!

— A avut un accident de maşină. Grav. A pierdut controlul maşinii în timp ce mergea pe Main Street... pentru că o pasăre neagră i-a intrat în parbriz. Maşina a ieşit de pe drum şi a intrat într-un stâlp de iluminat. Faţa Afroditei era scăldată de lacrimi, dar îşi stăpânea glasul. E la spitalul St. John, la terapie intensivă.

Preţ de o clipă n-am putut să spun nimic şi priveam încontinuu patul gol al bunicii şi perna umplută cu levănţică pe care o pusese acolo. Întotdeauna se înconjura cu aroma levănţicii.

— Se ducea la Chalkboard să ia prânzul. Mi-a spus azi-noapte chiar înainte..., m-am oprit când mi-am amintit că vorbisem cu bunica despre faptul că avea să se ducă la Chalkboard să mănânce de prânz chiar înainte să trag draperiile şi să-i văd pe oribilul Imitator de corbi. Ascultase ce vorbiserăm şi ştia exact unde avea de gând să meargă bunica azi. Apoi se dusese acolo ca s-o scoată de pe drum şi să-i provoace un accident.

— Înainte de ce?

Unui observator neavizat glasul lui Neferet i-ar fi putut părea îngrijorat, glasul unei prietene şi al unui mentor. Dar când i-am privit ochii de culoarea smaraldului, am citit în ei premeditarea unui duşman.

— Înainte să mergem la culcare. Mă străduiam să nu arăt cât de tare mă dezgusta Neferet, cât de rea şi de smintită ştiam că era. De-aia ştiu că mergea acolo. Mi-a spus ce avea de gând să facă astăzi cât dormeam eu. Mi-am luat privirea de la Neferet şi am vorbit cu Shekinah. — Trebuie să mă duc la ea.

— Desigur, copilă, a spus Shekinah. Darius aşteaptă cu maşina pregătită.

— Pot să merg şi eu cu ea? a întrebat Afrodita.

— Deja ai pierdut ieri toate orele şi nu...

— Te rog, am întrerupt-o pe Neferet, adresându-mă direct lui Shekinah. Nu vreau să fiu singură.

— Nu eşti de acord că familia este mai importantă decât şcoala? i-a spus Shekinah lui Neferet.

Neferet a ezitat doar o clipă.

— Ba da, desigur. Îmi făceam doar griji ca Afrodita să nu rămână în urmă.

— Am să-mi iau temele cu mine la spital. Nu am să rămân în urmă.

Afrodita i-a aruncat lui Neferet un zâmbet liniştitor, fals ca sânii Pamelei Anderson.

— Atunci aşa rămâne. Afrodita o va însoţi pe Zoey la spital şi Darius va avea grijă de amândouă. Nu te grăbi, Zoey. Şi anunţă-mă dacă şcoala poate face ceva pentru bunica ta, a spus Shekinah cu bunătate.

— Mulţumesc.

Nici măcar nu m-am uitat la Neferet când au ieşit amândouă din cameră.

— Curvă împuţită! a izbucnit Afrodita aruncând priviri fulgerătoare spre uşa închisă. De parcă i-ar fi păsat ei vreodată că rămân eu în urmă la ceva! Pur şi simplu nu poate să sufere faptul că suntem prietene.

— Calm... calm. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să mă duc la bunica, dar mai întâi trebuie să mă gândesc şi să mă asigur că totul este în ordine aici. Nu pot să uit de promisiunea pe care i-am făcut-o.

Mi-am şters lacrimile de pe faţă cu dosul mâinii, am dat fuga la dulap şi am tras pe mine o pereche de blugi şi un tricou cu mânecă lungă.

— Neferet nu poate să sufere faptul că suntem prietene pentru că nu poate să ne citească gândurile. Dar poate să le citească pe ale lui Damien, pe ale lui Jack şi pe ale gemenelor, şi bag mâna în foc că o să stea cu ochii pe ei azi.

— Trebuie să-i punem în temă, a spus Afrodita.

— Am dat din cap.

— Da, trebuie. Camera asta video nu bate până la spitalul St. John, nu?

— Probabil că nu. Cred că are numai o rază de câteva sute de metri.

— Atunci, până mă îmbrac eu, du-o la gemene în cameră. Povesteşte-le ce s-a întâmplat şi spune-le să-i avertizeze pe Damien şi pe Jack în legătură cu Neferet, am spus, apoi am inspirat adânc şi am adăugat: Noaptea trecută era un Imitator de corbi atârnat de fereastra mea.

— Sfântă zeiţă!

— A fost oribil, am spus cutremurată. Bunica a suflat turcoaz măcinat spre el şi am invocat vântul să o ajute, şi aşa l-am făcut să dispară, dar nu ştiu de cât timp asculta ce vorbeam.

— Asta voiai să spui. Imitatorul de corbi ştia că bunica ta mergea la Chalkboard.

— El i-a provocat accidentul, am spus.

— El sau Neferet, a completat ea.

— Sau amândoi, împreună. M-am dus spre noptieră şi am luat monitorul camerei pentru bebeluşi. Du-l gemenelor. Stai aşa, am oprit-o înainte să iasă din cameră. M-am dus la geanta albastră pentru vizite nocturne a bunicii şi am căutat prin buzunarul cu fermoar pe care îl lăsase deschis. Cum era de aşteptat, înăuntru am găsit un săculeţ din piele de căprioară. L-am deschis ca să mă asigur şi apoi, mulţumită, i l-am dat Afroditei. Aici e pulbere de turcoaz. Zi-le gemenelor să-l împartă cu Damien şi cu Jack. Spune-le că are o mare putere de ocrotire, dar că nu aveam prea mult.

A dat din cap şi a spus:

— Am înţeles.

— Grăbeşte-te. Eu o să fiu gata de plecare când vii tu.

— Zoey, o să se facă bine. Au spus că e la terapie

intensivă, dar avea centura pusă şi e încă în viaţă.

— Aşa şi trebuie, i-am zis Afroditei cu ochii plini din nou de lacrimi. Nu ştiu ce m-aş face dacă nu şi-ar reveni.

*

Am parcurs scurtul drum până la spitalul St. John în linişte. Normal, era o zi stresant de însorită. Aşa că, deşi aveam cu toţii ochelari de soare şi maşina Lexus avea geamurile fumurii, lumina ne irita. (De fapt, mă refer la Darius şi la mine, pentru că Afrodita părea să se abţină cu greu să nu iasă pe fereastră şi să se scalde în razele soarelui.) Darius ne-a lăsat la camera de gardă şi ne-a spus că parchează şi vine după noi la secţia de terapie intensivă.

Deşi nu făcusem eu prea mulţi purici prin spital, mirosul părea să-mi trezească amintiri deloc plăcute. Nu puteam să sufăr duhoarea de antiseptic despre care ştiam că era menit să oblojească răni. Afrodita şi cu mine ne-am oprit la biroul de informaţii şi o doamnă drăguţă în vârstă, cu un halat de culoarea somonului, ne-a indicat drumul spre secţia de terapie intensivă.

Trebuie să vă spun că era oribil acolo. Am ezitat, neştiind dacă aveam voie să trecem prin uşile duble batante pe care era scris cu roşu Terapie Intensivă. Apoi mi-am amintit că acolo o ţineau pe bunica şi am trecut hotărâtă prin uşile intimidante spre iad.

— Să nu te uiţi, mi-a şoptit Afrodita pe când picioarele începeau să mă lase, iar privirea îmi era instantaneu atrasă de ferestrele saloanelor în care se aflau pacienţii. Pe bune. Pereţii saloanelor nu erau deloc pereţi, ci ferestre, pentru ca toată lumea să se poată holba la bătrânii muribunzi, cu ploşti şi altele de genul ăsta. Mergi în continuare spre biroul asistentelor. Or să-ţi spună ele despre bunica ta.

— De unde ştii atâtea despre chestia asta? i-am şoptit la rândul meu.

— Tata a luat de două ori o supradoză şi a ajuns aici.

— Serios? m-am mirat eu.

A ridicat din umeri şi mi-a răspuns:

— Tu nu ai lua o supradoză dacă ai fi căsătorită cu mama?

„Cred şi eu“, dar mi s-a părut că e mai bine să nu spun cu

voce tare. Pe lângă asta, ajunseserăm deja la biroul asistentelor.

— Cu ce vă pot fi de folos? ne-a întrebat o blondă masivă.

— Am venit s-o văd pe bunica, Sylvia Redbird.

— Cine eşti?

— Zoey Redbird, am spus.

Asistenta a verificat un tabel şi apoi mi-a zâmbit: Eşti trecută aici ca ruda cea mai apropiată. O clipă. Doctorul este acum la ea. Dacă aştepţi în sala pentru rude de la capătul holului, am să-i spun că ai venit.

— Nu pot s-o văd?

— Ba da, dar mai întâi trebuie să termine doctorul cu ea.

— Bine, aştept. După ce am făcut câţiva paşi, m-am oprit. Nu e singură, nu?

— Nu, de aceea toate saloanele au ferestre în loc de pereţi. Pacienţii de la terapie intensivă nu sunt niciodată lăsaţi singuri.

Hm, pentru bunica nu era suficient ca cineva să tragă cu ochiul la ea pe geam.

— Te rog, ai grijă ca doctorul să mă primească imediat, da?

— Desigur.

Afrodita şi cu mine am mers în sala pentru rude, care era aproape la fel de sterilă şi de înspăimântătoare ca şi restul secţiei.

— Nu-mi place, am spus şi, cum nu puteam să stau jos, am început să umblu de colo-colo prin faţa unei canapeluţe oribile cu flori albastre.

— Are nevoie de mai multă protecţie decât cea pe care i-o oferă câteva asistente care trag cu ochiul pe fereastră din când în când, a fost de acord Afrodita.

— Chiar şi înainte de ce s-a întâmplat, Imitatorii de corbi aveau puterea de a le face rău oamenilor în vârstă aflaţi pe moarte. Bunica e bătrână şi acum e... e..., m-am împotmolit, incapabilă să rostesc îngrozitorul adevăr.

— E rănită, a spus Afrodita cu tărie. Atâta tot, doar rănită, dar, ai dreptate, acum e vulnerabilă.

— Crezi că m-ar lăsa să chem un tămăduitor?

— Ştii vreunul?

— Oarecum. E un tip în vârstă, John Whitehorse, prieten cu bunica de mult. Mi-a spus că e înţelept. Probabil că bunica are

numărul lui în agenda mobilului. Sunt sigură că ştie el vreun tămăduitor.

— Poate că n-ar fi rău să încerci să aduci unul aici, a spus Afrodita.

— Cum se simte? a întrebat Darius în timp ce străbătea sala pentru rude.

— Nu se ştie încă. Îl aşteptăm pe doctor. Vorbeam că poate e nevoie să chemăm un prieten de-al bunicii Redbird ca să aducă un tămăduitor aici, care să stea cu ea.

— Nu ar fi mai simplu să o chemăm pe Neferet? E Marea noastră Preoteasă şi e şi vindecătoare.

— Nu! am izbucnit şi eu, şi Afrodita în acelaşi timp.

Darius s-a încruntat, dar intrarea doctorului ne-a scutit de explicaţii suplimentare.

— Zoey Redbird?

M-am întors spre bărbatul înalt şi subţire şi am întins mâna.

— Eu sunt Zoey.

Mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o respectuos. Avea o strângere fermă şi mâinile puternice şi fine.

— Sunt doctorul Ruffing. Eu am avut grijă de bunica ta.

— Cum se simte? am întrebat eu, spre surprinderea mea, pe un ton normal, pentru că, de fapt, mă simţeam gâtuită de frică.

— Hai să luăm loc, a spus doctorul.

Prefer să stau în picioare, am răspuns eu. Apoi am încercat să-i adresez un zâmbet în chip de scuză. Am emoţii prea mari să stau jos.

Zâmbetul lui a fost mai reuşit şi m-am bucurat să-i văd bunătatea pe faţă.

— Bine. Bunica ta a avut un accident grav. A suferit răni la cap şi are braţul rupt în trei locuri. Are o vânătaie pe piept din cauza centurii de siguranţă şi airbagurile i-au ars faţa când s-au deschis, dar amândouă i-au salvat viaţa.

— O să se facă bine? am reuşit să întreb abia şoptit.

— Are mari şanse, dar o să ştim mai bine după douăzeci şi patru de ore, a spus doctorul Ruffing.

— E trează?

— Nu. I-am indus coma ca să...

— Comă! am spus şi am simţit că mă clatin. Dintr-odată,

obrajii mi s-au aprins şi m-a luat cu călduri şi vedeam punctuleţe. În momentul acela, Darius m-a prins de cot şi m-a dus spre un scaun.

— Respiră uşor. încercă să-ţi recapeţi suflul.

— Doctorul Ruffing stătea ghemuit în faţa mea, îmi ţinea încheietura cu degetele şi îmi lua pulsul.

— Scuze, scuze. Mă simt bine, am spus şi mi-am şters broboanele de sudoare de pe frunte. Numai că sună aşa de rău ideea cu coma.

— De fapt, nu e chiar aşa de rău. I-am indus coma ca să i se poată vindeca creierul, a spus doctorul Ruffing. Sperăm ca în felul ăsta să putem controla inflamarea.

— Şi dacă nu puteţi?

M-a bătut uşurel pe genunchi, apoi s-a ridicat.

— Hai s-o luăm cu paşi mici, câte o problemă o dată.

— Pot s-o văd?

— Da, dar are nevoie de linişte, a spus doctorul şi m-a condus spre salonul pacienţilor.

— Poate să vină şi Afrodita cu mine?

— Deocamdată, doar câte o persoană, a răspuns medicul.

— Nu-i nimic, a intervenit Afrodita. Noi te aşteptăm aici. Nu uita, să nu-ţi fie frică. Indiferent de situaţie, e încă bunica ta.

Am dat din cap şi mi-am muşcat interiorul obrazului ca să nu plâng.

L-am urmat pe doctorul Ruffing într-o încăpere cu pereţi de sticlă, nu foarte departe de biroul asistentelor, şi ne-am oprit la uşă. Doctorul m-a privit şi a spus:

— E conectată la o mulţime de aparate şi de tuburi. Pare mai grav decât este în realitate.

— Respiră singură?

— Da, şi are puls regulat. Eşti pregătită?

Am dat din cap şi mi-a deschis uşa. Când am intrat în salon, am auzit clar zgomotul îngrozitor al unor bătăi de aripi.

— Aţi auzit? i-am spus în şoaptă doctorului.

— Ce să aud?

Am privit în ochii lui complet inocenţi şi mi-a fost foarte clar că nu auzise zgomotul aripilor Imitatorilor de corbi.

— Nimic. Scuze.

M-a atins pe umăr.

— Este grav, dar bunica ta este sănătoasă şi puternică şi

are mari şanse.

Am mers încetişor spre marginea patului ei. Părea aşa de mărunţică şi de fragilă, încât nu mi-am putut stăpâni lacrimile care au început să-mi scalde obrajii. Era vânătă rău la faţă şi arsă. Avea buza spartă şi câteva puncte de sutură pe ea şi încă într-un loc din barbă, şi capul aproape complet acoperit de bandaje. Braţul drept îi era legat cu ghips gros, din care ieşeau nişte chestii ciudate ca nişte şuruburi.

— Ai vreo întrebare la care pot să-ţi răspund? a întrebat doctorul Ruffing uşurel.

— Da, am spus fără ezitare şi fără să-mi desprind ochii de la bunica. Bunica mea e cherokee şi ştiu că s-ar simţi mai bine dacă aş chema un tămăduitor, am spus, apoi mi-am întors privirea de la faţa ei distrusă şi m-am uitat la doctor. Nu vreau să fiu nepoliticoasă cu dumneavoastră, dar motivul nu are legătură cu medicina, ci cu partea spirituală.

— Cred că da, dar nu înainte să iasă de la terapie intensivă.

M-am abţinut să nu ţip la el: „Tocmai, că are nevoie de tămăduitor cât e la terapie intensivă!"

Doctorul Ruffing a continuat să vorbească încetişor, dar părea foarte sincer.

— Trebuie să înţelegi că e un spital catolic şi nu le dăm voie decât celor...

— Catolic? l-am întrerupt cuprinsă de un val de uşurare. Deci, o călugăriţă ar avea voie să stea cu bunica.

Desigur. Călugăriţele şi preoţii vin adesea în vizită la pacienţii noştri.

I-am zâmbit.

— Excelent. Cunosc călugăriţa cea mai potrivită pentru treaba asta.

— Bine, mai ai şi alte întrebări?

— Da, unde pot să găsesc o carte de telefon?

Capitolul 29

Nu ştiu câte ore au trecut. Îi trimisesem pe Darius şi pe Afrodita înapoi la şcoală, cu toate protestele lor, dar Afrodita ştia că aveam nevoie de ea să se asigure că totul era în regulă

acolo, şi când i-am amintit de asta am reuşit s-o conving să plece. Şi i-am promis lui Darius că nu plec de la spital decât dacă îl sun pe el să vină să mă ia, deşi şcoala era la mai puţin de un kilometru şi jumătate, aşa că îmi era superuşor să mă întorc pe jos. Timpul trecea ciudat la secţia de terapie intensivă. Nu erau geamuri exterioare şi, cu excepţia zgomotelor SF pe care le scoteau aparatele de spital, în saloane era întuneric şi linişte. Îmi imaginam că era camera de aşteptare a morţii, chestie care mi-a dat fiori. Dar nu puteam s-o părăsesc pe bunica. Nu aveam de gând s-o părăsesc, nu fără să-mi ia locul cineva gata să se bată cu demonii. Aşa că am stat acolo aşezată şi am aşteptat, şi am vegheat trupul ei adormit, care se lupta să se vindece.

Stăteam acolo şi o ţineam de mână, şi îi cântam uşurel un cântec de leagăn cherokee pe care îi plăcea să mi-l cânte ca să adorm, când măicuţa Maria Angela a intrat în sfârşit în salon, ca o boare.

S-a uitat la mine, apoi la bunica şi apoi a deschis braţele. M-am aruncat la pieptul ei, înăbuşindu-mi suspinele în materialul moale al veşmântului ei.

— Şş, o să fie bine, copilă. Este în paza Maicii noastre, mi-a şoptit ea bătându-mă uşurel pe spate.

Când în sfârşit am reuşit să vorbesc, mi-am înălţat privirea spre ea şi mi-a trecut prin gând că nu fusesem niciodată în viaţa mea atât de fericită să văd pe cineva.

— Vă mulţumesc mult că aţi venit, soră.

— M-am simţit onorată că m-ai sunat; îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să ajung. Am avut multe de rezolvat înainte să pot pleca din mănăstire, a spus ea.

Ţinându-şi încă braţul în jurul meu, a pornit înapoi spre patul bunicii.

— Nu-i nimic. Mă bucur că aţi venit. Soră Maria Angela, ea este bunica mea, Sylvia Redbird, am spus cu un glas înăbuşit. Ea mi-a fost şi mamă, şi tată, şi o iubesc foarte mult.

— Trebuie să fie o femeie cu totul deosebită dacă a câştigat iubirea unei asemenea nepoate.

Mi-am înălţat iute privirea spre sora Maria Angela.

— Cei din spital nu ştiu că sunt novice.

— Nu ar trebui să conteze ce eşti, a răspuns călugăriţa cu tărie. Dacă tu sau familia ta aveţi nevoie de ajutor şi de îngrijire,

ei ar trebui să ţi le ofere.

— Nu merge întotdeauna aşa, am spus eu.

Ochii ei plini de înţelepciune m-au studiat:

— Din nefericire, trebuie să-ţi dau dreptate.

— Atunci o să mă ajutaţi fără să le spuneţi cine sunt?

— Da, a spus ea.

— Bine, pentru că eu şi bunica avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Cu ce pot să vă ajut?

Mi-am aruncat privirea spre bunica. Părea să se odihnească liniştită, exact cum făcea de când mă aşezasem lângă ea. Nu mai auzisem zbateri de aripi şi nu mai simţisem apropierea răului. Totuşi, nu prea voiam să o las singură, nici măcar câteva minute.

— Zoey?

Am privit ochii plini de înţelepciune şi de bunătate ai extraordinarei călugăriţe şi i-am spus adevărul gol-goluţ.

— Trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră, dar nu aici, unde am putea fi întrerupte sau auzite, şi mi-e teamă s-o las pe bunica singură, neprotejată.

M-a privit din nou, deloc tulburată de ciudăţenia cuvintelor mele. Apoi a dus mâna la unul dintre buzunarele veşmântului ei negru voluminos şi a scos de acolo o statuetă micuţă, dar frumoasă şi lucrată cu migală, care o reprezenta pe Fecioara Maria.

— Ai fi mai liniştită dacă o las aici pe Maica noastră cu bunica ta cât stăm noi de vorbă?

Am dat din cap.

— Cred că da, soră, am spus fără să încerc să analizez de ce ar trebui să mă simt liniştită în prezenţa unei reprezentări a maicii creştinătăţii pe care o adusese cu ea o călugăriţă. Mă simţeam doar recunoscătoare că instinctul îmi spunea că pot avea încredere în această călugăriţă şi în „magia“ pe care o purta cu sine.

Sora Maria Angela a pus statueta Măriei pe noptiera bunicii, apoi şi-a plecat capul şi şi-a împreunat mâinile. Am văzut că-şi mişca buzele, dar vorbea aşa de încet, încât nu am auzii nimic. Călugăriţa şi-a făcut semnul crucii, şi-a sărutat degetele şi a atins uşor statueta, apoi am plecat amândouă din salonul bunicii.

— Mai e lumină afară? am întrebat.

M-a privit surprinsă.

— Nu mai e lumină afară de ore bune, Zoey. E trecut de zece noaptea.

Mi-am frecat ochii. Eram ruptă de oboseală.

— Vă deranjează dacă ne plimbăm puţin pe afară? Am multe chestii complicate să vă spun şi o să-mi fie mai simplu dacă simt aerul nopţii în jurul meu.

— E o noapte adorabilă şi răcoroasă. Mi-ar face mare plăcere să mă plimb împreună cu tine.

Am pornit pe culoarele şerpuite ale spitalului St. John şi într-un final am ieşit prin partea dinspre vest, spre strada Utica şi frumoasa fântână arteziană din care se revărsa apă vizavi de spital, la intersecţia dintre Strada 21 şi Utica.

— Vreţi să mergem la fântână? am întrebat.

— Unde vrei tu, Zoey, a spus sora Maria Angela cu un zâmbet.

Am mers până acolo în tăcere. Mi-am rotit privirea împrejur, în căutare de păsări ciudate, ascunse în umbre, şi ascultam să văd dacă se aude zgomotul batjocoritor care trecea cu prea mare uşurinţă drept croncănitul unor simpli corbi. Dar nu se auzea nimic. Singurul lucru pe care îl simţeam în noaptea care ne învăluia era aşteptarea şi nu ştiam dacă e de bine sau e de rău.

Nu foarte departe de fântână se afla o bancă numai bună, care dădea spre statuia albă a Mariei înconjurate de mieluşei şi de ciobănaşi, care împodobea partea sud-vestică a spitalului.

Mai era şi o statuie frumos colorată a Mariei cu celebrul ei şal albastru, chiar lângă uşa camerei de gardă, în interior. E ciudat că nu remarcasem niciodată câte statui ale Fecioarei Maria erau aici.

Stăteam pe bancă de ceva timp, odihnindu-ne în liniştea răcoroasă a nopţii, când am inspirat adânc şi m-am întors cu faţa spre măicuţa Maria Angela.

— Soră, credeţi în demoni? am întrebat eu hotărâtă să sar direct la jugulară. Nu avea sens să o scald, în plus, nu aveam nici timp şi nici răbdare pentru asta.

A ridicat din sprâncenele cenuşii.

— Demoni? Da, cum să nu? Demonii şi biserica catolică au o istorie lungă şi agitată.

Apoi m-a privit fix, de parcă ar fi fost rândul meu acum. Ăsta era unul dintre lucrurile care îmi plăceau cel mai mult la sora Maria Angela. Nu era genul ăla de adult care simte nevoia să termine propoziţiile în locul tău şi care nu suportă să aştepte în linişte cât timp un puşti îşi pune gândurile în ordine.

— Aţi văzut vreunul cu ochii dumneavoastră?

— Nu, niciunul adevărat. Ceva pe aproape da, dar toţi s-au dovedit a fi oameni, fie bolnavi, fie necinstiţi.

— Dar îngeri?

— Dacă eu cred în ei sau dacă ştiu vreunul?

— Amândouă, am spus.

— Da şi nu, în ordinea asta. Deşi aş prefera să întâlnesc un înger, nu un demon, dacă sunt pusă să aleg.

— Nu mai fiţi aşa de sigură.

— Zoey?

— Vă spune ceva cuvântul „nephilim"?

— Da, se pomeneşte despre ei în Vechiul Testament. Unii teologi presupun că Goliat fie era nephilim, fie descendent al unuia.

— Şi Goliat nu era băiat bun, nu?

— Din câte se spune în Vechiul Testament, nu.

— Bun, trebuie să vă spun o altă poveste, despre un alt nephilim. Nici ăsta nu e băiat bun. E o poveste care a circulat în sânul neamului bunicii mele.

— Neam?

— E cherokee.

— A, atunci spune-mi, Zoey. îmi plac poveştile amerindienilor.

— Ţineţi-vă bine broboada, că asta nu e o poveste de spus copiilor înainte de culcare.

Apoi m-am lansat în relatarea pe scurt a poveştii pe care mi-o spusese bunica despre Kalona, Tsi Sgili şi Imitatorii de corbi.

În încheierea poveştii i-am povestit despre întemniţarea lui Kalona şi despre cântecul pierdut al Imitatorilor de corbi care anunţa întoarcerea tatălui lor. Sora Maria Angela a tăcut câteva minute în şir. Când în sfârşit a vorbit, m-a surprins să constat că aceeaşi fusese şi prima mea reacţie când auzisem povestea.

— Şi vrei să spui că femeile au făcut o păpuşă de lut să prindă viaţă?

Am zâmbit.

— Asta i-am spus şi eu bunicii când am auzit povestea.

— Şi ce ţi-a răspuns bunica ta?

Judecând după expresia ei senină, cred că se aştepta să râd şi să spun că bunica îmi explicase că era o poveste sau poate o alegorie religioasă, dar i-am spus adevărul.

— Bunica mi-a amintit că magia există cu adevărat şi că strămoşii ei, care sunt de fapt şi ai mei, nu erau mai mult sau mai puţin credibili decât o fată care poate invoca şi porunci tuturor celor cinci elemente.

— Vrei să spui că acesta este darul tău şi motivul pentru care eşti destul de importantă încât să te escorteze un războinic până la Street Cats? a întrebat sora Maria Angela.

Citeam în ochii ei că nu voia să îmi spună că sunt o mincinoasă şi să ne strice nou formata prietenie, dar nici nu mă credea. Aşa că m-am ridicat şi am făcut un pas mic departe de bancă, ferindu-mă de lumina aspră a felinarului. Am închis ochii şi am inspirat adânc aerul răcoros al nopţii. Nu a trebuit să mă gândesc prea mult ca să găsesc răsăritul, s-a întâmplat pur şi simplu. M-am întors spre spital, care era peste drum, la răsărit de locul în care mă aflam eu. Am deschis ochii şi am spus zâmbind:

— Vântule, mi-ai dat deseori ascultare în ultimele zile. Te preţuiesc pentru fidelitatea ta şi îţi cer să mai răspunzi încă o dată chemării mele. Vino la mine, vântule!

Nu era aproape nici o adiere de vânt, dar în momentul în care am invocat primul element, o briză dulce şi jucăuşă a început să şfichiuie în jurul meu. Sora Maria Angela era destul de aproape de mine încât să simtă vântul cum mi se supune. A trebuit chiar să-şi pună o mână pe broboadă ca să nu-i zboare de pe cap. Am ridicat din sprâncene, apoi m-am întors spre dreapta, cu faţa spre miazăzi.

— Focule, seara este răcoroasă şi, ca întotdeauna, avem nevoie de căldura ta ocrotitoare. Vino la mine, focule!

Vântul răcoros a devenit deodată cald, fierbinte chiar. Auzeam împrejurul meu trosnetul unui foc care ardea în vatră cu vâlvătaie şi mă simţeam de parcă eu şi sora Maria Angela ne-am fi pregătit să frigem cârnaţi la grătar într-o noapte plăcută de vară.

— Dumnezeule! am auzit-o exclamând cu respiraţia

întretăiată.

Am zâmbit şi m-am întors din nou spre dreapta.

— Apă, avem nevoie de tine să ne cureţi şi să domoleşti arşiţa focului. Vino la mine, apă!

Am simţit cu uşurare că arşiţa s-a topit în mirosul şi în mângâierea unei ploi primăvăratice. Nu mi s-a udat pielea, dar ar fi trebuit, pentru că era ca şi cum aş fi aterizat în mijlocul unei furtuni şi aş fi fost împresurată, răcorită, renăscând astfel.

Măicuţa Maria Angela şi-a ridicat faţa spre cer şi a deschis gura, ca şi când ar fi crezut că poate cu adevărat să soarbă o picătură de ploaie.

Am continuat să mă întorc spre dreapta.

— Pământule, întotdeauna mă simt aproape de tine. Tu ne hrăneşti şi ne ocroteşti. Vino la mine, pământule!

Ploaia de primăvară s-a transformat într-un câmp cu iarbă proaspăt cosită, vara. Briza răcorită de ploaie era acum îmbălsămată de miros de lucernă şi de soare şi de râsetele vesele ale unor copii la joacă.

Am privit-o pe călugăriţă. Stătea încă pe bancă, dar îşi scosese broboada şi părul ei scurt, cărunt i se învârtejea în jurul capului, în timp ce râdea şi inspira adânc briza verii, dându-i aerul unui copil drăgălaş.

A simţit că o priveam şi mi-a căutat privirea exact când îmi ridicam braţele deasupra capului.

— Spiritul este cel care ne uneşte şi tot el ne face unici. Vino la mine, spirit!

Ca întotdeauna, m-a copleşit o senzaţie de o dulce familiaritate că sufletul mi se înalţă atunci când spiritul a dat ascultare chemării mele.

— O! a exclamat sora Maria Angela, dar nu părea nici speriată, nici mânioasă, ci doar uluită. Am văzut-o cum îşi lăsa capul în jos şi strângea la piept mătăniile pe care le purta în jurul gâtului.

— Vă mulţumesc, spirit, pământ, apă, foc şi vânt. Puteţi pleca acum, cu mulţumirile mele. Vă preţuiesc! am strigat şi am întins braţele pe când elementele se zoreau jucăuşe în jurul meu şi apoi s-au risipit în noapte.

Am pornit încetişor spre bancă şi mi-am luat locul de lângă sora Maria Angela, care îşi netezea părul şi îşi prindea la loc broboada. Apoi m-a privit în sfârşit:

— Bănuiam de mult asta.

Chiar nu mă aşteptam să spună chestia asta.

— Vă aşteptaţi ca eu să controlez elementele?

A râs.

— Nu, copilă. Bănuiam de mult că lumea este plină de puteri nevăzute.

— Scuzaţi-mă, dar e ciudat să spună o călugăriţă chestia asta.

— Serios? Eu nu cred că e aşa de ciudat, dacă te gândeşti că sunt mireasa a ceea ce, în esenţă, este spirit. A ezitat, apoi a continuat: Şi am simţit freamătul acestor puteri...

— Elemente, am întrerupt-o. Sunt cele cinci elemente.

— Îmi recunosc greşeala. Am simţit adesea freamătul acestor elemente la noi la mănăstire. Legenda spune că mănăstirea a fost construită pe un loc străvechi, plin de forţă. Vezi tu, Zoey Redbird, Preoteasă novice, ce mi-ai arătat tu în noaptea asta este mai mult o confirmare decât uimire.

— Hm, mă bucur să aud asta.

— Deci, îmi spuneai cum au creat femeile Ghigua o fecioară din lut care l-a prins în capcană pe îngerul căzut, şi Imitatorii de corbi au cântat un cântec despre întoarcerea lui şi apoi s-au transformat în spirit? Şi apoi ce s-a mai întâmplat?

Am zâmbit la auzul tonului ei direct, înainte să redevin serioasă.

— Se pare că nu s-a mai întâmplat nimic o grămadă de ani, cam vreo mie. Apoi, acum câteva zile, am auzit ceva ce eu credeam că sunt ciori care croncăne noaptea ca nişte nesuferite.

— Şi nu crezi că sunt ciori?

— Ştiu sigur că nu sunt. Mai întâi, nu prea croncăneau, ci orăcăiau.

A dat din cap şi a spus:

— Corbii orăcăie, ciorile croncăne.

Am dat şi eu din cap şi am spus:

— Aşa am aflat şi eu de curând. În al doilea rând, nu numai că am fost atacată de doi dintre ei, dar am şi văzut unul noaptea trecută. Asculta la fereastra mea când bunica îmi spunea unde avea să meargă azi cât timp dormeam eu. În timp ce conducea, a avut „accidentul“ ăla ciudat şi aproape fatal, am spus eu, marcând cu degetele în aer ghilimele de la cuvântul

„accident“. Martorii spun că a fost provocat de o pasăre uriaşă neagră, care a zburat direct spre maşina ei.

— Maică Precistă! De ce o urmăreau Imitatorii de corbi pe bunica ta?

— Cred că o urmăreau pe ea ca să-mi facă mie rău, ca să fie siguri că nu ne ajută mai mult decât a făcut-o deja.

— Cu ce să ajute şi pe cine altcineva?

— Pe mine şi pe prietenii mei novici. Majoritatea au câte o afinitate faţă de elemente şi o altă prietenă a mea are viziuni care ne avertizează despre lucrurile rele care urmează să se întâmple, viziunile clasice despre moarte şi nenorociri.

— E Afrodita, tânăra adorabilă care... slavă Domnului... a adoptat-o ieri pe Malefica?

Am zâmbit larg.

— Da, ea e fata cu viziunile. Şi nu, niciunul dintre noi nu e încântat că a adoptat-o pe Malefica.

Sora Maria Angela a râs, iar eu am continuat:

— Ideea e că, în ultima ei viziune, Afrodita a văzut ceea ce noi credem că este profeţia Imitatorilor de corbi şi a scris-o.

Sora Maria Angela s-a făcut palidă la faţă.

— Şi profeţia anunţă întoarcerea lui Kalona?

— Da, şi pare să aibă loc chiar acum.

— Sfântă Mărie! a rostit măicuţa cu glasul întretăiat şi şi-a făcut cruce.

— De aceea avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, am încheiat eu.

— Cum pot eu să preîntâmpin îndeplinirea profeţiei? Ştiu câte ceva despre nephilimi, dar nimic care să aibă legătură cu legenda asta cherokee.

— Nu, cred că în mare măsură ne-am dat seama cum stă treaba, şi în noaptea asta pornim o chestie care o să-i taie serios puterea de a îndeplini profeţia. Am nevoie de dumneavoastră să mă ajutaţi cu bunica. Vedeţi dumneavoastră, Imitatorii de corbi aveau dreptate. Dacă îi fac ei ceva rău, implicit îmi fac şi mie. Nu vreau s-o las singură ca s-o chinuie. Cei de la spital nu vor să lase aici un tămăduitor pentru că nu înghit chestia asta cu păgânismul. Deci, am nevoie de cineva puternic spiritual şi care mă crede.

— Şi aici intervin eu, a rostit ea.

— Da. Mă ajutaţi? Vreţi să staţi cu bunica şi să o protejaţi

de Imitatorii de corbi cât încerc eu să amân îndeplinirea profeţiei cu încă vreo mie de ani?

— Mi-ar face mare plăcere. S-a ridicat şi a pornit cu hotărâre spre trecere. A aruncat o privire înapoi spre mine.

— Ce? Credeai că o să trebuiască să chemi iar vântul ca să mă zboare înapoi?

Am râs şi am traversat strada împreună cu ea. De data asta, când s-a oprit înaintea statuii Fecioarei Maria din hol, şi-a plecat capul şi a şoptit o rugăciune, nu am mai aşteptat nerăbdătoare. De data asta am privit cu atenţie statuia Fecioarei şi i-am observat pentru prima oară bunătatea de pe chip şi înţelepciunea din ochi. Şi, în timp ce sora Maria Angela se lăsa în genunchi, am şoptit:

— Focule, am nevoie de tine. Când am simţit căldura împresurându-mă, am cuprins-o cu palmele şi apoi am dat din degete spre una dintre lumânările care stăteau neaprinse la picioarele statuii. Instantaneu, aceasta s-a aprins vioaie alături de alte câteva. Mulţumesc, focule. Acum poţi să te duci la joacă, am spus.

Sora Maria Angela nu a spus nimic, a luat doar o lumânare aprinsă şi m-a privit răbdătoare. Când a văzut că nu spun nimic, m-a împins de la spate:

— Ai o monedă de 25 de cenţi?

— Cred că da, am spus, mi-am afundat mâna în buzunarul de la blugi şi am scos de acolo restul pe care mi-1 dăduse mai devreme automatul de băuturi răcoritoare. Aveam două monede de 25 de cenţi, două de 10 şi una de 5. Neştiind ce voia să fac cu ele, i-am întins ei restul.

Mi-a zâmbit doar şi mi-a spus:

— Bravo, pune-le pe toate în locul lumânării şi hai sus.

Am făcut ce mi-a spus şi apoi am pornit înapoi spre salonul bunicii, în timp ce sora proteja flacăra tremurătoare a lumânării cu mâna.

La intrarea în salon nu am fost întâmpinate de zbatere de aripi şi nici nu am surprins cu coada ochiului umbre mişcătoare. Sora Maria Angela s-a îndreptat spre statueta Fecioarei Maria şi a aşezat lumânarea în faţa ei. Apoi s-a aşezat pe scaunul pe care stătusem eu toată ziua şi şi-a luat mătăniile de la gât. Fără să se uite la mine, mi-a spus:

— Nu ar fi mai bine să pleci, copilă? Ai şi tu propriul rău cu

care să te lupţi.

— Da, aşa e, am spus şi am pornit iute spre marginea patului bunicii. Nu se mişcase, dar am încercat să mă conving că părea un pic mai sănătoasă şi că avea respiraţia un pic mai viguroasă. Am sărutat-o pe frunte şi am şoptit: Te iubesc, bunico. Am să mă întorc curând. Până atunci, o să stea cu tine sora Maria Angela şi n-o să-i lase pe Imitatorii de corbi să te ia.

Apoi m-am întors spre călugăriţa care părea atât de senină, ca de pe altă lume, cum stătea ea aşa pe scaunul ăla de spital, fremătând mătăniile în lumina slabă şi tremurătoare a lumânării, care arunca umbre jucăuşe asupra ei şi a zeiţei ei. Tocmai mă pregăteam să deschid gura să-i mulţumesc, dar mi-a luat-o înainte.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, copilă. E meseria mea.

— E meseria dumneavoastră să staţi cu oamenii bolnavi?

— Meseria mea e să ţin răul departe.

— Mă bucur că vă pricepeţi la asta, am spus.

— Şi eu.

M-am aplecat şi am sărutat-o pe obrajii moi, şi mi-a zâmbit. Dar mai trebuia să-i spun ceva înainte să plec.

— Soră, dacă nu reuşesc... Dacă prietenii mei şi cu mine nu îl oprim pe Kalona şi reuşeşte să reînvie, o să le fie rău oamenilor de aici, mai ales femeilor. Va trebui să vă băgaţi undeva, în pământ. Ştiţi vreun loc, vreun subsol, vreo pivniţă sau chiar o peşteră unde vă puteţi duce iute şi în care să staţi o vreme?

A dat din cap.

— În subsolul mănăstirii noastre este o pivniţă mare, care a fost folosită la multe lucruri pe vremuri, inclusiv ca ascunzătoare pentru alcoolul ilegal în anii ’20, dacă e să dăm crezare poveştilor mai vechi.

— Acolo trebuie să vă duceţi. Luaţi-le şi pe celelalte călugăriţe, ce să mai, mutaţi toată organizaţia Street Cats acolo. Duceţi-vă la subsol. Kalona urăşte pământul şi nu are să vă urmărească acolo.

— Înţeleg, dar am să cred că o să ieşi victorioasă.

— Sper să aveţi dreptate, dar promiteţi-mi că o să vă duceţi la subsol dacă nu se întâmplă aşa şi că o să o luaţi şi pe bunica mea cu dumneavoastră, am spus privind-o în ochi şi mă aşteptam să-mi spună că nu avea să fie prea simplu să scoată o

femeie rănită de la terapie intensivă şi să o ducă în pivniţă sau în vreo mănăstire.

În schimb, sora Maria Angela mi-a zâmbit senină.

— Îţi dau cuvântul meu.

Am clipit surprinsă.

— Credeai că numai tu poţi stăpâni magia? a întrebat călugăriţa şi a ridicat din sprâncenele ei cărunte. Rareori pun oamenii la îndoială acţiunile unei călugăriţe.

— Hm, e bine. Bun, atunci, am mobilul dumneavoastră. Ţineţi-l la îndemână, vă sun imediat ce pot.

— Nu-ţi face griji din cauza mea sau a bunicii tale. Noi, bătrânele, ştim să ne purtăm singure de grijă.

Am sărutat-o din nou pe obraz.

— Soră, sunteţi ca bunica. Niciodată nu veţi fi bătrâne.

Capitolul 30

Nu voiam să-l aştept pe Darius din moment ce pur şi simplu puteam să parcurg pe jos scurta distanţă până la şcoală cât i-ar fi luat lui să ajungă la maşină, s-o pornească şi să vină la spital, dar nu reuşeam să-mi fac curaj. Din prietenă, noaptea se transformase într-un duşman înspăimântător şi greu de definit. Cât timp l-am aşteptat, am format numărul lui Stevie Rae.

Dar n-a răspuns. Nici măcar n-a sunat, a intrat direct mesageria vocală şi m-am întrebat din nou ce fel de mesaj ar fi trebuit să-i las. „Salut, Stevie Rae, voiam să discut cu tine despre o profeţie nasoală şi despre o creatură malefică din vechime înainte să nimereşti chiar în mijlocul ei în noaptea asta, da' las' că ne vedem mai târziu.“ Nu ştiu cum, dar nu mi se părea o treabă prea deşteaptă, aşa că, în timp ce-l aşteptam pe Darius, m-am înjurat singură că n-o sunasem mai devreme, dar accidentul bunicii mă absorbise cu totul.

Exact ce îşi doriseră Imitatorii de corbi.

Maşina Lexus neagră condusă de Darius a oprit lângă trotuar în faţa intrării camerei de gardă şi el a sărit afară să-mi deschidă portiera.

— Cum se simte bunica ta?

— Nu e nici o diferenţă, ceea ce doctorul zice că e o

treabă bună. Sora Maria Angela stă cu ea în noaptea asta, ca să pot eu să mă ocup de ritualul de purificare.

Darius a încuviinţat din cap şi a întors maşina pentru scurta distanţă până la şcoală.

— Sora Maria Angela este o preoteasă puternică, ar fi fost un excelent vampir.

Am zâmbit.

— Am să-i spun asta din partea ta. S-a întâmplat ceva interesant azi la şcoală despre care ar trebui să aflu?

— Au fost discuţii să amânăm ritualul când s-a aflat despre accidentul bunicii tale.

— A, nu! Nu e nevoie, am spus repede. E prea important să-l amânăm.

Mi-a aruncat o privire curioasă, dar nu a spus decât:

— Asta a spus şi Neferet. A convins-o pe Shekinah să continue ce şi-a propus pentru noaptea asta.

— Serios? am meditat eu cu glas tare şi mă întrebam de ce era aşa de important pentru Neferet ca eu să ţin în continuare ritualul din noaptea asta. Poate bănuise ceva cum că Afrodita nu mai avea afinitatea faţă de pământ, aşa că abia aştepta ceea ce ea spera să fie un moment tare jenant pentru amândouă. Ei bine, Neferet avea să aibă o mare surpriză dacă asta aştepta.

— Dar e foarte scurt timpul, a spus Darius aruncându-şi privirea spre ceasul digital de la bord. Abia ai timp să te schimbi şi să ajungi la zidul estic.

— Nu-i nimic, lucrez foarte bine sub presiunea timpului, am trântit o minciună.

— Cred că Afrodita şi ceilalţi au pregătit totul.

Am dat din cap şi i-am zâmbit.

— Hm, Afrodita.

Mi-a zâmbit şi el şi a spus:

— Da, Afrodita.

A oprit lângă trotuar şi Darius a ieşit din maşină ca să-mi deschidă portiera.

— Mersi, iubitul Afroditei, l-am tachinat eu. Ne vedem la ritual.

— Nu l-aş rata pentru nimic în lume, a spus el.

*

— Dumnezeule! Se simte bine bunica ta? M-am supărat aşa de tare când am aflat!

Jack a dat buzna ca un mic vârtej gay la mine în cameră, sufocându-mă aproape cu o îmbrăţişare exuberantă. Ducesa s-a înghesuit în noi dând din coadă şi răsuflând zgomotos, câineşte, în semn de bun-venit.

— Da, suntem tare speriaţi din cauza bunicii, a spus Damien venind în spatele lui Jack şi al Ducesei şi îmbrăţişându-mă şi el. Am aprins o lumânare cu aromă de levănţică pentru ea şi toată ziua am lăsat-o aprinsă.

— I-ar plăcea asta bunicii, am spus eu.

— Şi, ce se aude? O să se facă bine? a întrebat Erin.

— Mda, Afrodita nu a vrut să sufle o vorbă, a spus şi Shaunee.

— V-am zis tot ce ştiam, s-a apărat Afrodita, urmându-i pe ceilalţi în cameră. Şi anume, că n-o să ştim nimic sigur până mâine.

— Şi tot asta ştim şi acum, am spus. Dar pare să fie bine că situaţia nu i se înrăutăţeşte.

— Chiar i-au provocat Imitatorii de corbi accidentul? a întrebat Jack.

— Sunt sigură, am spus. Era unul la ea în cameră când am ajuns acolo.

— Eşti sigură că e bine să o laşi singură acolo? Dacă-i fac ceva? a întrebat Jack.

— Sunt sigură că ar putea, dar nu e singură. O mai ţineţi minte pe călugăriţa care conduce Street Cats, despre care v-am povestit? E acolo cu ea şi nu o să permită nimănui să-i facă rău bunicii.

— Mi-e o frică de călugăriţe..., a spus Erin.

— Şi mie, te asigur. Am mers cinci ani la elementară într-o şcoală catolică particulară şi vă jur că sunt de o răutateee..., a spus Shaunee.

— Sora Maria Angela ştie să se controleze, a afirmat Afrodita.

— Pe sine şi pe orice Imitator de corbi care încearcă să-i facă ceva bunicii, am completat eu.

— Deci, ştie despre Imitatorii de corbi? a întrebat Damien.

— Ştie despre toate, despre profeţie, tot. A trebuit să-i

spun, ca să înţeleagă de ce e aşa de important să nu o lase pe bunica singură. Am făcut o pauză şi am hotărât să recunosc totul. În plus, am încredere în ea. Ori de câte ori sunt cu ea, simt o mare bunătate. De fapt, îmi aminteşte, mult de bunica.

— Mai mult decât atât, crede că Nyx este o variantă a Fecioarei Maria, ceea ce înseamnă că nu ne vede ca pe nişte creaturi rele, care se îndreaptă cu paşi repezi spre iad, a adăugat Afrodita.

— Hm, interesant, a spus Damien. Mi-ar plăcea s-o cunosc, îndată ce terminăm cu nebunia asta cu Kalona.

— Apropo de nebunie, aţi stat cu ochii pe camera video? am întrebat.

Jack a dat din cap şi şi-a lovit uşor nelipsita geantă.

— Cum să nu? Şi totul e complet mort. A chicotit şi apoi şi-a dat o palmă peste gură. Scuze, nu am vrut să par aşa de lipsit de respect faţă de posibilul m-o-r-t, a rostit el pe litere.

— Nu-i nimic, dragule, a spus Damien şi l-a cuprins cu braţul. Umorul ajută în astfel de situaţii. Şi eşti foarte drăguţ când chicoteşti.

— Bun, ca să nu mi se facă rău şi, mai ştii, să dau la boboci pe noua mea rochie adorabilă, ce-ar fi să revizuim planul ritualului şi apoi s-o luăm din loc? Nu e o idee prea bună să întârziem în noaptea asta, a propus Afrodita.

— Da, ai dreptate. Ar trebui s-o luăm din loc, dar tare bine mai arătaţi! am spus, zâmbindu-le tuturor. Suntem o frumuseţe de gaşcă.

Toată lumea a zâmbit şi, pe rând, au făcut reverenţe, plecăciuni şi piruete simpatice. Fusese ideea gemenelor să purtăm cu toţii haine noi la ritualul ăsta de purificare. Ca să simbolizeze, ziceau ei, anul nou, noutatea unei şcoli purificate, trebuia să purtăm lucruri noi. Mă gândeam că erau mulţi de „nou“, dar aveam prea multă treabă să-mi mai pese. Aşa că, în timp ce eu fusesem la căpătâiul bunicii, gemenele fuseseră la cumpărături. (N-am întrebat cum făcuseră să chiulească de la ore; e mai bine să nu cunosc detaliile în anumite cazuri.) Purtam cu toţii haine negre, dar fiecare era diferit. Rochia Afroditei era din catifea neagră cu un decolteu în formă de lacrimă şi fustiţă scurtă. Arăta super cu cizmele negre cu toc cui. Aveam o bănuială că ţinea încă la mottoul „Indiferent de situaţie, dacă arăţi cool, lucrurile merg mai bine“, Damien şi Jack purtau haine

negre de băieţi. Nu mă pricep absolut deloc la hainele de băieţi, dar categoric arătau drăguţ. Gemenele aveau fuste negre scurte şi genul ăla de bluze largi de mătase în legătură cu care nu mă hotărăsc dacă sunt drăguţe sau ca de gravidă. Normal, nu le-aş spune niciodată asta gemenelor. Şi eu purtam o rochie nouă, Erin mi-o luase. Era neagră, dar avea mărgeluţe roşii în jurul decolteului, pe mânecile lungi strâmte şi pe poalele care îmi ajungeau până deasupra genunchiului, îmi venea la marele fix şi ştiam că, atunci când aveam să ridic braţele ca să invoc elementele, mărgeluţele decorative aveau să scânteieze sângerii în lumina lunii. Cu alte cuvinte, urma să arăt marfă.

Normal, purtam cu toţii colierele Fiicelor şi Fiilor Întunericului formate din trei luni. Al meu era din pietre roşii care scânteiau exact ca rochia.

Le-am zâmbit larg prietenilor mei, mândră şi plină de încredere. Bunica era pe mâini bune, prietenii mei erau alături de mine, de data asta fără să mai fie secrete între noi. Ritualul avea să decurgă bine şi Stevie Rae şi novicii cu semiluni roşii aveau să iasă la iveală, ceea ce însemna că Neferet nu se mai putea ascunde, fie că recunoştea implicarea ei în existenţa lor, fie că nu. Erik vorbea iar cu mine, mai mult sau mai puţin. Şi, apropo de băieţi, aveam chiar speranţe că şi Stark avea să învie. De data asta, la învierea unui puşti avea să fie martoră şi Shekinah, un vampir puternic. Iar eu nu trebuia să-mi fac griji că aş fi putut fi interesată de doi tipi în acelaşi timp (din nou). Sau cel puţin nu aveam să-mi fac acum griji din cauza asta.

Mă simţeam bine, de fapt, şi eram pregătiţi să luăm la scărmănat orice creatură malefică străveche care încerca să ne facă zile fripte.

— Bun, deci ritualul o să decurgă cam ca întotdeauna. Am să intru pe muzica pe care o alege Jack.

A dat entuziast din cap:

— Sunt gata! O să intri pe bucăţile cele mai tari din coloana sonoră de la Memoriile unei gheişe, combinate cu altceva. Dar vreau să fie o surpriză ce altceva se mai întâmplă.

M-am încruntat la el. Asta îmi mai trebuia mie în seara asta, surprize!

— Nu-ţi face griji, a spus Damien. O să-ţi placă.

Am oftat. Şi aşa era prea târziu să mai schimb ceva.

— Bun, deci formez cercul şi invoc elementele. Afrodita,

hai să ne asigurăm că stai chiar în faţa stejarului ăluia uriaş de lângă zidul estic.

— Deja e rezolvată treaba, Z, m-a asigurat Erin.

— Îhî, am pus lumânările şi masa pentru ritual cât s-au ocupat Jack şi Damien de partea cu muzica. Am pus lumânarea pământului chiar lângă copac.

— Ăă, nu aţi văzut-o cumva pe Stevie Rae, nu?

— Nţ, au făcut gemenele, Damien şi Jack odată.

Am oftat din nou. Ar face bine să apară.

— Nu-ţi face griji din cauza asta, o să vină, m-a liniştit Damien.

Afrodita şi cu mine am făcut un schimb rapid de priviri.

— Sper, că altfel nu ştiu ce naiba facem dacă îţi zboară lumânarea pământului din mâini, în timp ce eu încerc să-i invoc.

— Afrodita ar putea să pună lumânarea jos cât timp o aprinzi tu şi să execute un dans al pământului, ne-a sărit Jack în ajutor.

Afrodita şi-a dat ochii peste cap şi a spus:

— Pe-ăsta hai să-i considerăm ca fiind planul B şi care sper să nu aibă niciodată loc. Deci, odată ce apare Stevie Rae şi toate elementele sunt invocate şi cercul format, am să-i anunţ pe novicii cu semiluni roşii şi felul în care apariţia lor ar trebui să ajute la curăţarea şcolii de secrete.

— Excelentă idee, a spus Damien.

— Mersi, am răspuns. Şi mă aştept ca după ritual să fie nevoie de multe explicaţii, aşa că am să-l scurtez.

— Atunci o să o urmărim pe Neferet cum se descurcă cu efectele secundare, a comentat Afrodita.

— Şi dacă ea e regina Tsi Sgili, cum credem noi, o să fie prea ocupată să scape de mânia lui Shekinah ca să mai ducă la îndeplinire profeţia lui Kalona, am continuat. „Şi, în cel mai rău caz, în care regina Tsi Sgili este Stevie Rae sau vreunul dintre puştii ei, o să mă încred în Shekinah şi în Nyx că se ocupă ele şi de chestia asta“, mi-am zis, dar tare am spus doar: Damien, tu, în orice caz, fii atent la Imitatorii de corbi! Dacă ai impresia că vezi vreunul sau măcar auzi vreunul, zboară-l.

— OK, a spus Damien.

— Deci, suntem gata? mi-am întrebat prietenii.

— Da! au strigat ei.

Apoi am ieşit cu toţii în grabă din dormitor şi, plini de

încredere, am pornit direct spre ultimele noastre clipe de inocenţă.

Capitolul 31

Se pare că toată şcoala ne aştepta acolo. Cum gemenele aşezaseră deja lumânările mari, scena era în felul ăsta marcată şi novicii şi vampirii formaseră un cerc mare în jurul zonei, având stejarul uriaş drept centru de interes al cercului care urma să fie format.

Mă bucuram să-i văd pe toţi Fiii lui Erebus. Războinicii se aşezaseră împrejurul cercului, dar îşi luaseră poziţiile şi pe zidul mare din piatră şi cărămidă care împrejmuia şcoala. Îmi dădeam seama că probabil chestia asta era ca un cui în talpă pentru Stevie Rae şi pentru novicii cu semiluni roşii care voiau să intre în şcoală, dar, sub ameninţarea Imitatorilor de corbi, a lui Kalona şi a mai ştiu eu cui omora vampiri, îmi dădeau un sentiment de siguranţă.

Jack şi cu mine ne-am aşezat într-o margine, în timp ce Damien, gemenele şi Afrodita şi-au luat poziţiile cu faţa spre interior, cu lumânările care le simbolizau elementele în mână. Dacă mă ridicam pe vârfuri, zăream masa cu festinul lui Nyx pe care o puneam deseori în centrul cercului. Îmi închipuiam că în noaptea asta pe ea se aflau fructe uscate şi murături, cum era normal în miezul iernii, alături de pocalul cu vin pentru ritual şi altele asemenea. Mi s-a părut că am mai văzut pe cineva stând lângă masă, dar era prea multă lume care îmi bloca vederea şi nu eram prea sigură.

— Bucuroasă de întâlnire! m-a salutat Shekinah.

— Bucuroasă de întâlnire, am salutat-o şi eu zâmbind.

— Cum se simte bunica ta?

— Se ţine tare, am răspuns.

— Mă gândeam să anulez ritualul sau cel puţin să-l amân, dar Neferet a insistat că trebuie să continue totul conform planului. Părea să fie de părere că e important pentru tine.

Mi-am controlat expresia ca să par interesată, dar neutră.

— Da, şi eu cred că ritualul este important şi nu aş vrea să fie anulat din cauza mea, am spus. Mi-am aruncat privirea împrejur. Ciudat că nu era aici chiar Neferet să-mi sară în gât.

Eram convinsă că singurul motiv pentru care insistase să ţinem ritualul în seara asta era pentru că mă ştia suferindă şi distrasă de accidentul bunicii. Unde e Neferet? am întrebat.

Shekinah şi-a aruncat privirea în spate şi am văzut-o încruntându-se şi măturând mulţimea cu privirea.

— Era aici, în spatele meu. Ciudat că nu o văd...

— Probabil că e deja în cerc, am spus şi am sperat că nu mi se citea pe faţă alarma care îmi suna în cap. M-am uitat spre locul în care Jack făcea probe la combină.

Cred că ar trebui să încep.

— A, uitasem să-ţi spun. De fapt, mă aşteptam să-ţi spună Neferet, a zis Shekinah şi s-a uitat din nou împrejur. Nu contează, pot să-ţi spun şi eu la fel de bine. Neferet spunea că nu ai mai ţinut niciodată un ritual de curăţare de o asemenea anvergură şi că poate nu ştiai, pentru că eşti o novice micuţă, că în timpul unui ritual de acest fel trebuie să amesteci sângele unui vampir cu vinul ritualic pe care îl oferi elementelor.

— Poftim? am spus convinsă că nu am auzit bine.

— Da, de fapt, e foarte simplu. Erik Night s-a oferit nu numai să te cheme în cerc, luându-i locul bietului nostru Loren Blake, dar va juca şi rolul tradiţional de consort al preotesei şi-ţi va oferi sângele lui drept sacrificiu. Am auzit că este un excelent actor, aşa că se va descurca de minune în noaptea asta. Tu supune-te lui.

— Asta era surpriza despre care îţi pomeneam! a spus Jack, apărând brusc lângă Shekinah. Mă refer la partea în care Erik te cheamă în cerc. Partea cu sângele nu e cine ştie ce, a zis el, încă destul de copil încât să nu fie profund afectat de sânge cum eram eu. Nu-i aşa că e super că s-a oferit Erik?

— A, ba da, e super, am reuşit să spun.

— Acum mă duc să-mi iau locul, a încheiat Shekinah. Fii binecuvântată.

Am mormăit un „fiţi binecuvântată" când ea era deja cu spatele, apoi m-am întors spre Jack.

— Jack, am şoptit violent. Faptul că Erik îi ia locul lui Loren în noaptea asta nu e ceea ce eu aş numi o surpriză plăcută!

S-a încruntat.

— Eu şi Damien aşa ne gândeam. E semn că poate reuşiţi să staţi de vorbă.

— Nu de faţă cu toată şcoala!

— A, ăă... Eu nu m-am gândit aşa la chestia asta, s-a justificat Jack şi începuse să-i tremure buza. Scuze. Dacă ştiam că aveai să te superi, ar fi fost prima chestie pe care ţi-aş fi spus-o.

Mi-am trecut mâna pe frunte şi mi-am dat părul de pe faţă. Asta îmi lipsea acum, să se pună Jack pe jelit. Nu, ce-mi lipsea mie acum era să dau ochii cu bunăciunea de Erik şi cu sângele lui delicios de faţă cu toată şcoala! Calm, calm, respiră... ai trecut prin situaţii şi mai jenante de atât.

— Zoey? a scâncit Jack.

— Jack, n-are nimic. Serios, chestia e că am fost, ăă, surprinsă. Şi, în fond, asta e menirea unei surprize. O să-mi treacă.

— B...bine. Eşti sigură? Eşti pregătită?

— Da, şi la prima întrebare, şi la a doua, am spus înainte să-mi dea prin cap să o rup la fugă cât mai departe de aici. Porneşte muzica.

— Fă-i praf, Z! a spus el şi s-a dus fuga înapoi la combină, căutând începutul melodiei.

Am închis ochii şi am început să inspir adânc, ca să-mi limpezesc mintea şi să mă pregătesc să invoc elementele şi să formez cercul, dar, din cauza surprizei cu Erik, am uitat complet să-i spun lui Jack să verifice camera video.

Ca întotdeauna, eram un ghem de emoţii până să pornesc spre cerc, pătrunsă de muzică. Coloana sonoră din Memoriile unei gheişe răsuna în noapte frumoasă şi pătrunzătoare. Am ridicat braţele şi m-am mişcat cu graţie pe muzică. Apoi vocea lui Erik s-a împletit cu muzica şi cu noaptea, creând un strop de magie:

Sub stelele scânteietoare şi sub a lunii pază
Când urmele lăsate de dogoare
Sunt stinse-n noaptea trează...

Versurile poemului m-au copleşit şi m-au purtat pe valul glasului lui Erik. Am dat capul pe spate şi mi-am lăsat părul să mă împresoare ca un voal, în timp ce mă mişcăm încet în interiorul cercului, împletind versurile cu muzica şi dansul cu magia.

... Ascultă, am să-ţi dau un sfat,
De sufletul de ură ţi-e cuprins,
Acum când truda zilei s-a gătat,
Poruncă urii dă-i să plece-ntins...

M-am mişcat stăpână pe mine împrejurul cercului, încântată de perfecţiunea poemului pe care îl recita Erik. Simţeam că totul era aşa cum trebuie să fie şi ştiam că, înainte, când Loren mă chemase în cerc, se folosise de asta ca de o şansă de a mă seduce şi de a-mi suci minţile. Nu se gândea la ce trebuia să însemne ritualul ăla pentru mine sau pentru restul novicilor, sau chiar pentru Nyx. Motivele lui Loren fuseseră întotdeauna egoiste. Îmi era aşa de clar acum, încât mă întrebam cum de reuşise să mă păcălească în halul ăla. Erik era aşa de diferit de el, cum e luna de soare. Poemul pe care îl alesese era despre iertare şi vindecare şi, deşi îmi plăcea să cred că îmi dedicase mie o parte din el, ştiam că se gândise la el pentru că asta era cel mai bine pentru şcoală şi pentru puştii care încercau să se vindece de moartea celor doi profi.

Ziua cea grea,
Indiferent cum,
Bună sau rea
E dusă acum.
Uită şi iartă durerea rănilor
Şi ai să vezi curând,
Sub clarul stelelor,
Al lunii zâmbet blând.

Poemul s-a terminat când eu am ajuns la Erik, în mijlocul cercului, înaintea mesei lui Nyx. Mi-am înălţat privirea spre el. Era înalt şi frumos de-ţi tăia respiraţia, îmbrăcat tot în negru, chestie care mergea cu părul lui brunet şi îi scotea în evidenţă ochii albaştri.

— Bună, Preoteasă, a spus el uşor.

— Bună, consoarte, i-am răspuns.

M-a salutat ceremonios, făcând o plecăciune cu pumnul drept la inimă, apoi s-a îndreptat spre masă. Când s-a întors la mine, într-o mână ţinea pocalul de argint frumos împodobit al lui Nyx, iar în cealaltă un cuţit de ceremonie. Când zic „de

ceremonie“, nu vă gândiţi că era de jucărie, ci dimpotrivă, era ascuţit, al naibii de ascuţit, dar era şi frumos în acelaşi timp şi încrustat cu simbolurile şi cuvintele sacre ale lui Nyx.

— O să ai nevoie de ăsta, a spus el şi mi-a dat cuţitul.

L-am luat, tulburată de felul în care cădea lumina lunii pe lama lui, şi habar n-aveam ce trebuie să fac în continuare. Din fericire, se mai auzea încă muzica şi mulţimea de oameni care priveau se mişcau uşor pe muzica hipnotică din Memoriile unei gheişe. Cu alte cuvinte, se uitau la noi, dar nu foarte nerăbdători şi nu auzeau deloc ce vorbeam. M-am uitat la Damien, care a ridicat din sprâncene şi mi-a făcut cu ochiul, dar mi-am ferit iute privirea.

— Zoey, te simţi bine? mi-a şoptit Erik. Să ştii că nu o să mă doară prea rău.

— Nu?

— N-ai mai făcut chestia asta până acum, nu?

Am clătinat uşor din cap.

M-a atins o clipă pe obraz.

— Uit întruna cât de noi sunt toate astea pentru tine. Bun, e simplu. Am să ţin întinsă mâna dreaptă, cu palma în sus, deasupra pocalului. A ridicat pocalul pe care îl mutase deja în mâna stângă şi simţeam mirosul de vin roşu care ajungea aproape până sus. Ridici pumnalul deasupra capului, saluţi în toate cele patru direcţii cu el şi îmi tai palma.

— O tai! am spus cu glas întretăiat.

Mi-a zâmbit.

— Mi-o tai, mi-o crestezi, mă rog. Ideea e că treci lama pe partea mai cărnoasă de sub degetul mare. E foarte ascuţit, aşa că o să-şi facă bine treaba. Eu îmi întorc mâna şi, în timp ce tu îmi mulţumeşti în numele lui Nyx pentru sacrificiul pe care l-am făcut pentru ea, o parte din sângele meu va curge în vin. După scurt timp am să strâng mâna pumn şi în momentul ăla iei pocalul şi mergi spre Damien, ca să poţi să formezi cercul, în noaptea asta ai să-i dai fiecărei întruchipări a elementelor o sorbitură din vin şi ai să cureţi astfel în mod ritualic elementele, înainte de a trece la partea cu curăţirea şcolii. Ai înţeles?

— Mda, am spus cu glas tremurat.

— Atunci hai să-i dăm drumul. Nu-ţi face griji, ai să te descurci foarte bine, m-a încurajat Erik.

Am dat din cap şi am ridicat pumnalul deasupra capului.

— Vânt! Foc! Apă! Pământ! Vă dau bineţe! am spus şi am întors lama spre răsărit, miazăzi, apus şi miazănoapte, strigând numele fiecărui element în parte. Au început să mă lase emoţiile, întrucât începeam deja să simt puterea elementelor în jurul meu, dornice să dea ascultare chemării mele. În timp ce simţeam încă ecoul salutului meu, am lăsat pumnalul în jos, am apăsat vârful de baza degetului mare al lui Erik, pe care el îl ţinea încordat ca să mă ajute, şi apoi, cu o mişcare rapidă, am trecut lama ucigător de ascuţită de-a latul palmei lui, exact unde îmi spusese el să tai.

Imediat a ajuns la mine aroma sângelui lui cald, întunecos şi indescriptibil de delicios. Am privit transpusă cum se aduna în broboane rubinii, şi atunci Erik a întors mâna ca să-i lase să cadă în vin. I-am privit ochii de un albastru-deschis.

— În numele lui Nyx, îţi mulţumesc pentru sacrificiul tău şi pentru dragostea şi loialitatea ta. Ai fost binecuvântat de Nyx şi iubit de Preoteasa ei, am spus şi apoi m-am aplecat şi i-am sărutat uşor dosul mâinii însângerate.

Când i-am întâlnit din nou privirea, am văzut că era neobişnuit de strălucitoare şi avea o expresie tandră, intimă, dar nu-mi dădeam seama dacă juca rolul consortului lui Nyx sau simţea cu adevărat ceea ce-mi arăta mie. A făcut mâna pumn şi m-a salutat din nou spunând:

— Sunt şi voi fi întotdeauna credincios lui Nyx şi Marii ei Preotese.

Nu aveam timp să mă mai întreb dacă vorbea despre mine sau dacă îşi juca rolul în continuare. Aveam treabă, aşa că mi-am luat pocalul cu vin îndoit cu sânge şi am mers până în faţa lui Damien. A ridicat lumânarea galbenă şi mi-a zâmbit.

— Vântule, îmi eşti la fel de drag şi de familiar precum răsuflarea vieţii. În această noapte am nevoie de puterea ta pentru a curăţa suflarea stătută a morţii şi a fricii. îţi cer să vii la mine, vântule! Ritualul ăsta era un pic diferit şi era evident că Damien era mai la curent decât mine, aşa că avea o brichetă pregătită să aprindă lumânarea. În momentul în care s-a aprins, am fost împresuraţi de o mini-tornadă de vânt plăcut şi stăpânit. Damien şi cu mine am zâmbit larg unul către celălalt şi apoi am ridicat pocalul ca să poată sorbi din el.

Am pornit în cerc în sensul acelor de ceasornic spre Shaunee, care ţinea deja ridicată lumânarea roşie şi îmi zâmbea

nerăbdătoare.

— Focule, tu ne încălzeşti şi ne purifici. În această noapte avem nevoie de puterea ta purificatoare, ca să arzi întunericul din inimile noastre. Vino la mine, focule!

Ca de obicei, nu a fost nevoie să aprindă nimeni lumânarea lui Shaunee cu o brichetă, pentru că mucul s-a aprins singur cu o flacără splendidă şi am fost copleşiţi de căldura şi de lumina unei vetre călăuzitoare. Am ridicat pocalul şi Shaunee a sorbit.

De la foc am pornit spre apă, la Erin, care ţinea ridicată lumânarea albastră.

— Apă, venim la tine murdari şi ne înălţăm din tine curaţi. Noaptea asta îţi cer să ne cureţi de orice murdărie care nu ne dă pace. Pogoară-te asupră-mi, apă!

Erin şi-a aprins lumânarea şi jur că am auzit furia valurilor care spală plajele şi am simţit răcoarea picurilor de rouă pe piele. Am ridicat pocalul pentru Erin şi, după ce a băut, mi-a şoptit:

— Noroc, Z.

Am dat din cap şi am pornit hotărâtă spre Afrodita, care părea palidă şi crispată, cu lumânarea verde în mână, despre care ştia că avea să-i zboare dacă încercam să invoc pământul.

— Unde e? am şoptit, aproape fără să-mi mişc buzele.

Afrodita a ridicat emoţionată din umeri.

Am închis ochii şi m-am rugat.

„Zeiţă, contez pe tine să faci lucrurile să meargă. Sau, cel puţin, dacă mă fac de cacao, sper să mă scoţi tu cumva din situaţia asta. Din nou.“ Când am deschis ochii, deja eram hotărâtă. Nu aveam să schimb nimic, nici dacă nu apărea Stevie Rae, ci aveam să le spun tuturor, indiferent de situaţie. Unii aveau să mă creadă fără să aduc probe, alţii nu. Aveam să risc, să vedem cum va ieşi totul. Eu ştiam că spun adevărul, şi prietenii mei la fel.

Aşa că, în loc să încep să invoc pământul, i-am făcut cu ochiul Afroditei şi i-am şoptit:

— Ţin-te bine! M-am întors cu faţa spre cerc şi spre mulţimea de privitori miraţi:

— Acum trebuie să invoc pământul, ştiţi asta. Dar e o problemă. Aţi văzut cu toţii că Nyx i-a dat în dar Afroditei afinitatea faţă de pământ, şi aşa şi era. Dar se pare că darul a

fost doar pentru o vreme, iar Afrodita îl păstra pentru cea care cu adevărat reprezintă pământul, Stevie Rae.

Imediat ce i-am rostit numele, s-a auzit un freamăt în stejarul uriaş şi printre crengile întunecate care se întindeau deasupra capetelor noastre, şi în momentul acela Stevie Rae a sărit cu graţie de pe creanga de deasupra noastră.

— La naiba, Zoey, mult ţi-a mai luat să ajungi la mine, a spus. Apoi a mers spre Afrodita şi a luat de la ea lumânarea verde.

— Mersi că mi-ai încălzit locul.

— Mă bucur că ai putut să vii, a răspuns Afrodita şi s-a dat la o parte, ca să poate Stevie Rae să-şi ia poziţia.

Stevie Rae a luat locul pământului, s-a întors şi, clătinând din cap ca să-şi dea părul blond cârlionţat de pe faţă, le-a zâmbit larg tuturor, în timp ce reţeaua complicată de vinişoare, păsările şi flori care formau desenul ei stacojiu, strălucea asemenea zâmbetului ei.

— Gata, abia acum poţi să invoci pământul.

Capitolul 32

Normal, atunci s-a dezlănţuit iadul. Fiii lui Erebus au strigat şi au pornit spre cercul nostru, vampirii strigau şi ei şocaţi, şi jur că o fată a început să ţipe.

— Uf, am auzit-o şoptind pe Stevie Rae. Ar fi bine să rezolvi problema asta, Zoey.

M-am răsucit cu faţa spre Stevie Rae. Nu aveam timp de amabilităţi, aşa că am spus:

— Pământule, vino la mine! Pentru un moment era să mă cuprindă panica, pentru că nu aveam brichetă nici eu, nici Stevie Rae, dar Afrodita, calmă ca întotdeauna, s-a aplecat peste noi, a aprins bricheta pe care o ţinea încă în mână şi a aprins lumânarea. Aromele şi muzica unei pajişti văratice ne-au împresurat îndată.

— Ia şi bea, am spus şi am ridicat pocalul, şi Stevie Rae a luat o sorbitură serioasă, faţă la care m-am încruntat un pic la ea.

— Ce? a spus în şoaptă. Erik e un tip delicios.

Mi-a dat ochii peste cap şi am luat-o încet spre mijlocul

cercului, unde Erik se holba la Stevie Rae. Am ridicat un braţ deasupra capului şi am spus fără nici o introducere:

— Spirite, vino la mine. Pe când sufletul îmi devenea alert, am luat bricheta pentru ceremonii de pe masa lui Nyx şi am aprins lumânarea purpurie a spiritului, care mă aştepta acolo. Apoi am luat şi eu o înghiţitură zdravănă din sângele stropit cu sânge.

Şi ce iureş fantastic! Stevie Rae avea dreptate, Erik era un tip delicios, dar deja ştiam treaba asta. Copleşită de euforia vinului, a sângelui şi a spiritului, am pornit cu paşi mari. Nu puteam fi mai mândră de atât de prietenii mei. Stătuseră nemişcaţi la locurile lor din cerc, cu lumânările ridicate şi controlându-şi elementele, pentru ca cercul nostru să rămână puternic şi de nestrăpuns. Am păşit în jurul firului scânteietor al cercului pe care abia îl formasem, mi-am înălţat glasul şi am strigat acoperind haosul care ne înconjura:

— Casă a Nopţii, ascultă-mă! Toată lumea a amuţit când a simţit forţa zeiţei în glasul meu tunător. Aproape că am amuţit şi eu de cât de tare mă şoca. În schimb, mi-am dres glasul şi am vorbit din nou, şi de data asta nu a mai fost nevoie să strig cu puterea zeiţei ca să acopăr mulţimea înnebunită. Stevie Rae nu a murit, ci a trecut printr-un alt fel de Transformare. I-a fost greu şi era gata-gata să-şi piardă umanitatea, dar a reuşit, şi acum este un nou fel de vampir. Am mers încetişor prin interiorul cercului şi încercam să privesc în ochi pe cât mai mulţi posibil în timp ce explicam. Dar, cu toate astea, Nyx nu a părăsit-o nici o clipă. Din câte vedeţi, are încă afinitatea faţă de pământ, pe care Nyx i-a dat-o o dată şi apoi încă o dată.

— Nu înţeleg. Această copilă este o novice care a murit şi apoi a înviat? a spus Shekinah, care înaintase şi stătea aproape de Stevie Rae, privind-o cu atenţie.

Stevie Rae a răspuns înainte să apuc eu să vorbesc:

— Da, doamnă. Chiar am murit, dar apoi am înviat şi, când s-a întâmplat asta, nu mai eram la fel. Mă pierdusem sau, cel puţin, pierdusem mare parte din mine, dar Zoey, Damien, Shaunee, Erin şi mai ales Afrodita m-au ajutat să mă regăsesc şi, când lucrul ăsta s-a întâmplat, am descoperit că mă Transformasem într-un alt fel de vampir, a zis ea şi a arătat spre frumosul ei desen roşu.

Afrodita a păşit înainte, ajungând astfel în firul scânteietor

care ne ţinea cercul unit. Mă aşteptam s-o văd zburând cât colo sau ceva nasol, dar firul a cedat, lăsând-o să pornească spre mine. Când a ajuns lângă mine, i-am văzut corpul conturat cu acelaşi fir argintiu scânteietor care încă ne unea cercul.

— Când s-a Transformat Stevie Rae, m-am Transformat şi eu, a spus Afrodita, a ridicat mâna şi, cu o mişcare rapidă, şi-a şters semiluna albastră pe care o avusese conturată acolo, apoi a continuat în icnetele celor prezenţi: Nyx m-a Transformat în fiinţă umană, dar sunt un fel nou de fiinţă umană, la fel cum Stevie Rae este un fel nou de vampir. Sunt o fiinţă umană binecuvântată de către Nyx. Încă am darul viziunilor pe care mi l-a dat când eram novice. Zeiţa nu şi-a întors faţa de la mine, a spus Afrodita şi şi-a înălţat mândră capul şi s-a întors spre Casa Nopţii, provocând parcă pe toată lumea să mai spună vreo porcărie despre ea.

— Deci, avem un nou tip de vampir şi un nou tip de fiinţă umană, am spus, i-am aruncat o privire lui Stevie Rae, iar ea mi-a zâmbit larg şi a dat din cap. Şi mai avem în acelaşi timp un nou tip de novici. Imediat ce am terminat de spus asta, din stejar a început să plouă cu novici. Mi-am spus să nu uit s-o întreb pe Stevie Rae mai târziu cum naiba de reuşise să-i ascundă pe toţi puştii ăia acolo, pentru că am numărat fără nici o greutate vreo şase. Am recunoscut-o pe Venus, despre care ştiam că fusese colega de cameră a Afroditei şi m-am întrebat dacă ele două reuşiseră să stea de vorbă până acum. L-am mai văzut şi pe nesuferitul ăla de Elliot, care jur că tot nu avea să-mi placă. Stăteau cu toţii acolo, în interiorul cercului, de o parte şi de alta a lui Stevie Rae, cu un aer emoţionat şi cu semilunile roşii la vedere, pe frunte.

Îi auzeam pe unii puşti din afara cercului plângând şi strigându-i pe nume pe novicii cu semiluni roşii pe care îi recunoşteau ca fiind colegi de cameră şi prieteni morţi şi mi-a fost milă de ei. Ştiam cum era să crezi că ţi-a murit prietena şi apoi s-o vezi din nou umblând, vorbind şi respirând.

— Nu sunt morţi, am spus cu hotărâre. Sunt un tip nou de novici, un tip nou de oameni. Dar sunt ai noştri şi a venit vremea să le găsim un loc printre noi şi să aflăm de ce ni i-a adus Nyx.

— Minciuni! s-a auzit un şuierat atât de puternic, încât aproape că mi-a spart urechile. S-a auzit rumoare în mulţime şi

apoi cei aflaţi în partea sudică a cercului s-au dat în lături, ca să o lase pe Neferet să treacă.

Arăta ca o zeiţă răzbunătoare şi am rămas chiar şi eu fără grai la vederea frumuseţii ei sălbatice. Umerii ei albi şi netezi erau lăsaţi goi de o splendidă rochie neagră de mătase, care îi îmbrăţişa trupul graţios. Avea părul bogat castaniu despletit şi îi cădea în valuri până în talia fină. Ochii ei verzi aruncau fulgere şi avea buzele de un roşu intens, sângeriu.

— Ne ceri să acceptăm o perversiune a naturii ca fiind creaţia zeiţei? a spus ea cu glas adânc, frumos modulat. Creaturile acelea muriseră şi ar trebui să moară din nou.

Mânia care s-a răspândit în fiinţa mea i-a spulberat magnetismul.

— Tu ştii mai bine despre creaturile astea, cum le zici tu, am spus, am scos pieptul înainte şi m-am întors spre ea. Poate că nu am eu vocea ei studiată sau frumuseţea ei incredibilă, dar aveam de partea mea adevărul şi pe zeiţa mea. Tu ai încercat să te foloseşti de ei, tu ai încercat să îi perverteşti. Tu eşti cea care i-a ţinut prizonieri până când Nyx, prin noi, i-a vindecat şi i-a eliberat.

A făcut ochii mari, cuprinsă de o mare uimire:

— Mă învinovăţeşti pe mine pentru monstruozităţile acestea?

— Hei, nu suntem monstruozităţi! s-a auzit în spatele meu glasul lui Stevie Rae.

— Linişte, bestie! a poruncit Neferet. Destul! Neferet s-a întors şi a măturat cu privirea mulţimea uimită. În noaptea aceasta am descoperit o altă creatură dintre cele pe care Zoey şi ai ei le-au ridicat din morţi, a spus, s-a aplecat, a ridicat ceva de la picioare şi l-a aruncat în cerc. Am recunoscut geanta lui Jack când a aterizat şi, când s-a deschis, a ieşit din ea ecranul camerei video pentru bebeluşi, şi chiar şi camera, care ar fi trebuit să fie ascunsă cu grijă în morgă. Ochii lui Neferet au cercetat mulţimea până l-au găsit, şi în momentul acela a izbucnit: Jack! Negi că Zoey te-a pus să instalezi asta în morgă, unde l-ai încuiat pe James Stark, mort de curând, ca să vadă când îl aduc la viaţă farmecele ei malefice?

— Nu. Da. Nu a fost chiar aşa, a chiţăit Jack. Ducesa, care era lipită de picioarele lui, a scheunat de ţi se rupea inima.

— Lasă-l în pace! a strigat Damien de pe locul lui din cerc.

Neferet s-a întors amenințătoare spre el:

— Deci, continui să fii orbit de ea? Continui să asculți de ea mai degrabă decât de Nyx?

Înainte ca el să răspundă, Afrodita a vorbit din spatele meu:

— Neferet, unde îți este simbolul zeiței?

Neferet și-a mutat privirea de la Damien la Afrodita și a mijit ochii, mânioasă. Dar acum toată lumea o privea pe Neferet și observa ce spusese Afrodita, că pe pieptul superbei rochii negre nu avea simbolul lui Nyx. Apoi am remarcat altceva, că purta un colier pe care nu îl mai văzusem. Am clipit nesigură dacă vedeam bine și apoi, da, am hotărât, eram sigură. La gât, de un lănțișor de aur atârnau niște aripi, aripi mari, negre, de corb, sculptate în onix.

— Ce-ai în jurul gâtului? am întrebat.

Neferet a dus instantaneu mâna la gât și a mângâiat aripile negre care i se odihneau între sâni.

— Sunt aripile lui Erebus, consortul lui Nyx.

— Îmi pare rău, dar nu e adevărat, a spus Damien. Aripile lui Erebus sunt din aur, niciodată negre. Chiar tu m-ai învățat la ora de sociologie vampirească.

— M-am săturat de bălmăjeala asta fără sens, a izbucnit Neferet. E timpul să punem capăt micii noastre șarade.

— Știi ce, cred că e o idee al naibii de bună, am spus.

Tocmai începeam să cercetez mulțimea ca să o găsesc pe Shekinah când Neferet s-a dat într-o parte și a făcut semn spre o siluetă învăluită în umbre, care a părut să se materializeze în spatele ei.

— Vino și arată ce au creat ei în noaptea asta.

Urletul agonizând al Ducesei și scheunatul de-ți rupea inima care s-au auzit în continuare îmi vor rămâne veșnic întipărite în memorie, alături de imaginea noului Stark. A pornit înainte ca o fantomă. Avea pielea de o paloare înspăimântătoare și ochii de un roșu ca cel al sângelui închegat. Pe frunte avea și el o semilună roșie, asemenea novicilor din cercul meu, dar el era altfel decât ei. Creatura care devenise Stark stătea lângă Neferet cu ochi fulgerători, în care domnea nebunia. Când m-am uitat la el, am simțit că mi se face rău.

— Stark! am vrut să-i strig tare și cu forță, dar din gură mi-a ieșit doar o șoaptă gâtuită.

Cu toate astea, s-a întors cu faţa spre mine. Am văzut că sângeriul ochilor i se mai decolorase şi preţ de o clipă mi s-a părut că-i zăresc pe băiatul pe care-i cunoşteam.

— Zzzzoey..., mi-a sâsâit el numele, dar mi-a dat totuşi speranţă.

Am înaintat spre el cu pas nesigur.

— Da, Stark, eu sunt, am spus, străduindu-mă să nu izbucnesc în plâns.

— Am ssspus că am sssă mă întorc la tine, a murmurat.

Am zâmbit cu ochii plini de lacrimi în timp ce mă apropiam din ce în ce mai tare de locul în care se afla el, chiar în afara cercului. Deschisesem gura să-i spun că o să fie bine, că aveam să găsim noi o modalitate prin care să fie bine, dar deodată Afrodita a venit lângă mine, m-a apucat de încheietură şi m-a tras înapoi dinspre marginea cercului.

— Nu te duce la el, a şoptit. Neferet îţi întinde o cursă.

Îmi venea să scap de ea, mai ales când din partea cealaltă a cercului s-a auzit glasul lui Shekinah.

— Este îngrozitor ce i s-a întâmplat acestui copil. Zoey, insist să închei acest ritual. Îi vom duce pe novici înăuntru şi vom lua legătura cu Consiliul lui Nyx, să vină şi să judece aceste evenimente.

Îi simţeam pe novicii cu semiluni roşii agitându-se neliniştiţi în spatele meu, distrăgându-i astfel atenţia de la Stark. M-am întors şi am întâlnit privirea lui Stevie Rae.

— Nu-i nimic, ea e Shekinah. Ea o să-şi dea seama de diferenţa dintre minciuni şi adevăr.

— Eu ştiu diferenţa dintre minciuni şi adevăr şi judecata mea este mai importantă decât cea a unui consiliu oarecare, am auzit-o pe Neferet spunând şi m-am întors din nou cu faţa spre ea.

— Te-ai dat în vileag! am strigat la ea. Nu eu i-am făcut asta lui Stark sau celorlalţi novici cu semiluni roşii, tu ai făcut-o, şi acum va trebui să dai socoteală pentru faptele tale.

Zâmbetul lui Neferet aducea mai degrabă a rânjet.

— Şi totuşi creatura încă te mai strigă pe nume.

— Zzzzzoey, m-a strigat Stark din nou.

L-am privit cu atenţie, încercând să văd pe chipul lui chinuit urmele tipului pe care îl cunoşteam.

— Stark, îmi pare foarte rău că ţi s-a întâmplat asta.

— Zoey Redbird! m-a biciuit vocea lui Shekinah. Închide imediat cercul. Aceste evenimente trebuie analizate de cei în a căror judecată ne putem încrede. Şi am să îl iau în grija mea pe acest biet novice.

Din cine ştie ce motiv, porunca lui Shekinah a făcut-o pe Neferet să izbucnească în râs.

— Nu-mi miroase a bine chestia asta, a spus Afrodita şi m-a tras înapoi spre mijlocul cercului.

— Nici mie, s-a auzit şi Stevie Rae de la locul ei din partea de miazănoapte.

— Nu închide cercul, a spus Afrodita.

Apoi, în toată agitaţia aceea, glasul lui Neferet mi-a şoptit de dincolo de cerc: Dacă nu închizi cercul, vei părea vinovată, însă dacă îl închizi, vei fi vulnerabilă. Ce alegi?

I-am căutat privirea lui Neferet dincolo de cerc şi am spus:

— Aleg forţa cercului meu şi adevărul.

A zâmbit victorioasă, s-a întors spre Stark şi i-a spus:

— Ţinteşte adevărata ţintă, cea care va face pământul să sângereze! i-a poruncit Neferet. L-am văzut oprindu-se, de parcă s-ar fi dus o luptă în el. Fă ce ţi-am poruncit şi am să-ţi dau ce-ţi doreşte inima, a şoptit ea doar pentru urechile lui Stark, dar i-am citit vorbele pe buzele rubinii. Efectul pe care l-au avut asupra lui aceste cuvinte a fost imediat, ochii lui Stark au scânteiat roşiatici şi, cu iuţeala şarpelui care atacă, a ridicat arcul pe care nu observasem că-i ţinea într-o parte, a ţintit şi a dat drumul săgeţii. A străpuns aerul trasând o dungă a morţii şi a lovit-o pe Stevie Rae în piept cu o asemenea forţă, încât a intrat până la fulgii închişi la culoare de la capăt.

Stevie Rae a icnit şi s-a prăbuşit la pământ. Am ţipat şi am fugit la ea. O auzeam pe Afrodita strigând la Damien şi la gemene să nu rupă cercul şi am binecuvântat-o în sinea mea pentru stăpânirea ei de sine. Am ajuns la Stevie Rae şi am căzut la pământ lângă ea. Respira anevoie şi dureros şi avea capul aplecat.

— Stevie Rae! Zeiţă, nu! Stevie Rae!

A ridicat uşor capul şi m-a privit. Din piept îi curgea sânge, mai mult decât credeam că poate avea o persoană. îmbiba pământul din jurul ei, pământul din care ieşeau rădăcinile stejarului uriaş. Sângele ei mă fascina, nu datorită mirosului lui dulce şi înăbuşitor, ci pentru că am realizat ce impresie lăsa el.

Părea că pământul de la rădăcina marelui stejar sângera.

Am privit peste umăr la Neferet, care zâmbea triumfătoare în afara cercului meu. Stark căzuse în genunchi lângă ea şi mă privea cu nişte ochi care îşi pierduseră roşeaţa, dar care erau acum stăpâniţi de groază.

— Neferet, tu eşti monstruozitatea, nu Stevie Rae! am strigat.

„Nu mă mai numesc Neferet. De acum înainte spune-mi Regina Tsi Sgili.“ Aceste cuvinte mi-au răsunat în minte aşa de limpede, de parcă Neferet ar fi stat lângă mine şi mi le-ar fi şoptit la ureche.

— Nu! am strigat şi în clipa aceea noaptea s-a spart în mii de cioburi.

Capitolul 33

Pământul de sub tălpile mele, îmbibat de sângele lui Stevie Rae, a început să freamăte şi să vălurească de parcă n-ar mai fi fost solid, ci s-ar fi transformat deodată în apă. Printre ţipetele de panică, am auzit din nou glasul Afroditei, aşa de calm de parcă ar fi strigat la Damien şi la gemene, nemulţumită de gusturile lor în materie de modă.

— Vino aproape de noi, dar nu rupe cercul!

— Zoey, mi-a rostit Stevie Rae numele cu glas întretăiat şi m-a privit cu ochii plini de suferinţă. Ascult-o pe Afrodita, nu rupe cercul, indiferent de situaţie!

— Bine, dar eşti...

— Nu! Nu sunt pe moarte, îţi jur. Mi-a luat doar sângele, nu şi viaţa. Nu rupe cercul. Am dat din cap, apoi m-am ridicat. Erik şi Venus erau cel mai aproape de mine. — Veniţi de o parte şi de cealaltă a lui Stevie Rae şi ţineţi-o. Ajutaţi-o să ţină lumânarea şi, orice ar fi, n-o lăsaţi să se stingă şi nici cercul să fie rupt.

Venus părea cutremurată, dar a dat din cap şi s-a apropiat de Stevie Rae. Erik se uita doar la mine, alb la faţă.

— Alege, am spus. Fie eşti de partea noastră, fie de partea lui Neferet şi a celorlalţi.

Erik nici nu a stat pe gânduri.

— Am ales când m-am oferit să-ţi fiu consort în această

seară. Sunt de partea ta, a spus el, apoi s-a dus repede să o ajute pe Venus s-o ridice pe Stevie Rae. Am pornit cu paşi nesiguri pe pământul tremurător spre masa lui Nyx şi am prins lumânarea purpurie a spiritului chiar înainte să cadă şi să se stingă. Am ţinut-o strâns lângă mine şi mi-am îndreptat atenţia spre Damien şi spre gemene. Urmau instrucţiunile calme ale Afroditei şi, în haosul ţipetelor din afara cercului nostru, mergeau încet împreună, strângând cercul format de firul argintiu spre Stevie Rae, până când toţi, Damien, gemenele, Afrodita, Erik, novicii cu semiluni roşii şi cu mine, ne-am înghesuit în jurul lui Stevie Rae.

— Deplasaţi-o de lângă copac, a spus Afrodita. Haideţi, cu toţii, fără să rupeţi cercul. Trebuie să o luăm spre uşa secretă din zid. Haideţi.

M-am uitat fix la Afrodita şi a dat solemn din cap:

— Ştiu ce o să se întâmple în continuare şi nu e de bine.

— Atunci, hai s-o tăiem, am spus.

Am pornit în grup cu paşi mici pe pământul fremătător şi trebuia să avem mare grijă cu Stevie Rae, cu lumânările şi cu cercul pe care părea să fie foarte important să-l menţinem. Ai fi zis că novicii şi vampirii ne-ar fi stat în drum, ai fi zis că măcar Shekinah ne-ar fi zis ceva, dar părea că existăm într-o bulă de linişte, într-o lume dintr-odată invadată de sânge, panică şi haos. Am continuat să ne îndepărtăm de copac, pe lângă zid, înaintând încet şi cu grijă. Remarcasem că sub picioarele noastre covorul de iarbă era mai neted şi nu era năclăit de sângele lui Stevie Rae, când râsul cumplit al lui Neferet a plutit pe deasupra pământului până la mine.

Stejarul s-a despicat cu un trosnet cumplit. Eu mergeam cu spatele şi ajutam să o ridicăm pe Stevie Rae din faţă, aşa că am văzut bine copacul când s-a crăpat. De sub inima stejarului distrus s-a înălţat o creatură. La început nu am văzut decât nişte aripi uriaşe negre, care înfăşurau complet ceva. Apoi s-a îndepărtat de stejarul distrus, şi-a îndreptat trupul puternic şi şi-a întins aripile de culoarea nopţii.

— O, zeiţă! mi-a scăpat la vederea lui Kalona. Era cea mai frumoasă făptură pe care o văzusem vreodată. Avea pielea netedă şi fără pată şi era aurit de parcă ar fi primit sărutul razelor iubitoare ale soarelui. Avea părul negru asemenea aripilor şi i se revărsa în plete bogate împrejurul umerilor,

dându-i aerul unui războinic din vechime. Iar chipul său... cum i-aş putea descrie vreodată frumosul chip? Era ca o statuie adusă la viaţă şi-l făcea până şi pe cel mai frumos muritor, fie el fiinţă umană sau vampir, să semene cu o copie bolnăvicioasă şi nereuşită a splendorii sale. Avea ochii de culoarea ambrei, de o asemenea desăvârşire încât păreau aproape de aur, şi m-am trezit că îmi doresc să mă pierd în ei. Şi ochii aceia mă chemau... Kalona mă chema...

M-am oprit brusc şi jur că aş fi fost gata să rup cercul chiar atunci ca să fug înapoi la el şi să mă arunc la picioarele lui, dacă nu şi-ar fi înălţat braţele superbe şi nu ar fi strigat cu un glas adânc, plăcut şi plin de forţă:

— Înălţaţi-vă alături de mine, pruncii mei!

Imitatorii de corbi au ţâşnit din groapa din pământ şi au acoperit cerul, şi teama pe care mi-a inspirat-o vederea trupurilor de o hidoşenie familiară a fost cea care a rupt vraja frumuseţii lui Kalona, care pusese stăpânire pe mine. Au ţipat şi şi-au înconjurat tatăl zâmbitor, înălţându-şi şi mai mult braţele, pentru ca aripile lor să-l poată mângâia.

— Trebuie să plecăm de aici! a şuierat Afrodita.

— Da, imediat! Grăbiţi-vă, am spus recăpătându-mi stăpânirea. Pământul nu mai tremura şi am putut grăbi pasul. Încă mergeam cu spatele, aşa că am privit fascinată şi îngrozită în acelaşi timp cum Neferet s-a apropiat de îngerul abia descătuşat. S-a oprit înaintea lui şi a făcut o reverenţă graţioasă, până la pământ.

El a plecat maiestuos capul şi o privea deja cu ochii scânteind de dorinţă.

— Regina mea, a zis el.

— Consortul meu, a spus şi ea, apoi s-a întors spre mulţimea care se oprise din agitaţia stăpânită de panică şi îl privea fascinată pe Kalona.

— Acesta este Erebus scoborât în sfârşit pe pământ! a proclamat Neferet. Plecaţi-vă dinaintea consortului lui Nyx şi a noului nostru stăpân pe pământ.

Mulţi dintre cei care priveau, mai ales novicii, au căzut instantaneu în genunchi. M-am uitat după Stark, dar nu l-am văzut, în schimb am văzut-o pe Shekinah pornind înainte cu paşi mari, făcându-şi loc pe lângă novicii pradă adoraţiei, cu un aer precaut, încruntată. Pe când mergea, mulţi dintre Fiii lui Erebus i

s-au alăturat cu atenţia încordată, dar nu-mi dădeam seama dacă erau circumspecţi la prezenţa lui Kalona, cum era în mod evident Shekinah, sau dacă se gândeau să-l protejeze de Marea Preoteasă. Înainte ca Shekinah să îşi facă loc prin mulţime şi să-l înfrunte pe îngerul trezit la viaţă, Neferet a ridicat braţele şi a zvâcnit uşor din încheietură. Era un gest atât de mic şi de nesemnificativ încât, dacă nu eram atentă, nici nu l-aş fi observat.

Shekinah a făcut ochii mari, a icnit, şi-a dus mâna la gât şi apoi a căzut la pământ. Fiii lui Erebus au dat fuga la ea.

În momentul acela mi-am scos mobilul din buzunar şi am format numărul surorii Maria Angela.

A răspuns de la primul apel:

— Zoey?

— Ieşiţi, ieşiţi imediat, am spus.

— Înţeleg, a spus ea pe un ton calm.

— Luaţi-o şi pe bunica! Trebuie s-o luaţi şi pe bunica cu dumneavoastră!

— Desigur. Ai grijă de tine şi de ai tăi, că eu o să am grijă de ea.

— Vă sun când pot, am spus eu şi am închis telefonul.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut că Neferet îşi îndreptase atenţia spre noi.

— Am ajuns! a exclamat Afrodita. Deschide naibii uşa aia odată!

— E deja deschisă, a rostit o voce cunoscută. Mi-am aruncat privirea în spate spre zid şi l-am văzut pe Darius stând lângă uşa secretă întredeschisă, care părea tăiată ca prin farmec în zidul de cărămidă şi piatră. Şi am văzut, teribil de uşurată, că Jack stătea lângă războinic şi că plângea de sălta cămaşa pe el, dar măcar era întreg, cu Ducesa lângă el.

— Dacă eşti cu noi, trebuie să fii împotriva lor, i-am spus lui Darius şi am dat din cap spre Casa Nopţii şi spre Fiii lui Erebus care umpleau curtea şcolii şi care nu mişcau un deget în faţa lui Kalona.

— Am ales, a spus războinicul.

— Putem, vă rog, să plecăm de aici? Se uită la noi! a spus Jack.

— Zoey! Trebuie să mai câştigi timp, a strigat Afrodita. Foloseşte-te de elemente, de toate. Formează un scut.

Am dat din cap şi am închis ochii, concentrându-mă. Undeva în mintea mea realizam că Afrodita le dădea ordine novicilor cu semiluni roşii şi le spunea să stea aproape, să stea în cercul nostru, deşi eram înghesuiţi şi nu prea mai aveam aspect de cerc pe când ne îngrămădeam prin uşa secretă. Dar era acolo numai o parte din mine, restul le poruncea vântului, focului, apei, pământului şi spiritului să ne acopere, să ne protejeze, să ne şteargă din faţa ochilor lui Neferet. În timp ce se grăbeau să-mi dea ascultare, am simţit că mi se scurg puterile, cum nu mai simţisem niciodată. Desigur, nu mai încercasem niciodată să comand toate cele cinci elemente odată, ca să depună aşa mare efort pentru mine, şi simţeam de parcă mintea mea, voinţa mea ar fi încercat să alerge la maraton cu viteză maximă.

Am strâns din dinţi şi m-am ţinut bine. Elementele roiau împrejur şi auzeam sunetul vântului şi mirosul sării oceanului în timp ce o briză viguroasă a învârtejit o ceaţă densă în jurul nostru. Apoi, dinspre cerul acoperit brusc de nori s-a auzit un tunet şi, cu un trosnet, un fulger a coborât cu un sfârâit, lovind un copac aflat la câţiva metri în faţa noastră. Copacul a părut să se răspândească, în timp ce pământul îl amplifica, şi am deschis ochii în timp ce unul dintre novicii cu semiluni roşii mă conducea cu spatele prin uşa secretă, unde am văzut că micul nostru grup era complet protejat de furia elementelor. În tot acel haos am auzit minunatul miorla-aau şi, când m-am uitat prin uşa secretă, am văzut-o pe Nala stând pe pământ în afara şcolii, în fruntea unei mulţimi de pisici, printre care se afla şi oribila şi ciufulită de Malefica, stând aproape de Belzebut, motanul urâcios al gemenelor.

M-am mai uitat o dată la Neferet, care privea înnebunită împrejur, refuzând, evident, să creadă că, cine ştie cum, îi scăpaserăm. Apoi uşa secretă s-a închis, separându-ne de Casa Nopţii.

— Bun, haideţi să formăm din nou cercul. Strângeţi-l. Gemenelor! Staţi prea aproape una de cealaltă şi îi stricaţi simetria. Pisicilor! Nu mai sâsâiţi la Ducesa, nu avem timp de aşa ceva, striga Afrodita ordine ca un instructor militar.

— Tunelurile, s-a auzit vocea slabă a lui Stevie Rae, care părea să sfâşie noaptea.

Am privit-o. Nu putea sta în picioare. Erik o ridicase în braţe şi o ţinea ca pe un copil, atent să nu atingă săgeata care îi

ieşea prin spate. Era complet albă la faţă, cu excepţia desenelor roşii. Trebuie să mergem în tuneluri. Acolo o să fim în siguranţă, a spus ea.

— Stevie Rae are dreptate. Nu o să vină după noi acolo, şi nici Neferet, a spus Afrodita.

— Ce tuneluri? a întrebat Darius.

— Sunt sub străzile oraşului, vechile ascunzători din timpul prohibiţiei. Intrarea este prin gara din centru, i-am explicat eu.

— Gara. Bine, dar asta e la vreo cinci kilometri de aici, prin inima oraşului, a spus el. Cum o să..., a dat să spună, dar a fost întrerupt de nişte ţipete îngrozitoare care veneau de peste tot din jurul nostru, din afara Casei Nopţii, şi sfere strălucitoare de foc se răspândeau pe cer ca nişte flori cumplite, flori ale morţii.

— Ce se întâmplă? a întrebat Jack apropiindu-se de Damien.

— Sunt Imitatorii de corbi. Şi-au recăpătat corpurile şi sunt hămesiţi, aşa că se hrănesc cu fiinţele umane, a răspuns Afrodita.

— Pot să se folosească de foc? a întrebat Shaunee, al naibii de ofticată.

— Mda, pot, a spus Afrodita.

— Pot pe naiba! a dat Shaunee să ridice braţele şi am simţit căldura mişcându-se în rotocoale împrejurul nostru.

— Nu! a strigat Afrodita. Nu atrage atenţia asupra noastră, nu acum. Dacă faci asta, suntem terminaţi.

— Ai văzut chestia asta? am întrebat.

A dat din cap:

— Asta şi multe altele. Cine nu se refugiază sub pământ le va cădea pradă.

— Atunci mergem în tunelurile lui Stevie Rae, am spus.

— Cum? a întrebat o novice cu semiluna roşie pe care nu am recunoscut-o, dar care părea o copilă foarte speriată.

M-am ţinut bine, deja epuizată că manevram în aşa măsură toate cele cinci elemente. Nu voiam să afle ei cât de tare mă epuiza toată chestia asta. Trebuia să creadă că sunt puternică, sigură pe mine şi stăpână pe situaţie. Am inspirat adânc.

— Nu vă faceţi griji. Ştiu cum să ne mişcăm fără să fim văzuţi, am mai făcut eu chestia asta până acum, am spus zâmbindu-i obosită lui Stevie Rae. De fapt, am mai făcut-o noi,

am spus privind-o pe Afrodita. Nu-i aşa?

Stevie Rae a reuşit să dea slab din cap.

— Mda, categoric am mai făcut-o, a încuviinţat şi Afrodita.

— Şi care e planul? a întrebat Damien.

— Da, hai să-i dăm drumul, a spus şi Erin.

— Subscriu. Mi se pun cârcei de la atâta înghesuială, a mormăit Shaunee, evident ofticată încă pentru că nu putea să riposteze şi ea cu foc.

— Uite care e planul. Ne transformăm în ceaţă şi umbră, în noapte şi întuneric. Nu mai existăm, nu ne vede nimeni. Noi suntem noaptea şi noaptea este în noi. În timp ce explicam chestia asta, am simţit prin corp fiorul cunoscut mie şi i-am văzut pe novicii cu semiluni roşii privindu-mă cu respiraţia întretăiată, şi am ştiut că nu vedeau nimic altceva în afară de ceaţă amestecată cu întuneric, impregnată de umbră. Îmi trecea prin gând cât de ciudat era faptul că acum, când eram ruptă de oboseală, mi se părea mai simplu să mă topesc în noapte... simţeam de parcă aş fi putut pur şi simplu să mă risipesc şi să adorm în sfârşit...

— Zoey! m-a smuls din periculoasa transă glasul lui Erik.

— Sunt bine! Mă simt bine, am spus iute. Acum faceţi şi voi la fel, concentraţi-vă. Nu e cu nimic altfel decât atunci când ieşeaţi pe furiş din Casa Nopţii ca să vă daţi întâlnire cu băieţi sau pentru ritualuri din afara şcolii, numai că acum o să vă concentraţi şi mai tare. Haideţi că puteţi! Sunteţi ceaţă şi umbră, nimeni nu poate să vă vadă, nimeni nu poate să vă audă. Numai noaptea este prezentă şi voi sunteţi o şuviţă din ea.

Mi-am privit micul grup licărind şi topindu-se. Nu era totul perfect şi Ducesa era încă un labrador gălbui, mare şi al naibii de material; spre deosebire de pisicile noastre, ea nu se putea împleti cu noaptea, dar puştiul lângă care era se redusese la o umbră.

— Acum haideţi să-i dăm drumul. Staţi unul lângă celălalt şi ţineţi-vă de mână. Nu lăsaţi nimic să vă distragă atenţia. Darius, condu-ne, am spus.

Am pornit prin oraşul devenit de acum un coşmar în bună regulă. Mai târziu m-am întrebat cum de reuşiserăm, dar am primit răspunsul chiar în timp ce-mi puneam întrebarea asta. Am reuşit pentru că ne acoperea mâna călăuzitoare a lui Nyx.

Ne-am deplasat în umbra ei, la adăpostul puterii ei am devenit una cu noaptea, deşi restul nopţii devenise un haos.

Imitatorii de corbi invadaseră totul. Era puţin peste miezul nopţii în noaptea de Revelion şi creaturile se înfruptau din fiinţele umane cherchelite care sărbătoreau şi se revărsau de prin cluburi şi din restaurante, din vile de bogătani petrolişti, pentru că auziseră trosnetele focului inuman al creaturilor şi, crezând că primăria pornise focul de artificii, dădeau năvală afară ca să urmărească spectacolul. Mă întrebam cu o groază de o detaşare ciudată câţi dintre ei priviseră cerul şi ultima lor imagine fusese cea a ochilor roşii cumpliţi ai unor oameni care îi priveau de pe chipuri monstruoase.

Înainte să ajungem la jumătatea distanţei, în apropiere de intersecţia dintre bulevardul Cincinnati şi Strada 13, am auzit sirena poliţiei şi a pompierilor, împreună cu focuri de armă, chestie care mi-a smuls un zâmbet amar. Eram în Oklahoma, iar nouă, ăstora de pe aici, tare ne mai plac armele! Mda, ne folosim de dreptul nostru stabilit de cel de-al doilea amendament cu mândrie şi cu mult zel. Îmi doream să am habar dacă armele modeme urmau să le facă ceva creaturilor născute din magie şi mit şi am realizat că nu aveam să mă întreb prea mult, pentru că în curând aveam să aflăm cu toţii.

La distanţă de un cvartal de gara părăsită din Tulsa, a început să se cearnă o ploaie rece şi tristă, însoţită de ceaţă, care ne-a îngheţat până în măduvă, dar asta ne-a ajutat să ne ascundem şi mai tare micuţul grup de ochii cercetători, fie ei de om sau de bestie.

Am intrat iute în subsolul gării părăsite, deschizând un grilaj metalic ce părea în mod fals bine încuiat. Imediat ce ne-a înghiţit întunericul din subsol, am respirat cu toţii uşuraţi.

— Bun, acum putem închide cercul.

— Mulţumesc, spirite, poţi pleca, am început. M-am întors spre Stevie Rae, care era încă în braţele lui Erik. Îţi sunt recunoscătoare, pământule, poţi pleca. Erin era în dreapta mea şi i-am zâmbit în întuneric. Apă, te-ai descurcat bine astă-noapte. Poţi pleca. M-am întors tot spre stânga şi am găsit-o pe Shaunee. Focule, îţi mulţumesc, poţi pleca. Apoi am închis cercul cu elementul care îl deschisese. Vântule, ai recunoştinţa mea, ca întotdeauna. Poţi pleca. Cu un pocnet uşor şi un sfârâit, firul argintiu care ne unise şi ne salvase astfel s-a risipit.

Am strâns din dinţi din cauza oboselii care ameninţa să mă copleşească şi cred că aş fi căzut dacă Darius nu m-ar fi prins de braţ ca să-mi oprească genunchii din tremurat.

— Haideţi să coborâm. Încă nu suntem pe deplin în siguranţă, a spus Afrodita.

Am pornit cu toţii spre fundul subsolului, spre zona cu canalizarea, despre care ştiam că ascundea un vast sistem de tuneluri. Intram din nou prin aceste tuneluri şi era o experienţă suprarealistă, aşa cum devenise şi noaptea. Ultima dată când fusesem aici era furtună de zăpadă şi mă chinuiam să-i salvez pe Heath de Stevie Rae şi de o gaşcă de novici pe care mă chinuiam acum să-i apăr.

Heath!

— Zoey, vino! a strigat Erik văzând că ezit. I-o dăduse pe Stevie Rae lui Darius, aşa că noi doi eram ultimii din grup rămaşi la suprafaţă.

— Mai întâi trebuie să dau două telefoane. Jos nu e acoperire.

— Grăbeşte-te. Le spun că vii şi tu.

— Mersi, i-am zis şi i-am zâmbit obosită. Mă grăbesc.

A încuviinţat rigid din cap şi apoi s-a făcut nevăzut în tuneluri, pe scara de oţel.

Am fost surprinsă să constat că Heath a răspuns de la primul apel.

— Ce vrei, Zoey?

— Heath, ascultă-mă, trebuie să mă mişc repede. În Casa Nopţii s-a dezlănţuit ceva cumplit. O să iasă urât, urât de tot. Nu ştiu cât o să dureze, pentru că nu ştiu cum să mă lupt cu chestia asta. Dar o să fii în siguranţă doar dacă intri în subsol. Nu-i place să stea sub pământ. Înţelegi?

— Bine, a spus.

— Mă crezi?

— Da, a spus fără ezitare.

Am răsuflat uşurată.

— Ia-ţi familia şi pe cei dragi şi intraţi sub pământ. Bunicul tău nu avea, parcă, o pivniţă mare?

— Ba da, putem să mergem acolo.

— Bravo, te sun din nou când pot.

— Zoey, tu te descurci?

— Da, i-am spus cu inima strânsă.

— Unde eşti?

— În tunelurile alea vechi din subsolul gării, i-am răspuns.

— Dar sunt periculoase!

— Nu, nu mai sunt. Nu-ţi face griji. Hi ai grijă de tine, bine?

— Bine, a spus el.

Am închis ca să nu mă trezesc că spun ceva ce aveam să regretăm amândoi. Apoi am format al doilea număr la care trebuia să sun. Mama n-a răspuns. A intrat robotul după ce a sunat de cinci ori şi a spus cu glas zglobiu: „Aţi sunat la familia Heffer. Suntem oameni cu frica lui Dumnezeu, îl iubim pe Domnul nostru şi vă dorim să aveţi parte de o zi binecuvântată. Lăsaţi-ne un mesaj. Amin!“

Mi-am dat ochii peste cap şi, după semnalul sonor, am spus:

— Mamă, o să zici că Satana a fost eliberat pe pământ, şi ai şi tu o dată dreptate! Chestia asta e rea şi poţi fi în siguranţă doar dacă te refugiezi sub pământ, ceva gen subsol sau pivniţă. Aşa că du-te în subsolul bisericii şi stai acolo. Bine? Să ştii că te iubesc, mamă, şi m-am asigurat că şi bunica e în siguranţă, e cu... Robotul m-a întrerupt. Am oftat şi am sperat că în sfârşit avea să mă asculte şi ea. Apoi i-am urmat pe ceilalţi în tuneluri.

Gaşca mea mă aştepta la intrare. Am văzut lumini care începeau să licăre în josul tunelului care se întindea întunecos şi intimidant înaintea noastră.

— I-am trimis pe novici înainte să aprindă luminile şi chestii de genul ăsta, a spus Afrodita, apoi şi-a aruncat privirea spre Stevie Rae. Când zic „chestii de genul ăsta“ vreau să spun să facă rost de pături şi de haine uscate.

— Bravo. E o treabă bună, m-am forţat să gândesc, în ciuda epuizării. Puştii aprinseseră deja câteva lămpi cu ulei, genul ăla vechi pe care le puteai duce de colo-colo de nişte mânere, şi le atârnaseră de nişte cârlige la nivelul ochilor, aşa că vedeam cu uşurinţă expresia de pe chipurile prietenilor mei când m-au privit. Pe chipurile tuturor se citea acelaşi lucru, inclusiv pe cel al Afroditei. Teamă.

„Te rog, Nyx, am înălţat o rugă aprinsă, nerostită, dă-mi putere şi ajută-mă să spun exact ce trebuie, pentru că aşa cum începem, aşa o să trăim în continuare aici. Te rog, ajută-mă să nu o dau în bară.“

Nu mi-a răspuns în cuvinte, dar am simţit un val de

căldură şi de încredere, ceea ce mi-a grăbit bătăile inimii şi m-a umplut de forţă.

— Da, e de rău, am început. Nu putem să negăm asta. Suntem nişte copii, suntem singuri şi suntem răniţi. Neferet şi Kalona sunt puternici şi, din câte ştim noi, e posibil să-i aibă de partea lor şi pe restul novicilor şi vampirilor. Dar noi avem ceva ce ei nu vor avea niciodată. Noi avem dragostea, adevărul şi ne avem unii pe ceilalţi. De asemenea, o avem pe Nyx. Ea ne-a însemnat pe fiecare dintre noi şi, într-un fel aparte, ne-a şi Ales pe fiecare dintre noi. Nu au mai existat niciodată alţii ca noi, suntem unici, am făcut o pauză, am încercat să-i privesc pe fiecare în parte şi să le transmit încredere prin zâmbetul meu. Darius a vorbit, profitând de pauza mea:

— Preoteasă, răul acesta este ceva ce nu am mai simţit până acum, a spus el. Şi nici n-am mai auzit de aşa ceva. Este o bestie dezlănţuită care clocoteşte de ură. Când a ţâşnit din pământ, am simţit de parcă s-ar fi reîntrupat întruchiparea răului.

— Tu măcar l-ai recunoscut, Darius. Mulţi alţi războinici nu l-au recunoscut, le-am urmărit reacţia. Nu şi-au înşfăcat armele şi nici nu au fugit mâncând pământul, ca tine.

— Poate că un războinic mai curajos ar fi stat, a spus el.

— Rahat! a exclamat Afrodita. Un războinic mai prost ar fi rămas. Tu eşti aici cu noi şi acum ai şansa de a lupta împotriva lui. Din câte ştim noi, ceilalţi războinici fie au fost seceraţi de păsările alea nenorocite, fie au fost vrăjiţi, ca restul novicilor.

— Mda, a spus Jack. Noi suntem aici pentru că suntem altfel.

— Suntem speciali, a spus Damien.

— Al naibii de speciali, a plusat Shaunee.

— Geamăno, sunt de acord cu tine, a intervenit şi Erin.

— Suntem atât de speciali încât, dacă te uiţi în dicţionar sub cuvântul „retardat“, o să găseşti o poză cu noi, a spus şi Stevie Rae cu glas pierit, dar categoric vie.

— Bine. Şi atunci ce facem în continuare? a întrebat Erik.

S-au uitat cu toţii la mine şi m-am uitat şi eu la ei.

— Păi, ăă, punem de-un plan, am spus.

— Un plan? s-a mirat Erik. Atâta tot?

— Nu, punem de-un plan şi apoi ne gândim cum să facem să ne luăm şcoala înapoi. Împreună, am spus şi am întins mâna

în mijlocul lor, ca o fraieră de jucătoare de baseball pentru fete. Vă băgaţi?

Afrodita şi-a dat ochii peste cap, dar ea a fost prima care a pus mâna peste a mea.

— Da, eu mă bag, a rostit ea.

— Şi eu, a spus Damien.

— Şi eu, a intervenit şi Jack.

— Idem, au spus gemenele ca la un semn.

— Şi eu mă bag, a zis şi Stevie Rae.

— N-aş rata momentul ăsta pentru nimic în lume, a spus Erik punând mâna în vârful grămezii şi privindu-mă zâmbitor.

— Bine, atunci hai să le tăbăcim fundurile, am spus şi au repetat şi ei ca nişte prostuţi, şi am simţit un fior dementţial care mi se răspândea din vârfurile degetelor, invadându-mi mâinile. Mi-a fost clar, când am scos mâna din grămadă, că aveam să găsesc pe ele noi desene complicate care îmi împodobeau fiecare palmă, făcându-mă să semăn cu o preoteasă exotică din vechime, însemnată cu desene din henna de către zeiţa ei, semn al unicităţii sale. Aşa că, în ciuda nebuniei şi a epuizării, şi a haosului nemaiîntâlnit, m-a copleşit liniştea şi am ştiut sigur că mergeam pe drumul pe care mi-l deschisese zeiţa mea.

Nu că ar fi fost un drum neted şi fără hârtoape, dar, cu toate astea, era drumul meu şi, asemenea mie, era menit să fie unic.